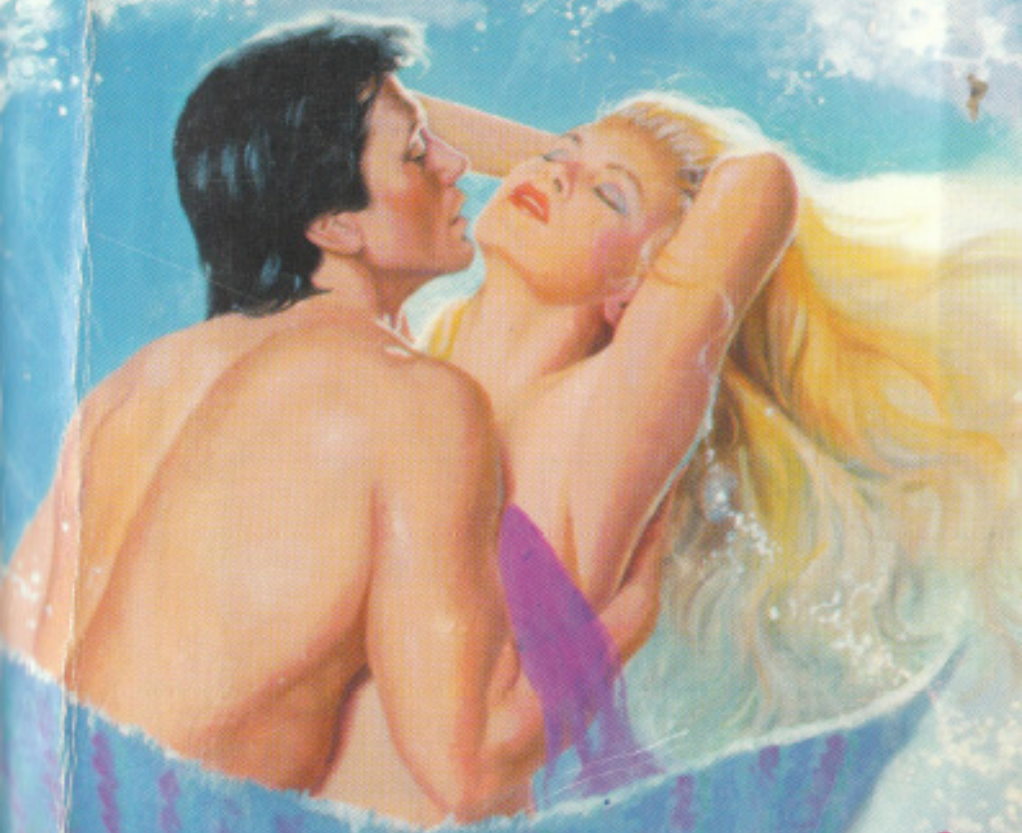

КРИСТИНА СКАЙ

Рубинът

Кристина Скай

Рубинът

ПРОЛОГ

Лондон, Англия

Декември, 1864

Лицето му тънеше в сянка.

Но дори и тъмнината не успяваше да скрие изкривените му от ярост черти.

По дяволите, тая кучка! Беше я предупредил. Беше направил дори нещо повече.

Но те никога не слушаха. Знаеха само да хленчат и да се усмихват превзето. Или пък да се разреват. Това беше най-досадното от всичко.

Господи, как ги мразеше! Как ненавиждаше отпуснатите им овлажнели устни, лъскавите им лукави очици, фалшивата им страст, когато се извиваха и тръпнеха под тялото му, сякаш от удоволствие.

Разбира се, те никога не успяваха да го заблудят. Вече знаеше, че с пари могат да се купят много неща.

Но той имаше нужда от тях, макар че мразеше тази своя срамна слабост повече от всичко.

С присвити очи изучаваше безпорядъка в малката влажна стая. Смачкани чаршафи. Пръснати фиби. Мръсни женски дрехи, разхвърляни по пода.

Тялото на нещастницата лежеше на леглото, без да помръдва.

Кучка! Всички са такива.

Присви тънките си устни с отвращение. Беше й казал какво иска от нея още в началото. При вида на златото веднага се бе съгласила, но после се отметна, както правеха всички.

Облече безшумно жилетката си. Пръстите му бавно и безпогрешно напипваха копчетата. След това наложи черния си копринен цилиндър. Накрая, за да скрие черния си редингот, наметна фината си мериносова френска пелерина.

Щеше да събуди подозрение, ако го видеха в официално вечерно облекло на такова долнопробно място. Това би предизвикало въпроси, а той не беше от тези, които обичат да им се задават въпроси.

На вратата мъжът в черно спря, диамантената му игла проблесна сред гънките на широката белоснежна вратовръзка. За последен път огледа стаята, за да се увери, че нищо не е забравил.

Едва тогава се осмели да погледне неподвижната фигура под завивките.

Жалко, помисли си той. Преди лицето ѝ беше доста хубавичко.

Но не и сега. Съвсем не.

Поне тази нямаше никога повече да му досажда.

Когато успееше да пипне рубина, всичко щеше да се промени. Тогава никоя от тях нямаше повече да му досажда.

Първа част ЛОНДОН

Разкажи ми, о, Лебед, своята древна история.
Откъде идваш, о, Лебед,
накъде отиваш?
Къде ще спреш да си починеш, о, Лебед,
и какво всъщност търсиш...

Тагор, „Песни за Кабир“

1.

Вече не й стигаше въздух. Искаше й се само за миг да поспре.
Но не трябваше. Не още. Не и сега, когато те бяха толкова близо.
Изведнъж пред очите й притъмня и пътят започна да губи очерта-
нията си. Ушите й забучаха.

Милостиви Боже, можеха ли няколко секунди да променят нещо?
Искаше да отдъхне за малко, за миг да забрави. Каква благодат...
С какво биха могли да й навредят тези няколко секунди?

Един фойтон профуча покрай нея и Барет усети в лицето си силната
струя студен въздух. Като се олюляваше, тя с мъка избърза напред, за да
не попадне под колелата.

– Разкарай се от проклетата улица! – изръмжа кочияшът, замахна с
юмрук и се изгуби в тъмнината.

Задъхана, Барет почувства, че краката й се подкосяват. Сякаш земя-
та се завъртя пред очите й с главоломна бързина. Залитна, но успя да се
задържи за една ограда от ковано желязо, с фигури на грифони, застина-
ли в зловеща усмивка.

Прониза я силна болка в пръстите. Под черния дантелен воал, раз-
пилените в безпорядък абаносови къдрици очертаваха измъченото й ли-
це, останало без капчица кръв. В мрачната и студена лондонска нощ
чертите не се различаваха. Открояваха се само скулите, волевата бра-
дичка и чипото носле.

Най-поразителното в това лице бяха очите – очи, които не можеха
лесно да се забравят. Големи, с дълги мигли, те гледаха дръзко света.
Два дълбоки развълнувани извора, чийто цвят се променяше при всяко

ново чувство: от небесносини те ставаха смарагдовозелени, после тюркоазени.

Тези очи бяха живи и променливи както и тя самата и се запечатваха в съзнанието на всеки, който ги беше зърнал дори един-единствен път.

Най-неочаквано в тях проблеснаха сълзи, но тя бързо ги изтри с ръка.

Сега не беше време за сълзи. Нямаше право да бъде слаба. Беше длъжна да събере сили. Премаляла от глад, тя няколко часа вече обикаляше тъмните улици, без да знае къде се намира.

Флиът стрийт сигурно беше някъде наблизо. Вероятно тясната порта с колоните водеше точно към централната част на града.

Обзета от отчаяние, Барет за миг затвори огромните си, пълни с тревога очи. Беше тичала толкова дълго, сякаш през целия си живот досега.

А може би беше точно така...

Треперещите ѝ пръсти здраво стиснаха студената желязна ограда. Знаеше, че отнякъде наблизо я дебнат, стаени в лабиринта от потънали в тъмнина лондонски улички. Коварни и жестоки, те неотстъпно я следяха и чакаха. Предишния ден един от тях едва не я хвана.

Тъкмо излизаше от мизерната си квартира на Фенчърч стрийт, когато той бе изскочил зад гърба ѝ, беше я сграбчил и се опита да запуши устата ѝ с мръсен парцал. Тя се бе съпротивлявала неударимо и това я бе спасило. Намушка го с малкото сребърно ножче за плодове, което вече винаги носеше със себе си.

В ушите ѝ още звучеше грубият му глас, просташките псувни, докато се опитваше да запуши устата ѝ. Като че ли в просъница виждаше дългите му пръсти, целите в кръв, да отпускат хватката си от удара, който тя му нанесе с ножа. После, по някаква щастлива случайност, иззад ъгъла се бе появил полицаи и преследвачът ѝ потъна в мрачните зловещи лондонски покрайнини.

Барет знаеше, че те не се бяха отказали въпреки неуспеха си.

Но тя също не се беше отказала. С горящи от решителност очи Барет плътно загърна наметалото си и се изгуби в нощта.

* * *

От другата страна на тихия площад висок мъж с приведени рамене стоеше притаен в тъмното преддверие на някаква къща и оглеждаше улицата със зорки очи.

А, ето я – малко преди пресечката!

Тънките му устни се изкривиха в зловеща усмивка. Личеше, че е останала без сили. Господи, трябваше само да стои наблизко и да чака.

Тихо се заизмъква от входа, но ожули лакътя си в рамката на вратата. Болката го прониза чак до пръстите. Изруга под нос и разтърка удареното място. Спомни си неочакваната яростна съпротива на жертвата си предния ден. Кучката едва ли го беше намушила с игла за шапки. Сигурно се бе въоръжила с нож.

О, той щеше да я накара да си плати, и то скъпо да си плати за това. Томас Крейтън тихо изпсува.

Подуши мразовития и влажен въздух. Сигурно щеше скоро да завали сняг, освен ако усетът му не го беше излъгал. А един снеговалеж щеше да улесни работата му.

Със студена усмивка той смъкна козирката на шапката си още пониско и потъна във ветровитата нощ.

* * *

Следяха го, беше сигурен.

Докато се движеше, ръцете му не помръдваха под елегантната черна кадифена пелерина. Беше едър мъж, но походката му беше неочаквано грациозна. Леко извърнал глава, той се взираше в сенките по отсрещната страна на улицата.

Как не беше забелязал по-рано? За тази небрежност сигурно допринасяха двете бутилки портвайн и чудесната вечеря – фазан, пълнена чучулига и сливов пай в най-закътания ресторант на Джърмин стрийт.

Помисли си, че напоследък е станал доста мързелив и проявява небрежност в късните вечерни часове. А Лондон не беше безопасно място за непредпазливите.

Свъсил вежди, той дръпна верижката на часовника изпод пелерината си и погледна циферблата на мъжделивата светлина от фенера. Десет и десет. Все още имаше време да се поразходи.

Имаше достатъчно време, за да подреди добре глупака, който го следеше.

Продължи по улицата, без да бърза. Черните дрехи и тюрбанът от пурпурен сатен му придаваха странен вид. Някой друг би изглеждал смешен в такова облекло, но мъжът носеше дрехите си съвсем естествено. Може би това идваше от уверената походка или от достойнството, което се излъчваше от всяко негово гъвкаво движение.

Тази вечер раджата на Рананур реши да бъде по-внимателен.

Стисна здраво бастуна, скрит под елегантната пелерина. Ако беше в Цейлон, би се освободил много лесно от преследвача си. Един изстрел – и той щеше да забрави за преследването, или щеше да замлъкне завинаги.

Но това беше Лондон – средище на културата в царството на най-цивилизованата от всички монарси – кралица Виктория. За съжаление, тук не се гледеше с добро око на такива крайни мерки за защита.

Затова високият мъж реши, че трябва да действа по-ловко.

Когато минаваше под светлината на един уличен фенер, големият колкото яйце сапфир върху тюрбана му заискри със синкави отблясъци.

Беше лудост, разбира се, да не вземе карета, но тъмноокият пришълец искаше тази вечер да се поразходи. Беше полезно за тялото, а в същото време можеше спокойно да се потопи в тишината на нощта.

Само след няколко дни отново щеше да отпътува на Изток.

Но сега искаше да походи пеша, да се опята да запомни хубавите неща и да забрави за всичко останало. Смуглото му лице се намръщи.

*Jo hoga, so hoga*¹. „Каквото е писано, ще стане“ – промърмори на себе си раджата на Ранапур.

Късмет. Всичко в края на краищата опираше до това.

Той видя стройният мъж със нахлупена над очите шапка да излиза от един вход в другия край на улицата, но с нищо не показва, че го е забелязал.

Раджата с нищо не се отличаваше от многобройните богати чужденци, гостуващи в Лондон, които се разхождаха вечер по улиците на града. Освен с напрегнатите мускули и решителните очи.

Но неговите приятели в Цейлон добре знаеха, че това леко стягане на долната му челюст вещае сигурна опасност.

Всъщност раджата на Ранапур вече нямаше приятели – нито в Цейлон, нито някъде по света.

Проклетият рубин беше *една от причините* за това.

* * *

Тя чувстваше присъствието му, усещаше близостта му с настръхналата си кожа.

Залиташе и се препъваше срещу вятъра, като се опитваше да потиска надигания се страх.

Знаеше защо я преследват. Осъзнаваше огромната важност на

1. *Jo hoga, so hoga* – Каквото е писано, ще бъде

тайната, заключена в сърцето ѝ.

Тази тайна можеше да сваля крале от трона им, можеше да разгори пламъците на войната.

А имаше хора, готови да убиват, само и само да я притежават. Те вече бяха убивали.

Тъкмо приближаваше следващата пресечка, когато усети пробожда-не в хълбока. Внезапната разкъсваща болка я принуди да спре. С ръка на кръста, тя едва се добра до една декоративна ограда с изковани железни шипове и уморено се облегна на нея.

„Не мисли за това“, каза си тя. „Изхвърли го от главата си. Дядо ти те научи как да го правиш. Не е възможно да си го забравила толкова бързо.“

Тревожните ѝ очи се насълзиха за миг. Спомни си за дядо си, който сега седеше в своя кабинет в безопасност и може би разлистваше някоя от онези странни книги. Припомни си бъркотията, гневното удряне по вратата, тежките стъпки в коридора...

Малко оставаше и те щяха да изтръгнат тайната от него. Само един поглед към техните сурови и неумолими лица беше достатъчен на Барет да проумее, че разбирателство с тях и с чудовището, което ги беше пратило, е немислимо.

Не, връщане назад нямаше. Не и сега. А може би и никога.

Зад нея дебнеше студена безпощадна омраза, готова да унищожи всичко, до което се докосне. И тя наистина щеше да погуби дядо ѝ, ако Барет не бе успяла да отклони нападателите.

Мразовитият влажен вятър шибаше лицето ѝ и развяваше черния ѝ воал на всички страни. С присвити очи Барет внимателно огледа тесните мрачни улици и дългата тухлена фасада, която се губеше в далечината.

Някъде зад нея градушка от малки камъчета се удари в оградата и звукът сякаш експлодира в мрака. Пребледняла, Барет рязко се обърна.

Зад нея нямаше никого.

Само сенки, всяващи ужас.

Със зловещите пипала страхът беше стиснал гърлото ѝ и се опитваше да парализира мозъка ѝ.

Милостиви Боже, колко още трябваше да върви?

С разтреперани пръсти загърна още по-плътното наметалото си и се приведе напред срещу засилващия се вятър.

Тя побягна с всички сили, обзета от отчаяние, сякаш изведнъж пред нея се беше разтворила адска бездна.

И до известна степен това наистина беше така.

* * *

Повече от петдесет карети бяха спрели пред осветения вход на залата за търгове на Грейт Ръсъл стрийт. Наредени по три, те бяха задръстили тясната алея, която водеше към най-известната къща за търгове в Лондон и сега мястото, иначе спокойно, беше много оживено.

Тази вечер до търга имаха достъп само най-богатите и най-влиятелните – цветът на английското висше общество.

В същия момент пет чифта очи нетърпеливо шареха, жадни да зърнат скъпоценния камък, омагьосал цяла Англия от мига на появяването си на бял свят преди месец. Говореше се, че даже кралицата ще участва чрез посредници, разбира се.

Наистина, тази вечер блестящите кристални полилеи щяха да осветят „Окото на Шива“ – безценния камък, пазен досега в съкровищниците на много крале. Наддаването за него нямаше да се проточи. Защото въпросът опираше до живот или смърт.

Някъде сред високопоставените посетители може би се спотайваше убиец, готов да рискува всичко, за да притежава приказния рубин, станал причина за невиджани кръвопролития досега.

2.

Беше фантастично красив.

Черното камгарно наметало на Барет сякаш танцуваше около глезените ѝ, развявано от вятъра. За момент тъмният воал се повдигна и откри плътните ѝ устни и гладките, сякаш изваяни скули.

Изразителното ѝ, поразяващо с красотата си лице рязко контрастираше с обикновените дрехи, с които беше облечена.

Един непослушен самурен кичур се бе измъкнал от прическата ѝ и сега вятърът си играеше с него – разпиляваше го във всички посоки и го надипляше като тъмна коприна.

Барет не усещаше нито вятъра, нито студа. Смарагдовите ѝ очи бяха приковани в огромния скъпоценен камък. Рубинените отблясъци се стрелкаха из залата за търгове, чак до стигащите до пода прозорци.

Камъкът беше шлифован във форма на елипса. Дъхът ѝ секна, когато светлината от полилеите се пречупи в кристалната му повърхност и той целият засия, сякаш грейнаха хиляди малки червени слънца.

Беше приказно красива гледка, с притегателна сила, на която не можеше да се устои. А красотата щеше винаги да властва над Барет. Тя се беше поддала на нейната магия още като малко момиченце.

Веднъж се бе върнала от Синамон Хил с огромен букет горски цветя. Дядо ѝ не разбираше тази нейна слабост и вместо да се възхити, смръщи вежди и ѝ изнесе цяла лекция за размножаването на растителните видове и за въздействието на цветовете върху човека. А тя го гледаше учудена, без да продума и само галеше кадифените цветни листенца. Всяко цвете за нея беше една приказка. За нея дъгата беше едновременно вълшебство и надежда...

Докато за дядо ѝ дъгата беше само илюзия, създадена от пречупени на светлината слънчеви лъчи.

Но въпреки това Барет обичаше стареца. Обичаше го даже и тогава, когато я поучаваше с безкрайните си лекции, докато поклащаше бялата си рошава глава и гледаше строго през очилата си, обикновено сложени накриво. През всичките тези години след катастрофата, при която загинаха родителите ѝ, тя се бе старала да бъде практична и да не му бъде в тежест.

Понякога си мислеше, че се бе старала *твърде* усърдно и се бе справила *твърде* добре.

Но при тези усилия бе принудена да пренебрегва онази част от своето „аз“, която жадуваше за красота, за развлечения, за чудеса, макар че беше крайно време да проумее, че чудеса не ставаха.

Въпреки това, тя се бе заклела да защитава този уязвим романтичен мечтател и щеше да удържи на клетвата си дори ако се наложеше да го брани от собствената му самонадеяност.

Щеше да го пази от равнодушните и безпощадни хора, готови да го стъпчат в краката си.

Чак сега, докато стоеше пред големите прозорци и не откъсваше погледа си от огромния рубин, Барет отново започна да мечтае за чудеса и това беше първата ѝ грешка.

„*Окото на Шива*“, камъкът, за който говореше цял Лондон. Очите ѝ потъмняха. Как би се почувствал човек, ако го докосне? Какво би изпитал да го има в ръце и да погали с пръсти студената му кървавочервена повърхност? Да усети, макар и за мигновение, силата, която пулсира в него.

Зад гърба ѝ профуча файтон. От въздушната струя пламъкът в газовия фенер се начупи и затанцува.

Но Барет не го забеляза и това беше втората ѝ грешка.

Тя, която през последните години – като че ли цяла вечност – винаги беше нащрек; тя, която остана без приятели и без подкрепа, винаги беше свръхпредпазлива – през дните, изпълнени с измама, и през нощите, наситени със страх, само и само да спаси беззащитния, беловлас старец, който я обичаше повече от всичко на света въпреки различията между тях – сега не видя и не чу нищо.

А даже в този момент нейните невидими врагове дебнеха някъде в мрака. Но сега Барет не мислеше за тях. Рубинът блестеше с такава всепоглъщаща красота, сякаш искаше да ѝ разкаже всичките си, ревниво пазени тайни.

Студеният вятър развя наметалото над вълнената ѝ пола и разпиля къдриците под тъмния воал. Тя все още не можеше да помръдне от мястото си. Усещаше странна топлина въпреки мразовитата нощ; беше приковала поглед в царствения камък, който сякаш нашепваше за градини с аромат на жасмин, за мраморни дворци, за екзотични красавици, за подл кроени интриги и бурни любовни нощи...

Вътре в залата слаб мъж, облечен в черни дрехи, пое камъка и спря пред един от сериозните купувачи. Камъкът сякаш потъмня и заблестя с нови нюанси, заискри с още по-буйни пламъци.

Изведнъж Барет си спомни. Тази вечер трябваше да продадат рубина на търг. Сигурно *той* е сред тълпата вътре, удобно разположен в някое кадифено кресло. Тя пребледня и рязко отстъпи назад. Той не трябваше да я намери!

Не, това беше невъзможно. Може би е влязъл много преди тя да пристигне. Извади часовника си закачен с верижка за корсажа ѝ. Беше десет и половина.

Предпазливо пристъпи напред, запленена от кървавочервените искри, които струяха от сърцевината на рубина.

„Окоето на Шива“ заслужаваше и най-баснословната цена, която биха предложили за него, защото нямаше друг рубин на света с такъв цвят, прозрачност и блясък.

Той беше обагрен с кръвта на всички, които го бяха притежавали, или се бяха *опитвали* да го притежават.

Барет потръпна от мисълта, че го държи в ръка, че усеща тежестта и гладката му студена повърхност, че се визира в лумналите червени огньове.

С този камък тя щеше да бъде свободна завинаги. Можеше да замине за най-отдалеченото кътче на света, където преследвачите ѝ нямаше да я открият.

Мъжът в черно се обърна и кимна към следващия вероятен купувач. Обърна се с гръб към нея и в този миг рубинът изведнъж изчезна от погледа ѝ.

Сякаш мъжът унищожи всичката топлина и красота на земята.

За момент Барет отпусна рамене под тежестта на нечовешката умора и отчаяние, които я завладяха.

„Мечти. Неосъществими мечти. Не е ли целият ми живот една броеница от мечти?“

Защо не ми каза по-рано, дядо? Само ако знаех“ Стресна се и се огледа. Улицата беше безлюдна. Около фенера на ъгъла плавно се носеха няколко снежинки.

Трябваше да се маха. Каква беше тази лудост която я задържа толкова дълго тук? Мястото беше изключително опасно!

Без видима причина през тялото ѝ като ток премина усещането за тревога. Тя потръпна и се обърна.

Но беше закъсняла. Грубите ръце запушиха устата ѝ преди да успее да извика и върху плещите ѝ се стовари планина от мъжки мускули.

– Помощ! П-пусни ме!

Силните пръсти стиснаха устата ѝ като железни клещи, за да я предупредят, че трябва да мълчи. Барет смътно долови ухание на екзотичен парфюм, който не можеше точно да определи. Пачули? Мускус?

– Ш-ш-т, *Angrezi*² – прошепна мъжът зад нея. – Гледат ни. Не знаеше ли, че те следят?

Гласът беше дълбок, леко дрезгав, чуждоземен... Божичко, кой беше той и какво искаше от нея?

Барет се опитваше да се освободи от стоманените пръсти и да проговори.

Въпреки че въпросът беше зададен, мъжът явно не очакваше отговор, защото ръката му продължи да притиска устата ѝ.

Сърцето ѝ лудо биеше. Значи те бяха много по-близо, отколкото предполагаше. Може би този е един от тях...

С всяка клетка усещаше напрежението, идващо от едрото му тяло, до ноздрите ѝ достигна отново аромата на парфюма му.

Не беше ли мирис на сандалово дърво? Някога майка ѝ имаше гравирана кутийка, в която пазеше същото благоухание. Все още смътно си я спомняше.

– Внимавай с нея, Брет, миличка...

2. *Angrezi* – английски, англичанин (англичанка)

Майка ѝ първа започна да я нарича Брет. Беше толкова отдавна...

Очите ѝ помръкнаха от болезнения спомен. Задъхана, тя се опитваше да се освободи от силните мъжки ръце, които здраво я бяха впримчили. Успя да извърне глава и за миг зърна мургаво лице с тъмни като нощта очи, мека черна пелерина и пурпурни копринени отблясъци тюрбан?

– Престани най-после.

Горещият му дъх сякаш я парна в мразовитата нощ. Знойното му тяло беше плътно притиснато до нейното и тя дочу лудото биене на сърцето му под копринената риза.

Неочаквано почувства и още нещо, усети, че близостта ѝ го вълнува повече, отколкото той сам би желал да признае.

Лицето ѝ под воала поруменя. Тя рязко се опита да се изтръгне от стоманената му хватка и да се отдели от пулсиращите му слабини.

Усети как той самият леко се отдръпна, после дочу тиха ругатня. Но силните пръсти не освободиха устата ѝ. Той бързо се изви и с вбесяваща лекота я премести към едното си бедро, настрани от издайническата твърдост на появилото се у него желание.

Барет се съпротивляваше, пламнала от гняв, но той беше невероятно силен, а тя се чувстваше отчайващо слаба.

Откога не беше слагала нищо в устата си? От пет часа? От десет? Тя се олюля, но яките му ръце здраво притиснаха раменете ѝ.

На светлината на фенера Барет забеляза чудноватия златен пръстен на левия му показалец. Навита на кълбо кобра, с огромен смарагд в разтворената уста, който слабо проблясваше на светлината.

Дъхът замря в гърдите ѝ. Кой беше този мъж, който изневиделица се бе появил от недрата на нощта и я бе пленил? Спасител ли беше той или похитител?

Ръцете му я стиснаха още по-силно.

– Той е от другата страна на улицата – прошепна мъжът, а когато тя направи опит да се обърне, добави: – Не го прави, не се обръщай, малка глупачке! Аз не го изпускам от очи. Няма да се усъмни, бъди сигурна!

Гласът му прозвуча като заповед. Той обърна към себе си забулено-то ѝ лице и повдигна с пръст брадичката ѝ. Макар лицето му да остава в сянка, Барет успя да види блестящите катраненочерни очи.

– На всяка цена трябва да убедим преследвача ти, че сме заети изключително със себе си и нищо друго не ни интересува.

Докато говореше, палецът му се плъзна по брадичката ѝ под воала, а после очерта устните ѝ.

Дъхът ѝ спря.

– Не можете да...

Твърдият палец продължи бавно и нежно да следи линията на устните ѝ. Барет леко се отдръпна. Потръпна като от студ, но всъщност цялата изгаряше. Всичко се завъртя пред очите ѝ. Но вместо слабостта, която трябваше да последва главозамайването, у нея се надигна неподозирана сила.

Отдавна не беше усещала такъв прилив на жизненост...

Чу го да промърморва нещо на чужд език. Палецът му бавно галеше меката извивка на устните ѝ – предизвикателно и подканващо.

Барет въздъхна. Устните ѝ сами се разтвориха. Може би тя беше само една суха сламчица в ръцете му, сламчица, която той успя да запали. Пулсът ѝ лудо заудря, кожата ѝ пламна... Никога не беше предполагала, никога не беше мислила...

Тялото ѝ продължи да се съпротивлява, тя се опита да извика. Езикът ѝ неволно докосна грапавата кожа на палеца му.

Този път простена той.

– В името на всички богове на племената Нага! – промърмори мъжът.

Пръстът му потъна дълбоко в божествения рай, чиито врата тя незнательно бе разтворила. Невъздържано я притисна до здравето си като гранит тяло.

– Ти си като английско цвете, нежна и невероятно сладка!

Сякаш в просъница Барет почувства другата му ръка да се плъзга по бедрата ѝ, да спира върху заобления ѝ ханш, след това пръстите се разтвориха широко и той неудържимо я притисна към слабините си.

Изведнъж нощта стана знойна. Сякаш гореща лава се разля по тялото ѝ. Трепереше, загубила контрол над себе си.

Сън ли беше това? Да, сигурно сънуваше. Как иначе можеше да си обясни изгарящия я огън в тази мразовита нощ? Действителни ли бяха този копнеж и енергия които нахлуха в нея след седмиците, изпълнени със страх и страдание?

Остана бездиханна. „Не бъди глупава“, помисли си тя. „Сигурно е един от тях.“

Задъхана, Барет успя да се освободи и замаяна се оттегли от тъмната магия на тялото му. Струваше и се, че губи разума си, че всичко около нея изчезва...

– С-спри! – простена тя.

Тялото му се напрегна. Той изруга, после рязко обхвана с длани

ръката ѝ и прошепна:

– Чакалът приближава жертвата си.

Гласът му беше настойчив. В него нямаше и следа от страст.

Барет потръпна, внезапно усети смразяващото им присъствие. „*Милостиви Боже, значи идват. Отново я бяха открили.*“

Лицето ѝ побеля като платно. Обзета от дива ярост, тя се опита да се освободи.

– Престани, *Angrezi*. Докато си с мен, ти си в безопасност. Обещавам ти, малка моя.

Това е направо лудост, мислеше си Барет. И все пак, нещо я караше да вярва на думите му. Повдигна глава. Опита се да разгледа по-добре лицето му, но плътният ѝ воал и нощният мрак ѝ пречеха. Успя да различи само склучени абаносови вежди, черни като въглен очи и упорита брадичка. Лицето му беше тайнствено и непроницаемо. Трябваше цял един живот, за да бъде разгадано.

Изведнъж Барет страстно пожела да го има този живот, за да го посвети на тази задача.

Големият скъпоценен камък върху тюрбана хвърляше отблясъци в мрака. Тя се сепна, отново беше започнала да фантазира.

– Кой е той? – попита индиецът.

Гласът му прозвуча като разразила се буря и нежен полъх на вятър. В него се усещаше някаква странна, чуждоземна нотка.

Барет си помисли, че именно гласът му я беше очаровал. Този глас не можеше да се забрави лесно. Дълбок и гърлен, той караше жените да тръпнат, а мъжете да се подчиняват. Той можеше да накара човек да забрави всичко и всекиго.

Този глас почти бе успял да я накара да забрави своята предпазливост, че не може да си позволи да се довери на никого, освен на самата себе си.

– Каж ми – настоя индиецът, като леко я разтърси – трябва да знам, преди да е станало твърде късно.

Овлadenият му, метален глас я върна в действителността.

– Ами... следи ме от четири седмици. Той...

Преглътна. Опита се да продължи, но спомените, студени и болезнени, нахлуха в съзнанието ѝ.

Не можеше да му каже. Беше невъзможно да му обясни, защото това означаваше да разкрие пред него тайната си.

– Твой съпруг ли е?

Във въпроса му прозвучаха нотки на грубост.

– Съпруг ли? – Барет се изсмя. – Милостиви Боже, нима наистина си мислите, че ми е съпруг?

– Тихо! Сега не е време за женски излияния. – Докато говореше, той остро наблюдаваше с присвити очи сенките зад гърба на Барет. – Да не си избягала от къщи? Да не би този мъж да е твой брат или чичо?

Тя стисна зъби, опитвайки се да овладее настъпващата нервна криза. Първо рубинът, а сега това! Силно разтърси глава, за да дойде на себе си и да започне да мисли трезво и логично.

– Каж ми!

– Никакъв не ми е!

Очите му изпитателно гледаха забуленото ѝ лице.

– Значи няма никакво законно право над теб?

– Не! А сега ме пусни!

– Това е добре. – Прегръдката му леко се отпусна. Тържеството в дрезгавия му глас накара Барет да потръпне и едва ли не да изпита съжаление към невидимия си преследвач.

Едва.

– Кой... кой сте вие?

– Аз съм много неща. За теб съм защитник. За теб съм просто мъж.

Сърцето на Барет заби лудо. Усещаше силата на погледа му, прикован в пламналото ѝ лице.

– А сега, малка соколице, ще правиш точно това, което ти кажа. Трябва да ме целунеш всеотдайно и страстно, сякаш животът ти зависи от това, което май не е много далече от истината. Отдай ми целия си огън, така че това презряно псе да не заподозре нищо. И не спирай преди да съм ти казал.

Луд ли беше той? В този критичен момент да мисли за...

– Чу ли ме, *Angrezi* – настойчиво прошепна индиецът. – Остават няколко секунди още, трябва да съм сигурен, че ще ми се подчиняваш напълно.

– Не мога. *Не искам.*

Ръцете му я стегнаха отново.

– Кучето приближава съседния ъгъл! Отговори ми!

Барет потръпна. Изведнъж – може би заради грозящата я опасност, може би заради магията на плътния му глас – тя осъзна, че кима в знак на съгласие. Помисли си, че малцина биха устояли на този глас.

– Тогава прави точно това, което ти казвам. Обвий ръце около шията ми и прилепи тялото си до моето – дрезгаво заповяда той. – Целуни ме, малка соколице. Целуни ме *веднага!*

При мисълта какво ѝ предстоеше да направи, сърцето на Барет бясно заудря в гърдите ѝ. Пръстите ѝ потръпваха. Но осъзнала невидимата опасност, която дебнеше на няколко крачки от тях, тя пристъпи напред.

Повдигна треперещите си ръце и неохотно ги постави върху раменете му. Усети стегнатите му мускули под пръстите си. После докосна гъстата коса под тюрбана. Непознато усещане като светкавица разтърси цялото ѝ тяло.

Отметна назад глава и притисна тялото си към неговото. Движението ѝ предизвика силна тръпка у мъжа. Студеният вятър фучеше надолу по улицата, помиташе като хала всичко пред себе си, развяваше наметалото му и го увиваше на тъмни вълни около допрените им тела.

В ледената тишина на нощта те изгаряха от лумналия изненадващо и за двамата огън.

Необичайно високият му ръст принуди Барет леко да се повдигне на пръсти, покорена от непреодолимата му сила. От гърдите ѝ се изтръгна нещо средно между въздишка и стон и тя безразсъдно се долепи още по-плътнo до него.

Този път потрепна той. Простена, сякаш го прониза болка.

– В името на горещите ветрове, които предшестват мусона! Не знаеш колко ми е хубаво с теб, малка соколице – засмя се дрезгаво той. – Ако ми дадеш да те видя и да докосна меката ти кожа, ще бъде още по-хубаво.

Барет се поколеба. Страхуваше се да открие лицето си пред този невъзмутим мъж, който не проявяваше капчица милост към нея. Нещо ѝ подсказа, че само да поиска, той може да я накара да тръгне с него накрай света.

Ако беше неин враг, вече бе късно да мисли за бягство.

Треперещите ѝ пръсти леко повдигнаха черната дантела, която забулваше лицето ѝ.

– В името на Шива! – Той присви тъмните си очи и прикова поглед върху преbledнялото лице на момичето. – Повдигни още воала си. Искам да те виждам добре. – С намръщено лице той се взираше в тъмнината. Внезапно чертите му се напрегнаха, от устните му се изплъзна сподавена ругатня. – Нямаме време, чакалът идва! Притисни се към мен и ме целуни истински. Без да се срамуваш. Бъди ненаситна и безразсъдна. А когато тази презряна твар се приближи, ще го науча какво значи страх!

Докато говореше с тих и дрезгав глас, дясната му ръка се плъзна по бедрото на Барет. Тя усети как той извади изпод пелерината си някакъв

студен и остър предмет.

С разгуптяно сърце Барет се подчини. Опитваше се да забрави страха, който безмилостно я преследваше през изминалите няколко седмици, стараше се да не мисли за призрачната фигура, която се приближаваше все повече и повече.

Прегръдката на непознатия я изгаряше като огън. Всичко останало потъна в забрава. Тя изпитваше сладост и неутолима жажда в тези обятия, и колкото и да бе неразумно, тя му *вярваше*.

Отпусна глава назад. Една копринена къдрица се разпиля по рамото ѝ. Изведнъж нощта бурно се разлюля и се превърна в бушуващ океан от побеснели вълни и заслепяващи слънца. Той я привлече към себе си, проникна с език дълбоко в сатенената мекота на устата ѝ и сякаш вкуси от самата ѝ душа.

Опиянена от желание, Барет се притисна още по-плътено към тялото му. Беше истинска лудост да заравя пръсти в гъстата коса на тила му. Беше най-безразсъдното нещо да разтваря устните си и жадно да ги слива с неговите.

Но за нея околният свят престана да съществува.

От устните ѝ се отрони тих стон, той жадно го пое и копринената ѝ мекота преля в стоманената му твърдост. Дъхът му ухаеше на бренди и плодове и опияняваше повече от най-силното вино.

Когато почувства студеното метално острие, Барет изстина при мисълта, че той може да използва смъртоносното оръжие срещу нея.

– Продължавай, сладка моя – дрезгаво шептеше непознатият, без да отделя устните си от нейните. Тялото му, притиснато към меката женска плът, изгаряше от желание.

„Кой си ти?“, искаше да попита Барет, но думите му я накараха да забрави въпроса си:

– В името на Шива, как искам да... – гърлено изруга, а после шепнешком я предупреди: – Внимавай, англичанке. Чакалът ще ни връхлети всеки момент.

Неговите стоманени и едновременно невероятно нежни пръсти хванаха брадичката ѝ и леко обърнаха главата ѝ наляво.

„Иска дясната му ръка да бъде свободна, за да е готов за нападение“, помисли Барет. Очакването на предстоящата опасност завладя цялото ѝ съзнание и тя потрепери.

Изведнъж той я блъсна встрани със светкавично движение, от което дъхът ѝ секна и се втурна стремително напред, като извади гъвкаво острие, скрито в бастуна.

Като на сын Барет видя развятото тъмно наметало, а после внезапно съзря ръцете му да сграбчват някакъв мъж с увито в шал лице. С блеснали очи нейният спасител прикова неподвижно пленника си до железната ограда и с жестоко лице допря острието на сабята до гърлото му.

– Защо?

Лаконичният въпрос отекна зловещо в мрака. Суровият глас издаваше едва съдържана жажда за мъст.

– Р-р-р-р!

Индиецът неохотно намали натиска, за да позволи на пленника си да говори.

– П-платиха ми – заекна той и конвулсивно преглътна. – Наредиха ми да я хвана.

Леко кимна с глава към Барет, която стоеше само на няколко крачки от него и гледаше с широко отворени ужасени очи.

– *Кой* ти плати, куче?

– Н-не знам, не посмях да питам за името... Не разбирате ли? – паникьосан отговори мъжът.

– Как изглеждаше?

– Не можах да го разгледам... Стоеше скрит зад една завеса, докато говорехме... Дори гласът му звучеше глухо и не се чуваше добре. – Острието на сабята го бодна в гърлото и той продължи да мънка. – П-поварвайте ми!

– Къде трябваше да я отведеш?

– В една малка кръчма близо до лондонското пристанище. Там щяха да ни чакат и да ми платят двеста лири.

Двеста лири! Дъхът на Барет секна. Толкова много пари, за да я отвлечат! Та това беше цяло състояние! Кой беше готов да даде тази сума за нея?

Тя смътно се досещаше кой би могъл да бъде. За него двеста лири не бяха пари. Той можеше да даде и две хиляди, стига да поиска.

С рязко движение индиецът свали шапката на пленника, размота шала и откри мършавото му, надупчено от шарка лице.

– Познаваш ли го?

Барет поклати отрицателно глава. Беше толкова ужасена, че не можеше да каже нито дума.

Индиецът просъска нещо в ухото на мъжа, но Барет не можа да чуе какво. Видя само как лицето на преследвача ѝ побеля като платно, устните му потрепериха, а очите му се разшириха от страх.

– Не, недейте! Пуснете ме! Ще изчезна на секундата и повече

никога няма да ме видите. В края на краищата не съм направил нищо лошо на госпожицата – хленчеше той.

Индиецът присви устни от отвращение.

– Искаш ли да го убия? – обърна се към Барет. Гласът му беше лишен от всякакво чувство, сякаш такива въпроси се задаваха всеки божи ден.

– Почакайте! – извика пленникът, който започна да се гърчи от ужас в ръцете му. – Има още нещо, чак сега си го спомних. Когато си тръгваше, забелязах, че половината му кутре го няма – беше отрязано. Това е всичко, което знам. Кълна се!

Гласът му издаваше неподправен ужас. Само преди няколко минути и Барет се беше чувствала така. Сега тя изпита удовлетворение, докато го гледаше.

– Е? – попита мъжът с тюрбана и се намръщи. – Една твоя дума и той ще умре!

Острието на сабята се плъзна по брадичката на пленника.

– Недейте! – бързо каза тя. – Той... той няма никакво значение. От него не можем да научим нищо повече. Струва ми се, че вече не е опасен.

– За съжаление си права. Той не е нищо друго, освен един презрян чакал, който тича по петите на тигъра – последва неразбираемо проклятие, а след това индиецът грубо блъсна уплашения до смърт мъж към улицата. – Махай се! И ако видиш своя тигър, кажи му да се пази!

Олюлявайки се, пленникът побягна към далечния ъгъл на сградата за търгове. Не спря нито за миг, докато съвсем се изгуби в лабиринта от алеи.

– Е, добре, малка соколище, пуснах го. Ако зависеше от мен, сега този окаяник нямаше да тича така безгрижно. – Сапфирът върху тюрбана му проблесна.

Обърна се към Барет и като видя, че тя отново е скрила лицето си под воала, свъси вежди. – Защо скри лицето си? Още ли се страхуваш от мен?

Нещо в този нисък гърлен глас я накара да потръпне, но тя бързо се овладя и предизвикателно вирна брадичка.

– Не се страхувам от никого. Просто съм предпазлива. Не трябва отново да бъда небрежна.

Силните му пръсти обхванаха брадичката ѝ и огромният смарагд на пръстена му проблесна пред очите ѝ.

– Защо те преследват? Може би в тази история е намесен някой

разгневен съпруг или ревнив любовник?

– Нямам ревниви любовници, изобщо нямам любовник – отговори Барет с равен глас.

– Тогава защо?

– Не мога да кажа нищо повече. Благодаря за помощта. Сега *тряб-ва* да вървя. Той ще изпрати и други да... – тя прекъсна на средата на изречението.

– Кои?

– Ами други. Току-що ги описа – чакали, които тичат по петите на тигъра.

Устните ѝ леко трепнаха. Силните пръсти на индица се спуснаха надолу по шията ѝ, а палците нежно и настойчиво замилваха меката ѝ долна устна. Та той изобщо не я слушаше!

– Престанете! Не мога да мисля, когато... когато правите така.

Той леко се усмихна, а белите му зъби блеснаха върху смуглото лице.

– Аз пък не мога да мисля, ако не го правя, *Meri jaan*³, не и когато съм омагьосан от такава неземна прелест.

– *Meri jaan?* – колебливо повтори тя. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за парещите му пръсти.

– Душа моя. Свят мой – очите му светеха. – Ти си дори повече от това, *Angrezi* Имаш такъв божествен глас, толкова пламенно и сладко тяло...

Дъхът ѝ секна. Трябваше на всяка цена да му попречи да продължи. Сега не беше време за нежности, нито за влудяващи ласки.

– Трябва да вървя – каза тя, като се опитваше да говори студено. – Съжалявам, че с нищо не мога да ви се отплатя.

Тайнственият непознат не помръдна от мястото си. Малката наистина беше успяла да го заинтересува.

– Как да не можеш, малка соколице! Смятам, че ще ми се отблагодариш преди да те пусна.

Пръстите на Барет се извиха и яростно се впиха в гърдите му, започнаха да мачкат копринената дреха. При опита си да се освободи, тя силно дръпна пелерината му и ахна – показа се сатенена туника, богато извезана и изпъстрена с блестящи скъпоценни камъни.

Идваше ѝ да избухне в истеричен смях. Да му се отплати ли? Милостиви Боже, та този човек тънеше в богатство. Само един от тези

3. *Meri jaan* – Мое сърце, моя душа, мой свят

камъни щеше да ѝ стигне да живее безгрижно до края на живота си. Какво бяха за него няколкото нещастни шилинга, които тя можеше да му даде?

Ръцете му бавно се плъзнаха по раменете ѝ. Чу се шумолене на коприна, той нетърпеливо я привлече към себе си и притисна горещите си напираси слабини в кадифената ѝ женска мекота. Пламналите им тела замряха в прегръдката на нощта.

– Това е моята цена.

Наведе лицето си към нейното. Барет го гледеше като хипнотизирана, а сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите ѝ. Той бавно отметна черния воал и откри лицето ѝ.

Тя вече познаваше неговата пламенност. Беше вкусила от сладостта на близостта му. Може би затова не се възпротиви, а застина в очакване, останала без дъх, за да се увери, че очарованието на предишната им целувка не е било само плод на въображението ѝ.

Широката му длан обгърна шията ѝ. Черната пелерина се развяваше и сякаш танцуваше на вятъра. Изведнъж въздухът стана горещ и сякаш оживя, натежал от чувственост.

Тя отпусна глава назад. Лицето му се наведе над нейното. Едната му ръка се зарови във водопада от копринени къдрици, освободени от досадните фиби. Дъхът му беше нежен шепот, галещ шията ѝ. Той вкуси аромата на кожата ѝ и връхчето на езика му бавно се плъзна нагоре към брадичката ѝ.

Тогава устните му намериха нейните. Завладяха ги и ги подчиниха под напора на неумолимата си страст.

Барет бе останала без дъх, докато целувката му я носеше през райските градини на блаженството.

И тя поиска повече. Много повече.

Земята тътнеше под краката им. Небето се накъсваше от огнени светкавици. Мразовитата нощ тънеше в среднощна тишина.

Господи, неговото докосване единствено изпълваше съзнанието ѝ. Не, имаше и друго – един стремеж, който все по-смело и неудържимо ги тласкаше един към друг...

Там, където телата им се докосваха, се съсредоточи началото и края на вселената. Тяхната вселена. Там наслаждението нямаше граници – то се раждаше и прииждаше на шеметни, чувствени вълни.

– Кой... кой си ти? – едва успя да попита задъхана тя, когато някаква останала капчица разум я накара да се освободи от влудяващата му прегръдка.

– Има ли значение името ми? Нима ти вярваш повече на думите, отколкото на чувствата си, *Angrezi* – Очите му блестяха и я изгаряха. – Някои смятат, че съм Божията десница. За други съм съветник на дявола. Но ти, сладка соколице, можеш да ме наричаш с друго име. – Гласът му стана настойчив. – За теб съм раджата на Ранапур.

Барет едва не извика от изненада:

– Значи вие сте този, който иска да продаде рубина?

Индиецът присви очи.

– Какво знаеш ти за „Окото на Шива“? – попита той с внезапно променен глас.

– Цял Лондон говори за него. Нали това беше камъкът, който видях през прозореца?

Той кимна, а очите му я гледаха изпитателно.

– „Окото на Шива“ е ослепително красив, но...

– Но? – Самурените му вежди въпросително се извиха нагоре.

Барет се поколеба.

– Но в тази красота сякаш има опасност. Така поне мисля аз. Може би всички красиви неща крият опасности, но в този камък има нещо повече – нещо зловещо, което сякаш олицетворява злото. – Тя неуверено се засмя. – Разбира се, за вас това сигурно са глупости.

– Не, не са. За никой, който някога е живял в Изтока, не са глупости. Там разбират тези сили и с основание се страхуват от тях. Само невежите могат да се присмиват на неща, които не могат да си обяснят и проумеят.

Той дълго не откъсваше погледа си от замисленото ѝ лице. Изведнъж взе решението:

– Ела с мен, *Angrezi*. Ще се грижа за теб и повече няма да ти досаждат нито тигри, нито чакали. С мен ще се събуждаш под лазурно небе и ще чуваш звуците на плискаща се вода. Върху теб ще се посипват понесени от вятъра цветове на жасмин, а наоколо ще се носи песента на джунглата.

Смарагдовите очи на Барет помръкнаха. Предложението я изкушаваше, неудържимо я изкушаваше. Но тя нямаше право дори да помисли за това. Не можеше да остави дядо си да плати за тази измяна.

Тя леко сви вежди. Искаше ѝ се поне веднъж да види лицето на тайнствения непознат. Горещите ѝ пръсти, опрели до гърдите му, широко се разтвориха.

– Не мога. Нямам право. Ако можех, може би...

– Разбирам – той прие отговора ѝ сдържано, – няма нужда да ми

обясняваш:

Барет видя очите му да се присвиват, а долната му устна се опъна. Тя вдигна ръка и погали лицето му. Страхът да не изтълкува погрешно думите ѝ ѝ даде смелост.

– Не, *не разбираш*. Причината не е в теб, а в мен. Аз трябва да изпълня дълга си. Може би... о, може би, когато всичко свърши...

„Ако изобищо свърши някога“, обади се присмехулно някакъв вътрешен глас. „Бъди уверена, че те няма да се откажат лесно. Няма да спрат, докато не разберат тайната, която си заключила в сърцето си.“

– Тръгвам утре – каза раджата с равен глас. – Имаш една нощ, за да вземеш решение.

– Страхувам се, че решението ми няма да се промени.

Тя едва овладяваше гласа си, докато душата ѝ се разкъсваше.

Усети под пръстите си как той силно стисна устни. Черни и блестящи като гарванови крила, омайните му очи изпитателно се приковаха в лицето ѝ, сякаш искаха да проверят правдивостта на отговора ѝ.

Говореха си безмълвно. Очите им се срещнаха – смарагдите с черните кехлибари. В непрогледния нощен мрак те търсеха решението, питаха се един друг и си отговаряха, без да нарушават тишината. Това тайнствено общуване сякаш беше сън, но те усещаха неговата реалност с осезаема яснота, която до този момент никой от двамата не бе изпитвал.

Вгълбени един в друг, те не чуха навреме приглушения тропот на конски копита. Каретата едва не ги връхлетя.

3.

– Какво, но дяволите, става?

Когато мъжът с тюрбана се обърна, каретата вече достигаше съседната пресечка и летеше към тях с шеметна бързина. Не можеха нищо да направят – пред тях беше улицата, а зад тях високата желязна ограда.

Раджата изруга, сграбчи ръката на Барет и я повлече към един тесен вход, който едва се виждаше в далечината.

Като в кошмарен сън зад тях стремително се приближаваха побеснелите коне, насърчавани от дивашките викове на кочияша. Този човек сигурно беше луд!

Изведнъж Барет изстина. Досети се, че тази карета нито бягаше от

някого, нито пък конете бяха побеснели. Всичко беше предварително обмислено. Беше съвсем сигурна. И беше дело на злодеите, които нямаше да се спрат пред нищо, за да се доберат до тайната ѝ.

Входът беше сякаш на километри от тях, желязната ограда на къщата едва се виждаше. Тя се втурна напред, подкрепяна от силната ръка на раджата около кръста ѝ. Въпреки помощта му, тя само го забавяше, а трополенето на колелата се чуваше все по-близо и по-близо.

Нямаше да успеят! Но дори и да успееха, нямаше да има място и за двамата...

Тогава индиецът я вдигна на ръце и се спусна към прикритието на входа. Тя чуваше бесните удари на сърцето му под пелерината и лудото бумкане на своето, което сякаш бързаше да му отговори.

Следваха ги безмилостно грохотът от конски копита и оглушителния тропот на колела по калдъръма.

Всеки момент каретата щеше да ги премаже.

С последно отчаяно усилие той се хвърли към тясната ниша точно в мига, когато каретата профуча с гръмотевичен трясък покрай тях, на милиметри от мястото, където бяха намерили спасение.

Барет усети как индиецът леко се отдръпна. Лицето му беше в сянка и тя не успя да види изражението му. Той бавно я пусна на земята, като държеше тялото ѝ плътно притиснато до своето. Каретата громоляше надолу по улицата, без да забавя стремителния си бяг. С трясък се остърга в оградата от ковано желязо и в мрака захвърчаха искри.

„Ако не беше този мъж, сега щях да съм там“, помисли си Барет. „И тялото ми щеше да бъде разкъсано от тези ужасни железни шипове, премазано от галопиращите конски копита.“

Тя конвулсивно потръпна и несъзнателно потърси опора в стената зад нея. Но ръката ѝ срещна стоманеното рамо на раджата и здраво се хвана за него, успокоена от силата му.

„Наистина ли никога няма да ме изостави?“ Но тя знаеше, че трябва да намери начин да избяга от него. Тайната, която знаеше, и откритията на дядо ѝ, не трябваше да попадат в безсъвместни ръце.

Докога щеше да продължава всичко това?

Изведнъж Барет усети под дланта си как мускулестото му рамо се стяга. Пръстите му здраво стиснаха кръста ѝ.

– Защо, *Angrezi* – настоятелно попита той. – Защо този чакал те преследва със смъртна омраза?

Барет стисна устни.

– Вироглава жена! Можеш да ти помогна, ако...

– Вече ми помогнахте. Сега *трябва* да тръгвам.

„Господи, защо й е толкова трудно да го направи?“

– Стига да поискам, мога да те накарам да тръгнеш с мен – с тиха ярост каза той, а пръстите му се впиха в тънкия ѝ кръст. Неочаквано той се обърна и я притисна до грапавата стена. – Мога да те *принудя* да тръгнеш, да направиш всичко, което искам. Никой не е в състояние да ме спре.

Сякаш да потвърди думите си, той грубо я притисна още по-плътнo към стената и леко я повдигна от земята, като че ли тя бе една играчка за него.

Без да откъсва очите си от суровото му мрачно лице, Барет усети как страхът отново стяга гърлото ѝ. Решително сви устни.

– Разбира се, че можете – отпусна глава назад и предизвикателно срещна погледа му. – Но аз смятам, че няма да го направите. Усещам, че сте прекалено горд, за да притежавате една жена без съгласието ѝ.

Той остана дълго неподвижен, поглъщайки с очи нежното ѝ лице, чиито очертания се губеха в мрака. После изруга и започна бавно да я отпуска към земята. Притискаше бедрата ѝ до своите, гърдите ѝ към гърдата си, топлите ѝ слабини към възбудената си мъжественост.

– Може би не съм толкова горд, колкото предполагаш, вироглавке. Различавам се от вашите благопристойни английски джентълмени. Законите на твоята страна не са мои закони. Искаш ли да докажа силата си над теб? Искаш ли да те поваля на земята и да те притежавам? Тук и сега?

Устните на Барет леко трепнаха, но тя не се отмести от буйно напращата му стоманена мъжественост.

Боязливата ѝ сдържаност сякаш още повече бунтуваше гладната му плът. С тих гърлен звук непознатият невъздържано сграбчи лицето ѝ, съсредоточил в него страстта си и хищно впи устни в нейните. Този път в докосването му нямаше нито следа от нежност и любовна игра. Той бе изгарящ огън, подклаждан от първичното и неподвластно мъжко желание.

Барет не се отдръпна, не се опита да му попречи, тялото и остана неподвижно, без да се поддаде на яростни му порив. Очакваше, че тази стихийна страст ще я уплаши, но всъщност не усети никакъв страх.

В следващия миг пръстите му се вкамениха. Дъхът му изсвистя в болезнено стениание, което преля в клетвени думи:

– Ти си моя длъжница, *Angrezi*. Никога не го забравяй! – Рязко се отдръпна, но пръстите му продължаваха да стискат ръцете ѝ. – Каква

жена си ти? Защо не се противиш? Защо не викаш, не плачеш и не ме молиш да те пусна? – Пламналите му очи се плъзнаха като допир по изваяната ѝ брадичка – бляскава слонова кост на фона на нощния мрак. – В името на Шива, кажи ми!

– Бих искала... – замислено промълви Барет докато разглеждаше лицето му. Той я изкушаваше. Да, този тайнствен непознат, със сурово лице и невероятно нежни ръце, бе успял да събуди у нея неподозирани до този момент чувства и усещания.

Но той не биваше да го разбере. Инстинктивно тя се досещаше, че той може да я убеди да направи всичко, да му посвети душата и тялото си.

Гордо и решително вдигна брадичка. Животът я беше научил да взима бързо решения.

– Да, може би щях да се съглася. Но сега виждам че съм стигнала твърде далече и го разбрах благодарение на вас, господарю.

– Неразумно е да ми отказваш, соколице. В родината ми е имало хора, които съм подлагал на бавна смърт за далеч по-дребни провинения от твоето.

В настъпилата тягостна тишина Барет отвърна на неумолимия му поглед, без да обърне внимание на предизвикателството в очите му.

Дъхът му погали бузата ѝ. Пръстите му стиснаха крехките и китки и ги притиснаха към тухлената стена.

Бедрата му се долепиха до меките ѝ слабини с жадно напиреща между тях мъжественост, която се стремеше да проникне дълбоко в нея.

– Кажи „да“, по дяволите! Нека насладата бъде и за двама ни. Нали каза, че нямаш нито съпруг, нито ревнив любовник. Какво те спира тогава? Сигурно не това дяволско място, нито пък мъгливото и мразовито време?

Докато говореше, една танцуваща във въздуха снежинка кацна върху бузата на Барет. Пламналата ѝ кожа за миг я превърна в капчица влага, която се стече като сребърна ивица надолу към устните ѝ. Устните му я проследиха.

Барет потръпна, когато усети нежната ласка на езика му. Сякаш изведнъж осъзна цялата сила на желанието му. Но това, което я разтърси до дъно, беше огънят на влудяващия глад у мъжа, вълшебното тайнство на мъжкото докосване. Макар и неопитна, тя бе заплена от магията, с която я оплиташе всеки негов допир.

Но сега Барет нямаше право да се отдаде на сладостта на тази магия.

Вместо да се притисне към него, тя силно стисна клепачите си, сякаш искаше да постави преграда пред пламения му глас, с надеждата да приглуши шепота на собственото си сърце, което настояваше да му се подчини – да му позволи да я закриля от опасността, дебнеща някъде наблизко в мрака.

Тя събра остатъците от гордостта си, твърдо решена да не го моли за помощ. Вдигна ръце и започна бясно да удря мощните му мускулисти гърди.

– *Lat-sahib*⁴? – чу се тревожен глас близо до тях, който дойде от тъмнината. – Господарю!

И от мрака изплува странно видение – гигант с черна брада и тъмен тюрбан, който стискаше в огромната си лапа ятаган.

– Внимавайте! – задъхана извика Барет.

Раджата тихо се засмя.

– Не се страхувай, малка соколице. Синх е от *моите* хора. Няма да ти стори зло.

Той леко се обърна, ядосано изрече някакво нареждане на огромния си телохранител, който ниско се поклони и се отдалечи към другия край на улицата. Там замръзна в очакване заповедите на господаря си.

Барет беше изумяла от изненада. Какво ли още щеше да направи непознатият – може би щеше да нареди небето да се разтвори и оттам да му спуснат златна стълба? С побеляло лице тя се опитваше да потисне надигания се у нея пристъп на истерия.

„Овладей се най-сетне! В края на краищата ти си в Лондон, по време на двадесет и седмата година от царуването на кралица Виктория! Да не би да живееш в Средновековието?“

Но Барет не успяваше да се освободи от усещането, че стремглаво се е потопила в очарованието на някакъв сън или че е попаднала във вълшебния свят на някаква странна приказка.

Тя избухна в смях.

– Сигурно сте чувал за капитан Ричард Бъртън и неговите Арабски приказки?

Тя не беше забравила мургавия пират с цигански очи, с когото се беше запознала по време на едно събиране, посветено на науката, организирано от дядо й.

Раджата смръщи вежди.

– Да, чувал съм. Но какво общо има това?

4. *Lat-sahib* – господарю

Тя още по-неудържимо се засмя.

– Мисля си, че бихте могли да бъдете най-странният и най-сполучлив негов герой.

Господи, тя трябваше да се освободи. Само след минути отново щеше да загуби способността си да разсъждава, доколкото още я имаше.

– По-странен, отколкото предполагаш, *meri jaan* – гласът му прозвуча тихо, сякаш говореше на себе си. А сега вече е време и аз да тръгвам. Почти е настъпил часът за...

Той не довърши. Долната му устна отново се втвърди. Погледна бледото лице на Барет.

– Промени ли решението си?

Тя поклати отрицателно глава. Страхуваше се, че гласът ѝ ще я издаде.

Ненадейно си помисли за чудесата, които ставаха по света, и осъзна, че едва ли друг път щеше да ѝ се случи такова чудо. Но дори да беше така, тя нямаше да отстъпи.

Черните като въглен очи на спасителя ѝ горяха със странен пламък.

– А ако ти обещава камъка, на който току-що се възхищаваше през прозореца? Ако ти подаря двадесет такива камъка, сладка моя?

От другата страна на улицата Синх се раздвижи и мълчаливо даде знак на раджата, че е крайно време да тръгват.

– Даже и „Окото на Шива“ ли не може да промени решението ти, *Angrezi*. И приказният рубин ли не може да те изкуси? – Гласът му беше пропит с болка. На Барет ѝ се стори, че той сякаш се присмиваше на себе си.

– Изкушава ме. *Ти* ме изкушаваш – лицето ѝ пламна при това откритие, но опасният огън в тъмните му очи я принуждаваше да говори истината. – Въпреки това, не мога!

От устните му се изтръгна гърлено стенание. Той взе в шепите си пламналото ѝ лице. Барет потрепери, запленена от покоряващия му чар.

– Да не се страхуваш от мен? Това ли е причината?

– Не – прошепна тя с пресипнал глас, – за мой най-голям срам, макар че бих искала да е така.

Тя не беше сигурна дали той дълбоко въздъхна, или се засмя. Може би се надяваше нещата да се променят.

– Грешиш, соколице моя. Няма нищо срамно в чувството, което и двамата изпитваме. То е старо като света и е естествено като лунния сърп и зараждащия се мусон. – Докато говореше, лицето му бавно се наведе и той почти докосна с устни порумениялата кожа зад ухото ѝ. – Ти

си невероятно откровена за *memsahib*⁵, стегната в корсет и облечена в колосани дрехи. Но душата ти е стегната в някакви сковаващи условности на благоприличието. Аз намирам всичките отговори на въпросите си тук, *Angrezi*, в ударите на сърцето ти под устните ми, в леките тръпки на тялото ти. Не, такава жена като теб не се поддава лесно.

С тих стон той погали с език брадичката ѝ и подразни извивката на ухото ѝ.

– Ела с мен – настояваше той, прилепил тялото си до нейното, разгаряйки с огъня си пламъка на насладата, който гореше в нея, без за миг да спира опияняващото си настъпление.

Дъхът на Барет замря в сподавен стон. Мислите ѝ хаотично препускаха в главата ѝ. Той беше опасен. Той беше по-опасен от всички останали, защото почти бе успял да я накара да измени на себе си.

– П-престани – едва успя да промълви тя, но вместо да повдигне ръце и с удари да го отблъсне, дланите ѝ започнаха нежно да притискат раменете му, жадни да усетят тялото му още по-плътнo притиснато до нейното.

– Целуни ме, кралице. – Това беше едновременно заповед и молба, изтръгнала се дълбоко от сърцето му. Тъмната сила на желанието му се плъзна по тялото на Барет като изгарящ, силен ром.

Сякаш дълбоко в нея изведнъж се отприщи потокът от дълго сдържани копнежи по неща, които никога не бе имала и които смяташе, че никога не може да има.

„Кажу ми «да», глупачке! Просто кажу «да»“ – предателски нашепваше сърцето ѝ.

Беше останала без дъх. Сърцето ѝ бясно изтласкваше кръвта по вените и настояваше за съгласието, ѝ.

Зъбите му нежно хапеха ухото ѝ, а тя трепереше като лист.

– Ако дойдеш с мен, сърце мое, ще покрия тялото ти с малки сребристи цветове от камбанки и ще те покача на обкичен със скъпоценни камъни слон. Ще носиш везана със злато коприна, обшита с безброй смарагди. А после, моя красавице, никакви дрехи няма да скриват прелестта на тялото ти – само благоуханният тропически въздух ще се докосва до кожата ти. Ще бъдеш моя и ще те пренеса през райските градини на нас лади, за каквито никога не си и мечтала.

Задъханите му обещания пареха кожата и. И бяха за Барет най-голямото изпитание.

5. Memsahib, memsab – мис, мадам (обръщение към европейки)

Преди още да разбере, че вече се предава, устните сами я издадоха. Първо отговори тялото ѝ, омекнало под твърдостта му, тръпнещо да се слее с пулсиращото мъжко желание.

– Н-не – задъха се тя. – Не мога. *Нямам право!*

Беше страдала непоносимо през последните седмици и сега просто нямаше вяра в чудеса или бленувания. Тялото ѝ се бунтуваше, но гласът на разума надделя. В съзнанието ѝ се появи образът на слабичкия белокоп старец.

Този вироглавец, потънал в своя абстрактен свят, беше надарен от Бога откривател.

И този човек щеше да умре, ако тя не успееше да го спаси.

Последва тишина, която напрегна нервите до краен предел. Накрая пръстите му се отпуснаха. Индиецът изруга, изящно и официално се поклони, а сапфирът върху тюрбана му сякаш студено ѝ се присмя.

Барет не отрони нито звук. Усещаше болката, с която беше пропит гневът му. Страхуваше се, че ще направи нещо неразумно, само и само да успокои мъката му. Тайнствените черни очи се присвиха и се втренчиха в лицето ѝ.

– Разбира се, това беше лудост от моя страна. Прости ми, англичанке. Не се страхувай от чакала. Ще изпратя Синх да те придружи – той се поколеба. – Естествено ако промениш решението си...

Барет рязко поклати глава. Вече беше затръшнала вратата на изкушението. Предложението му беше толкова опасно и изкушаващо, че тя искаше да се махне час по скоро за да не се поддаде. Раменете ѝ се сковаха. Тя гордо вирна брадичка, без да осъзнава, че това движение още повече издава нейната уязвимост и разпалва желанието на раджата по-яростно от всякога.

– Недей не го пращай с мен. Не искам да ме придружава. Уверявам те, че скоро ще ме изгуби от погледа в този лабиринт от улички. Отлично се научих как да се измъквам, откакто... – Стисна до болка пръстите на ръцете си. – Сбогом – рязко каза тя.

Той едва успя да задържи порива си да я сграбчи и да я принуди да приеме закрилата му. Но тя се бе оказала права. Гордостта не му позволи да го направи. Вената на слепоочието му силно пулсираше.

– Не знам дори името ти?

– Моето име ли? – Барет безпомощно закръши ръце. Очите ѝ блестяха, овлажнели от сълзи. Прикова поглед в лицето му, за да запази завинаги образа му в съзнанието си.

Прошепна нещо тихо и с неохота, което вятърът отнесе.

Устните ѝ се раздвижиха за последен път. После мина покрай него и си тръгна. Полите ѝ се издуваха като черен облак, докато накрая се сляха с мрака. Зад нея остана мъката и лекият сладък аромат на пролетни зюмбюли.

Високият мъж със златовезан тюрбан тихо изруга.

Все още можеше да наложи волята си на тази пламенна английска красавица. Трябваше му само миг за да я плени в обятията си, да разпали в нея огъня на страстта и да я накара да забрави всичко останало. Сладкият ѝ напрегнат глас, всеки бесен удар на сърцето ѝ бяха му открили, че тя също го желае...

„Женски капризи! – мислеше си раджата и проклинаше жените. Бог ги беше създал за наказание на мъжете.“ Но от всички жени най-опасни бяха *порядъчните*. Те умееха да се залепват като пиявици в кожата и човек трудно можеше да се отърве от тях.

„*Но тази жена е различна*“ – прошепна в сърцето му някакъв глас. „*Тя е приказно красива и огнено страстна.*“

„*Но не за дълго*“ – с горчивина си помисли той. Ако се омъжеше за някой английски дребен благородник със стиснати устни, само за няколко месеца прелестните ѝ очи щяха да загубят блясъка си.

Той се намръщи. Наложил си да пропъди тази ужасна мисъл от главата си.

Но какво бе казала тя, преди да си тръгне? Може би името си? Бриджит? Бърнис?

Не, беше друго.

Може би никога нямаше да го научи.

„Ах *Angrezi*, с мен щеше да живееш много по-различно“ – мислеше си той, докато я гледаше как бърза нагоре по ветровитата улица, повдигнала бухналите си поли. Дори и сега той едва се съдържа да не я последва, за да я върне. – „Макар че си горда, дръзка и ужасно вироглава ти запали кръвта ми както никоя друга жена.“

Той сви рамене.

„Така е било отредено“, с горчивина си каза индиецът. – „Така да бъде!“

Погледът му губеше топлината си, докато следеше стройния ѝ силует, който полека-лека се сливаше с нощта. Лицето му стана сурово и непроницаемо. Когато стигна последната пресечка, силуетът ѝ се открояваше като едва забележимо петънце на фона на непрогледния мрак.

Точно преди да изчезне от погледа му, той направи знак на един от телохраниелите си, които кимна и предпазливо я последва. Чак тогава

раджата се обърна и пое надолу по улицата.

Когато навлезе в блясъка и оживлението на Грейт Ръсъл стрийт, лицето му бе застинало в обичайната безстрастна маска.

* * *

Барет свърна в една тясна уличка, поспря за миг и се подпря на грубата тухлена стена, за да си поеме дъх. Слухът ѝ беше наострен. Опитваше се да долови и най-малкия звук, който би издал преследвачите ѝ. Тя уморено се взираше в тъмнината пред себе си.

Нищо.

Въздъхна и отново се прилепи до потъналата в сянка стена. Рамото ѝ болеше и тя го разтри леко с ръка. Сигурно се бе ударила, когато индиецът ѝ бе блъснал във входа секунди преди каретата да профучи с гръмотевичен трясък покрай тях. Докато разтриваше болезненото място, тя притвори очи. В съзнанието ѝ нахлу ужасът на тези мигове.

Очите ѝ плуваха в сълзи.

За момент си помисли дали не бе сънувала. *Сигурно* беше сън, започна да се убеждава тя. Мъже с копринени тюрбани и обшити със скъпоценни камъни дрехи не се появяваха в живота току-така от мрака.

Те не правеха подобни предложения на една непозната.

Да, сигурно беше сън или някакво призрачно видение породено от глада и безкрайната умора.

Изведнъж пръстите на Барет се сковаха. Тя усети нещо лепкаво и горещо върху дланта си. С напрегнато лице се взря в ръката си.

Едва тогава забеляза кръвта. Наметалото и ръката ѝ от лактите надолу бяха напоени с кръв. Но защо не беше усетила никаква болка?

Каретата не беше успяла даже да ѝ докосне. Единственото, което чувстваше, бе някаква тъпа болка в рамото.

Тя рязко отгърна наметалото си и оголи ръката си. Но бялата копринена кожа нямаше и следа от нараняване.

Чак тогава тя разбра. Господи, това беше неговата кръв!

С пресъхнало гърло си спомни гърлените болезнени стонове, които се отронваха от устните на спасителя ѝ, почти усети отдръпването му встрани, когато каретата профуча покрай тях.

Сигурно железната ос на колелото бе наранила бедрото му, докато той ѝ беше защитил с тялото си. И въпреки всичко, не беше издал болката си.

Господи, *що за човек* беше той?

За миг Барет понечи да се върне. Да, тя се беше държала

непростимо грубо с него. Може би ако се опиташе да му обясни...

Тогава се намеси трезвият глас на разума. С това нещата едва ли щяха да се променят. Тя изобщо не можеше да тръгне с него.

Веднъж бе успяла да заблуди преследвачите си за да спечели време за бягството на дядо й, но объркването им не продължи дълго. Сега трябваше отново да направи опит и да отклони вниманието им, докато дядо й намери безопасно убежище.

Барет бавно спусна ръкава си и плътно загърна наметалото, без да откъсва поглед от мокрите кървави петна.

„Какво чакаш още? Върви! Тръгвай, преди отново да са направили опит да те спрат!“

С треперещи пръсти тя смъкна воала и лицето й отново потъна зад черната дантела.

Решително стисна устни и пое към целта си.

* * *

Мъжът с белег на лицето намръщено се вираше през прозорчето на каретата.

Значи кучката си имаше съучастник. Безизразните му очи се присвиха при спомена за блясъка на скъпоценните камъни, с които бяха украсени дрехите и тюрбана на чужденеца. Как само искаше да се нахвърли върху него и да изтръгне колкото може повече от тях.

Те бяха кралско богатство, освен ако не се лъжеше А когато ставаше въпрос за скъпоценности, Томас Крейтън рядко грешеше.

Дългите му мършави пръсти здраво стиснаха дръжката на двустранната кама върху коленете му. За Бога, и двамата щяха да му паднат в ръцете, но езичникът доста изкусно си служеше със сабята, скрита в бастуна му. А жалкият нещастник, когото бе наел да отвлече жената, сам се бе напъхал в ръцете му.

Но Крейтън нямаше да позволи тя да му се изплъзне отново.

Реши да изчака и да наблюдава.

Когато най-сетне жертвата му се появи, той леко почука по тавана на каретата. Колелата се завъртяха а устните му се изкривиха в усмивка – безобразна и зловеща като лицето му.

4.

– Внимание! Внимание, дами и господа! Настъпи най-вълнуващият

момент тази вечер.

Изправен пред развълнуваното множество в залата, стройният мъж студено се усмихна и опипа украсената с орнаменти кутийка от розово дърво върху поставката зад резбования махагонов подиум.

– Ето че настъпи дългоочакваният миг – той рязко се обърна и взе кутийката. – Номер тридесет и седем!

Публиката зашумя, превърна се в развълнувано море. Обсипаните със скъпоценности високопоставени дами вдигнаха лорнетите си, за да виждат по-добре, а придружаващите ги джентълмени в официално вечерно облекло, нетърпеливо се изправиха, забравили кавалерските си задължения.

През прозорците, стигащи до тавана на залата на светлината на уличните фенери се виждаше как снегът се сипе по призрачните алеи. Улиците, покрити с пухкавия бял килим, тънеха в тишина, но никой от присъстващите не обръщаше внимание на падащия сняг.

Затаили дъх, те не откъсваха очи от пръстите на търговския агент, които галеха инкрустираната кутийка от розово дърво. Бавно и внимателно Хорас Пърди повдигна полирания капак и откри тапицираната с небесносин сатен вътрешност на кутийката.

В това легло, гален от меката коприна, лежеше царствено огромен рубин, а кървавочервените му многоъгълници хвърляха пурпурни отблясъци.

– „Окото на Шива“, четиридесет и шест карата. Според легендата, открит е в една скалиста местност в централната част на Цейлон. Както сами виждате, това е приказан камък, ненадминат по красота, блясък и прозрачност.

Двеста души ахнаха едновременно, поразени от притегателната сила на прочутия камък.

Тази сила можеше да служи както на божественото добро, така и на демоничното зло.

На всички присъстващи рубинът нашепваше различни слова. Тайнственото му послание беше единствено за всеки. На едни обещаваше ласкателства, на други финансова осигуреност, а на трети небивали чувствени наслади.

Хората в залата не помръдваха, обзети от необяснимо безпокойство и напрежение. Сякаш сред тях беше нахлула древната история на човечеството и се възраждаха спомени още от антични времена – от самото създаване на човешкия род.

Този камък несъмнено беше способен да омагьосва. Говореше се,

че „Окото на Шива“ може да направи човека богоподобен, да го дари с неизтощимо сладострастие и с издръжливостта на тигър. В този момент всички мъже в залата си спомниха за невероятните слухове, които съпътстваха рубина още от самото обявяване на търга.

Лондон говореше за вълшебни еротични ритуали, за това как владетелите от Ориента, благодарение на силата на този камък, дарявали с наслада за една нощ стотина жени от харемите си.

Носеше се и мълвата, че ако по време на любовната игра рубинът се постави между горещите тела на мъжа и жената, от съприкосновение то се получавали искри и двамата изпитвали неземно, изпепеляващо блаженство.

Много от присъстващите дами също си припомниха за тези слухове и представите предизвикаха ситни капчици пот по челата им.

Само един човек гледеше рубина по начин, различен от сляпото страхопочитание на останалите. Беше висок мъж с тюрбан на главата. Стоеше в един закътан ъгъл в дъното на залата.

Влизането му преди десетина минути предизвика вълна от любопитство. Присъстващите за първи път виждаха този чужденец, явно с благороден произход, с проницателни абаносови очи и самоуверено безстрастно изражение на лицето, сякаш издялано от махагон.

При вида на изсечените му, мъжествени черти много от иначе недоверчиво настроените дами решиха, че тайнствените слухове за рубина и раджата на Ранапур са верни.

Из Лондон се говореше, че палатът му бил с настилка от чисто злато, а харемът му – препълнен с екзотични красавици, които ревностно се надпреварвали да вкусят плодовете на неговата мъжественост.

Говореше се също, че този мъж бил опитен и ненаситен любовник, че можел да дари жената с неземна наслада и че всяка една, докосната от него, до края на живота си оставала доброволна пленница на любовта му.

Като наблюдаваха изсеченото му лице и изваяния орлов нос, някои благопристойни дами си помислиха, че с радост биха дали всичките си богатства, за да прекарат поне една нощ в леглото на раджата. А масивната фигура на телохранителя му, застанал встрани, придаваше на окръжаващата го тайнственост и някакво пикантно страхопочитание.

Хорас Пърди обаче имаше други грижи и малко се интересуваше от това как езическият принц доставял наслада на жените си.

– Това е камък, достоен за съкровищницата на крал – продължаваше търговският агент с напевен тон, като вдигна още по-високо рубина.

Мислено той вече пресмяташе как ще оползотвори солидната си комисиона. – „Окото на Шива“ наистина ще направи от притежателя си човек, на когото всички да завиждат. Този момент ще остане в историята. За него ще разказвате на децата и внуците си.

Докато говореше, Пърди леко завъртя рубина. В кристалното сърце на камъка сякаш лумна огън, който хвърляше горещи кървавочервени искри.

Много сърца забиха лудо при тази гледка. Много от присъстващите, които бяха дошли само от любопитство, решиха да се включат в надаването.

Всичко това беше добре дошло за Хорас Пърди.

Той присви очи и завъртя камъка още веднъж, за да нажежи още повече публиката и да подбере вероятните купувачи. Само няколко минути му бяха достатъчни да реши, че те са петима – всичките с огромно богатство и влияние.

Ноздрите му леко се разшириха. Пърди изчакваше. Пресмяташе наум суми и проценти. Опитваше се да предвиди колко високо ще се вдигне надаването тази вечер и обмисляше как да изкопчи повече.

Работата на търговския агент си беше чисто изкуство, което Хорас Пърди владееше до съвършенство. Алчността, безочиято и похотливостта бяха сигурни оръжия в ръцете му. Той старателно разпалваше тези страсти у клиентите си, а после изкусно ги насочваше срещу тях самите.

Но днес Пърди се чувстваше необичайно неуверен. Първо, не можа да устои на очарованието на рубина, който пламтеше в ръката му. Второ, силно го притесняваше тайнственият раджа, потънал в мислите си, застанал в задната част на залата, охраняван от този огромен мъж с безизразно лице и смъртоносна кама в ръката.

Търговският агент не успяваше да отпъди от съзнанието си и една друга тревога. Вчера в сградата за търгове отново бе пристигнала анонимна бележка, в която с потресаващи детайли се описваше какво точно ще се случи на човека, предявил претенции към рубина.

На Хорас Пърди му бяха добре известни всички мрачни легенди за този камък. Хилядолетия изваяната от природата огнена прелест бе легала, приютена в недрата на плодородната цейлонска земя.

Но в момента, когато човешка ръка бе докоснала рубина, той сякаш се бе превърнал в символ на злото. За него се бяха водили кръвопролитни битки. Той бе ставал причина хората да обезумяват, а всички, които се бяха осмелили да го притежават, бяха загинали от жестока смърт. И сякаш с всяка нова жертва пурпурните му огънове се разгаряха по-

силно, а пламъците им ставаха по-ярки и ослепителни.

Хорас Пърди не обръщаше внимание на тези истории или поне се опитваше да не мисли за тях. По време на дългогодишната му служба през ръцете му бяха минали много безценни камъни и той като че ли бе претръпнал за тяхното очарование. Поне самият той бе убеден в това... до момента, в който видя „Окото на Шива“.

Пръстите му леко потръпваха и най-голямото му желание беше всичко вече да е свършило, да си бъде вкъщи с чаша портвайн в ръка, доволен от обещаната четирипроцентова комисиона.

И въпреки това той отлагаше началото на наддаването, обхождайки залата с поглед с надежда да намери най-запаления купувач. Цял Лондон тръпнеше в очакване на научи името на този щастливец.

Джулиан Фицрой Деверил Пейгън, маркиз на Хамптън и Стонтън, виконт Сент Сир, наследник на Сефгън беше с благороден произход, който не подлежеше на съмнения, и наследник на стар род, който водеше началото си още по времето на нормандското нашествие. При него обаче нещата се бяха стекли по малко странен начин. Роден и отрасъл в Индия, той бе наполовина езичник, каквото беше и името му. Баща му, десетият херцог на Сефгън, от дълги години бе оставил сина си на произвола на съдбата – поне така се говореше. И сега той живееше в Цейлон и без да пести средства и енергия, разработваше плодородната цейлонска земя, в чиито недра преди стотици години бе открит рубинът.

Преди дванадесет години маркизът бе спечелил на карти малка корабна компания, която бе превърнал в могъща империя за по-малко от пет години. До Пърди бе достигнала мълвата, че сега Сент Сир иска да притежава „Окото на Шива“ за своята колекция от скъпоценности, която се пазеше в къщата му – внушителна сграда в англоиндийски стил, построена на един от обвитите в мъгла хълмове в цейлонските кафеени плантации.

Мисълта за последната анонимна бележка, получена малко преди началото на търга, отново жегна Пърди. Той потръпна и забрави за Сент Сир. Зловещите думи звучаха в главата му и не му даваха мира.

Да, наистина имаше нещо тайнствено в този камък, разтревожен си каза той. Имаше нещо, което... нещо почти...

Злокобно?

Точно в този миг очите му срещнаха студения изпитателен поглед на раджата и за първи път в живота си Хорас Пърди усети, че не може да помръдне, да си поеме дъх, прикован от тъмната магия на този взор, който бе твърд и лъчист като обсидиан. С огромно усилие той успя да се

хване за подиума и да се отърси от тази магия.

Остави отворената кутийка и оправи черната си жилетка. Удари с гравираното сребърно чукче, за да обяви началото на наддаването.

– Много добре. Видяхте със собствените си очи легендарния камък. Уверихте се в блясъка му, в неземната му красота. Нека сега да започнем, дами и господа. Да започнем от скромната сума двадесет хиляди лири, ако това не обижда нашия дълбокоуважаван гост от Ориента.

При тези думи Пърди кимна към облечения в коприна раджа.

Аудиторията зажува като кошер.

Владетелят от Изтока небрежно махна с ръка от дъното на залата в знак на съгласие. Пръстенът му хвърли горещи искри наоколо, големият смарагд в устата на съскащата кобра върху тюрбана му ослепително проблясваше.

При този жест на раджата дузина дами размахаха пищните си ветрила, за да скрият зад тях пламналите си лица, а много от мъжете неспокойно се размърдаха на местата си.

Наддаването нямаше да бъде продължително. Но щеше да бъде на живот и смърт. Така поне си мислеше Пърди.

– Кой е готов да даде двадесет хиляди?

Млад мъж с масивна челюст плахо вдигна ръка от първата редица. Това беше русокосият лорд Белингам. Наскоро бе станал граф и сега безразсъдно пилееше богатството, което баща му бе трупал с толкова усилия. Значи и на младия граф му се искаше да притежава „Окото на Шива“?

„Единственият начин да успееш, е да продадеш онази къща в Кент и всичките антични уникали в нея“ помисли си с насмешка Пърди.

Той изсумтя и се обърна към другия ъгъл на залата.

– Някой предложи ли двадесет и пет хиляди?

Вдигна се друга ръка.

– Двадесет и пет хиляди. Тридесет хиляди?

Един мъж с пронизателни очи, облечен в син костюм, се наведе напред и сковано вдигна ръка.

„Такива като теб са ми ясни“, помисли си Пърди. „Въпреки че си самонадеян и носиш скъпи дрехи, не си нищо повече от жалък фабрикант в Йоркшир. Не, «Окото на Шива» е прекалено царствен за теб.“

– Тридесет – отчетливо произнесе Пърди. – Не каза ли някой...

– Петдесет хиляди!

Залата се раздвижи. Чува се силни възклицания. Целият лондонски елит се обърна да види кой бе предложил тази фантастична сума.

Сърцето на Пърди подскочи. Сигурно този тъмнококс мъж с елегантна, но небрежно завързана вратовръзки беше Сент Сир.

Когато обаче се взря в него по-внимателно, надеждите му рухнаха. Това бе един пенсиониран британски служител, току-що завърнал се от Индия, където дълги години е бил губернатор на Бенгал... или може би Пенджаб?

Това, разбира се, нямаше значение. Единственото важно нещо за Пърди беше, че този човек се бе завърнал в страната богат като крез, с плякосано по време на двадесетгодишната му губернаторска служба огромно богатство. При завръщането му в Англия Нейно Величество го бе удостоила с титла за заслугите му, която напълно съответстваше на тежката му кесия.

Ноздрите на Пърди се разшириха, подушили мириса на големи пари. Да, сър Джон Хъмфри предлагаше цяло море от злато.

В края на краищата изглеждаше, че от Сент Сир изобщо нямаше да има нужда.

– Петдесет хиляди! – повтори агентът. – Шестдесет хиляди?

– Шестдесет хиляди! – изгруктя йоркширският фабрикант, samozабравил се от алчност.

Пърди едва скри презрението си.

„Жалък лаком парвеню!“, помисли си той.

– Кой каза...

– Осемдесет и пет хиляди! – извика граф Белингам.

– Осемдесет и пет хиляди. Някой предложи ли деветдесет?

В залата настъпи напрегнато мълчание, нарушавано само от шумоленето на копринен сатен, колосан лен и мека вълна. Даже шепотът беше замрял.

– Деветдесет хиляди? – високо повтори Пърди.

„Да бъда проклет, ако го дам за по-малко от сто хиляди!“

Публиката бе застинала в очакване.

– Деветдесет хиляди лири първи път! – отново извика Пърди, отглеждайки присъстващите.

И тогава, с крайчеца на окоото си, той забеляза нервно раздвижване в края на втората редица. Да, Пърди добре познаваше това лице. Знаеше го и половин Лондон: очи с дълги мигли и плътни месести устни. Мъжът беше дребен на ръст, облечен в костюм, който макар да бе дело на най-добрите лондонски шивачи, сякаш не му беше по мярка. Ръцете му бяха толкова фини и бели, че при вида им човек едва ли би повярвал в чудовищните им дела, чиято зловеща слава се носеше по три

континента.

Джеймс Ръксли, Принцът на търговците от Ламбърд стрийт – поне така го бяха нарекли вестниците миналата година, спомни си Пърди. Огромното му състояние бе натрупано по твърде съмнителен начин, Бог знае как. Империята му се простираше от Европа до Крим, стигаше чак до Хималаите и отвсякъде като пияница смучеше несметни богатства.

Търгуваше с опиум в Калкута, със сапфири в Цейлон, продаваше оръжие на бунтовниците от Тайпе и организираше бягствата на китайците, които строяха железопътна линия в американския Запад – или по-скоро на онези от тях, оказали се твърде безразсъдни, за да приемат условията му, които ги поставяха в още по-голяма зависимост.

Всичко това обаче бяха само догадки. Тези негови съперници, които се бяха опитали да разнищват машинациите му, бяха жестоко наказани.

Говореше се, че Ръксли и Сент Сир са кръстосвали саби някъде из Изтока и че по време на този сблъсък Ръксли бе пострадал. Може би заради това винаги носеше ръкавици.

Хорас Пърди си помисли, че би дал мило и драго, само за да види този двубой.

А сега Принцът на търговците бе приковал поглед и рубина.

Очите на агента блеснаха доволно. Той не беше изненадан. Според мълвата, Ръксли обичал редките и красиви неща, а несметното му богатство му помагаше да задоволява всичките си капризи. Говореше се също, че напоследък Ръксли си търсел за жена благородничка, красива като скъпоценностите, които притежаваше. Чрез такъв брак той щеше да се издигне в обществото и да се изравни по блясък с най-уважаваните благородници.

Може би Ръксли искаше рубина, за да открие съпругата, която си търсеше.

Да, това беше най-надеждният купувач, веднага реши Пърди, без да откъсва поглед от мрачните очи, полускрити зад дългите клепки.

– Деветдесет хиляди лири! – повтори той, усетил напрежението в залата.

Един херцог леко се наведе напред. Двама от графовете смръщиха лица, бесни от мисълта, че не могат да си позволят такава цена.

Пърди въпросително погледна останалите участници. Фабрикантът нервно мачкаше яката си. Лицето на бившия губернатор беше почервняло от възбуждане, а устните му – упорито стиснати. Отлично!

Сега Пърди трябваше само да подклажда огъня.

Както бе запланувал, той кимна на асистента си, който мигновено донесе плик от пергаментова хартия върху сребърен поднос.

Пърди майсторски сгъстваше напрежението сред публиката, застинала в трепетно очакване. Той бавно разкъса плика и извади празен къс хартия. Нарочно бавно се взря в него и обяви:

– Дами и господа, тази вечер сред нас има и друг участник, участник, който предпочита да остане анонимен.

– Сент Сир!

– Пейгън. Сигурно е Деверил Пейгън!

Имената заваляха от всички страни – точно така, както очакваше Хорас Пърди. „Колко лековерни са хората – помисли си той, – веднага повярваха на тази изтъркана хитрост.“

Чевърсто сгъна листчето и го пхна в джоба си.

– Сто и двадесет хиляди лири! – тържествено обяви той.

Това, разбира се, бе твърде голям риск, но Пърди беше убеден, че си заслужава.

Публиката ахна. Младият граф на Белингам несдържано изруга. Без агентът да забележи, пликът се плъзна покрай джоба му и падна на земята.

– Кой каза...

Сър Хъмфри рязко вдигна ръка от петия ред.

– Сто и тридесет! – напевно извика Пърди и вече виждаше пред очите си елегантната къща, която щеше да си купи близо до Риджънт стрийт. „Добре е направил Господ, когато е създал и алчни хора!“ – помисли си той.

Въпреки това той умело прикри задоволството си, като придаде на изпитото си лице безпристрастно делово изражение.

– Сто и тридесет хиляди от джентълмена на петия ред. Други предложения?

Фабрикантът нервно вдигна ръка.

– Сто и четиридесет хиляди!

– Сто и седемдесет хиляди! – миг по-късно обяви сър Хъмфри. Лицето му беше покрито с червени петна.

„Сигурно страда от сърце – реши Пърди. – Няма съмнение, че това е последствие от пикантната индийска кухня. А може би и от индийските курви, които е сменял в леглото си.“ Агентът присви очи, молейки се сърцето на Хъмфри да издържи поне до края на наддаването.

Пърди взе кутийката с рубина и я наклони така, че светлината от полилеите да се пречупи в камъка. От кървавочервената сърцевина

лумнаха ослепителни огънове.

– Сто и седемдесет хиляди. Кой дава сто и осемдесет?

Моравочервеното лице на Джон Хъмфри будеше сериозно безпокойство.

– Кой дава сто и осемдесет хиляди за този царствен рубин – най-ярката звезда на Серандип, най-бляскавия камък от съкровищниците на много раджи?

Някакво неосъзнато любопитство накара агентът да погледне към дъното на залата, за да види реакцията на мъжа с тюрбана.

Ако бе очаквал да види триумф или някакво друго човешко чувство върху лицето на раджата, той остана дълбоко разочарован. Напълно безразличен към наддаването в момента индусът разговаряше с един от телохранителите си, който ниско се поклони и излезе през вратата в дъното на залата.

Някакво едва забележимо раздвижване насочи вниманието на Пърди към втория ред.

Очите на Джеймс Ръксли проблеснаха за миг, после леко се присвиха.

– Мисля, че мога да си позволя... – провлачено започна Принцът на търговците, – двеста хиляди лири.

Залата се взриви от изумление при това равнодушно изявление. Чуха се силни ръкопляскания. Всички присъстващи – и участващи в наддаването, и зрители – изведнъж осъзнаха, че наистина са свидетели на историческо събитие.

Краката на Пърди се подкосиха. Той напразно удряше с чукчето по подиума, призовавайки залата към тишина.

– Дами! Господа, моля ви! Тишина, моля! Запазете тишина!

Необходими бяха няколко минути, за да стихнат оживените коментари и търгът да продължи.

Хорас Пърди не беше на себе си от възбуда.

– Двеста хиляди лири за „Окото на Шива“! – отчетливо произнесе той, сякаш вкусваше от сладостта на всяка дума. – Други предложения?

Докато обявяваше, агентът огледа за последен път залата. Фабрикантът се мръщеше в безсилен гняв, червеното лице на сър Хъмфри застрашително ставаше още по-червено, а младият граф се опитваше да демонстрира безразличие.

Вече се виждаше краят – без съмнение чудесен край.

– Двеста и петдесет хиляди! – сподаденият вик проехтя така диво, сякаш не беше издаден от човешко същество.

Пърди широко отвори очи и за миг онемя от изненада. Не можеше да повярва, че сър Хъмфри се е решил на тази отчаяна стъпка. Бавно се обърна към Ръксли, чиито бели ръце се бяха вкопчили в облегалката на стола.

Агентът въпросително повдигна вежди.

Принцът на търговците се намръщи и, обезумял от ярост, поклати отрицателно глава. Секунди по-късно каза нещо на кочияша си, който бързо излезе от залата.

Двеста и петдесет хиляди!

„Мога да се оттегля още утре! – ликуваше Пърди. – Не, за Бога, мога да се пенсионирам още тази вечер!“

Усети полъха на студен въздух, който идваше някъде откъм гърба му. Явно този небрежен прислужник пак беше забравил да затвори прозореца в канцеларията му? Както и да е, това вече нямаше никакво значение. Пърди повече никога нямаше да стъпи там.

Тъкмо вдигаше чукчето да обяви крайната цена, когато в залата влетя мъж, загърнат с наметало.

– *Mar ja sale*⁶! Смърт на всички предатели! „Окото на Шива“ никога няма да попадне в нечестиви ръце! Никога! – извика мъжът и отметна пелерината си. Под ней носеше индийска туника. – Смърт на всички, които са дошли тук тази вечер!

Скочи напред с насочен револвер със златна дръжка.

Обезумял от ужас, Хорас Пърди не откъсваше очи от зловещото дуло на оръжието. Целият му живот, преминал в дребни пресмятания и още по-дребни лукави хитрости, се изниза пред очите му като един миг.

Чу се прищракването на спусъка. В следващия момент към подиума полетя дъжд от куршуми. Жените пищяха и залягаха по пода. Мъжете търсеха прикритие. Единствен добре обучен асистент на Пърди запази самообладание в ужасната суматоха. Той грабна кутийката и от розово дърво, в която лежеше „Окото на Шива“

Но Хорас Пърди никога нямаше да научи за това. Куршумът го простреля точно между веждите и сега безжизненото му тяло бе простряно върху лъснатия под. И върху забравения пергаментов плик.

– Дръжте го! – извика някой. – Убийте проклетия езичник!

– Спрете го! Той е дошъл за рубина!

Една глава се надигна и внимателно огледа залата.

– Ето го негодникът!

6. *Mar ja sale!* – Умри, кучи сипе!

От всичките тези викове нямаше никакъв смисъл.

Убиецът сега бе насочил револвера си към облечения в коприна раджа, който го гледаше безстрастно, без да помръдне от мястото си.

Никой не смееше да гъкне. Лицето на раджата приличаше на маска от махагоново дърво. Очите му – два скъпоценни обсидиана, бяха леко присвити. Внезапно той гърлено произнесе една дума.

Другият побеля като платно. Ръката, която стискаше оръжието, потрепера. Той хвана револвера с две ръце и изкрещя:

– *Mar ja sale!* Умри, предател!

Никой от присъстващите в залата не беше в състояние да разкаже какво се бе случило след това, макар че за събитието щеше да се говори години наред.

Спомняха си само, че убиецът извикал отново, а раджата пристъпил напред.

В този миг с мълниеносно движение телохранителят Синх се хвърли към тюрбана на господаря си, освободи острия като бръснач метален обръч и го завъртя около показалеца си.

Обръчът се стрелна със свистене във въздуха, безпогрешно намери жертвата си и преряза гърлото ѝ.

Бликна фонтан от кръв. По-голяма част от жените припаднаха.

С грациозна походка, неочаквана от човек с толкова едро тяло, раджата безшумно прекоси залата. Очите му зловещо просветнаха, когато се наведе да разгледа лицето на убития. Взе един от медните патрони, сложи го в джоба на дрехата си и бавно се изправи. Устните му бяха плътно стиснати, лицето – непроницаемо.

При това движение туниката му се отметна и откри кървавочервеното петно върху бедрото му.

– Боже, той е ранен! – извика една дама.

– Даже не трепна! – допълни мъжки глас, пълен със почит и малко завистлив.

Но раджата повече не се интересуваше от събитията в залата. Нареди нещо с тих глас на телохранителя си и излезе.

След него присъстващите продължиха да гадаят на чия ли страна е раджата при вдигналите се напоследък пълни от бунтове в Индия.

5.

По същото време в друг лондонски квартал пред дървената врата на

някаква кръчма спря стройна фигури, увита в черно наметало. Вратата се отвори с трясък и от кръчмата навън с пиянски кръсъци изхвърчаха двама мъже. Започнаха да ходят напред-назад из двора, като ръмжаха и се заканваха. Миг по-късно вратата отново се отвори с трясък и към тях бяха запокитени чифт ботуши и жалки остатъци от дървен стол.

За кръчмата „Глиганска глава“ всичко това беше нещо обичайно.

Жената тихо се промъкна в двора и грижливо закри лицето си с шал.

Барет знаеше, че е много опасно да влезе в кръчмата, но нямаше друг избор. Съвсем наблизо, само на една пресечка от тук, беше крайната цел на пътуването ѝ – беден пансион, наречен със странното име Ройъл Арм. Собственикът беше стар приятел на дядо ѝ и тя знаеше, че е човек, на когото може напълно да се довери.

Гледаше как двамата пияници залитаха наоколо и се опита да си спомни кога за последен път беше идвала и тази част на Лондон. Разбира се, тогава дядо ѝ беше категорично против, но после бе останал доволен от помощта ѝ при многобройните му научни проекти. Когато бяха посетили няколко пъти Лондон, тя носеше момчешки панталони и ботуши за езда, а тъмнорусата ѝ коса беше плътно прибрана под широкопола мъжка шапка.

Сега светлите ѝ къдрици бяха скрити под черния воал, а тялото ѝ загърнато в наметало, дълго до земята. Барет стисна устни от яд при вида на мръсната си неудобна пола.

Но сега не ѝ беше до дрехите. Трябваше да обмисли много по-важни неща. Молеше се старият Фентън да е все още в Ройъл Арм, защото беше сигурна, че ще ѝ помогне, без да задава никакви въпроси.

Барет трябваше първо да се увери, че никой не я следи. С крайчеца на окото си забеляза леко движение в долната част на улицата. Това беше същата саянка, която вярно я следваше след като бе свърнала в една от пресечките на Грейт Ръсъл стрийт.

Човекът на раджата, помисли си тя. Барет беше сигурна, че той ще изпрати някого след нея. Преди малко тя почти бе успяла да му избяга, но ето че пак се бе появил.

Сега трябваше на всяка цена да се отърве от него. Никой не трябваше да знае къде отива.

Пияниците се сборичкаха. Тя ги изчака да се затъркалят по земята, прекоси двора и отвори вратата на кръчмата.

С разтуптяно сърце Барет застана на прага на опушената и претъпкана кръчма. Без да поглежда посетителите, тя насочи цялото си

внимание към тесния коридор, който водеше за кухнята.

Тръгна по него с котешки стъпки, доволна че поне тук не се усеща толкова силно отвратителната миризма на алкохол. Две слабички деца с блестящи очички се втренчиха в нея, когато мина покрай тях, после продължиха да белят картофи.

Барет още по-плътното омота шала около главата си. Навсякъде вонеше ужасно на прегоряла мазнина и развалено месо. Когато стигна до задната врата, усети, че ѝ се повдига.

През единственото опушено прозорче се виждаха ярките светлини на Ройъл Арм отсреща. Разбира се, тя нямаше да рискува и да влезе през осветения главен вход. Тъмната алея покрай кръчмата щеше да я отведе право до конюшната.

Барет се усмихна. Сега човекът на раджата никога нямаше да я открие. Скоро щеше да бъде в безопасност в стаята за гости на Фентън и щеше да се стопли с чаша чай.

Понечи да отвори задната врата.

– Ей, ти? Къде си тръгнала? – чу зад себе си ядосан глас, идващ откъм ъгъла на кухнята, където имаше наредени бъчви.

Всичката кръв се оттегли от лицето ѝ, тя отново се опита да отвори вратата, но в този момент две месести ръце здраво я хванаха за раменете.

– Не искаш да си платиш сметката, така ли, сладурче? Старият Кобет ще ме обеси, ако разбере – пръстите я стиснаха още по-болезнено. – Хайде вътре, госпожичке!

Господи, беше на крачка от спасението! Сърцето ѝ лудо заби, докато месестите ръце грубо я дръпнаха назад.

– Пиеш бирата на Кобет, а после не плащаш. Сега ще те науча аз!

„Трябва бързо да измислиш нещо! – заповяда си тя мислено. – Какво би направил дядо ти, ако беше на твое място?“

– Пусни ме, грубиян такъв! Не виждаш ли, че... г-гори – заекна тя. – Има пожар!

– Пожар ли? – слисаното лице на мъжа изглеждаше много глупаво. – Защо не каза по-рано? – той изруга, блъсна я встрани и хукна към предната част на кръчмата. – Ако Кобет пак е направил някоя глупост, аз ще...

Барет не чу края. Бързо отвори вратата и се втурна надолу по стълбите. С пълни гърди пое сладкия прохладен нощен въздух.

Втурна се по тъмната алея. Не забеляза никакво движение наоколо. Не се чуваше и друг звук, освен врявата, долитаща зад нея откъм входа

на кръчмата.

Безшумно тръгна по калдъръмената алея като внимателно избираше пътя сред купища обелки, от зеленчуци и всякакви нечистотии. Изведнъж върхът на обувката ѝ докосна нещо меко. Тя едва се съдържа да не изкрещи. Един плъх се шмугна между краката ѝ с ядосан писък.

Цялата разтреперана, Барет не откъсваше очи от края на алеята, където започваше конюшната. Движенията ѝ бяха леки и безшумни и благодареше на съдбата, че на времето, докато другите момичета се учеха да танцуват кадрил, тя играеше с момчетата на индианци.

Дядо ѝ често казваше, че тя е неговата малка езичница и се чудеше каква дама ще стане от нея. Но Барет беше убедена, че това му харесва, макар и никога да не го беше признал.

Изведнъж лицето ѝ помръкна и направи усилие да пропъди нахлулите болезнени спомени.

Когато стигна края на алеята, спря и надникна в двора на Ройъл Арм. Там двама коняри разчесваха конете, а една карета беше готова да излезе на улицата.

Барет въздъхна с облекчение. Тръгна напред, като наум си повтаряше какво да каже на Фентън. В началото той щеше да бъде предпазлив, разбира се. Трябваше да бъде много убедителна и да внимава той да не се усъмни в нито една нейна дума и да изпрати писмо до дядо ѝ. Последното нещо, което искаше, беше дядо ѝ да напусне сигурното си убежище на север и да тръгне да я търси. Надяваше се, че слугата им точно е изпълнил указанията ѝ.

Междувременно тя самата щеше да бъде в безопасност в пансиона на Фентън. Трябваше да остане тук, за да заблуди преследвачите си и те да тръгнат да я търсят в погрешна посока.

Друг изход нямаше.

Чак тогава щеше да замине на север при своя дядо, в усамотената къща на остров Мал. Той сега беше в безопасност и за него се грижеше Гудфелюу.

Барет горещо се молеше да е така.

Конярите свършиха работата си и поведоха конете към конюшната.

Барет пристъпи напред няколко крачки и...

Внезапно една костелива ръка запуши устата ѝ. Тя твърде късно чу скърцането на кожените ботуши. Твърде късно усети острата миризма на етер.

Господи, той я беше проследил!

Сякаш в просяница видя как каретата бавно се приближава и

невидима ръка отваря вратичката ѝ. Зад нея Томас Крейтън излезе от сянката и дрезгаво се засмя.

– Хванах ли те, котенце! Не успя отново да ми се изплъзнеш. Стига с тия номерца! Те на мен не минават. Повечето от тях аз съм ги измислил и няма да позволя на някаква кокошка да залъже Томас Крейтън!

Мръсните му ръце стиснаха гърлото ѝ. Замаяна, почти останала без дъх, Барет удряше с ръце, където свари.

Но съпротивата ѝ беше безполезна. Беше останала без сили и почти примряла от глад.

Крейтън много добре знаеше това.

Тя се опита да извика, но ръцете му като железни клещи стегнаха още по-силно гърлото ѝ и почти я задушиха.

Не ѝ стигаше въздух. Пред очите ѝ притъмня, а коленете ѝ омекнаха и тя почти не усещаше краката си.

– Жалко, че го няма приятелчето ти. Щях да си взема няколко от камъчетата му. Няма нищо, все ще намерим начин да наваксаме изгубеното.

Пръстите му стягаха шията ѝ като примка. Барет събра останалите си сили и започна да го рита в краката.

Крейтън се изсмя, като ловко отбягваше ритниците ѝ. Устните му се изкривиха в зловеща усмивка, той я сграбчи през кръста и я натика в каретата. Барет искаше да се съпротивява, *опита се* да се съпротивява, но изведнъж земята сякаш изчезна под краката ѝ. Трябваше да свърши още толкова много неща, а сега вече нямаше да има време...

– Добри пари му платих на онзи страхопъзльо, но приятелчето ти успя да се справи с него. Това копеле добре си служи със сабята, вярно. Но сега го няма да те защитава.

Дрезгавият смях на Крейтън отекна в тишината.

Снегът се сипеше на парцали и безшумно покриваше с дебел бял килим града.

Но Барет вече не виждаше нищо. Не усещаше как падналите върху лицето ѝ пухкави снежинки се топят и се сливат със сълзите ѝ.

„Прости ми, дядо. *Опитах се, но...*“

Това беше последната ѝ мисъл, преди да изгуби съзнание.

Ушите ѝ забучаха. После вече не виждаше и не чуваше нищо. Пропадна в мрачна бездна и всичко тънеше във влудяваща тишина.

* * *

Улиците бяха побелели от сняг, когато каретата препусна в нощта.

Меката снежна покривка заглушаваше шума от колелата.

Мъжът в каретата не забелязваше нищо. Пред очите му единствено се открояваха бледите очертания на лицето на жената. Той знаеше, че тя често ще навещава сънищата му от сега нататък.

Устните ѝ бяха пухкави и сладки, невероятно съблазнителни. Той си припомни как тялото ѝ потрепери, когато я докосна, как стенеше тихо, докато той пиеше ненаситно меда на устните ѝ.

Споменът разпали у него огнено страстно желание. Усети как слабините му започват да пулсират.

Какво, по дяволите, ставаше с него? Защо образът на тази жена го преследваше така неотклонно? В края на краищата беше само една непозната, случайно срещната в нощта. Един тих глас и пламенно тяло в мрака.

Облеченият в коприна, украсена с блестящи скъпоценни камъни, мъж опипа смъдящата рана на бедрото си. Пръстите му станаха мокри и лепкави. Раната още кървеше. Той ядосано изруга.

Но раджата на Рананур знаеше, че е ядосан и ругае не заради раната, нито заради двете убийства, на които току-що беше станал свидетел.

Той ругаеше Джеймс Ръксли. Когато убиецът бе започнал да стреля, върху устните му се бе появила зловеща усмивка. Ругаеше и себе си. Как можа да постъпи толкова глупаво и да излиза неподготвен за такава опасност.

Внезапно си спомни и за другото опасно изпитание – когато каретата бясно ги преследваше по тясната улица. Едва бе успял да пренесе забулената загадъчна непозната до прикритието на входа, когато каретата профуча покрай тях. Беше ясно, че преследвачът им нямаше да се откаже лесно.

Въпросът беше кого преследваха – него или нея?

Какъвто и да беше отговорът, тази малка соколици беше опасна, реши той. Нейната податливост и невинност бяха направо опияняващи. Тя можеше да го изложи на още по-голяма заплаха, а тази вечер раджата на Рананур не желаше да мисли повече за прекеждия И опасности.

Тази вечер щеше да се отдаде на удоволствия – горещи и влудяващи, каквито само той можеше да създаде.

Тази вечер трябваше да забрави всичко. Ако само успееше.

Той се ядоса и смръщи вежди, когато образът ѝ отново изплува в паметта му, за да го тормози и преследва като призрак. Дръпна перденцето и погледна тихата улица, покрита вече със сняг. Все още не можеше да си отговори.

– *Meri jaan* – прошепна той. – Душа моя.

Нещо му подсказваше, че тя завинаги е загубена за него, макар че беше изпратил Синх по време на търга за втори път да я търси.

Зад всеки ъгъл през снежната пелена съзираше бледите ѝ страни и усещаше копринения шепот на дъха ѝ.

Не беше успял добре да разгледа лицето ѝ, но нещо му подсказваше, че е невероятно красиво. В името на Шива, той бе *почувствал*, че е красиво!

Почувствали го бяха устните му. Почувствали го бяха търсещите му пръсти.

Със зловещо изражение на лицето той пусна перденцето и се отпусна на кадифените възглавници. Направи опит да се убеди, че не е важно как изглежда тя и от кого бяга. Беше ѝ предложил закрилата си, но тя я отказа. Значи това беше краят.

Изведнъж горящите му очи помръкнаха. Може би тази жена беше съвсем различна от образа, който той си изграждаше за нея. Може би беше част от опасностите, дебнещи го на всяка крачка в джунглата. Може би тези опасности го дебнеха и тук, в Лондон.

Досега трябваше да се е научил да подозира всеки и всичко. Особено когато видя Джеймс Ръксли да участва в търга.

Раджата се намръщи и се опита да прогони тази мисъл от главата си. Започваше да става прекалено мнителен, а тази вечер не искаше да мисли за нищо друго, освен за пенливо вино и пламенна гладка кожа.

Там, където отиваше, само за няколко гвинеи повечето жени не обръщаха внимание на тъмната му кожа, може би нямаше да забележат и белега, който започваше от реброто му и стигаше чак до слабините. Преди седем години, по време на големия индийски бунт един бенгалец едва не беше изкормил вътрешностите му с *tulwar*⁷ с двойно острие.

Неочаквано рубинът затанцува пред очите му, споменът за пурпурните му отблясъци се заби като кама в сърцето му.

Изруга, отвори прозорчето на каретата и се взря в мрака. Не, и всичкото злато по света не беше в състояние да го накара да забрави.

* * *

Старата корабостроителница на Кучешкия остров беше потънала в тишина. Откъм Темза духаше пронизващ леден вятър и завихряше натрупания сняг.

7. Tulwar – дълга, извита индийска сабя

Чу се приглушен плясък на весла. Вълните се разбиваха в малката лодка.

– Крейтън, ти ли си?

Проблесна светлината на фенер.

– Че кой друг може да бъде, по дяволите, Сондърс? Загаси този фенер и ми помогни за момичето.

На полуразрушения вълнолом се появи мъжка фигура, спря до лодката и погледна вътре.

– Господи, Томи Крейтън, какво става с теб? Трябваше да се срещнем...

– За теб съм господин Крейтън! И стига си задавал глупави въпроси, ако не искаш да правиш компания на дъното на реката заедно с някои други мои познайници.

Мъжът, когото нарекоха Сондърс, сви рамене и се наведе да помогне на Крейтън. В настъпилото неловко мълчание двамата извадиха от лодката стройното женско тяло, облечено в тъмни дрехи и го положиха върху няколко натрупани прогнили дървета.

Крейтън се спъна в една издадена дъска и едва не падна в калната вода. Но мъжът, който му помагаше, не му обърна внимание. Той внимателно намести момичето върху струпаните дървета и отметна воала от лицето ѝ. Наоколо цареше зловеща тишина. Той повдигна фенера и сребърен лъч освети безжизненото бледо лице.

Такова лице никога не можеше да се забрави. Изваяните скули и гордата брадичка говореха за силна воля и решителност. Но това, което накара мъжа с фенера да ахне от възхита, бяха фините и прозрачни като порцелан страни. Той дълго не откъсваше очи от гордата извивка на устните – по детски невинни и въпреки всичко чувствени.

Сондърс пое дълбоко дъх и възкликна:

– Господи! Та тя е истинска красавица. Къде я намери, Томи?

В следващия миг до гърлото му се опря стоманеното острие на кама.

– Вече те предупредих, Сондърс, никакви въпроси! – изръмжа Крейтън. – Направи ли всичко, каквото ти казах?

– Разбира се, Том... Крейтън – сериозно изплашен отговори дребничкият мъж. – Всичко свърших. Намерил съм точно човекът, който ти трябва. Всичко е уредено с капитана. – Боязливо погледна безжизненото тяло на момичето. – Какво си направил с нея? Защо е в безсъзнание?

Крейтън зловещо се засмя.

– Взел съм мерки, за да я направя по-кротка.

Изправи се, без да откъсва поглед от неподвижната фигура. Тази малка кучка! Създаваше неприятности още от самото начало. Биваше си я! Винаги успяваше да предвиди какво точно ще направи, преди той сам да го беше решил.

Но въпреки всичко беше успял! В очите на Крейтън блесна триумф. Най-накрая бе успял да я хване и този път нямаше да успее да му избяга. Намръщи се и си помисли, че е трябвало да поиска двойно повече за тази работа.

Особено при това положение. По дяволите, как мразеше да променя плановете си в последната минута. Лесно можеше да допусне небрежност, а Томас Крейтън мразеше да бъде небрежен.

– Мислех, че ще я закараме у Хелена – каза дребният мъж с писклив гласец. – Обеща да ми я отстъпиш един път.

– Млъквай, глупако! – Крейтън яростно го изрита в гърба и мъжът се просна на земята.

– О-у-у! – изскимтя Сондърс и пропъгълзя назад, без да сваля очи от съдружника си. – Не трябваше да правиш това, Томи. Не и с мен. Та аз съм ти като брат. – Довлече се до краката му и вдигна поглед. – Къде са парите, които ми обеща? Не съм видял и шилинг.

Докато той говореше, Крейтън незабелязано пхна ръката си в джоба. Когато я извади, в нея проблесна револвер.

– Забрави за парите, Дейми. – Очите му бяха студени като оловно-сивата вода на реката. – Забравих да донеса твоя дял, бях страшно зает с други работи.

Вдигна предпазителя. Чу се смъртоносно щракване. Револверът беше съвсем нов и дулото му блестеше.

– И без това вече няма да имаш нужда от пари. Не и там, където след малко ще те пратя.

– Недей, Томи, не стреляй! Ти ми обеща...

Три изстрела прекъснаха думите му и раздраха нощната тишина. Никой друг освен човека, който стреля, не ги чу. После Крейтън вдигна безжизненото тяло на бившия си съдружник и го хвърли в реката. Новите му кожени ботуши поскръцваха по снега.

„Никакви следи!“ – беше наредил господарят. А за парите, които му плащаше, Крейтън с радост би направил всичко.

Остана дълго на брега, без да помръдва, приковал поглед в тъмното петно, плаващо сред калните води на Темза.

Когато тялото на Сондърс се загуби в мрака, понесено от течението, Крейтън високо се засмя. Водата неумолимо го носеше на изток –

към Грейвсънд и морето.

6.

Раджата на Ранапур наведе свъсеното си лице към прозорчето на каретата. Скъпоценните камъни по дрехите му проблясваха на лунната светлина. Черните му кехлибарени очи се присвиха, когато видя многобройните карети, задръстили алеята пред него.

Значи в изисканото заведение на Хелена тази вечер цареше оживление. Сигурно беше пълно с млади контета, дошли от Оксфорд, Съсекс и Кент, за да прекарат тук една незабравима нощ, отдадена на пианство, хазарт и разврат.

Заведението на Хелена обслужваше само избран кръг на английското мъжко съсловие. Сред постоянните посетители бяха няколко херцога, десетки графове и стотици барони. Посещаваха го даже и принцове, но съдържателката на този първокласен публичен дом беше достатъчно умна и полагаше особени грижи имената им никога да не се споменават в бляскаво осветените салони.

С две думи, Хелена притежаваше единствения по рода си публичен дом в Лондон. Събрани от всички краища на света, нейните момичета бяха поразяващо красиви и отлично обучени. Независимо какво търсеха мъжете – даже ако това бяха тайните наслади на любовното изкуство от Кайро, Калкута или Пекин – те можела да го намерят тук, при Хелена.

Ето защо раджата на Ранапур се бе отправил към дома ѝ тази вечер.

Сред скърцане на дърво и кожа каретата рязко спря пред ярко осветения вход на триетажната сграда. Някои току-що пристигнали клиенти удивено наблюдаваха как раджата слиза от каретата в цялото си изумително великолепие – облечен в шумоляща коприна, обсипана с бляскави скъпоценни камъни, с препасан лъскав ятаган на кръста.

Десетки очи, пълни със завист и любопитство, проследиха как широкоплещестата му фигура се изкачва по мраморните стъпала и влиза в разкошно обзаведеното фоайе. На входа към салона една китаяка, облечена в елегантна златиста рокля, избърза към него, за да му предложи услугите си, но раджата я отпрати само с един жест.

Салонът, както очакваше, беше препълнен. По тапицираните с кадифе дивани лежаха прегърнати двойки в най-разнообразни интимни пози.

Сред тях раджата разпозна много от мъжете, присъствали на търга

на Грейт Ръсъл стрийт. В един от ъглите, зад две декоративни палми, графът на Белингам се утешаваше за претърпения неуспех, прегърнал сладострастна червенокоса красавица, чиито гърди напъваха до пръсване ефирната ѝ рокля.

Само на няколко крачки от тях седеше зашеметеният от алкохола фабрикант от Йоркшир. Ухилен като ученик, той пое чашата шампанско, която му подаде една блондинка с бляскави очи, облечена само с корсет и дантелени гащички.

Вълна от кръшен смях и пискливи гласове заля тъмнокожия индиец. Всичко това му напомняше сухото пращане на изгоряла от слънцето трева в последните тягостни дни преди да настъпи сезонът на мусоните.

Изведнъж почувства безпокойство и ярост – изпита омраза към всичко и всички: режещия слуха писклив смях, натрапчивата миризма на сладникави парфюми, ловкия начин, по който се подмамваха клиентите и така измъкваха парите им само за час с опитно, но лишено от всякакви чувства удоволствие.

За миг затвори очи. Гърдите му се изпълниха с острия аромат на изсушени чаени листа. Пред себе си видя не декоративните палми-джуджета, а тучни чаени гори, стигащи чак до безоблачния лазурен хоризонт.

Господи, как му липсваше всичко това! Как мразеше тази мъртва неприветлива страна, студените безлични мъже и алчните безсърдечни жени!

Трябваше да си тръгне отгук още тази вечер!

Но раджата бързо пропъди тази мисъл от себе си. Това, разбира се, беше невъзможно. Трябваше да уреди доста формалности, свързани с рубина. Освен това искаше да направи някои неотложни покупки. Не, не беше дошъл в Лондон, за да се върне, без да е свършил работата си.

„Нея ли очакваш? Смяташ, че ще промени решението си? Ако е така, ти си пълен глупак.“

Раджата се намръщи и отвори очи. Потисна отвращението си и огледа салона. Усети прикованите върху него десетки погледи, които го гледаха с открито недоволство.

Вената на слепоочието му запулсира. Прииска му се някой да го предизвика. Един хубав пердах щеше да го разтовари от непосилното напрежение.

Не, нищо не бе в състояние да намали горчивия привкус в устата му или болката от тягостните спомени.

Но лицето му остана непроменено, без да покаже нито една от

налегналите го тежки размисли. Гордостта и навикът си казваха думата.

Стоеше надменно изправен, без да трепне – като мишена за завистливите погледи. Странно, но неодобрението на мъжете не се споделяше от присъстващите в салона жени. Зяпнали от възхищение, жените за удоволствие изяждаха с очи прекрасното тяло на индиеца.

По някакъв начин те му напомнях за настръхнали кобри, готови хищно да се стрелнат върху жертвата си.

Колко лесно чуждоземното му облекло привличаше вниманието на жените, цинично си помисли раджата. Тази неконтролирана алчност, която срещна в Лондон, не преставаше да го учудва.

Но това в никакъв случай не бе неприятна изненада за него. Той беше мъж, научен умело да предизвиква и да получава плътска наслада. Според раджата такава наслада беше естествена функция на човешкото тяло и нервната система. И както във всичко останало, той и тук се стараше да поддържа най-добрата възможна форма.

Не суетата го подтикваше да се грижи толкова старателно за прекрасното си физическо състояние. Бързите рефлексии и силното тяло бяха единствените неща, благодарение на които беше останал жив сред джунглата. За щастие, изобретателната любовна игра беше отлично средство за поддържане на хармония между тялото и духа.

Спомни си ученическите години, когато Учителят обясняваше, че божията благодат ще възнагради пълноценното единение между мъжа и жената. Раджата леко се усмихна, когато видя как една пищна блондинка с дантелени чорапи и съвсем оскъдно облекло ловко си пробива път към него.

Ако Учителят беше прав, тази вечер той щеше да бъде възнаграден с *огромната* божия благодат.

Усмихна се още по-широко при спомена на някои от любовните техники, на които го бе научил стария Шиваджи. Да, той наистина се бе оказал усърден ученик в усвояването на уроците на *ката*, на чувствената наслада.

Усмивката замръзна върху лицето му, когато се огледа наоколо и видя колко безлична и изкуствена е цялата тази атмосфера в сравнение с розовия павилион, украсен с гипсови орнаменти на брега на Ганг, пълен със засмени полуголи красавици.

Изведнъж раджата замръзна на мястото си. Видя сър Джон Хъмфри, който гледаше към него с нескрита омраза. Бившият губернатор наведе лицето си, с избили по него червени петна, към партньорката си в рокля от пурпурен сатен, украсена с пера, и й прошепна нещо на ухото.

Жената се разсмя, а устните на сър Хъмфри се изкривиха в студена зловна гримаса.

Но този, към когото беше насочен неговия присмех, не показа с нищо, че го е забелязал.

Сър Хъмфри мразеше всички индийци. В Индия това беше публична тайна. Беше привърженик и радетел на суровия ред. А в същото време бе оставил районите си да изгорят от сушата. Хората и добитъкът гладуваха, докато той продължаваше да ги облага с непосилни данъци.

Скоро след това слонската трева изчезна и леопардите избягаха навътре в джунглата.

За щастие, Големият бунт бе обхванал и Индия и сега сър Хъмфри имаше вече основателна причина да мрази индийците.

Болести, убийства и омраза – това бе дал Хъмфри на Индия. И за тези заслуги бе удостоен с баронска титла.

Раджата се намръщи. Гнусеше се само от вида му.

Англичанинът настръхна сякаш прочел мислите му. Очите му блестяха, изпълнени с омраза. Наведе си и отново прошепна нещо на сладострастната си партньорка. Тя избухна в гръмогласен смях. Жената, която седеше в съседство с тях, повтори остроумията на Хъмфри на мъжа до себе си и той силно се изкикоти.

Когато обаче очите му срещнаха погледа на раджата, цялата му веселост моментално се изпари.

Индиецът разсеяно си помисли дали да не извади острия си като бърснач *khanjar*⁸ и да даде урок на тези английски варвари как да си държат езиците зад зъбите, а ако откажеха да възприемат, сяка да загубят и езиците, и зъбите си.

Да, това сигурно щеше да бъде безкрайно интересно.

Всъщност, приятелят на сър Хъмфри бе започнал очебийно обилно да се поти.

Раджата се усмихна. Тази гледка му харесваше. Страшно му харесваше.

Тъкмо си мислеше как да си достави още по-голямо удоволствие, когато чу зад гърба си тихите стъпки на Синх.

Телохранителят бързо прошепна няколко думи с угрижено лице. Усмивката моментално изчезна от устните на раджата. Случило се беше това, от което най-много се страхуваше. Синх бе изгубил жената. Но това не беше всичко. Имаше и по-лошо, ако думите на телохранителя бяха

8. Khanjar – индийска кама с извито, наострено и от двете страни острие

истина...

Пропъди кошмарните мисли от главата си. Тази вечер беше определена за удоволствия или да отприщи гнева си, от което може би щеше да получи двойно по-голяма наслада.

Стисна юмруци и тъкмо се готвеше да запокити едната от декоративните палми по главата на сър Хъмфри, когато от витото стълбище долетя женски глас.

Еlegantна, както винаги, с бляскави червеникави къдрици Хелена слизаше в салона.

– Колко мило от ваша страна да ни удостоите с присъствието си, Ваше Величество!

Кехлибарените ѝ очи моментално забелязаха напрежението в залата и настръхналите двама мъже – раджата и англичанина срещу него.

– Ако бях уведомена предварително за намерението ви да ни посетите, щях да организирам един по-сърдечен прием – тя нарочно провлчаваше думите, придавайки им нюанс на лека обида.

А вътрешно кипеше от гняв. По дяволите, за малко да закъснее! Не можеше ли проклетият ѝ персонал да се справи с нещата поне веднъж както трябва? За всичко ли трябваше тя сама да се грижи?

Но царствената червенокоса жена умело прикри раздразнението си. Клиентите ѝ бяха богати и влиятелни мъже, които добре заплащаха, за да бъдат утешавани, ухажвани и обожавани. И вместо да се намръщи, както ѝ се искаше, тя си наложи да се усмихне, спусна се надолу по стълбата и докосна ръката на раджата с отрупаните си със скъпоценни камъни пръсти.

Устните ѝ леко се свиха, когато усети напрегнатите до скъсване мускули на раджата. Господи, той щеше да се пръсне от ярост! Забеляза как пхна другата си ръка в джоба.

Салонът притихна и застина в очакване какво ще се случи.

Очите на раджата изгаряха с погледа си лицето на сър Хъмфри.

„Няма да му позволя да го направи“, помисли си Хелена. Внезапно тя направи дълбок поклон срещу индицеца:

– Моля за извинение, че лично не ви посрещнах, Ваше Величество. Беше крайно нелюбезно от моя страна.

Изчака реакцията му със сведен поглед, здраво стиснала мускулестата му ръка.

През цялото това време Хелена се молеше раджата да пусне смъртоносния *khanjar*, който винаги носеше със себе си. Ако това не стане, тя само за няколко минути щеше да загуби всичко, за което беше

работила години наред.

Индиецът не помръдна от мястото си. Очите му не се откъсваха от ухиленото лице на сър Хъмфри.

– Трябва ли да моля за милост? – прошепна Хелена толкова тихо, че никой освен него не я чу. – Ако наистина го желаете, ще ви помоля за милост. Прекрасно знаете това.

Раджата се намръщи и сякаш изведнъж дойде на себе си. Лицето му бавно възвърна предишния си безстрастен израз. Хелена тихо въздъхна, като почувства как мускулите му под пръстите ѝ се отпуснаха.

– Проявявате прекалена любезност към един чужденец, мадам – накрая каза той, а дълбокият му плътен глас отекна в притихналия салон. – Страхувам се, че в случая невежливият бях аз.

Сведе поглед към пламналото ѝ лице.

Значи тя беше забелязала опасността. Може би така беше по-добре. Ако не се беше появила, този проклетник отдавна щеше да бъде мъртъв.

Но раджата още не беше достатъчно спокоен, за да се оттегли. Кехлибарените му очи проблеснаха, без да изпускат Хъмфри.

– Сигурно още дълго ще трябва да уча английските ви обичаи, моя скъпа Хелена, но никога не съм предполагал, че и тук ще срещна същите мръсни псета, каквито съм виждал в Индия.

– Как си позволяваш?! – пламна баронетът и тромаво се изправи на крака. – Ще си платиш за това, Бога ми! Ще те извикам на дуел, ако си *джентълмен*, разбира се, но такава измет като теб е много далече от това.

Пребледнялата партньорка на сър Хъмфри се опита да го дръпне назад, но той грубо я отблъсна.

– Ще направиш на Англия голямо добро, ако се изметеш оттук, свиня такава! Наистина това на нищо не прилича. Човек не може да си покаже носа навън, без да налети на някой проклет варварин. – Лицето на сър Хъмфри беше станало като къс месо, оставено дълго време на слънце.

– *Достатъчно*, сър Хъмфри! – с блеснали очи Хелена застана между двамата мъже. – Сигурно сте пийнали малко повече шампанско, сър. Най-добре ще бъде Зара да ви заведе горе и да разсее лошото ви настроение. Малко преди да дойдете, Зара сподели с мен колко сте ѝ липсвали, нали така, скъпа?

Жената енергично закима и повлече Хъмфри към стълбата, която се намираще зад редицата декоративни палми.

Без да бие на очи, Хелена побърза също да отведе индица.

Изкачиха се по голямата мраморна стълба, без да промълвят нито дума помежду си и спряха пред един от апартаментите на втория етаж. Хелена отвори вратата и за миг ги заслепи светлината на газови лампи, поставени върху огледални масички. Пред очите им блеснаха кристални полилеи и позлатени рамки на еротични гравюри.

Стаята беше толкова пишно обзаведена, както и собственичката. Но обстановката създаваше атмосфера на нещо агресивно и натрапчиво, което много се харесваше на клиентите.

На другите – да, но не и на този мъж – най-странният от посетителите й.

Веднага щом затвори вратата Хелена се нахвърли върху раджата:

– Да не си полудял?

– Недей, скъпа – раздразнено отвърна индусът, – не и тази вечер. – Изведнъж гласът му прозвуча съвсем различно, и това бе съвсем естествено, защото той заговори на чист английски, без всякакъв акцент, като истински англичанин. – За Бога, стига си ме поучавала. Искам да пийна нещо.

– Искаш ли чай?

Той вдигна вежди:

– От този, с който черпиш гостите си ли? Не, благодаря, не искам такава помя.

Очите на Хелена гневно светнаха.

– Моля да ме извините, Ваше Величество, но току-що свършихме Драгън Уел, Падре Сушонг и всичките ви там превъзнесяни сортове. Всички можем да се правим на познавачи. Моите клиенти нямат нищо против чая, който им предлагам.

Събеседникът й се разсмя.

– Така си и мислех, но уискито ти е хубаво и ще свърши отлична работа, Хелена. Не се засягай от дребните ми капризи.

– Няма – сонпато отвърна съдържателката, – не се безпокой!

Очите на раджата лъснаха като полиран обсидиан, когато извади от шкафа от розово дърво бутилка уиски и щедро си сипа от нея. Изпи чашата на един дъх и си наля още. Чак тогава тайнствените му пронизателни очи се обърнаха към Хелена.

– Ти не искаш ли?

Тя обидено стисна устни и поклати отрицателно глава.

Раджата сви рамене.

– Хъмфри е голям късметлия, че още има език в устата си.

– Ти също. Какво беше намислил?

Той пресуши чашата си вместо отговор.

Хелена едва прикриваше раздражението си.

– Не мога да те разбера. Първо, наемаш апартамент в дома ми и искаш да запазиш анонимността си, а после вършиш глупости, така че всички да разберат кой си.

– И почти бяха успели, скъпа моя. И аз съм ти безкрайно задължен, че се намеси навреме. – Той отново напълни чашата си и я изпи без много колебание. – Нещо ми става тази вечер. – Очите му се втренчиха в огъня в камината. – Сякаш е пред очите ми. Усещам горещината и злоещата му сила така, сякаш все още се намира в джоба ми. Това е проклятие. Най-адското проклятие, което тегне над света.

Събеседничката му нетърпеливо го прекъсна:

– Наистина, понякога си мисля, че си живял прекалено дълго в Истока. Не можеш да предположиш колко си се променил!

– Така ли си мислиш? – с насмешка попита раджата. – Аз пък смятам, че не съм живял там достатъчно дълго.

Без да отмества поглед от танцуващите пламъци в камината, той откопча сапфирената игла, свали тюрбана си и го остави на масата. Огромният смарагд на пръстена му хвърляше ярки отблясъци при всяко движение, докато той размотава гъвкавия сатен.

Изпод пурпурната коприна се показва гъстата му черна коса. Миг по-късно извезаната със скъпоценни камъни туника и бродираният пояс лежаха захвърлени на земята.

На светлината на огъня тялото му блестеше като разтопен бронз. Беше стройно и мускулесто. Кожата бе матова, но не толкова тъмна, колкото махагоновия цвят на лицето му.

Постави дългите си пръсти на кръста, после нетърпеливо събу широките си копринени шалвари. И тогава остана съвсем гол. Гърдите му бяха покрити с гъсти меки косми, а дългите му здрави бедра отразяваха светлината на огъня.

Тялото му беше като някаква странна композиция от махагон и разтопен бронз.

– Деверил – чу се жаден стон. Устните на Хелена се навлажниха, докато гледаше високото му стройно тяло.

Тайнствен мъж. Високомерен мъж.

И този мъж беше толкова раджа, колкото тя беше францужойка.

Името и титлата му бяха английски. Всъщност мъжът, застанал гол пред камината, беше не друг, а загадъчният Джулиан Фицрой Деверил Пейгън, маркиз на Хамилтън и Стонтън.

Виконт Сент Сир.

А рубинът, продаден днес на търг, беше негов.

7.

Бяха изминали толкова години, а той все още имаше най-възхитителното мъжко тяло, което Хелена някога бе виждала.

Кехлибарените ѝ очи потъмняха, сякаш попили в себе си матовите му, задебели от работа, гръб и рамене. Да, той наистина има прекрасно тяло, помисли си тя. Великолепно. Могъщо. Със съвършени пропорции.

Примамливо необуздано.

В тези си дрехи Деверил Пейгън наистина бе пълно копие на стария си приятел, *истинския* раджа на Ранапур. Само че раджата в момента бе в Индия.

Очите на Хелена внезапно станаха замислени. Да беше с пет години по-стар, помисли си тя. Жадният ѝ поглед внимателно проследи плавната извивка на раменете му, плъзна се по мускулестия гръб и се спря върху бронзовите му бедра, които изглеждаха още по-могъщи на светлината на камината.

В този миг преситената, изискана собственичка на най-люксовия публичен дом в Лондон усети в душата си леко съжаление. Тя, която винаги бе успявала във всичко, сега бе готова да зарече постигнатото и да остави живота си в ръцете на великолепия мъж пред нея.

За щастие този момент на колебание бързо отмина. Още навремето, когато тя бе просто Хелън Лорънс, дъщерята на месаря, бе разбрала, че любовта е слабост, с която жените трябва да се научат да се преборват.

Ето защо, вместо да изрече необмислени думи и да провали всичко, Хелена само се намръщи и поклати глава.

– Господи, Деверил! Ти наистина си луд! Ако някой друг те разпознае под тази идиотска маскировка...

Гостът ѝ само се ухили хладнокръвно. В очите му се четеше подигравка.

– Да, но на търга се представих безупречно, нали видя. Рубинът беше продаден и никой не се досети. Нито един от събралата се там височайша тълпа нямаше и най-малката представа кой съм аз всъщност. Дори и това копеле, Ръксли... – лицето на виконта стана сурово той изруга и остави празната си чаша на камината с рязко движение. – Вярвам, че мога да ти се доверя, Хелена. Утре вечер можеш да разказваш на когото

пожелаеш, защото дотогава вече няма да съм тук. Сега обаче нека просто кажем, че не ми е особено приятно фаворитите на кралицата да се нахвърлят отгоре ми като облак маларийни комари и да ми връчват разни отличия за...

Той не продължи.

– За какво, Пейгън? За това, което направи в Канпур ли? За това, че спаси живота на жените и децата от бунтовниците?

Пейгън се бе загледал замислено в танца на пламъците в камината и червените отблясъци на огъня сякаш се гонеха в черните му очи.

– Бог ми е свидетел, че за това точно никога не бих приел никакви отличия. – Челюстта му бе здраво стисната. – Тогава можех да спася *собствената* си майка.

– Майка си ли? – намръщи се Хелена. – От това което си ми разказвал, съм разбрала, че тогава не си имал никакъв избор. Нито херцогинята, нито дойката ти биха се справили без помощта ти. А си имал време да спасиш само една от тях. Въстаниците са били по петите ти... Трябва да си щастлив, че дойката – *истинската* ти майка – сама е взела решението да се върне в джунглата. Изборът е бил неин, Дев. Тя е жертвала живота си за теб, за другите жени и за децата, които ти си водел на безопасно място. Няма защо да се чувстваш виновен за това, по дяволите!

Върху слепоочието на Пейгън туптеше една вена.

– Да, но тя ми беше майка, Хелена. Не дойка, *майка!* Аз само стоях и я гледах как тръгва към смъртта си, без да направя нещо, без дори с дума да я спра! Сякаш аз самият я убих!

– Глупости! При тези обстоятелства не си имал възможност да направиш нищо друго. *Тя* го е знаела.

Пейгън прокара ръка през косата си.

– Би ми се искало да вярвам, че е така. Да, но тогава аз можех да измисля нещо. Можех да намеря начин...

– Не е имало *никакъв* друг начин, не разбираш ли! Защо не забравиш всичко това?

Лицето на Пейгън се изкриви в горчива гримаса.

– Защо ли? Защото никога не я приех като моя майка! Защото никога не й казах една мила дума... Тя вече ми бе признала, че аз съм *неин* син, не на херцогинята. Господи, спомням си този ден, сякаш беше вчера. Тогава само я гледах втренчено като онемял от страх ученик.

– Трябва да е било ужасен шок за теб.

Пейгън дрезгаво се изсмя.

– Шок ли? Да, добре го определи. Този ден открих, че гордостта ми

е много по-голяма, отколкото съм си мислил. И Господ да ми е на помощ, защото тогава дори и не помислих за нейните чувства. Единственото, което занимаваше тогава съзнанието ми, беше какво ще кажат хората, ако разберат, как щяха да се отнесат към мен приятелите ми, малцината приятели, които имах. Самонадеян малък сноб, това бях аз. – Очите му станаха сурови. – После, в джунглата, всичко се промени само за една нощ. Нея вече я нямаше и аз можех да отричам всичко, нали разбираш? Можех спокойно да се преструвам, че съм толкова англичанин, колкото и всички останали. Горделивият ми баща сигурно никога не би го отрекъл, поне в очите на хората. Той толкова много искаше син и наследник. Въпреки че, ако си говорим честно...

Хелена неловко докосна ръката на Пейгън.

– Ти си направил това, което е требвало да направиш, Дев. Тя също. Сега обаче всичко е минало и най-добре е да забравиш!

– Никога! Винаги ще живея с мисълта, че животът ми е купен с кръвта ѝ. Никога не намерих време да ѝ кажа, да я попитам защо... – той прекъсна думите си с ругатня. – Съжалявам, че ти досаждам с моите объркани проблеми. Забрави за това.

Хелена се опита да каже нещо, но видя колко студени са очите на Пейгън и промени намеренията си.

– Сега обаче трябва да се погрижа за заминаването си. Не искам Ръксли да разбере, че съм оставил Уиндхевън без надзор. Утре, веднага щом уредим формалностите по продажбата, тръгвам за Цейлон. – Само за миг лицето му се смекчи. – За Уиндхевън.

Хелена го гледаше мълчаливо. Едната ѝ вежда бе леко повдигната. Толкова много неща в Сент Сир оставаха непонятни за нея. Най-странна от всички бе привързаността му към това парче земя.

– Ти наистина обичаш това място, нали?

Очите на Пейгън блеснаха.

– Обичам го повече, отколкото можеш да си представиш, че съм способен – каза след дълга пауза той – Там е домът ми, Хелена. Човек все трябва да стигне донякъде. В противен случай те ще спечелят.

– Кой ще спечели?

Погледът му отбягна нейния. Той вече се бе навел да напълни чашата си.

Хелена не успя да потисне въздишката си. Да наистина, загубата бе толкова голяма! Без да отделя погледа си от потъмнелите му очи, от предизвикателно извитата му долна устна, Хелена несъзнателно си припомни злостните слухове за черната овца на една от най-благородните

английски фамилии.

Някои го бяха нарекли ловък и хладнокръвен авантюрист. Други го смятаха за нечестив неблагодарник – та той бе изневерил на родословието си, влюбен в езическите порядки на Изтока.

Дори Хелена не можеше да разбере защо Деверил обърна гръб на привилегията да бъде англичанин и предпочете да се поти под лъчите на ослепителното слънце в това гъмжащо от комари далечно кътче на Азия.

Защо толкова хладнокръвно прехвърли собствеността си върху най-големия и най-прославения рубин в света на този търг, който го направи малко по-малко богат от самата кралица Виктория!

Хелена се намръщи, защото разбра: петнадесет години по-късно този мъж си оставаше все така непознат за нея.

– Все пак ми е приятно да забележа, че вече си се отказал от чудатата ориенталска натруфеност. Тя толкова... ти *подхождаше*. А няма защо. Ти си толкова англичанин, колкото и аз! – добави укорително тя.

– Но аз си мислех, че си французойка, мила.

Хелена въздъхна, разбрала, че никога не ще успее да се наложи на този мъж. Единственото, което ѝ оставаше, беше да вирне гордо нос и да си тръгне. В този момент обаче забеляза прясната рана, като че ли от нож, върху едното бедро на Сент Сир. Лицето ѝ пребледня.

– Господи, Дев! Какво е станало с крака ти?

Той пренебрежително погледна раната, покрита със засъхнала кръв и само сви рамене.

– Само драскотина.

– Драскотина? Как се казва...

– *Недей*, Хелена! – очите му изведнъж станаха непроницаеми. – Нищо особено. Нищо в сравнение с това, което съм преживял в Индия, с това, което съм понесъл от ръцете на собствения си баща, в интерес на истината. Какво ще кажеш да забравим за мелодрамата, а?

– Недей, Дев! Не трябва да...

– Какво? Да се преструвам ли? Но аз не се преструвам, Хелена. Кога най-носле ще го разбереш? Това съм самият аз или поне това, в което съм се превърнал. Колкото и дълбоко да ровиш, ще откриваш все същото.

Хелена въздъхна. Чудесно го знаеше. Тя също се бе променила през тези петнадесет години. Да, но тази вечер усещаше в него нещо странно, нещо, което го нямаше, когато излезе да обядва. Някакво напрежение, което просто можеше да се пипне.

И това напрежение го превръщаше в опъната тетива на стрела.

– Тревожиш се заради това, което се случи на търга ли? За това, че онзи ужасен индиец се опита да те убие и да открадне рубина?

Сент Сир пресуши питието си и се изсмя. Смехът му прозвуча студено и грубо.

– Този мъж беше индиец толкова, колкото си и ти. Първо, беше прекалено мургав, за да е индус, а аз съм дяволски сигурен, че не беше и сикх. Да, той би могъл да бъде всякакъв – от португалец, испанец, до англичанин дори. Със сигурност обаче не беше индиец. – Деверил се втрени в огъня. – Освен това не беше колекционер. Сигурен съм, че работи на пристанището, работата му е свързана с чай, най-вероятно балира новите товари.

– Как разбра това?

– Обувките му бяха покрити с чаен прах и конски тор. Такава комбинация можеш да откриеш само по пристанищата на Източна Индия. – Пейгън присви очи. – А имаше и още нещо. Ръцете му – той спря за миг, сякаш за да уточни съвсем разсъжденията си. – Кожата на ръцете му бе насечена от белези, белези от метални шини. Освен това имаше мазоли по палците си. Това говори само за едно. Затварял е дървени сандъчета с чай.

Пейгън протегна ръцете си напред и внимателно ги огледа.

– Виж, моите са същите – каза той най-накрая. Хелена широко отвори очи.

– Но защо е трябвало да се представя за индиец?

– Не зная. Но *ще* узная, в това можеш да си напълно сигурна. И когато открия кучия син, който му е наредил да направи това, ще го...

Жилестите ръце на Пейгън се вкопчиха в камината. Той замълча.

Да, този мъж се е променил, почти е неузнаваем, помисли си Хелена. Напрежението му не преставаше вилно да я безпокои. Тя обаче бе достатъчно мъдра, за да разбере, че последното, което Деверил очаква от нея, е съчувствие. Затова само извади парче марля и приклепна до него.

– Нека поне почистя раната ти. В противен случай утре няма да можеш изобщо да ходиш.

Той не я погледна и тя гневно измърмори:

– Да, наистина, Деверил, добре е да помислиш и за себе си. Ако не го направиш, там, в джунглата, напълно ще забравиш, че си англичанин. – Хелена сякаш искаше да каже още нещо, но спря. – Сега по-добре да видя в каква бяла се е забъркал оня глупак със Хъмфри.

Когато стигна до вратата, тя се обърна.

– Да ти изпратя ли някое от момичетата? Хлое? Или Аманда? Отдавна питат за теб. Не си им обръщал никакво внимание напоследък. – Тя една успя да омокоти нотката на раздразнение в гласа си.

Мъжът до камината отново не отговори. Той не откъсваше поглед от пламъците и техните отблясъци осветяваха твърдата му, сякаш изсечена от гранит, челюст.

Раздразнението на Хелена се обърна в гняв. Тя разбра, че Деверил Пейгън в момента е на хиляди мили разстояние от нея и не осъзнава нито въпросите ѝ, нито пък усеща присъствието ѝ.

Чу се силно шумолене на коприна. Хелена бе излетяла от стаята, мърморейки под нос нещо не особено ласкателно за нахалния англичанин, на когото му е дошло твърде много тропическото слънце.

Вратата се затръшна след нея. Но голият мъж до огъня дори не го забеляза. В този миг, в този град, потънал дълбоко в английската зима, мисълта на Деверил Пейгън бе далеч зад хоризонта – в страна, където папгалите бърборят дружелюбно в потъналата в зеленина джунгла, а летният вятър брули портокаловите дръвчета и чаените храсти в плантацияите.

Там го чакаха осемстотин плодородни, притихнали в маранята, акри земя, наречена Уиндхевън.

Единственото нещо на този свят, към което изпитваше някакво чувство на привързаност.

* * *

Първата ѝ мисъл беше, че умира.

Чувстваше се зле, ужасно зле. Стомахът ѝ бе като разяден от несתיхващите пристъпи на гадене. Гърлото ѝ беше толкова пресъхнало, че не успя да отрони от него дори стон. А и имаше ли смисъл? Кой би ѝ отговорил? *Господи, нека това да е краят*, молеше се тя. В този момент болката я заля с нова сила, разтърси цялото ѝ тяло, докато в един миг ѝ се стори, че всичко в нея се гърчи в агония и всеки миг ще се разлети на парченца. Това, разбира се, не се случи. Нищо не се промени. Болката си оставаше същата. Барет смътно долови шум от движеща се карета и усети соления привкус на въздуха. Това обаче не ѝ направи никакво впечатление. Сега, когато болката беше завладяла цялото ѝ тяло, нито; времето, нито пространството имаха някакво значение. Те я бяха заловили. Нечий мургав юмрук се бе забил в лицето ѝ и я бе лишил от чувства и усещания.

Барет внезапно си спомни високия, брадат непознат, който се бе появил в нощта. Какво ли би станало, ако се бе съгласила с молбата му? Дали сега наистина щеше да си почива сред разкош, да вечеря печен фазан и да бъде облечена в коприна?

Да, но храната сигурно щеше да заседне на гърлото ѝ като пенел, а коприните биха я оплели като паяжини. Барет знаеше, че всичко това е лудост. А може би просто бе сън, някакво бълнуване, за което причина бе гладът и умората.

В този миг нов спазъм разтърси крехкото ѝ тяло. Барет прехапа устни до кръв, опитвайки се да не изкрещи, да си пробие път през мъчителните вълни, които я разяждаха отвсякъде.

Струваше ѝ се, че се чувства толкова зле цяла вечност.

А може би вече бе умряла и сега се намираше в ада.

Последната ѝ ясна мисъл, преди отново да изпадне в безсъзнание, бе надеждата поне дядо ѝ да е в безопасност.

* * *

Той не беше дребен мъж, въпреки че гърбицата му създаваше таково впечатление. А сега тя като че ли бе станала особено голяма.

Старецът прокара треперещите си пръсти през косата и я разроши още повече. Погледна разхвърляните бутилки и разпилените оръфани страници, откъснати от безценните му древни книги, и очите му се напълниха със сълзи.

Неговият труд в продължение на една година бе съсипан.

А Барет...

Той несигурно се изправи на крака и лицето му се изкриви от силната болка в челото. Кръвта се стече в очите му и той я избърса с несигурна ръка.

– Барет!

Болеше го дори да произнася името ѝ. Беше казал на Харис да я изведе и да я скрие в ледената къща, но твърдоглавото момиче не се бе съгласило. И тогава те я отвякоха, и казаха, че тя би им била по-полезна от него.

Онзи млад полицаи обеща да я намери. *Стои си мирно и кротко*, бе го посъветвал той, *и ще ти я върна преди още да си усетил*.

Да, но полицаят не знаеше с какви хора си има работа.

Старецът потърси очилата си, заслепен от сълзи. Той не бе помислил дори, не бе подозирал дори...

Да, той винаги оставаше практичните решения на нея.

Единствената му утеха бе, че мъжете не бяха открили това, което търсеха. Той ги бе заблудил, преструвайки се на оглупял, безпомощен старец.

Но той не беше такъв, по дяволите!

Той щеше да ги открие и да си върне Барет, дори ако...

Старецът тръгна тромаво към вратата.

– Харис! – изрева той, стъпвайки върху парчета натрошено стъкло.
– Защо този човек се губи винаги, когато ми трябва най-много?

Сега, останал без очилата си, той виждаше пода като едно размазано петно от отразени светлини. И тогава видя тънка синя панделка между смачканите страници на някаква книга.

„Розите“. Любимата книга на Барет. Сега обаче нежните розови, алабастрови и алени цветчета от илюстрациите изглеждаха повехнали и разпилени.

Старецът стисна очи от мъка и почувства остра раздираща болка в гърдите.

– Б-брет!

Той се срути на пода. Ръцете му останаха протегнати към панделката ѝ.

* * *

Откога не беше виждал сняг?

Сент Сир леко помръдна черните си вежди, смукна за последен път от пурата и я хвърли през перваза на прозореца. Проследи с поглед как оранжевото въгленче спираловидно се понесе надолу към Темза, която течеше десетина метра под него.

Облаче танцуващи снежинки се блъсна в разголените му гърди. Той се усмихна, доволен от усещането за сила, което почувства чрез това предизвикателство срещу студа. Преди години в Индия той се бе учил как да се справя с трудностите.

Там той беше разбрал, че силата на човека е вътре в него – в дисциплината на духа и тялото. Старият му учител Шиваджи го бе научил на това, или се бе опитал да го научи. Но Пейгън беше усвоил този урок години по-късно – по време на жестокото клане в Канпур, когато по земята течаха реки от кръв. От английска кръв. И от неговата кръв.

Пейгън наблюдаваше танцуващите във въздуха снежинки. Сняг, в името на Шива... Да, най-малко от десет години не беше виждал сняг. За последен път това се случи в Бродмур, когато баща му...

Виконтът изруга, загърна се в халата си и се опита да прогони

спомените. Не искаше да съживява миналото, особено това минало, свързано с баща му.

Чертите на лицето му станаха по-сурови, докато гледаше падащия над водата сняг. След малко дълбоко пое въздух, за да възвърне равновесието на духа си.

И сега беше успял. Пейгън си помисли, че всеки път борбата за равновесие беше по-трудно. Може би някой ден силите му нямаше да достигнат...

Отметна глава назад, а вятърът развя дългата му коса. След острия мирис на помади и парфюми, сега с наслада вдишваше мразовития въздух. Добре че се бе отървал от тази отвратителна брада, помисли той и потри гладко избръснатата си кожа.

Само ореховото петно се открояваше върху лицето му. Щеше да мине доста време, преди да изчезне – може би три месеца.

Точно за толкова време стигат големите клипери от Грейвсънд до Калкута.

Целият този маскарад беше много досаден, но крайно наложителен, ако се имаха предвид странните проблеми, възникнали през последната година в Уиндхевън. Изчезваха тамилски работници, ставаха необясними инциденти. Постоянно се губеха глави добитък, неоправдано намаляваха хранителните припаси.

Най-лошо от всичко обаче беше загубата на новата чаена реколта.

Неприятностите направо се застъпваха една с друга. Само за последната година умряха десет работника. Пейгън имаше предчувствието, че всички тези инциденти съвсем не са случайни.

Вдъхна дълбоко въздуха, все така загледал в далечните светлини на закотвените кораби. За стотен път пожела да се е върнал в Уиндхевън и дробовете му да се пълнят с наситения аромат на млади чаени листа, а не с противната миризма на пушек, която се носеше над това шумно чудовище, наречено Лондон.

Леко почукване на вратата го върна към действителността. С присвити очи той бързо приближи до нея и зачака.

Гърлен глас отвън ниско произнесе една дума. Пейгън отвори и хвърли въпросителен поглед към високия сикх в коридора. Той се поклонил и после каза:

– Наредихте ми да дойда след час, господарю.

– Разкажи ми какво се случи. Този път с подробности.

– Тя е много умна *memsab*, Тигър. Различих следите ѝ в снега на две пресечки от мястото, където я бяхме оставили. Тя много внимателно

ги е заличавала. Изгубих ги отново близо до една кръчма, недалеч от голямата река. *Memsab* сигурно е приближавала целта си и ставала все поточяна – сикхът се поклонил. – Нека аз, недостойният, понеса наказание за това, че не изпълних заповедта на господаря.

По мрачното лице на Пейгън се изписа разочарование.

По дяволите! Как е успяла да избяга на Синх?

– Предаде ли й бележката ми? – попита той на хинди.

– Не успях. Казахте ми да изчакам да достигне целта си и чак тогава да я заговоря. Тогава дойде някакъв мъж и те започнаха да се карат. После тя му се подчини, той я грабна и я вкара в една карета.

След всяка следваща дума на Синх лицето на Пейгън ставаше все по-сурово.

– Не успя ли да ги проследиш?

– Успях да стигна до реката, но после ги изгубих в снега. Искам да получа заслужено наказание.

Пейгън едва сподави въздишката си.

– Мисля, че достатъчно си наказан с ходенето бос по снега, приятелю.

Телохранилителят се намръщи.

– Ужасно беше, господарю. – Той рязко развърза тюрбана си и извади от него парче черен воал. Подаде го на виконта.

Пейгън дълго го гледа замислено. По стиснатите му челюсти играеха мускули.

Воалът бе съхранил аромата й.

Ухание на зюмбюли. Меко, сладостно, омайващо.

Пръстите му силно стиснаха плата. Неудържимо изпита несъзнателно желание да го допре до бузата си и да потъне в главозамайващия му мирис.

Телохранилителят безшумно се отдръпна в коридора.

Пейгън затвори вратата и се приближи до камината. Дълго остана загледан в пламъците, стискайки в ръката си парчето воал.

Ефирният, нежен аромат изпълваше дробовете му. Беше толкова английски. Толкова различен от наситените ухания на Изтока. *Нейният* аромат. „*Meri jaan*“...

Желанието преряза слабините му подобно на урагания вятър *kachchan*, който изпепелява всичко по пътя си, малко преди да започнат югозападните мусони.

Забрави я, каза си Пейгън и смачка парчето плат, което го караше да мисли, че тази жена е различна от останалите.

Да, тя безспорно беше много умна. Воалът бе предизвикателството, което го амбицираше да разбули тайната на истинското ѝ лице.

Ароматът ѝ също го бе заблудил. Бе толкова чист и невинен. Сякаш нямаше нищо общо с нея. Все пак Синх бе казал, че тя се е съгласила да влезе в каретата.

Кой е бил мръсникът? Любовник? *Клиент!*

Пейгън изстена и стисна ефирния плат в юмука си. Да върви по дяволите! Той бе повярвал на твърдението ѝ, че я преследват. Бе се вживял в ролята си на благороден рицар.

Сега му бе неприятно дори да си спомня колко много желаше тази роля.

Не бе подозирал, че в душата му е останало някакво рицарско благородство. Тази жена го бе предизвикала. Сега той се чувстваше уязвим, защото я желаше, а нея я нямаше и той се чувстваше длъжен да я намери.

Може би тя беше част от плановете на Ръксли.

Сега поне знаеше истината. Синх никога не би го излъгал. Телохранителят му я бе видял да се кара с някакъв мъж. Вероятно стар познаник.

Нали я е грабнал в прегръдките си.

Кой е бил той? Ревнив съпруг или страстен любовник?

Имаше ли някакво значение? Нали тя се е съгласила и му е позволила да я качи в каретата, без да окаже съпротива.

Слепоочията му започнаха диво да пулсират. Той стоеше неподвижен пред огъня, мачкайки воала със загубелите си пръсти.

Тя сигурно просто е спорила за цената и онази свиня се е съгласил. Винаги е така, горчиво си помисли Пейгън. Всички имаха своята цена.

Зачуди се каква ли би била *неговата*.

8.

Крейгън пристигна петнадесет минути по-рано, макар че му се искаше да беше успял да дойде още по-рано.

Смръщен обходи с поглед задимената стая, в която на групи по двама-трима седяха мъже и тихо говореха. Това място не му хареса.

И все пак винаги беше така. Кучият му син, който го нае преди две седмици, беше невероятно хитър. Всеки път избираше време и място, както той намери за добре.

Този път обаче всичко щеше да бъде по-различно, каза си наум Крейтън. Залогът беше много по-голям.

Чу някакво шумолене в нишата зад себе си, приличаше на звук от отметнатата завеса.

– Точен сте, господин Крейтън. Това ми харесва.

Той не успя напълно да съдържи трепването си, когато чу този странно писклив глас. Разбира се, това беше още една хитрост, нормално човек не можеше да издава такива пронизително скрипящи тонове, докато говори.

Още едно нещо, макар и незначително, което го поставяше в неизгодна позиция при срещите му с невидимия работодател.

– Да, навреме съм тук.

Ново раздвижване на въздуха разклати завесата, сякаш бе придърпана от призрачна ръка.

– Хайде, казвайте, по дяволите! Намерихте ли я?

Крейтън не отговори веднага. Пръстите му мачкаха къдрите на маншета на новата му ленена риза.

В следващия миг във въздуха изсвистя малка двуостра кама и прикова ръкава му за дървената маса.

– Хвана ли я, човече? – това беше яростно изсъскване, като на дива котка.

Крейтън преглътна и се втренчи в странната спирала, която се увише около кованата сребърна дръжка на камата.

– О, да, хванах я. Точно... точно, както се разбрахме – успя да отвърне с твърд глас той, въпреки обзелия го страх. – Това, което искам да знам, е...

– Не си въобразявайте, че можете да ми задавате *въпроси*, господин Крейтън. Много хора се опитваха да правят това, но днес никой от тях не е на този свят.

Завесата отново се раздвижи.

Крейтън едва съдържа една ругатня. Чисто новата му риза беше съсипана от проклетия кучи син! О, ще го накара скъпо да си плати за това! Но все още не биваше да го предизвиква.

– При доковете, на пристанището е. Здравно вързана и ви очаква.

Зад завесата проскърца стол.

– Превъзходно, скъпи мой Крейтън. Вие още веднъж доказвате, че сте съобразителен. Вашата... съобразителност да я наречем... няма да остане невъзнаградена, уверявам ви. Но първо искам да чуя повече за този индиец. Мъжът, който се е опитал да я спаси.

Крейтън замръзна, по челото му избиха капчици пот. Откъде проклетникът знае за това? И какво *още* знае?

– Е, господин Крейтън?

Той не искаше да говори за индица, защото така би показал собствената си несръчност и несъобразителност, проявени на два пъти. Сега обаче нямаше друг избор, освен да разкаже всичко. След като свърши, изпита желание незабавно да се махне оттук. Пръстите му несъзнателно опипваха разрязаното място на ръкава. Мъжът зад завесата остана дълго мълчалив. В настъпилата тишина имаше нещо зловещо.

Най-накрая Крейтън не успя да сдържи растящото си нетърпение.

– Какво искате да направя с нея сега? Предполагам, че имате някакъв план.

Мъжът студено се засмя. От този звук по гърба на Крейтън ползиха тръпки.

– Колко сте прав, приятелю! Невниманието винаги се заплаща. Човек като вас би трябвало да го знае.

Нещо в тона, с който бе произнесена тази небрежна забележка, накара Крейтън да се запита какво ли знае мъжът за случилото се на Кучешкия остров. Проклятие! Цялата тази работа трупаше непрекъснато неприятност след неприятност, от самото начало!

Той не обичаше мистериите. Не му допаднаше странното поведение на работодателя му. Най-вече самото момиче, което се оказа много по-капризен улов, отколкото беше предполагал. О, да не бяха парите, веднага щеше да зареже всичко!

Мъжът зад завесата заговори:

– Да, планът наистина малко се променя. Слушайте внимателно! Първо ще се справим с момичето. После ще си опитате късмета с този неин спасител с пурпурен тюрбан – в гласа му прозвуча мрачна нотка. – Предлагам ви да си наемете няколко помощника, скъпи Крейтън. Този мъж може да се окаже много по-опасен, отколкото си мислите.

Остро прозвънтя метал.

– Тук има сто златни монети, господин Крейтън. Ще бъдат ваши след шест часа. Разбира се, само ако изпълните точно всичко, което ви наредя.

Стържещият глас продължи да дава заповеди, които Крейтън запомняше. Значи на Темза. Корабът чака. Нямаше да има никакви проблеми.

Най-после заповедите свършиха. Той се усмихна. Ето значи *какво* я чака малката мръсница! Искаше му се да бъде там и да види лицето ѝ,

когато дойде на себе си. Но имаше по-важна работа от това. Трябваше да се заеме с проклетия индиец. *О-о, на него много ще му хареса*, помисли си Крейтън.

– А сега, господин Крейтън, махнете камата от ръкава си и я поставете на масата пред себе си. После излезте през задния вход. Парите ще ви очакват на обичайното място.

Крейтън прекоси стаята, възвърнал самоуверената си походка. Почувства, че го следят две студени очи, от което космите на врата му настръхнаха.

Почти се отказа от малкия план, който си бе намислил. Но не съвсем, защото предчувстваше, че от всичко това могат да паднат още много пари.

Първото, което щеше да направи, след като си получи парите, беше да изпрати бележка в Синамон Хил. Може би старецът, когото бяха нападнали, ще плати, за да разбере какво се е случило с неговата сладка невинна внучка.

Макар че дотогава тя вече няма да е толкова сладка. И със сигурност няма да е невинна.

Дотогава кучият му син ще е приключил с невинността ѝ.

* * *

Деверил Пейгън стоеше гол зад тъмночервената дамска на завесите и гледаше черната ивица на реката, по която бавно се движеха тежко натоварени шлепове на запад, към Лондон. Да, на него му харесваше да бъде гол. Чувстваше се удобно и естествено.

„Може би ти си вече повече от полузичник, стари приятелю“, помисли си той.

Ако беше така, то това беше неговата по-добра част.

Погледът му стана суров, когато си спомни за единствената среща с баща си преди две седмици – една крайно неприятна среща.

Всъщност, баща му нареди да се върне вкъщи. Дори след годините на раздяля сприхавият стар тиранин все още владееше способността да го накара да се чувства като провинил се ученик.

Отстъпи крачка назад от прозореца. Намръщи се.

Беше свършил работата, за която бе дошъл. Защо не можеше да се отпусне? Защо непрекъснато надушваше опасност, защо я усещаше така, както усещаше дебнешката дива котка в джунглата.

В камината до него изпраща един дънер и огънят се разгоря в облак оранжеви искри. В тяхната блестяща плетеница Пейгън видя

подигравателното просветване на кървавочервения камък.

„Окото на Шива“. Създаден от играта на пурпурните пламъци.

Почувства близостта на камъка като пулсиране някъде дълбоко в себе си. Според Синх в този момент със Хъмфри беше настанен в един от най-люксоznите апартаменти в публичния дом и се забавляваше в компанията на три от най-опитните момичета на Хелена.

И носеше проклетия камък със себе си.

За Бога, нима този човек нямаше капчица здрав разум? Тази нощ половината от престъпния лондонски свят вече беше по следите на рубина. Пейгън се сещаше поне за шестима мъже долу в салона, които биха убили с удоволствие, само и само да притежават „Окото на Шива“.

Може би и жените бяха толкова, цинично добави той.

Така или иначе, това беше проблем на със Хъмфри. Сега вече рубинът нямаше значение за Пейгън.

Но защо не можеше да се отпусне?

Лицето му стана сурово. Отиде до изцяло изработената масичка и си наля чаша прекрасно бордо, което Хелена му бе предложила. Изпи силното питие на един дъх и си наля още.

Странно как се измениха нещата, каза си замислено той, докато разклащаше тъмночервената течност в тежката кристална чаша. Някога тя беше сладката малка Хелън Лорънс, дъщерята на месаря.

Днес бе една от най-значителните и властни жени в Лондон.

Пейгън леко се усмихна.

– За твоё здраве, Хелън Лорънс – промълви той, вдигайки чашата срещу танцуващите пламъци. – Ти си оставаш най-хубавото момиче на Бродмур вилидж.

Вратата зад него тихо се откряна и тази, за която той вдигна надръвица гласно, незабелязано влезе вътре.

Господи, колко са широки раменете му, помисли си червенокосата жена, а очите й преценяващо се плъзгаха по мускулите на гърба и раменете му. Погледът й се плъзна надолу по гладката кожа, до тесния ханш и дългите стройни бедра.

Хелена забеляза всяка част от това красиво мъжко тяло. Беше гледка, която рядко можеше да наблюдава – тялото на мъж, закалено и могъщо от тежката физическа работа. Нямаше нищо общо с отпуснатите безформени тела на богатите мъже, които бяха нейната клиентела.

Без да усети присъствието й, Пейгън вдигна чашата си още веднъж срещу огъня.

– За теб, заради това, че остави онова забутано селце на брега на

морето зад себе си. Красотата ти... и всичко, с което природата те бе надарила... щяха да бъдат пропилены там. За разлика от мен, ти успя да вземеш от живота всичко, което пожела.

– Не съм все още – чу зад себе си нисък, прелъстителен шепот. – Не получих *теб*, Дев. Може би това е всичко, което съм искала през живота си.

Мъжът до камината бавно се обърна. Очите му бяха мрачни и непоницаеми. Пламъците, които хвърляха отблясъци върху кожата му, създаваха илюзията за прекрасна бронзова статуя.

– Ти си *мислеше*, че ме искаш, Хелън. Добре, че прояви достатъчно здрав разум да разбереш, че онова, което изпитвахме един към друг, не беше нищо повече от детска любов.

Очите му се присвиха при гледката на прекрасните ѝ форми, загърнати в прозрачен халат от копринен креп.

– Но ти наистина все още си най-хубавото момиче, което се е раждало в Бродмур вилидж. – Той мълчаливо вдигна чашата си като знак на уважение, а върху лицето му се появи самоиронична усмивка.

По тялото на Хелена плъзнаха огнени реки, когато видя стегнатия му корем, гъстата ивица косми, която се стесняваше към слабините му. Там потрепваше великолепна и буйна неговата мъжественост.

Твърд. Силен. Огромен. Оставаше си най-големият мъж, който бе виждала някога.

– А *ти* беше най-дивото момче в Бродмур – пръстите ѝ развързаха единствената панделка на врата и украсеният с дантели халат се свлече по раменете ѝ.

– Още ли си див, Дев? Помниш ли първия път, в онзи плевник до реката, а дъждът се сипеше като из ведро? – Гласът ѝ секна от напора на желанието. – Аз помня. Господи, нищичко не съм забравила! И най-малката подробност!

Чувствените му устни се извиха в усмивка, която смекчи изкривените в подигравка черти на лицето му. Смекчи се и погледа на обсидиановите му очи, които сякаш бяха бездънни, а зад тях нямаше душа.

– Помня – глухо промърмори той и се загледа в алените ѝ устни и в снежнобялата ѝ кожа, която се от откриваше над дълбокото деколте. – Може би по-добре от теб. – После внезапно се обърна, остави чашата на камината и се втренчи в огъня.

Грешеше, защото тя прекрасно помнеше какво се случи тогава. И след това, когато баща му ги бе намерил, оваляни в слама и замаяни след преживяното удоволствие. Стариият коравосърдечно бе наредил да

набият с камшик сина му заради прегрешението, а после го изпрати в Индия, за да стане мъж. Хелън пък беше изпратена да живее с една леля стара мома в дивите пущинаци на Йоркшир.

Тогава тя беше на деветнадесет, а Дев все още нямаше шестнадесет. После не го видя шест години. Вече бе започнала бизнеса си.

Дев вече не беше момче. Белезите по гърба му бяха зараснали, макар бавно и мъчително. Но не и тези, които бяха разкъсали душата му.

Този ден херцогът беше изгубил единствения си син, не телом, разбира се. *Добре му се отрази на стария проклет глупак*, си каза с горчивина Хелена. Деверил не заслужаваше отношението на баща си.

Той беше твърде добър в онези години на отчуждение и преднамечена хладнина, които срещаше в семейството си. Твърде добър дори при невъзможните претенции на баща му към него. Херцогът се беше върнал от Индия и се държеше така, сякаш меланхоличната болнава жена и мълчаливия син, който се държеше като много по-възрастен от годините си, бяха непосилно бреме.

След случката в плевника Хелена също се бе променила. Сега обаче нямаше защо да мисли за това. Миналото нямаше значение. Всичко, което *имаше* значение, беше, че Деверил се е върнал и тази нощ е тяхна.

Червенокосата красавица разтвори още малко копринения си халат и прекоси стаята. Очите ѝ блестяха. Леко допря тялото си към голите му хълбоци и се усмихна.

– Забрави всичко това. Забрави всичко, *cheri!*

Хелън Лорънс никога не бе стъпвала по на изток от Грейвсънд, но често ѝ се налагаше да използва в работата си чужди, екзотични думи.

Мъжът пред огъня не се обърна, само мускулите му се напрегнаха от допира ѝ.

– Мисля, че не мога!

– Нека ти помогна!

Тя плъзна разтворените си устни по силния му гръб.

– Ето така... – езикът ѝ остави горещи следи по раменете му. – Ето така! – Дългите ѝ нокти дразнеха бедрата му.

Нежно. После не толкова.

Дъхът му секна.

В очите ѝ лумнаха пламъци.

Виконтът протегна ръка назад, за да обхване меките ѝ, заоблени ханшове. Загрубелите му пръсти се разтвориха и я притиснаха по-силно към него.

Хелена потъна в силната му прегръдка, в горещите вълни, които

излъчваше тялото му.

Да, Деверил Пейгън винаги беше добре дошъл тук, независимо дали кесията му е пълна или не.

Тя започна да мърка и да го пощипва леко по гърба. Ноктите ѝ се заровиха в гъстите косъмчета по бедрата му.

– Не си забравил, Пейгън, *знам*, че не си!

Притисна се силно към него. Ловките ѝ пръсти обхванаха пулсиращия му член.

– Вече си готов! – Пръстите ѝ започнаха да го дразнят с малки кръгови движения, а после се стегнаха.

– М-м-м... Чудесно! Нещо ми подсказва, че си станал много опитен за нещата между мъжа и жената. Нали така ги нарече тогава?

Пейгън застина неподвижен.

– На петнадесет години бях глупак, Хелена... Хелън. По дяволите, това ти е истинското име! Защо си го променила? – изруга той и се отскубна от опитните ѝ пръсти.

Очите му си оставаха все така непроницаеми.

– Много неща в мен вече не са същите, Дев. Защо сам не откриеш кои? – Ръцете ѝ се протегнаха напред и обгърнаха бедрата му.

– Научила си всички трикове, нали? – в гласа му се прокраднаха нотки на съжаление. Присвитите му очи се плъзгаха по извивките на тялото ѝ и примамващо загатнатия триъгълник, който прозираше под халата. – Чудя се, дали изобщо има нещо, което може да те стресне, нещо, което би отказала да направиш за един мъж?

Пръстите му се плъзнаха надолу по корема ѝ, докато стигнаха и започнаха да дразнят островчето от светли косми. Тя беше гореща и влажна. Пейгън усети желанието ѝ дори през ефирната коприна. Все пак не посегна към халата ѝ.

От потъмнелите ѝ кехлибарени очи той разбра, че ѝ е приятно да изчаква и бавно да разпалва плътта.

По дяволите спомена! По дяволите красивото бледо лице, което никога нямаше да забрави. Сигурен беше.

Тази нощ беше неговата нощ за наслада. За Бога, той щеше да я получи преди да се върне в джунглата.

– Бих направила всичко, което *ти* поискаш – ноктите ѝ се забиха в мускулите на бедрата му. – О, Пейгън, м-моля те!

Мазолестите му палци започнаха да описват бавни кръгове. Пръстите му потънаха дълбоко заедно с коприната, а после започнаха отново и отново да се въртят, бавно и мъчително.

– Пейгън!

Той разтвори халата ѝ с едно отривисто движение и оголи сладострастното ѝ тяло.

Тя изстена и се притисна в него, но той леко се отдръпна, изучавайки я през полуспуснатите си клепащи. Да, Хелена беше изключителна! Никой не би могъл да го отрече. Тялото ѝ можеше да вдъхне живот и топлина и да възбуди дори мраморна статуя. Той усещаше топлината ѝ. Тя постепенно го затопляше и изпълваше мъжествеността му.

Дъхът му спря, защото чак тогава Пейгън видя какво носи Хелена.

Около кръста ѝ висеше златна верига. Гладките ѝ халки проблясваха на светлината на огъня. На една от тях, точно под пъпа, беше окачено масивно украшение.

Кървавочервен и съвършено шлифован. Искрящ с всички огньове на Мугхал Индия.

Рубин, в който светеше ревнивата гордост на хиляди раджи от неговото притежание. В който бе попила жизнената сила на безчет негови жертви, откакто бе открит преди стотици години.

Изкопан някъде в няколкото стотин акра на Уиндхевън. Точното място бе забравено в последвалите столетия на лудост и човешка алчност.

– Как го взе?

Кехлибарените ѝ очи проблеснаха.

– Да бъдеш собственик има своите предимства, скъпи мой. Сър Джон беше в такова състояние, че нищо не забеляза, уверявам те. – В очите ѝ се появи лукавост. – Не се притеснявай, ще го върна преди да се е събудил. Никога няма да разбере.

По челюстта на Пейгън заигра мускул.

– Но аз ще знам.

– Моля те, Дев, само веднъж! Толкова дълго съм мечтала за това.

Тялото ѝ се прилепи до неговото с гальовната гъвкавост на котка.

– И то какви мечти! Във всяка една от тях те виждах срещу мен, както сега, възбуден и страстен. Готов.

Той свиваше и отпускаше юмруци покрай бедрата си.

– И ти ли, Хелън! Нима прокълнатия рубин е пленил и теб?

Това, което звучеше в гласа му, отвращение ли беше? Не е възможно, каза си тя.

Нямаше човек на този свят, който да не изпита желание да го притежава. Тя погледна надолу и усети магията на камъка, който сякаш се бе вгнездил в малката вдлъбнатина на корема ѝ.

Да, всичко би дала, за да притежава такава скъпоценност, но Хелън Лорънс, дъщеря на месаря от Бродмур вилидж и любовница на сина на херцога, беше реалистка. Ако не можеше да го притежава, то беше решена да открадне поне няколко мига удоволствие с него.

В силната прегръдка на Деверил Пейгън.

Тя беше любопитна да разбере дали слуховете за Дев са истина. За това, че знаел тайни, които дори тя не познавала. Че владеел техники, древни като самия Изток. Шушукаше се, че самоконтролът му бил съвършен. А въображението му безгранично.

– Махни това проклето нещо! Сега той принадлежи на сър Хъмфри.

Тя само се усмихна. Усети странно пулсиране във вените си и заотпяне на крайниците си.

Нещо, което не бе изпитвала от години.

Рубинът просветваше в кротки пламъци върху белотата с цвят на слонова кост. Хелън не можеше да устои на толкова желаното му въздействие.

Главата ѝ леко се отметна назад. Започна да дразни горещото острие на мъжествеността му. Той не помръдна и тя се притисна до него, докосвайки с настойчиви движения слабините му.

– Истина ли е това, което казват? – прошепна тя и пое огромния му, възбуден член в ръцете си. – Наистина ли рубинът...

Виконтът изруга и я прекъсна. Рубинът сякаш изгаряше всяка частичка, където се докосваше до кожата му.

– Да ти покажа ли, Хелън? Възбужда ли те мисълта за топлината, която струи от кървавочервения камък?

Той наведе глава и обхвана едното ѝ втвърдено зърно с устните си. Започна да гали с език, а после да го дразни със зъби.

Главата ѝ се отпусна назад.

– Пейгън... *Моля те!*... – Краят на изречението се превърна в страдна въздишка, защото пръстите му разстилаха по тялото ѝ магията на неземна наслада.

Прегръдката му се стегна от напирания безжалостен глад, който го накара да вкуси удоволствието докрай, да изпие до дъно чашата на сладта.

Да познае и да го познаят.

Да желае и да го желаят.

Така, както не бе пожелала другата жена...

Той събори жената, без да я изпуска от прегръдките си, на земята. Огънят ги заля с кървавочервени отблясъци. Тя тихо извика и се изви

срещу него. Пейгън разтвори бедрата ѝ и проникна дълбоко в нея.

Усети горещия твърд рубин между обезумелите им тела.

Почти не забеляза, когато тя закрещя и заби ноктите си в гърба му. Дори накъсаните ѝ сладострастни стенания бяха като че ли на мили далеч от него и нямаха никакво значение.

Сега той преследваше друга мечта, която го бе заслепила и която щеше да прекоси като опустошителен ураган миналото и да го пречисти.

При тази мисъл той едва не се засмя.

Не, то не можеше да бъде *пречистено*. Нищо не можеше да го промени.

Просто щеше да стане *свободен* – да се освободи от мъчителните спомени, от хилядите часове на мъка и самота, които го разяждаха през последните седем години, откакто...

Кръвта му крещеше за облекчение. Той проникна дълбоко, толкова дълбоко, колкото въобще можеше да проникне един мъж в една жена.

Но не беше достатъчно.

Дори когато го понесоха вълните на удоволствието, Пейгън все още не бе забравил, че онова, което наистина желае, са зелените хълмове и акрите земя, пропити с аромата на жасмин и пачули.

Сега той се нуждаеше от въздух, от свежия чист въздух, който нахлува свободно от Бенгалския залив, изминал целия път чак от скованите в сняг Хималаи до острова.

Хелън изстена отново и потрепери под него. Той се напрегна. Тя с мъка си пое въздух и започна да извива тялото си. Пейгън мрачно се усмихна.

Усмивката му бързо се стопи. Не беше нужно да поглежда надолу. Знаеше, че рубинът отново му намига. Подиграва го, че си е въобразил, че някога може да му избяга.

* * *

Вятърът блъскаше в прозорците. Малки ледени късчета барабаняха по заскрежените стъкла. Зад тях се виждаха два силуета – на мъж и жена, тревожно загледани в побелелия старец, който спеше в леглото. Пръв се осмели червендалестия иконом.

– Как е старият ни господар?

Пълната жена до него не отговори. Устните ѝ бяха здраво стиснати от напрежение.

– Е, мисис Гудфелю, какво каза докторът?

Камериерката въздъхна.

– Каза, че е на косъм, господин Харис. Бил е ударен много жестоко по главата и е загубил много кръв. А и сърцето му... не е достатъчно силно. – Жената пребледня. – Горкият ни стар господар – прошепна тя, без да откъсва поглед от стареца, който блънуваше в леглото.

Той се мяташе и мърмореше нещо в съня си. Превръзката на челото му беше току-що сменена, но вече беше пропита с аленочервена кръв.

Кокалестите му пръсти сякаш се опитваха да хванат нещо във въздуха. Внезапно той изкрещя:

– Харис! Донеси ми карболова киселина, не, по-добре азотен окис. Побързай! Трябва да я намерим преди...

Старецът внезапно потрепери и отново настъпи напрегната тревожна тишина. Икономът поклати глава.

– Само да намерим мис Барет! Тя би го разбрала.

– Къде е младата мис?

Челото на Харис се сбръчка от притеснение. Онзи млад полицай не успя да открие нищо. Беше проследил онези мръсници на юг от Синамон Хил, но ги беше изгубил.

– На юг? – очите на камериерката се разшириха от учудване.

– Да, на юг. Вероятно са тръгнали за Лондон. Полицаят каза, че ще съобщи в тамошния полицейски участък, но...

– Но *какво*, Андрю? – за първи път камериерката в Синамон Хил бе забравила йерархията в дома и се бе обърнала към икономата с малкото му име.

Ако обстоятелствата не бяха толкова тревожни, Харис може би би се усмихнал.

Сега обаче той само поклати притеснено глава.

– Не знам, Фелисити. Нищо не знам.

9.

Огънят вече гаснеше, когато Пейгън се събуди и разбра, че е изтегнат върху килима. Намръщи се. Комбинацията между правене на любов и пиене на бренди остава отвратителен вкус в устата на мъжа, си каза той.

Какво беше направил? Защо се бе върнал в този толкова мразен от него град?

Той мразеше всичко в Лондон – от вонята на конски фъшкии и

въглищния пушек до неспирната врява, която вдигаха уличните продавачи.

Себе си обаче мразеше най-много. За онова, в което се бе превърнал, след като беше тук последния път.

За спомените си, които го правеха чужденец в собствената му страна.

Все така мрачен, той наметна един копринен халат и отиде до Хелена, която все още спеше. Наведе се, взе рубина и го даде на чакащия Синх с точни инструкции да го върне в стаята на сър Хъмфри, без някой нещо да усети.

Дори и тя нямаше да може да предотврати скандала ако бъде разритата малката ѝ хитрост.

После виконтът застана пред прозореца. *Мисли за парите*, заповяда си той. *Мисли за акрите, които ще засадиш с чай, благодарение на тези двеста хиляди лири.*

Не мисли за Канпур. Не мисли за двамата мъже, които умряха на търга снощи.

Най-вече, не мисли за жената, която ухае на пролет и е мека като коприна.

Пейгън се опита да се подчини на собствените си заповеди, съзерцавайки течащата река пред себе си. Може би щеше да успее да го направи, ако някъде навън, по коридора не се бе затръшна врата. Само секунди по-късно се чу тропот от бягащи боси крака по дебелия килим. Тишината бе прорязана от остър вик.

Писък на жена.

– Р-рубинът! – това беше млада китайка. – Милостиви Боже... сър Хъмфри! Н-някой е убил сър Хъмфри. Дано бог Шива ме закриля! *Някой е откраднал „Окото на Шива“!*

Когато Пейгън отвори вратата си секунди по-късно, се натъкна на прознато безжизнено тяло по средата на коридора. Трупът бе на мършав мъж, обут в нови ботуши, а единият ръкав на ризата му бе разрязан. От гърба му стърчеше сребърна кама, чиято дръжка бе украсена с метална спирала.

До едната му ръка имаше сто златни гвинеи.

„Окото на Шива“ бе изчезнал.

* * *

Той вдигна гарафата, за да налее отлежалото бордо в гравираната кристална чаша. Внимателно разбърка тъмночервената течност и

дълбоко вдъхна наситения изискан букет, който виното излъчваше.

Чак тогава отпи една малка глътка.

Превъзходно вино. Както всичко друго в колекциите му.

В острия поглед, който пробягна по редиците остъклени витрини, се четеше одобрението на ценител и познавач. В тях имаше подредени египетски скулптурни, китайски имперски нефрити, изделия от японски лак и какво ли не още.

Да, бордото беше като всичко друго в тази стая. Превъзходно. Той и не очакваше друго.

Внимателно разклати рубинената течност и отпи още една глътка, като се наслади на бавно проникващата в него топлина – първо в стомаха, а после към слабините.

По тънките му устни заигра странна усмивка.

Нима този глупав човечец си бе въобразил, че ще успее да го надиграе? Колко смехотворно! Още от началото бяха повече от прозрачни всичките му алчни планове.

Да, Томас Крейтън не му остави никакъв избор, освен да се погрижи за ненавременната му смърт в онзи дом на греха. Беше просто за нищо. В крайна сметка се оказа, че рубинът го нямаше никъде по тялото на сър Хъмфри.

Ръцете на мъжа затрепериха. При това движение Петдесетгодишното бордо се разплиска по лакираната масичка. Отново идваше. Гладът. Ужасната нужда. Боже, колко я мразеше!

Дръпна се назад като опарен. В очите му се бе разгоряла ярост.

Тази нощ плановите му бяха осуетени на два пъти – веднъж на търга, и после при Хелена. Всичко това Заради *него*, заради този проклет варварин, който се разхождаше, обсипан със скъпоценни камъни, достойни за царска особа. Този проклет раджа сигурно беше уредил кражбата на „Окото на Шива“, докато глупакът сър Хъмфри се бе отдал на порочните си забавления.

Белите безкръвни пръсти погалиха столчето на студената кристална чаша.

Много добре! Сега просто трябваше да изиграе следващия ход. Предварително усещаше удоволствието от играта, мислейки си кой беше противникът му.

Помисли си за момент за вързаната фигура, която го чакаше на Темза. Тя щеше да бъде изплашена, безпомощна и молеща за милост.

Започна да се усмихва.

Да, тя ставаше. С нея щеше да се получи много хубаво.

Когато вземеше рубина.

Втора част ЦЕЙЛОН

Сега ще ви разкажа нещо за острова (Цейлон)... кралят... притежава най-хубавия рубин в целия свят – със сигурност най-хубавият, който някога е бил или ще бъде намерен. На дължина е около човешка длан, а на широчина – колкото мъжка ръка. Това е най-блестящият предмет, който може изобщо да се види някъде; няма нито един дефект и е с ореол от червени отблясъци като от огън... Казвам ви самата истина – Великият хан е изпратил хора при този крал да му кажат, че ханът иска да купи рубина и ще го заплати с цял един град. Но кралят не искал да се раздели с него, защото скъпоценният камък бил наследство от предците му. Ето защо ханът не можел да го купи на никаква цена.

Марко Поло
„Пътешествията“⁹

10.

Югозападният бряг на Цейлон

Април 1865 година

Всички изчадия на ада! Ама че горещина!

Високият мъж с черна превръзка на окото се изправи намръщен, след като бе огледал редицата чаени филизи, и смачка един комар върху ръката си. Той бавно свали бялата си муселинена риза и се пресегна да разтрие схванатите си рамене. По врата и по мощните му, бронзови от слънчевия загар гърди, лъщяха струйки пот.

Да, дяволски горещо беше, дори и за тропически Цейлон! Англичанинът с блестящи черни очи се наведе да разгледа друг млад чаен храст и лицето му се свъси още повече. Видя същото, както и при другите три храста и това засили раздразнението му.

По-горните листа бяха сухи и сбръчкани. Долните вече бяха загинали.

От гърлото на Пейгън наизскачаха многобройни псувни на няколко езика. Още една седмица при такова време и цялата проклета реколта

9. „Пътешествията на Марко Поло“, изд. „Пингуйн букс“, 1958, Ню Йорк, стр. 259.

ще бъде загубена!

Той видя как един от тамилските работници го стрелна с прикрит поглед, наполовина изплашен и наполовина изпълнен с любопитство, а после направи някакви движения, предназначени да го предпазят от злите духове.

Виконтът се обърна и се опита да сподави гнева си.

Но тук той не беше виконт Сент Сир, а просто *Mahattaya*¹⁰ за неговите работници и *Lat-sahib* за всички други. Тук той беше само Пейгън, един дяволски безочлив и авантюристичен чужденец, който парадираше с богатството си, като работеше заедно със събирачите на чай гол до кръста в най-горещите часове по пладне и отказваше да сложи жилетка, риза и тропически шлем, а понякога дори обличаше дрехи местно производство. Тук той беше само чаен плантатор, който спеше неспокойно или пък изобщо не спеше, а по цели нощи обикаляше дебнешком из плантацията като леопардите, чиито резове изпълваха нощната тъмнина в джунглата.

Мрачно опипа новата розова кожа над лявата си скула. Тя все още беше набръчкана и го болеше, защото мускулите на лицето му се бяха стегнали след часовете, прекарани с присвити срещу слънцето очи.

Но все пак той беше *запазил* окоото си. Това не беше в плановете на оня кучи син, който тогава го нападна в гръб.

Очите му се притвориха при нахлулия спомен за това колко за малко се бе разминал със смъртта през оная нощ преди около осем седмици. Почти полудял след трите дълги месеца на кораба на път от Англия, той беше пропуснал да вземе обичайните предпазни мерки, когато слезе на сушата. Несъмнено успехът му в ролята на раджата на Ранапур го беше направил прекалено самоуверен.

Но тримата мъже, които се нахвърлиха отгоре му в мръсната уличка в Коломбо, бяха всичко друго, но не и небрежни. Двуострите им ками бяха добре наточени и готови за работа.

Това нападение беше при самото му пристигане. Веднага след това последваха множество произшествия – нападения срещу работниците му, кражба на пари, разрушаване на съоръжения и изкореняване на чаени насаждения. Безспорно, зад всичко това стоеше Джеймс Ръксли. Омразата му към Пейгън датираше от спора им преди години дали да се отглежда мак в близост до имението на Пейгън в Северна Индия. Тогава Пейгън спечели битката и не позволи да се сади мак в неговите земи.

10. Mahattaya – сър, господин

Но не спечели войната. Прекрасната къща и всички земи бяха безвъзвратно загубени по време на Големия бунт преди осем години. А и Ръкли не бе човек, който ще забрави такава обида. През онзи горещ летен ден той беше наистина победен и публично опозорен пред местните жители, които гледаха как Пейгън изкоренява всички смъртоносни насаждения и ги подпалва и открито му се присмиваха.

Ръкли, разбира се, се върна. Беше се промъкнал в главната постройка под прикритието на нощта и почти успя да пререже гърлото на Пейгън, докато трима от наемните му убийци с усилие удържаха жертвата. Но все пак Ръкли не успя. В последвалата битка той загуби два зъба, част от малкия си пръст, както и много кръв.

Това наказание беше твърде малко за човека, който всъщност стоеше в основата на целия сипайски бунт¹¹. За Ръкли нямаше никакво значение, че патроните, които беше продавал на армията, бяха залети с животинска мазнина. Но само слухове за тази подла машинация бяха прекратили дългогодишните верноподанически чувства към раджата както у хиндуистите, така и у мюсюлманите.

Мисълта за последвалите месеци на кръвопролития и опустошения накара Пейгън да стисне зъби. Огромна част от отговорността на тези събития тежеше на съвестта на Джеймс Ръкли. Но в този момент го притесняваха далеч по-важни проблеми.

Той седна, все така намръщен, загреба една шепа изсъхнала пръст и я процеди през пръстите си. Тук почвата беше добра – ситна и рохкава, напълно подходяща за крехките чаени филизи. Но ако мусонните дъждове се забавеха още, цялата опитна реколта щеше да пропадне, насажденията му в земите в Уиндхевън нямаше да имат кой знае колко добра съдба...

Докато гледаше струйката кафяво-жълта пръст да се източва през пръстите му, Пейгън присви устни. За щастие тези насаждения покрай брега не бяха много, но тяхната вероятна загуба го ядоса, защото бяха тръгнали много добре в началото, докато не задухаха сухите ветрове *kachchan* преди три седмици. Те духаха към брега непрекъснато от зори до здрач, а в това време едва поникналите листенца потъмняха и се сгърчиха.

Отправи се към хълма.

Навсякъде беше същото. Те загиваха, не им достигаше влага...

От другата страна на хълма бяха кафеените храсти. Пейгън

11. Сипай – индийски войник в английската армия. – Б.пр.

коленичи и започна да оглежда първо долните листа; работеше бавно, преглеждаше растение по растение.

На петия храст откри онова, което търсеше – почти незабележими кафеникави петънца по долната част на най-големите листа, а над тях, по лицевата част – тъмни образувания. Той знаеше, че след две седмици те ще се разпространят и по съседните листа и след още две поразените листа ще опадат. Не след дълго ще загине и цялото растение.

Докато се изправяше на крака, от гърдите му се изтръгна въздишка.

Да, той беше сигурен, че тази болест по кафето няма да изчезне от само себе си. Кората на хининовото дърво, от което извличаха екстракта за лекарството срещу малария наистина беше икономически изгодна, но не можеше да замести търговията с кафе на острова.

Но чаят можеше. Той поне се надяваше, че ще може.

Пейгън бавно се обърна и се загледа в тюркоозната безбрежна шир на океана отвъд сламените покриви на колибите и навесите за сушене на чай. Сякаш морето можеше да му даде отговора, който търсеше. Единственият отговор, който получи обаче, беше от смъртоносния *kachchan*, който жулеше лицето му като шкурка.

Jo hoga, so hoga.

Съдба.

Челюстите му отново се склочиха.

Разбира се, можеше като другите английски плантатори упорито и неотклонно да продължи да отглежда кафеени храсти, които бяха донесли богатство на повечето му съседи. Но не искаше да загуби всичко, за което беше положил толкова усилия. Главният му експерт, един старец от Керала с жилаво лице, му бе докладвал, че болестта по листата е обхванала половината насаждения за по-малко от месец.

Краят на един начин на живот или предвестник на друг, нов и подобър живот? Това беше въпросът. Ако е второто, дали наистина чаят съдържаше отговора?

Нещо му подсказваше, че е точно така. Появилата се в съзнанието му картина на стройни редици яркозелени чаени храсти с блестящи от сутрешната роса листа не беше само химера. Пикантният аромат на чай, оставен да се суши в металните тави, пораждаше у него почти чувствено наслаждение.

Той изсумтя отегчен и изтри потта от челото си. Петнадесет месеца усилен труд и накрая да загуби всички насаждения за няколко дни! Сега трябваше да започне с опита си от самото начало.

Ето още нещо, за което трябваше да благодари на прокълнатия

рубин. Да, той изобщо не трябваше да се връща във Великобритания за този проклет търг.

Застина, сякаш доловил слабото ухание на зюмбюли.

Внезапно пред него се появи онази мразовита лондонска нощ, а под глобусите на уличните фенери се завихриха снежинки. Яркият крайбрежен пейзаж сякаш се разтопи пред очите му, а на негово място се появи гладко като порцелан женско лице.

Отново *тя*, по дяволите! Какво му ставаше?

Но спомените го завладяха, без да може да ги спре, докато кръвта му кипна. Той усети устните ѝ – сочни, меки, тръпнещи. Отново докосна кожата ѝ, сякаш посипана със сняг и с дъх на зюмбюли.

Усети познатото напрежение в слабините си.

Какво стана с теб, Angrezi?

Пейгън сведе поглед и се намръщи при вида на големите си ръце – загрубели и напукани от работа. Дланите му бяха мазолести като на хамалин. Това изобщо не бяха ръце, с които може да се прегърне жена като нея.

И въпреки това Пейгън не можеше да я забрави.

Може би заради тайнствено забуленото ѝ лице, което той така и не успя да разгледа добре нито веднъж. Може би заради това лице той внезапно се събуждаше нощем, сядаше в леглото, без да може да се отърси от поредния сън, изпълнен с нейния мирис и със сладостното докосване до нея...

След като сподави още една ругатня, той праметна през рамо ризата си и се запъти към бунгалото, което му служеше за жилище по време на престоите му тук, по крайбрежието. Тази дяволска жена сигурно има зъби на баракуда и глезени като на жребче.

Докато преминаваше край редиците чаени храсти, лицето му помръкна още повече. В това време тамилските работници, седнали на петите си, го следяха с любопитни погледи. Сигурно си мислеха, че техният сахиб-англичанин се държи странно. Да, те явно вече бяха почти сигурни, че Тигър-сахиб е полудял. Пейгън с горчивина си помисли, докато обхождаше с поглед ширналото се до гъстата стена на джунглата поле с чаени храсти с цвят на смарагд, че може би са прави.

Нещо му подсказваше, че болестта по кафеените насаждения ще достигне катастрофални размери. Щеше да заложил цялото си бъдеще на своята интуиция.

Ако всичко вървеше по плана, скоро трябваше да стане един от най-големите производители на чай извън Асам. Беше преценил, че най-

добрата възможност беше смесеното отглеждане на китайски чай и местни сортове. Но дори този избор да се окажеше наистина най-подходящият, можеха да се появят хиляди други препятствия. Цинично допълни на ум, че ако не го довършат бенгалските отровни змии и кобрите, то това ще сторят пиявиците.

После се сети за зеленооката вдовица от Мадрас. Щеше ли да скърби русокосата Джорджина при вестта за смъртта му? Дали щеше *изобщо* да липсва на някого?

„Стига си се размеквал – каза си Пейгън. – Това, от което имаш нужда, е едно студено питие.

Това, от което имаш нужда, е жена“ – обади се ехидно вътрешният му глас.

Но на този почти безлюден бряг нямаше жени, с изключение на няколко тамилки, които работеха на полето редом с мъжете си. Към тях той никога нямаше да посегне, не само защото това би довело до много реални неприятности, но и поради морални задръжки, макар да считаше, че не са останали кой знае колко.

Почти седем седмици бяха изминали от последната им среща с Джорджина. Ето защо се беше изнервил толкова напоследък! Онова, от което имаше нужда, бяха една-две седмици в леглото на изобретателната вдовица.

„Лъжец – отново се обади гласът. – Не за нея мечтаеш ти, не за нея. Мечтаеш за онази незабравима жена, чиито устни се сляха с твоите в неизпитана досега страст, едновременно покорни и предизвикателни. За нейното тяло мечтаеш вече седмици наред.“

Ядосано ритна една суха буца пръст, която се разпиля на прах. *„Забрави болката в слабините си. Забрави тайнствената жена с копринената кожа.*

Сега тя е в другата половина на земното кълбо. В зелената страна, където оградите от жив плет са изпъстрени с яркосини метличини, а пролетните рози все още не са разцъфтели.“

И тогава го връхлетя мисълта.

Устните му се свиха в горчива усмивка, докато гледаше без да вижда тамилските работници.

Днес беше 23 април 1965 година... Неговият тридесети рожден ден. Джеймс Ръксли се беше заклел, че до края на този месец ще го убие.

В едно обаче плантаторът много се лъжеше.

В същия този миг в лазурните води на пристанището в Коломбо навлизаше една двумачтова бригантина. В една от каютите се разиграваше драматична сцена между капитана и красива тъмноруса жена с преbledняло и изпито от изтощение лице.

– Няма да направя това, чувате ли? Можете, ако искате, да отплувате направо в ада със скапания си екипаж, изобщо не ме интересува! Вие и негодникът, който ви плаща, няма да спечелите играта! – каза тя, като го гледаше твърдо.

– О, тук грешиш, хубавице! На „Темпест“ имаме начини да те принудим. За Бога, ще го направим, и още как! – И сякаш за да я убеди в думите си, той потупа с грубата си ръка въжето, което държеше навито и направи още една крачка към нея.

– Не се доближавай, кучи сине! – изсъска Барет.

Дългите месеци, прекарани на кораба, я бяха съсипали физически, но не успяха да сломят духа ѝ, макар че пътуването беше едно безкрайно мъчение. През цялото време бяха слагали наркотици в храната ѝ, за да се справят със съпротивата ѝ. Тя нямаше друг изход, беше принудена да се храни, иначе трябваше да умре от глад.

Чудеше се дали това е само опиум или нещо по-лошо. Но всъщност нямаше значение, резултатът винаги беше един и същ. Следваха часове наред, в които тя се чувстваше сякаш в мъгла, без да може да си даде сметка дали е будна или сънува, нито пък имаше представа за времето.

Но преди два дни нещата се промениха. След като изяде плесенясялия хляб и рядката овесена каша, мъглата не се появи, не настъпи обичайната умора и отпадналост. Скоро след това клатушкането на кораба стана почти незабележимо, явно бяха близо до някакъв бряг.

Тази сутрин двама моряци с безстрастни лица, чиято националност не можеше да се определи, ѝ бяха донесли вода да се изкъпе. След банята и последните следи от черна боя по косата ѝ изчезнаха. После насила я замъкнаха в капитанската каюта.

За първи път от седмици насам Барет излизаше на чист въздух и виждаше слънцето.

Тя погледна с отвращение мъчителя си и презрително сви устни. Поне бе успяла да запази тайната.

Поне засега. Можеше само да се моли дядо ѝ да е стигнал невредим до стария си приятел на остров Мал.

При мисълта за онова, което я очакваше, тя наистина се изплаши. И

в момента, както и по време на дългото пътуване, мрачните и ужасни спомени не избледняваха в измъченото ѝ съзнание.

Наложи си да изхвърли черните си мисли. Единственото, което сега имаше значение, беше, че най-после са пристигнали. Ако успееше да, се покачи до високото кръгло прозорче, може би щеше да види дали има кораби наблизо, само на няколко ярда.

Мили Боже, само да можеше...

– Да избягаш? – сякаш отгатнал мисълта ѝ, капитанът подигравателно я изговори на глас. – Имам друга заповед, момиче. Доколкото си спомням, в писмото пише, че трябва да се погрижим добре да научиш задълженията си, както и да си съвсем наясно какво те очаква, ако не ги изпълняваш. – При последните си думи той се приближи до нея. Очите му студено проблеснаха.

Барет плъзна погледа си по надрасканата дървена маса, която беше завинтена към стената, точно под илюминатора. Останалата мебелировка на каютата беше прикрепеното към отсрещната стена сгъваемо легло и огромен моряшки сандък зад вратата.

Тя присви очи. Да, може би щеше да успее, но трябваше да бъде много умна.

Хвърли един поглед през гъстите си кехлибарени ресници.

– Добре, капитане. Какво точно искаш да направя? И те моля, обясни ми по-просто. Аз съм само жена, а ние сме толкова лекомислени.

Морякът се намръщи. Тази коренна промяна в разговора го обърка. Англичанката се държеше враждебно и затворена през последното денонощие, и той не бе очаквал нещо различно.

Тази внезапна проява на покорство ужасно го смути.

– Трябва да изпълниш една малка поръчка, засега това мога да ти кажа. Първо, трябва да облечеш тези дрехи – казвайки това, той отиде до сандъка. След секунда към нея полетя купчина дрехи. Най-напред лек като паяжина набран корсаж от бял лен и чифт копринени чорапи, после копринени жартиери с прасковен цвят и долна фуста от прозрачен муселин.

Тя сбърчи чело, докато разглеждаше скъпите дрехи. Какво беше намислил? Как можеше тази отрепка да си позволи да купува толкова скъпи неща?

Тя несъзнателно се дръпна назад, когато във въздуха прелетя тежък корсет и се бухна в краката ѝ. Мръсникът явно беше помислил за всичко.

Внезапно синьозелените ѝ очи се притвориха. Но не съвсем. Точно

толкова, колкото да скрият истинските ѝ намерения. Притисна финия корсаж до гърдите си.

– Колко са красиви, капитане. Но сигурно не са за *мен*?

Той беше втренчил лаком поглед в украсеното с дантели бельо в ръцете ѝ.

Господи, щеше да ѝ бъде много трудно! Но друг избор нямаше.

– А-а, те са точно за теб. Хайде, облечи ги. – Двусмислена усмивка заигра по тънките му устни. – *Веднага*.

Кръвта ѝ кипна от бясна ярост. Значи не му стигаше само да ѝ запоява! Искаше да я гледа, докато...

Но с неимоверно усилие успя да потуши гнева си разбирайки, че животът ѝ зависи от това да запази спокойствие. Бавно се наведе да вземе корсета, който лежеше до прашните ѝ полуботушки. Беше странен корсет различен от всички, които бе видяла и носила досега. Когато разгледа квадратното му деколте, дъхът ѝ секна. Украсената с дантели и панделки горна част стигаше едва на четири инча над обръчите, които пристягаха кръста.

Мили Боже, та той по-скоро я разголваше, отколкото да я закрива! Ако си поемеше по-дълбоко въздух, гърдите ѝ просто щяха да изхвъркнат над ръба на корсета!

И тази презряна твар го знаеше много добре! Барет се обърна с гръб, като с мъка преглътна напирашците на езика ѝ клетви. Единственият ѝ шанс беше да се покаже покорна. Не можеше да си позволи да отпусне на воля гнева си – не още!

Към нея полетя още една част от дамското бельо, този път бяха дантелени кюлоти.

– Хубави са, нали? – дрезгаво изръмжа капитанът. – Сега нека видим дали ще са ти по мярка.

Все още с гръб към него, тя сви юмруци пред гърдите си, така че той да не го забележи. „*Милостиви Боже, дай ми сили да запазя спокойствие още малко! Трябва да мисля!*“ Тя заби нокти в дланите си, мъчейки се да се овладее.

– Да не си забравил нещо? – успя да попита с равен тон. – Може би *роклята*?

Мъжът зад нея избухна в смях.

– Много си хладнокръвна! Може би не си чак толкова вироглава, колкото се правиш пред мен. О, ние сигурно ще я караме добре с теб, аз и ти. Сега, когато косата ти не е като натрита със сажди, изглеждаш като малка кукличка. А пък... роклята... ще я задържа тук още минутка.

Нека да видя дали всичко друго ти приляга, нали разбираш.

Очите ѝ засвяткаха със синьозелени искри. *Гадна, въшлива свиня!*

Тя се втренчи в неприлично изрязания корсет. Несъмнено беше някаква нова френска мода. Толкова възмутителна! Той нямаше да прикрива почти нищо!

Пръстите ѝ се стегнаха. Не, тя не можеше, тя в никакъв случай нямаше да...

Обърна се и с отчаян жест притисна корсажа до себе си.

– Колко ти платиха, за да ме докараш дотук? Колкото и да е, аз ще се погрижа да получиш двойно. Мога да ти дам един адрес в Лондон. Там ще ти платят, без да те питат за нищо!

Изпитото лице на капитана изведнъж стана алчно.

– Двойно? – промърмори замислен той, като гледаше втречено буйно повдигащите ѝ се от вълнението гърди. – Това прави две хиляди лири, скъпа. Възможно ли е да струваш толкова скъпо?

Дъхът на Барет секна и тя едва успя да възкликне:

– Платил ти е хиляда лири, за да ме докараш?! Но защо...

– Стига си приказвала! – изръмжа капитанът. – Отговорът е „не“. Дори да ми предложиш всички съблазни на света. Хайде, ще свършваме ли всичко по по-лесния начин, или да извикам Лафарж и да го накарам да те държи, докато те съблека?

Тя потръпна от връхлитания я ужас. Думите на този мръсник бяха съвсем недвусмислени и той явно беше готов да го направи. Този път нямаше как да му се изплъзне. Но все пак тя трябваше да направи един последен опит.

– А какво ще кажете за десет хиляди? Помислете си, капитане! Само трябва да ме заведете до най-близкия град. С толкова пари можете да изчезнете безследно!

Жилавото лице на моряка се сгърчи. Може би се двоумеше? Но думите му сложиха край на всичките ѝ надежди.

– Тогава е ред на Лафарж. Може би така ще бъде и по-интересно – след което се запъти към вратата.

Барет усети как сърцето ѝ подскочи и заседна в гърлото. Да ги вземат дяволите! Какво се надяваха да постигнат с това?

Отговорът ѝ беше известен. Те искаха тайната ѝ. Не успяха да я изкопчат в Лондон и явно бяха възложили същата задача на тази отрепка.

Лондон. Спомените я изпълниха с горчивина. Ръцете ѝ се разтрепериха.

Тя нямаше да проговори. По-скоро щеше да умре.

– Много добре! Предполагам, че няма да има полза, ако ви, помоля да се обърнете – решително каза Барет.

Капитанът само се облегна на вратата и кръстоса ръце. Не свалиаше мътния си поглед от нея.

– Точно така, права си, няма смисъл!

Барет стисна устни, обърна се с гръб и започна да разкопчава многобройните копченца на мръсната си черна рокля. Поне щеше да свали от себе си този парцал, който беше единственото ѝ облекло по време на пътуването.

Пръстите ѝ трепереха и това я вбеси... След като се разкопча, свали овехтялата горна част на роклята си дотолкова, че да може да откопчее и корсета си отпред. Стисна зъби и се помъчи да не обръща внимание на мъжа зад нея.

След като освободи корсета си, тя бързо го изхлузи и надяна новия. Така! Успя да лиши поне от това удоволствие мъчителя си. Но появило се за момент чувство на доволство изчезна, когато закопча най-горната кукичка и погледна към твърдите обръчи на ръба на корсета.

За Бога, той до болка пристягаше кръста ѝ и повдигаше гърдите ѝ прекалено високо. Те бяха напълно разголени и розовите им зърна едва се скриваха от дантелата покрай деколтето.

Заля я гъста руменина. Все едно, че беше разсъблечена! Напрасно се опита да отпусне малко корсета – обръчите бяха здраво пристегнати.

– Сега кюлотите! – неясно процеди мъжът зад нея.

Изгаряща от гняв, Барет развърза връзките на кюлотите си и ги изхлузи. После много предпазливо обу новите, като внимаваше през цялото време да не повдигне с някое невнимателно движение полите на роклята.

Време. Ето от какво имаше нужда. Време и бистър ум. Пое си дълбоко въздух, вирна гордо брадичка и се обърна.

Очите на капитана сяха да изхвъркнат, привлечени като магнит от копринената белота на бюста ѝ.

– Леле, голяма хубавица си! За Бога, ще ми стане! На никой нормален мъж не може да не *подейства* тази гледка! – възкликна той с пресипнал глас.

Какво ли ще подейства, удиви се Барет. Или това беше още един трик, за да я сплашат? Въпреки това лицето ѝ остана безизразно, докато наблюдаваше каним на през полуспуснатите си клепахи.

– Харесва ли ти?

Очакваше точно този отговор – мрачно проблясване в

сивокафявите му очи.

– Ай, колко ми харесва, момиче! И на *него* ще му хареса... – и завърши с една мръсна псувня.

Той? Това пък какво означава?

– За да се справя, трябва да знам какво точно искаш от мен, капитане.

– Всяко нещо с времето си. Преди това имаме да свършим още някоя и друга работа двамата – отговори той, след като се бе доближил до нея само на две три крачки. Сухото му лице се бе изкривило в похотлива усмивка.

Барет усети ударите на сърцето си. „*Дръж се спокойно*“ – започна да си повтаря на ум. Дядо й казваше, че винаги има изход, номерът е в това човек да бъде достатъчно умен, за да го открие.

Стана й ясно, че беше изпуснала и последния си шанс. Разпалващата се похот в очите на капитана беше красноречиво доказателство за това.

– Точно за тази работа съм чакал най-много – думите му бяха придружени с рязко замахване и въжето изплющя при удара в другата му длан. – О-о, искал съм го толкова, колкото и парите! – И той се втреничи в повдигнатите от корсета полуголи гърди и допълни със сподавен глас: – Може би дори повече от парите, по дяволите!

Сега вече беше до нея. Барет усети противния му дъх, който мирисеше на вкиснато и ром. Леко потрепери, но с яростно усилие на волята си наложи да не се дръпне назад.

„*Чакай* – каза си тя. – *Кръвта му ще кипне всеки миг и ще замае главата му. Да, още малко изчакай, не бързай.*“

Той сграбчи стройната й снага с алчните си задебелили ръце, мътният му поглед издаваше гнусните му намерения.

Чак тогава Барет се отскубна. Грабна стария си корсет от пода и го запокити срещу мъчителя си, после рязко извади от ботуша си малък нож за плодове със сребърна дръжка и го заби напосоки в лицето му.

Морякът изрева от болка и залитна назад. Тя светкавично се шмугна покрай него, покачи се на масата и вдигна ръце към илюминатора.

Трябваше и още малко, за да го достигне!

Отчаяна тя се повдигна на пръсти, докато най-последно хвана металното резе. Отвори го. Под нея се блискаше сапфирено море, водата блещукаше под ослепителните лъчи на тропическото слънце.

Хвана се за рамката, повдигна се отново на пръсти. И прехвърли единия си крак навън, после се наведе и промъкна главата си. През

цялото време се опитваше да не обръща внимание на яростните псувни на капитана зад гърба си.

Разгърсиха я тръпки на ужас.

„Спокойно! След малко ще прехвърлиш и другия крак!“

Извъртя се настрани, премести ръце и опита да прехвърли и другия си крак.

„Мили Боже, ами ако тук има акули!“

Където и да беше това „тук“...

Ръцете ѝ трепереха, докато с мъка пазеше равновесие. Почти успя да измъкне коляното си!

Внезапно псувните зад нея престанаха.

С разтуптяно сърце тя се наведе над водата и заизмъкна стъпалото си.

В тази секунда около крака ѝ като змия се уви въжена примка, която я дръпна навътре със нечовешка сила. Грубите лапи я сграбчиха за кръста и рязко я изтеглиха навътре.

– Малка мръсна кучка! Това е последното ти бягство, така да знаеш!

Загубила равновесие, Барет безпомощно падна назад и удари главата си в ръба на масата.

Ушите ѝ се изпълниха с тътнеж ехтящ звън. Заля я вълна от болка.

Побеляла и залитаща, тя слепешката се опита да стане и отново да се хване за илюминатора.

Въжето изплющя по гърба ѝ. Като в мъгла тя видя окървавеното лице на капитана да се клатушка и размазва пред погледа ѝ. Въжето изсъска отново, разцепи роклята ѝ и се впи в кожата на гърба.

Светът около нея избухна и тя потъна във въртопа на нечовешката болка. Последното нещо, което усети, бе вонята на уиски. После пропадна в непрогледен мрак.

11.

Плантаторът се мяташе в неспокойния си сън полугол в задушната тропическа нощ под фината защитна мрежа срещу комарите. Облян в пот, той размахваше ръце, а мускулите му тръпнеха от напрежение. В бълнуването си той сграбчи рамката на леглото, сякаш тя беше негов отдалнашен враг. От новия пристъп на маларийната треска дишането му беше задъхано и накъсано.

Внезапно пръстите му се сгърчиха. Кошмарът с кръвопролитията в Канпур се стопи и избледня и отстъпи място на друг, още по-мъчителен. Пред него сега стоеше гордо изправена гола жена, прекрасна с бялото си като слонова кост тяло и разпуснатата гарвановочерна коса. Жената от Лондон. Същата, която живееше и мечтите на Деверил Пейгън от седмици насам.

Лицето му се изпъна и той здраво стисна рамката на леглото. Цялото му същество се изпълни и потръпна от болезнен копнеж, от неутолима жажда, които го влудяваха.

Слабините му запулсираха. Той се изправи в леглото, мъчейки се отчаяно да прогони видението.

Сега обаче болестта го бе заварила неподготвен и много изтощен след осемте седмици тежка работа след завръщането.

И Пейгън знаеше, че този път няма да успее да прогони видението.

Изправи се несигурно и отметна мрежата против комари. Опита се да не мисли за чернокосата жена, да потисне горещата вълна на желанието.

Изведнъж видението изчезна толкова неочаквано, както се бе и появило. Жената-фантом тъжно се усмихна и се стопи във въздуха. Но миг след това се завърна, само че в образа на белия тигър.

Големият царствен звяр на черни ивици не откъсваше погледа си от него. Очите му бяха като въглени, опашката му възбудено удряше земята. Точно както в деня преди две години на хълмовете над Уиндхевън. Двамата – ловецът и звярът – стояха неподвижни един срещу друг, оглеждаха се и сякаш се преценяваха, но и двамата бяха прекалено горди, за да отстъпят.

Призрачният тигър рязко замахна с опашка и Пейгън се напрегна. Почти физически усети захапването на остриите като бръсначи зъби.

Джунглата, която ги заобикаляше, сякаш затаи дъх. Дори маймуните спряха непрестанното си бръщолевене.

По челото му изби пот, докато се стегна да посрещне първия жесток удар.

Jo hoga, so hoga. Каквото е писано, ще стане.

Дълбоко в гърлото на тигъра се зароди мощно ръмжене.

За момент Сент Сир изпита съжаление. Как е възможно да умре сега, когато има толкова много недовършена работа? Да събере чаената реколта. Да спаси Плантацията.

Да хване убиеца.

Твърде късно!

Тигърът скочи с оголени зъби. Гъвкавото му тяло полетя във въздуха. И се превърна в неясно размазано етно от светлосенки.

Пейгън инстинктивно вдигна ръце, сякаш да постави преграда пред студения полъх на смъртта. В плен на трескавите си халюцинации той яростно започна да нанася удари в борбата с невидимия противник.

„*Нямам време*“, помисли отчаяно, докато отмахваше пълзящите растения и листа, които всещност бяха омоталите го завивки и мрежата против комари. След секунда голямата котка щеше да го връхлети.

Чу заплашително ниско ръмжене. Вслуша се вцепенен в тихото потупване на мощни лапи.

Имаше само още един шанс – да се добере до пушката! С отривисти и несигурни движения той запристъпва към шкафа, където държеше пушката си. Очите му бяха широко отворени, но не виждаше нищо.

Някъде отвън в тъмнината на нощта голямата котка прочисти гърлото си и продължи да ръмжи.

Тя *търпеливо* чакаше.

Носеше смъртта. Както самата джунгла.

* * *

От върха на невисокия хълм, близо миля от бунгалото, към небето се издигаше тънка ивица дим, която почти се сливаше с тъмнината. До огъня седеше слаб тъмнокож мъж с домашно тъкана небоядисана превръзка през слабините. Очите му, втренчени в танцуващите пламъци, имаха цвят на изсушени кафеени зърна.

Кафе.

Дяволската напитка. Стоката, която доведе смъртта на родния му остров.

С дрезгаво мърморене шаманът се наведе напред и заразглежда съскащите пламъци.

Чужденците бяха нахлули с големите си кораби, бяха се струпали в пристанищата като ята грабливи птици. Първо холандците, а сега англичаните. Идваха тук със златните си гвинеи, за да изкушат народа му да изсече саловите дървета и да опожари бамбука.

И всичко това, само за да могат англичаните да насаждат още повече от това дяволско растение.

С пари и обещания за по-добро бъдеще те бяха подлъгали хората да се откажат от традициите, които векове направляваха начина им на живот. С учените си приказки разбиха вярата на цейлонците в старите богове и предания. Днес, след четиридесет години, скъпата му родина

беше съвсем променена.

Сега единственото, което сънародниците му виждаха, беше блясъка на златото. Единственото, за което мислеха, бяха евтините играчки и дрънкулки, с които ги примамваха синеоките *Angrezi*.

Върху изпитото лице на мъжа се изписа гняв, а в очите му заблестяха кървави отблясъци от светлината на огъня. Той безмълвно бръкна в една кесия до бедрото си, извади шепа бял пращец и старателно го разпръсна над пламъците.

Високо-високо се издигна облак искри, който бавно започна да пада.

Вождът на десетте племена погледна над огнените езици и съдържаната му усмивка показа, че е доволен от видяното.

Пламъците предсказваха, че скоро белият човек ще бъде победен. Болестта по кафето се разпространяваше ден след ден и задушаваше дяволското растение. Скоро нямаше да остане и един здрав храст.

После очите му се присвиха, за да разчетат по-добре предсказанията на нажежените въглени – малки кръгове, които приличаха на следи от тигър. Испита върховно задоволство. Ето че бе настъпило времето да се призове тигъра, точно според легендата. Сега белият крал трябваше да заповяда на нашествениците да си тръгнат и да върне на народа му свещената родна земя.

Зад шамана тихо се залюля тънко бамбуково дръвце. Клоните зашумяха и сякаш нашепваха за славното бъдеще. Очите му станаха като стъклени и той нищо не виждаше.

Големият звяр беше в очакване. Човекът го усещаше – там някъде в задушната тъмна нощ, с горящи очи и мощен гръден кош, който се подвигва при тежкото му дишане. Там, по склона надолу, прикрит под старо салово дърво...

Имаше и още нещо...

Старецът протегна жилестата си ръка и пръсна още една шепа бял прах над огъня, след това се загледа втренчено в пламъците.

От съскащите пламъци го гледаха две блестящи очи. Смели очи, променливи и пъстроцветни като паунова опашка. После видя отчаянието в тези очи. Очи, които са отправили взор в бездънната нощ и са станали непрогледни като нея.

Празни очи.

Дъхът на шамана рязко секна. Жена, в името на великата Кали! Жена от града на мъглите в дяволската земя на *Angrezi*.

Старият заклинател започна тихо да произнася древно и тайно

заклинание, за да се съсредоточи и да види образа по-ярък и отчетлив. Докато гледаше втренчено огъня, горящият пън изпраща и се разпадна всред облак от искри.

Сърцето на стареца лудо заби от радост. Слава на Шива! Създателя и Разрушителя! Слава на съпругата му – всевиждащата Кали, Майка на Времето и Спасителка на онези, които вярваха в нея! Тази жена – *Angrezi* променяше всичко. Сега вече можеше да започне истинската борба.

Шаманът се усмихна, вече доловил насладата от бъдещото отмъщение. След като отправи заключителна молитва към Шива и му благодари за снизходителното покровителство, старият човек по младежки се изправи и пое надолу по хълма с наведена глава. Мимоходом взе от един от придружителите си бастун от слонова кост.

Най-послед моментът беше настъпил. Той ускори крачка, докато започна да подрежда в мислите си нещата, които трябва да се свършат преди слънцето да се покаже над морето от разтопено сребро.

12.

Дали бяха изминали минути или часове.

Започналото като удари на чук блъскане в гърдите му плъзна по цялото му тяло и стана толкова силно, че Пейгън почувства как се разпада на части.

Нов пристъп, каза си наум, докато се тресеше неудържимо. *Тази малария...*

Хининовата отвара беше недокосната върху походната масичка.

Защо, по дяволите, не беше я изпил? Защо беше изгубил контрола си през последните три седмици – в началото за дреболии, а сега за това?

Джунглата около него беше необичайно притихнала. Чуваше се само шумоленето на вятъра сред бамбуковите дървета.

Като предупреждение.

Пейгън се намръщи, като не преставаше да се чуди къде се скри белият дявол, и сложи пръст на спусъка. Изпсува, защото усети ръцете си несигурни, хлъзгави и лепнещи от пот. Зад него се чу припукването на палмови клони. Извърна се и втренчи очи в тъмния неспирен танц на джунглата.

Нищо. Само сенки. Навсякъде само неясни сенки...

Англичанинът знаеше, че тигърът може да се появи отвсякъде, обикновено оттам, откъдето най-малко очакваш.

Заля го нова вълна от болка, която сякаш избухна в мозъка му и взриви мислите и волята му.

Проклетата омразна малария!

– Кълна се в Бога, няма да ти се дам! – изкрещя срещу невъзмутимата тъмнина и шумолящите бамбукови листа. Срещу бялата смърт, за която знаеше, че неотклонно го следи от върха на хълма.

– Нито себе си, нито Уиндхевън!

В клоните на близкото салово дърво нещо изшумоля. Някъде високо над дървото се разнесе изплашения писък на птица.

Но Деверил Пейгън едва ли го забеляза. С безумно лице той здраво стисна пушката си и тежко закричи по пътеката надолу към брега, изцяло в плен на кошмарните си видения.

Болка, И нищо друго, освен болка.

* * *

Тя почти се задушаваше от пулсациите на болката и от собствените си сълзи. Главата, раменете, гърбът – боляха я нетърпимо.

„*Стига!*“ – изкрещя безумен глас. Това не е *нейният* глас, каза си Барет. Такова отчаяние не можеше да има в гласа на никое човешко същество.

Внезапно усети, че пропада и потъва в хладна тъмнина, след което агонията се поднови с нова сила. Някъде далеч от нея чу сподавен вик, последван от глух тропот на бягащи крака.

После тишината закънтя в ушите ѝ. Устата, носът и дробовете ѝ се напълниха с вода.

Опита се да поеме глътка въздух. Усети изкушението да се предаде. Колко приятно щеше да бъде, ако потъне в тъмнината! Колко приятно щеше да бъде да се остави големите черни криле да я поемат и да не чувства повече нищо.

Без страх.

Без болка.

Без разтърсващия ужас на спомените.

Някъде наблизо отново се чуха стъпки и викове...

Хладни вълни в непрогледната нощ.

После и това усещане потъна някъде в съзнанието ѝ. Инстинктивно протегна ръце напред и загреба хлъзгавата чернота около себе си, докато не изплува над повърхността. Отметна назад глава, за да поеме

дълбоко въздуха.

Високо над нея проблясваше звездното небе, сякаш черното кади-фено покривало на нощта бе обсипано с диаманти.

Вода, осъзна тя.

И около нея море. Но *къде* е тя в това море – нямаше никаква представа.

Единствената ѝ мисъл беше отново да направи опит да поеме въздух и да се задържи срещу връхлитащите я вълни.

Да се бори. Трябва да се бори.

Но след всяка мощна черна вълна тя усещаше как силите ѝ я напускат, докато ръцете ѝ безпомощно започнаха да треперят, а дробовете да я болят от напругане.

Някъде откъм дясното ѝ рамо проблесна и за миг я скова фосфоресцираща удължена светлина. „*Някакво малко нещастно морско създание се бори, за да запази живота си, също като мен.*“

Въпреки че краката ѝ бяха тежки като налети с олово, тя отново и отново се хвърляше срещу вълните, защото този сблъсък я изпълваше с нова сила и решителност.

За пореден път отметна глава, за да поеме мъчителната глътка въздух и тогава забеляза оранжеви отблясъци вдясно от себе си.

Огън?

Но това означаваше земя, мина ѝ през ума. И спасение!

Дишайки мъчително и конвулсивно, тя с усилие се насочи към едва видимата светлинка, която беше като лъч надежда в черната нощ. Сърцето ѝ лудо биеше, но тя не си позволи за миг да помисли за страха и болката и продължи да плува, подхвърляна от студените вълни.

Към далечния бряг. Към спасението.

Към мястото, където нямаше болка и унижение.

Зад нея оставаше преживеният ужас, който полека избледня и накрая съвсем се стопи в тъмнината на нощта. А с него изчезна и заплахата.

* * *

Пейгън започна да осъзнава кой е и къде е, едва когато усети първите хладни вълни в краката си. Нагази напосоки през кипящата посребрена пяна, докато умопомрачението започна да отпуска хищната си хватка.

Маларията го дебнеше постоянно, тя му остана един от многобройните спомени от Индия, също както неравния белег, който пресичаше надлъж тялото му – от Големия бунт, от Канпур.

Канпур. Място, обхванато от лудост и потопено в кръв. Смъртта там беше толкова осезаема, колкото и тежкия задушен въздух.

Спомените предизвикаха студени тръпки по тялото му. *Сигурно е от водата*, помисли си мрачно той. *Сигурно е от нощта.*

Но знаеше, че не е вярно.

Канпур го караше да трепери целият. Канпур, който нямаше да забрави никога. Все някой трябваше да помни. Нямаше друг оцелял освен него, за да помни.

Сдържа се да не изругае гласно и се отпусна в копринената чернота на хладните вълни. Гмурна се по-дълбоко. Искаше сякаш да отмие спомена за безкрайните дни на кланета и опустошения, когато сипайският бунт премина като ураган през Индия.

За една седмица изгуби къщата си, след още една – грижливо обработваните си земи.

След месец – слугите си и всичките си приятели.

Със сухи очи бе гледал как всичко скъпо изчезна за един миг, пометено от безумната лудост на омразата.

Сега, след осем години, той се бе превърнал в пленник на мечтата си за този остров, който сякаш беше отронена сълза от окоето на Индия. И, Бог му е свидетел, щеше да остане тук – с гръб към забулените в мъгли планини и с лице към югозападния мусон, решен да се бори и да запази земите си.

Ще успее.

Ако не бяха тези постоянни нощни кошмари. Ако можеше някак да забрави Канпур.

Протегна силните си ръце нагоре и мощно загреба, докато изплува на повърхността. По главата и рамене те му се стичаха капки вода като диаманти. Пое дълбоко въздух и долови миризмата на дим някъде откъм върха на хълма, примесена с тръпчивия аромат на източни билки. Тайни обредни ритуали през нощта?

Беше заплашил работниците си, че моментално ще ги уволни, ако ги хване тайно да се молят на черепа на Кали, но явно тази заплаха не действаше. Те продължаваха да правят онова, което бяха правили от векове.

Пейгън се гмурна още веднъж в хладната бездна.

„Забрави петимата убити работници, които намери при завръщането си от Лондон! Забрави нападението в Коломбо! Забрави мъжете, които те проследиха в нощта и те нападнаха в гръб!“ – повтаряше си той, след като изплува на повърхността и се остави отпуснат на

люлеенето на вълните.

В прегръдката на водата той се чувстваше като в прохладна люлка в знойна нощ. Тя беше божи дар, благодатен оазис в сухата пустиня на преследващите го видения. И той се предаде на милувката на морето, която го даряваше със забрава. После заплува с мощни загребвания.

Тогава пръстите му случайно докоснаха все още незаздравилия белег, който минаваше зигзагообразно от скулата до дясната му вежда. Силното му тяло сякаш се вкамени. Когато след секунда главата му се показа над водата, за да си поеме дъх, очите му отново бяха твърди и студени, а от магията на спомена не бе останала нито следа.

Да забрави!

Това беше нещо, което Деверил Пейгън никога нямаше да направи.

* * *

Тя усети дъното. Малко след това вълните я изхвърлиха на брега. Устата ѝ беше пълна с пясък, водорасли и мидени черупки.

Изпълзя от водата, като непрестанно плюеше, и се отпусна върху живителната топлина на пясъка.

Под ръката ѝ излази изплашено раче, но тя не можеше да помръдне от изтощение. Силите ѝ стигаха само да диша. Една вълна се разля до краката ѝ и тя разбра, че трябва да се премести някъде по-високо, защото рискуваше приливът да я завлече обратно в морето.

С мъка се опита да се изправи, но не успя да се задържи и отново се свлече върху пясъка. Лицето ѝ беше пепелносиво от усилието да пропълзи няколко крачки навътре в сушата, което изцеди и последната капка енергия.

Поне не усещаше болка, освен леко боцкане по гърба, може би защото вече нямаше сили да усеща каквото и да било.

Стисна зъби и леко повдигна глава, за да потърси бляскащата светлина, която я насочваше последните часове и най-накрая я бе извела до спасителния бряг.

Странно, светлината беше изчезнала.

Но това вече нямаше значение. Сега нищо нямаше значение.

Устата ѝ се отвори в прозявка, след това очите ѝ се затвориха. Минута по-късно тя вече спеше.

* * *

Зората вече бе обагрила в кървавочервено хоризонта откъм Бурма,

когато Пейгън излезе уморен от морето. По лицето и гърдите му се стичаха сребърни струйки вода, които светлееха върху бронзовия загар на силното му тяло. С почти животинска грациозност той разтърси глава и се протегна, без да го е грижа, че е гол.

Най-после в него бе нахлула приятна, гъделичкаща сетивата му умора. С малко повече късмет може би щеше да успее и да заспи.

От жаждата в слабините му бе останала само тъпата болка. Точно както спомените от Канпур.

Смръщен, той започна да се бърше, после обу бричовете си, мускулите му играеха и се извиваха при всяко негово движение. Прокара бавно ръка назад през черната си коса и се обърна към пътеката нагоре.

Тогава видя цветното петно, което се открояваше върху сивкавата пясъчна ивица на юг.

Там, където не би трябвало да има нищо.

Високото му чело се набразди от учудване. Той замръзна и се напегна да види по-добре. Разбира се, това не можеше да бъде действителност, беше поредното видение.

Притвори очи и отърси останалите капчици вода от лицето си. Когато погледна отново, беше уверен, че цветното петно няма да го има.

Но то беше там. Стоеше все на същото място.

Пейгън ясно видя, че *това* беше жена.

По гърба му пробягнаха тръпки, сякаш го прониза някакво предчувствие.

Все още под влияние на нощните си кошмари, мъжът с гарваново-черна коса и загадъчни като оникси очи, гледаше омагьосан неясните очертания и не можеше да повярва на очите си. Още един мираж, още една илюзия, която ще го преследва в дългите тропически нощи.

Върху лицето си почувства топлия полъх на вятъра. Тази топлина предвещаваше палещата жар, в която щеше да се превърне въздухът по обяд. В гърлото му се надигна непознато и странно усещане и Тигър-сахиб, както го наричаха работниците му, решително закрачи по мокрия гладък пясък.

Сянката му падна върху неподвижната фигура – тъмно издължено петно върху бялата като слонова кост кожа и светлата, мокра роқля. Пейгън бавно коленичи, обзет от чувството за съдбовност. Стана му ясно, че дори и да иска, вече няма да може да се обърне и да си тръгне.

Последното нещо, което сега би пожелал.

Очите му се присвиха. Кръвта заудря в слепоочията му буйно, на тласъци.

Късмет, си каза той. *Jo hoga, so hoga.*

Въпреки усилията на волята му, ръцете му трепереха.

Още преди да погледне надолу, той знаеше, че тя ще бъде хубава. Просто беше същата, тази от кошмарните видения, които го измъчваха от седмици.

„Жена!“ – каза зашеметен Пейгън, докато съзерцаваше разпилени-те но пясъка коси с цвят на мед. Бяла жена...

Но как е попаднала тук? Освен малкото наемни работници, никой друг не знаеше за съществуването на това закътано заливче. Малцината посветени бяха местни хора, в чиято вярност той изобщо не се съмняваше.

Какво тогава правеше тук, на неговия бряг, тази спяща крехка девойка, чиято коса имаше цвета на изгряващото тропическо слънце?

Пръстите му леко трепереха, когато отметна падналите върху лице-то кичури коса. Откриха се копринено гладки скули и дълги ресници.

Красива.

Точно такава, каквато знаеше, че ще бъде. Сякаш... някак позната?

Отново видя лицето, което толкова често се явяваше в безкрайната върволица трескави кошмари. Ето го тънкият, изваян нос, леко вирнат, ето я брадичката, предизвикателно изваяна. Мили Боже, същите устни с цвят на диви орхидеи, сочни, меки, копнеещи.

Устни, които могат да влудят един мъж.

Преглътна една ругатня и се опита да изтрие от съзнанието си ярката картина на желанието – тези устни да покриват с целувки инч по инч голото му, тръпнещо тяло.

Слабините му сякаш избухнаха от надигналото се желание. Той пусна като опарен златните къдрици, дръпна се назад и седна на пети. Не откъсваше погледа си от нея.

Дяволите да я вземат, беше много красива, но той го знаеше пред-варително! И ако разбираше от жени – а Сент Сир се ползваше със сла-вата на познавач – тази тук имаше идеално тяло, което напълно подхож-даше на финото лице.

А Тигъра не бе докосвал жена почти два месеца. А цял месец вече дори не бе *виждал*, след като тръгна от Уиндхевън.

Ръкли сигурно знаеше това.

Англичанинът се изправи и се загледа към спокойното море, което се разстиляше посребрено под лъчите на изгряващото слънце.

Както и предположи, никъде не се виждаха натрошени греди, накъ-сани въжета и раздрани платна.

По лицето му се изписа гняв. Щом нямаше никакви отломки, значи не е имало и корабкрушение, което би било единствената причина тази жена да бъде изхвърлена на този усамотен бряг, който не беше отбелязан на нито една английска морска карта.

По-точно единствената *приемлива* причина.

Но очевидно някой беше проговорил. Доказателството за това лежеше пред него.

Очите му блеснаха в пристъп на ожесточение, когато отново погледна отпуснатото върху пясъка тяло. Свиваше и разпускаше юмруците си и едва се сдържа да не я сграбчи, да я разтърси и да изкопчи всичките ѝ тайни, като се започне с подробностите от последния план на Ръксли, чрез който искаше да научи мястото на прословутата мина за рубини в Уиндхевън.

„Хайде, почвай – обади се мрачен глас в него. – Съблечи тази малка развратница и се наслади на красивото ѝ тяло. Забавлявай се с нея, както мъж трябва да се забавлява с една жена! Хайде де, какво чакаш? Накарай я да се възпламени, да загори от страст и да започне да те моли да я обладаеш. А след това я направи послушна играчка на желанията си, докато не изтискаш всичко от нея.“

Но Пейгън не помръдваше, макар да усещаше в главата си ударите на сърцето като гръмотевична канонада.

Заля го желанието – неистово и всеобхватно – като мощните дъждовни облаци, които предшестваха югоизточния мусон.

Защо не? По челото му се стичаха струйки пот. Пак започна да спори със себе си. Тази земя, този бряг бяха *негови*. Тук той беше бог и господар.

Лицето му се изкриви от самоиронична усмивка. Може би тези два месеца бяха твърде дълго време и сега просто страхът го възпираше.

За Бога, понякога той почти забравяше как изглеждат жените. *Почти!*

Топлият вятър, който милваше лицето му, лека надигна полите на роклята ѝ и той видя под фустата дантелени кюлоты, завързани с панделки в прасковен цвят.

По тила му се стече струйка пот, плъзна надолу и кожата му настръхна.

Жена! Исусе Христе, истинска жена, от фустата и кюлотите с вола ни до скъпата рокля от плътна дамаска.

Защо тук? Защо точно сега? Тези два въпроса се въртяха в главата му в омагьосан кръг. Той не искаше да признае отговорите пред себе си.

Всъщност той беше един, и то много прост.

От две думи.

Джеймс Ръксли. Човекът, който не би се спрял пред нищо, за да се добере до тайната на Уиндхевън. Особено сега, след като големият рубин изчезна в Лондон.

Убиецът на сър Хъмфри не бе открит, нито самият рубин, въпреки продължилото дълго разследване. Явно Ръксли не се бе добрал до скъпоценния камък и това беше голяма изненада за Пейгън.

Ето защо от Принца на търговците можеха да се очакват всякакви изненади.

Досега шестима от неговите хора бяха идвали в Цейлон. Разпитваха местните жители и ги изкушаваха с блясъка на златните гвинеи. Но не постигнаха нищо, след което бяха решили да тръгнат направо през джунглата. И шестимата загинаха при този опит. Пейгън бе намерил трупове им един по един – ухапани от змия или разкъсани от леопард, а над тях кръжаха лешояди.

Разбира се, те не можеха да се надяват на успех. Между планините на Уиндхевън и брега лежаха петдесет мили непроходима джунгла, без пътища, само с едва проходими пътечки през гъстата растителност, сред която се спотайваха хиляди опасности. Например бенгалските отровни змии, които чакаха навити на кълбо само да дочуят нечии непредпазливи стъпки. Стената от сплетени клони беше непроходима, ако не си проправяш път с мачете.

Очите на Тигъра станаха металносиви. О, нека Ръксли прати още сто мъже! Ако змиите и леопардите не им видят сметката, *той* ще го стори!

Чак сега му хрумна, че всъщност Ръксли действаше по друг начин – елементарно, но много ефективно.

Една красавица, подхвърлена на пустинния бряг.

Един изтощен от маларията мъж, влуден от липсата на жена.

О, да, по всичко личеше, че това е един прекрасно замислен план. Освен ако Ръксли все още не беше паднал дотам, каза си Пейгън. С какво удоволствие сега щеше да научи истината от тази натрапница! Очите му жадно поглъщаха заоблените ѝ форми. Усети предупредителното набъбване под слабините си, горещата вълна на мощната му мъжественост. Тя ще се събуди в *неговото* легло, когато той проникне дълбоко, дълбоко в нея. Той щеше да я възбуди до полуца и когато тя отвореше очи, нямаше да може да види нищо друго, нищо освен *него*.

Англичанинът се наведе, вдигна и праметна през рамо

нарушителката на личните му владения. Мускулите му потръпнаха, когато косата ѝ се разпиля по голия му гръб. Там, където гладката ѝ копринена кожа, затоплена от слънцето, допираше неговата, усещаше изгарящ огън.

Пое по пътеката към бунгалото, без да се оглежда наоколо.

13.

Тамилските работници гледаха в мълчаливо недоумение как високият *Angrezi* се задава по пътеката откъм брега, провесил през рамо неподвижно женско тяло. Някои от тях се отдръпнаха назад и започнаха тихо да мърморят защитни заклинания, докато плантаторът ги подминаваше.

Тяхната реакция не убягна на Пейгън, макар че той с нищо не показа, че ги забелязва. Все по-трудно и по-трудно се справяше с работниците и той добре го разбираше.

Последните няколко „инцидента“ преляха чашата. Сега се носеха слухове, че върху Тигър-сахиб тегне проклетие и че ужасно наказание ще сполети всеки, който работи за него. *Без съмнение, това е работа на проклетия шаман*, каза си отчаяно Пейгън.

Последната седмица петима от работниците бяха нарушили договорите си и бяха изчезнали през нощта в джунглата. Другите оставаха все още само защото Тигърът се отнасяше честно с тях и им плащаше навреме, както бе обещал. Другите плантатори закъсняваха с месеци, ако въобще плащаха за труда им.

Пейгън мълчаливо изрита вратата на бунгалото и тръгна по коридорчето към оскъдно мебелираната стая. В единия ъгъл имаше дървена походна маса, а до нея полусчупен стол. Върху масата бяха наредени кутии от консерви, пълни с вода, за да спират набезите на ненаситните бели мравки. Върху леглото бяха разхвърляни писма, документи, които трябваше да разпише, бележки за хода на опитите му с чая.

Той събори с един замах всичко на пода и стовари пленничката си на леглото.

Защо не се събуждаше? Не забеляза кръв, нито пък видими наранявания по главата.

После му мина през ума, че тя изобщо не спи, а само умело се преструва.

Е, ако беше така, той прекрасно знаеше как да постъпи.

Наведе се и започна да откопчава първото мъничко копче на роклята ѝ, като се стараше да не обръща внимание на леко повдигащите в непосредствена близост до лицето му гърди. Очакваше тя всеки миг да скочи и да закрещи.

Но това не се случи. Единственото движение беше леко потрепване на единия клепач, сякаш искаше да му покаже, че усеща неговото присъствие.

Добре тогава! Пейгън се захвана с второто копче. Ръцете му изведнъж станаха толкова несръчни, че пръстите му изпускоаха на няколко пъти копчето.

„Ела на себе си! Ръкли би се пръснал от смях, само да те види отнякъде!“ – каза си той въбесен. Но пръстите му продължаваха да се заплитат около проклетите копчета. Той седна на леглото и придърпа жената върху коленете си. Хвана роклята от двете страни на деколтето и с яростен замах я разтвори. Цялата редица кончета се разлетя и забарабани по пода.

Дори и сега тя не помръдна.

Лицето му се вкамени, докато издърпваше роклята от раменете ѝ. Непрекъснато си повтаряше, че е спокоен, че се владее и че всичко това просто е поредната схватка във войната му с Ръкли.

Но не, лъжеше се, просто се опитваше да си внуши това. Но докато тя лежеше в скута му, той целият трепереше от пристъпи на желание, които помитаха всякакъв здрав разум.

Той не можеше да се овладее и изобщо не беше спокоен в момента!

С резки движения развърза панделките на долната ѝ фуста, издърпа я през главата ѝ и я хвърли на пода.

Гледката, която се разкри пред очите му, секна дъха му.

Тя бе силно пристегната в корсет, какъвто Пейгън не бе виждал досега. Банелите на корсета обхващаха толкова тънко кръстче, че той можеше да го обхване с длани.

Но това, което привлече погледа му като магнит и го възпламени, беше горната част на корсета, над който, гладка като китайска коприна, се повдигаше пищната ѝ гърд. Мили Боже, точно както във виденията му! През дантелата прозираха свършено оформени зърна.

По челото му изби пот. В този момент тя пое по-дълбоко въздух и едната ѝ гърда почти изскочи навън. Розовото зърно се оголи.

С цветиста ругатня той изпусна дъха си, който несъзнателно бе задържал. Целият гореше! Ако още малко се забавеше да я сграбчи, просто щеше да се пръсне.

С усилие се овладя и се наведе над мокрите поли на роклята ѝ. Трябваше поне за малко да забави пулсиращата агония в слабините си, които набъбнаха само при мисълта колко близко до прекрасните ѝ бедра са жадните му пръсти.

Видя, че носи украсен с дантели колан с жартиери и това го ядоса. Защо англичанките продължаваха да се обличат толкова натруфено и тук, в тропиците? Какво искаха да скрият? Раздразнението му леко се разсея при мисълта за меката ѝ кожа. Махна колана и го захвърли в ъгъла. „Сбогом, прощавай!“ – каза си наум. Тя нямаше да сложи това нещо никога повече, както и проклетия корсет!

А сега трябваше да се справи и с фустата. Намръщен се зае с тази задача, като си мислеше, че човек може да се задуши от толкова много дрехи върху себе си. Често се случваше някоя англичанка, навлечена и стегната, да припадне.

На тази жена, обаче, това нямаше да ѝ се случи. Ей сега ще остане гола, както майка ѝ я е родила. И ще стои така, докато не си признае всичко.

Пейгън развърза връзките на фустата и леко повдигна тялото, за да я измъкне.

Тогава главата ѝ се допря до бедрото му.

Той застина. Отново потъна в сладострастните видения, като в трескавите си кошмари.

Усети, че през тялото ѝ премина тръпка. С мътен поглед той вдигна главата ѝ и се взря в лицето ѝ. Но то си оставаше все така бледо и безизразно. Тя не даваше никакъв знак, че забелязва нещо, него или всичко останало.

Но беше помръднало друго нещо. Корсетът ѝ се беше смъкнал съвсем надолу и Пейгън мълчаливо се втренчи в другото зърно, изскочило над дантеления ръб.

Пламъците ожариха слабините му и кръвта му бясно закипя.

„Обладай я – настоя ядосано вътрешния му глас. – Тук, сега. Тази мръсница си го заслужава! Нали затова я е изпратил Ръксли!“

Но просто не можеше. Сякаш насън видя задебелите му пръсти да се доближават и докосват малките вирнати пъпчици, издигащи се над прозрачната дантела и още по-прозрачната кожа.

„Чиста“ – каза си с горчивина. Последното нещо, което можеше да се каже за някоя от курвите на Ръксли.

Сякаш да го докаже на себе си, той положи длан върху едната ѝ гръд и леко докосна с палец кадифеното зърно.

Тя не помръдна.

Пейгън се намръщи. Това все пак нищо не означаваше. Тя явно беше добре обучена от човека, чиято втора природа беше измамата. Но усещането, че нещо не е както трябва, не го напускаше.

Внезапно, както преди малко на брега, англичанинът си спомни за една друга жена, която бе отговорила на огнените му ласки. Спомни си устните ѝ, които страстно се сляха с неговите, а в това време около тях се вихреха снежинки в лондонската нощ.

Жената, която се мъчеше да забрави от толкова време.

– *Meri jaan!* – думите сами се отрониха от устните му, като молба и като тежко обвинение.

Жената в ръцете му трепна толкова леко, че той не беше сигурен дали го е направила в действителност.

Зашеметен се загледа в бледите страни, в извивката на устните ѝ. Цветът на косата ѝ беше различен, пък и лицето ѝ тогава беше забулено, но...

Мили Боже, възможно ли е това да е *тя!*

– Соколище? – прошепна той, докато галеше долната ѝ устна с грубия си палец, обзет от налудничавата мисъл, че беше докосвал вече тази устна по същия начин. Пръстът му нежно натисна меката извивка в средата на устната. Тя отново трепна, а устата ѝ леко се отвори.

Пейгън стисна челюсти. Това е невъзможно! Тя не можеше да бъде същата жена, която той среща в Лондон! За Бога, косата ѝ беше съвсем друга на цвят!

Но как тогава да си обясни странното усещане за нещо познато, когато я докосваше.

Отговорът не беше много приятен.

Просто защото страшно му се искаше да е вярно. Защото почти бе загубил разсъдъка си от маларията, а сега му предстоеше да преодолее най-хитрата клопка, която му бе заложил Ръксли.

Пейгън грубо изруга и дръпна ръцете си с желание да възпре непреодолимото влечение към нея. Не, това не е тя! Съвпадението беше невероятно!

Докато по отношение на Джеймс Ръксли и дума не можеше да става за съвпадения.

Жената рязко се извъртя и несъзнателно промърмори някакви думи. При звука на гласа ѝ пулсът му се ускори. Тя издаде сподавен стон. И той чу това, което досега не искаше да си признае, че е дочул и разбрал – това не беше стон на наслада, а болезнено изохкване. Сега видя, че

пръстите ѝ бяха побелели от стискане, а устните ѝ – неестествено сгърчени.

С нея ставаше нещо. Нещо недобро!

Той взе ръката ѝ и постави пръсти върху китката. Ударите на сърцето едва се усещаха – слаби и хаотични.

Да я вземат дяволите. И нея, и Ръксли с всичките му коварни планове!

Пейгън отметна косата, паднала върху лицето ѝ, като едновременно с това се ругаеше, че не я е разгледал по-внимателно дали не е наранена. Но от друга страна знаеше защо не го е направил – нали се увери, че тя не беше жертва на корабокрушение, скоро не беше имало буря, пък и нямаше никакви следи върху брега. И защото тя беше хубава, толкова нежна и изящна – повече, отколкото една жена има право да бъде!

Защото вече усещаше, че почти се е поддал на магията ѝ.

Тази истина го вбеси и той стисна зъби преди да заопипва шията и челото ѝ, за да търси причина за това, че продължава да бъде в безсъзнание.

Внезапно пръстите му опипаха навътре в косата дълбока жива рана, която започваше от лявото слепоочие, и от която се процеждаше яркочервена кръв.

„*Боже, прости ми за глупостта!*“, каза си Пейгън и се втурна към вратата, молейки се да не е станало много късно.

* * *

Събуди се от болка и студ. Твърди пръсти опипаха главата ѝ и се ровеха в дрехите ѝ.

Барет изстена, докато се опитваше да излезе от тъмнината и безкрая на сънищата. Сега не можеше да мисли за себе си като за Барет или Брет. В съзнанието ѝ се тълпеше само хаосът от усещания, за които нямаше нито понятие, нито можеше да обясни с думи. Въртеше се неспокойно сред горещия задушен въздух.

– С-спри! Стига, мръсник такъв! Аз... аз няма да го направя, чу ли? Нито сега, нито п-после!

Но тези викове ехтяха само в ума ѝ.

Сън?

Не, не беше сън. Още беше във водата. Трябва да се добере до брега. Трябва да...

Като в огромно менгеме болката я стегна с твърди метални челюсти и изстиска от съзнанието ѝ всяка мисъл и желание за съпротива.

По челото ѝ потече нещо мокро и лепкаво, Почти обезумяла, тя от-метна глава назад.

За Бога, не биваше да се предава!

Сякаш от безкрая до нея достигна глас:

„Никога не се предавай! Каквото и да ти обещаят или да ти нап-равят! Знаеш, че ако те хванат, може да се стигне и до това.“

Опита се да размисли, да планира бягство, но болката бе блокирала мисълта ѝ. Когато се помъчи да се върне назад в спомените, се блъска-ше само в лепкава тъмнина.

И в още по-голяма болка.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съпротивлява. И тя го нап-рави – с оголени зъби и с извити като на граблива птица пръсти. Накрая те наистина я бяха превърнали в обезумяло преследвано животно.

* * *

Със стиснати зъби той се мъчеше да укроти бясното боричкане на пленничката си. Но при всеки негов опит да я докосне, тя започваше още по-бясно да размахва ръцете си и той едвам успяваше да избегне юмруците ѝ.

За миг отклони погледа си да потърси чиста кърпа и в този момент тя рязко замахна и по лицето му се появиха кървави дири от ноктите ѝ. Пейгън изруга, защото знаеше, че трябва да я укроти преди раната да се е отворила съвсем. Подхвана я през кръста и я притисна до себе си. Кръвта се стичаше все по обилно по бузата ѝ. Тя успя да се освободи и отново го удари силно през лицето.

Пред очите му причерня. Усети вкуса на собствената си кръв, из-въртя се и я притисна под себе си. После сграбчи ръцете ѝ, стисна ги и изкрещя:

– Стой мирно, малка глупачке!

Дори и да го беше чула, жената не се укроти. Тя продължи да се мя-та бясно. Дишаше учестено. Лицето ѝ ставаше все по-бяло, а устните ѝ се гърчеха от болка.

А сигурно и от страх, каза си той, макар че умело се прикрива.

Или тази жена беше безумно смела, или пък много умна – допълни той мисълта си. Но нямаше да мине час и той щеше да знае кое е от двете.

– Няма да стане! Н-няма отново! – извика тя. Ви ковете ѝ издаваха колко е ужасена. – Няма да го направя, чуваш ли? Не ме интересува как-во са ти казали!

– Стига си се борила! – изръмжа англичанинът, който се опитваше да не обръща внимание на гърдите ѝ, които се допираха до голото му тяло и засилваха болезнено тръпките в слабините му. Помисли си, че и за това ще има време, стига сега тя да се успокои и да му даде възможност да се погрижи за раната ѝ. Но хирург имаше в Мадрас, на триста мили оттук, а Пейгън нямаше нито излишни хора да го доведат, нито време за губене, защото мусонът започваше след няколко дни.

Раздра фустата ѝ и с едно парче превърза челото, за да спре кръвотечението, докато почисти раната.

В този момент тя се изви в ръцете му и заби зъбите си в китката му.

Той отскочи назад и смаян впери очи в малките червени дупчици, оставени от зъбите ѝ. Тук, в джунглата, да имаш открита рана беше много опасно, защото инфекцията настъпваше само за няколко часа. Най-опасно от всичко беше да те ухапе човек.

– Нихал! – изкрещя той.

Веднага се чу топуркане от боси крака по коридора. В следващия миг вратата се отвори и на прага застана дребен цейлонец с ослепително бели зъби и правилни черти на лицето, който огледа с любопитство стаята.

– Да, Тигър-сахиб?

Пейгън дори не го погледна, защото изцяло беше зает да укротява жената, която се мятеше бясно.

– Гореща вода, бинтове и онази бутилка, която донесох от Лондон. Бързо, Нихал!

– Да, господарю. Бърз съм като стрела – босите крака изшляпаха по дървения под и вратата се затвори с трясък.

– Няма да проговоря, проклетите да сте! – зъбите ѝ тракаха, докато тя мятеше глава. – Тайната е моя! Няма да ви я кажа! Пър-рво ще... умра...

Пейгън ядосано свъси вежди. За какво, по дяволите, говореше тя?

– Не искам да ми казваш нищо – изсумтя той. – Само спри да се биеш.

– Хайде! Трябва... да стигна д-до брега... – гласът ѝ замираше. – Дядо...

– Ти си на брега. Сега трябва да почиваш. Ти си... – щеше да каже „в безопасност“, но замълча. „Последното, в което си, е в безопасност!“ – помисли си Пейгън. И тя твърде скоро щеше да го разбере.

– Тук си – довърши след малко. – Тук, при мен.

Тя премигна. Бавно отвори очи, изпъстрени със златни точки и

пълни със сълзи.

„Красиви са“, помисли той очарован. Точно каквито предполагаше че са.

Сякаш не му стигаше мъката досега, ами голите ѝ гърди се притиснаха до раменете му, а закръглените ѝ бедра замърдаха под тежестта му.

Очите ѝ се отвориха широко, но погледът ѝ беше невиждащ.

– К-къде... съм?

– Вкъщи – излъга той.

Тя замря под него. Леко повдигна глава, сякаш това щеше да ѝ помогне да разбере думите му.

– В-вкъщи? – едва изговори тя и добави: – В Синамон Хил?

Пейгън запази тази информация в случай, че му потрябва в бъдеще.

– Не, ти си в *моята* къща. В Уиндхевън – отговори той и зачака някаква реакция, с която тя щеше да се издаде.

Но поведението ѝ го разочарова. Раменете ѝ се отпуснаха, а погледът ѝ отново стана безизразен. Умората явно я надви и тя остана напълно безпомощна. Но преди Пейгън да се окопити, тя напрегна мускулите на ръцете си и ги сви в юмруци.

– Ще си платите за подлостта! Ще направя всичко възможно да ви накарам да си платите преди да умра!

Какво трябваше да плати, той така и не разбра, защото тялото ѝ се отпусна назад и тя отново потъна в тъмнината след едно сподавено стенание.

* * *

Пейгън остана загледан в жената, която лежеше в леглото му. Започна да ругае на хинди, първия език, на който проговори, после премина на тамилски и накрая от устата му се заредиха цветистите псувни от лондонския уличен език.

Целият този словесен вулкан изобщо не му помогна.

Нихал се върна с бинтове и бутилки. Господарят не отместваше погледа си от жената.

– Откъде е попаднала тук *memsahib*? В залива не е забелязван кораб повече от месец, а не се виждат и остатъци от корабокрушение.

– Нямам представа – отвърна Сент Сир, после взе парче плат и го потопа в съда с гореща вода, който Нихал бе донесъл. Започна внимателно да почиства челото ѝ, доволен, че тя е в безсъзнание, защото промивката с карболова киселина, макар и разрежена, беше много болезнена. Надяваше се да свърши, преди тя да е дошла в съзнание.

Забеляза, че пръстите му не го слушат както трябва и това направо го разяри.

Нихал също го забеляза и каза:

– Най-добре Тигърът да внимава за тази жена. Никак не е добре, че идва от залива. *Yakkini*¹² – дяволска жена, сигурен съм! Ръкли на два пъти вече праща мъже, които дойдоха от морето, и това *mahattaya* добре го знае.

Очите на Пейгън се превърнаха в две черни цепки.

– Благодаря за напомнянето, Нихал, едва ли мога да го забравя. Донеси ми гарафата с уиски и една чаша. Май че ги оставих в сушилнята. Тя скоро ще дойде на себе си и трябва да й развържа езика. А, не забравяй да вземеш и проклетата хининова отвара.

– Бързам, сахиб. Ето, вече ме няма – отвърна главният слуга на Пейгън и бързо напусна стаята. Тъмнокъфявите му очи бяха присвити, но каквито и мисли да го тревожеха, той не каза нито дума повече.

Пейгън откопча долните кукички на корсета. Откри се бялата кожа, която бе прорязана тук-там от тъмночервени ивици, явно от пристрагането.

Той с усилие сподави желанието си да започне нежно да целува тези тъмночервени места и да облекчи болката ѝ. Ръцете му отново се разтрепераха, а по гърдите му се стече струйка пот.

Почувства се замаян от нов пристъп на треската.

Пред очите му заплуваха видения, а стаята изведнъж се завъртя.

Проклетите кошмари, каза си мрачно. Сега няма да е в състояние да направи каквото и да било, докато не мине кризата. Трябваше да даде пушката на Нихал. В това време жената в леглото започна да се разделя на два неясни образа.

Успя да разкопчее и последните кукички. Сякаш на сън усети топлината ѝ да прелива в пръстите му.

Горещо, толкова горещо...

Започна да трепери. Изведнъж го смрази вледеняващ студ. Топлина, да, ето за какво копнееше сега – за нейната топлина. За косата ѝ, разпиляна по гърдите му, за дългите ѝ крака, които да се сключват на гърба му, за мекотата на тялото ѝ, което да го приема в себе си.

Без да съзнава, започна да ругае. С усилие се изправи и отвори бутилката с карболова киселина. Ръцете му трепереха толкова неудържимо, че му трябваша десет минути да промие раната.

12. *Yakkini* – жена дявол

Най-накрая свърши. От напрежение лицето му беше станало тъмно-червено. Намери фустата ѝ и я метна върху голото ѝ тяло. Страхуваше се да я докосва и за това не направи нищо повече.

Страхуваше се, че ако *веднъж* я докосне, няма да може да спре.

Отметна мрежата против комари и излезе навън. Зад себе си сякаш затвори със стена от тръни една Спяща красавица.

„Много по-красива, човече. Пък и не е Спящата красавица.“ Треската му се засили. *„Бъди искрен докрай! За щото и ти не си Принц!“*

14.

Лампата с кокосово масло се люлееше в ръцете на Пейгън, когато той бутна вратата на стаята дванадесет часа по-късно. Остави я с трясък на пода и се наведе над жената в леглото. Тя все още спеше дълбоко. В почивките между пристъпите той бе почистил и промил с карболова киселина раната още два пъти. Отдавна се бе убедил, че тук, в тропиците, хигиената може да спаси човешкия живот.

Внезапно се намръщи. Дръпна черната превръзка от окоето си и започна да масажира мускулите на лявата си скула, които го боляха след прекарания на слънце ден.

Скоро трябваше да тръгне за Уиндхевън. Ако жената все още не беше в състояние да пътува, той трябваше да я остави тук с Нихал, но никак не му се искаше да стане така, защото единствена тя можеше да обясни цялата тази бъркотия.

Сенките и причудливите отблясъци на лампата затанцуваха по лицето му сякаш излято от мед. Дори три дни са дълъг срок, когато наблизко е забелязван на два пъти тигър. Освен това проклетият шаман продължаваше да насъсква местните жители.

Да, щеше да ѝ даде най-много два дни и нито минута повече. Заради мусона, който можеше да започне всеки момент.

Той свали превръзките от челото ѝ като с всички сили се стараше погледът му да не се отмества.

В началото бе решил да махне корсета ѝ, но после се отказа. Не беше сигурен, че ще успее да се спре, след като е започнал да я съблича...

Съсредоточи се върху раната ѝ, която, слава Богу, беше спокойна. По средата беше най-дълбока и все още кървеше, но не толкова силно, колкото бе предполагал. За щастие нямаше и следа от възпаление. Белегът, естествено, нямаше да бъде много красив. Силен удар е дебело

въже, освен ако не грешеше. Значи неговата Ева си има добри приятел-чета, така значи?

Превърза отново раната, а в главата му се застъпваха въпрос след въпрос. Цялата процедура му костваше доста усилия, защото ръцете му трепереха, а и светлината на лампата беше слаба. Освен това усещаше настъпването на нов пристъп.

Пръстите му се плъзнаха надолу по прекрасните й гърди, които се очертаваха под фустата, с която я бе наметнал.

Дори това леко докосване го парализира, Заля го вълната на същото лудо желание, което стягаше челюстите му в дива целеустременост. Потисканият до момента порив стана неудържим и започна да измества последните остатъци на здравия разум от съзнанието му.

Почувства как едното й зърно се стяга под пръсти те му Дори със затворени очи можеше ясно да види ме ката като коприна кожа, която излъчваше приятна топлина, а най-близо до него – предизвикателно вирнато то зрънце на гърдата й.

Почувства познатия глад.

С мъка овладя желанието си веднага да проникне дълбоко в нея и да облекчи измъчващата го болка преди да се е събудила, за да го отблъсне. В края на край щата тя беше само една от курвите на Ръксли!

„Усещам, че сте прекалено горд, за да притежавате една жена без съгласието й.“

Това бяха думите на една друга жена. Така ли беше?

Жената с тъмноруса коса под него леко потръпна От гърдите й се изтръгна сподавено стенание.

Този звук рязко върна Пейгън към действителност та. Все така намръщен, той се дръпна назад и поопра ви мрежата против комари.

Ръксли ще загуби тази игра, закле се пред себе си Пейгън. Цели два месеца не беше докосвал жена, така че можеше да почака още няколко часа.

Докато все още беше на себе си между два пристъпа. Докато *тя* не дойдеше, в съзнание, за да разбира ясно какво ще прави той с нея.

* * *

До нея достигна трясъка на далечен гръм и равномерно то биене на барабани.

„Парад?“ – каза си наум. *По това време на годината?*

Прехапа устни. *Кое време на годината беше? И къде точно е това туж?*

Отвори очи. Смътно различни резбовани дървени табли на легло, а над тях нещо като мрежа. Стаята я изпълни със студено, вледеняващо усещане за празнота, за нещо чуждо.

Не само стаята.

Всичко.

Дори тя самата.

Намръщена се опита да се надигне. Не успя и едва се съдържа да не изкрещи, защото внезапна болка прониза гърба и раменете ѝ. С пребледняло лице се отпусна тежко назад. Ясно чуваше ударите на сърцето си.

Къде беше? Защо всяка частица от тялото ѝ сякаш живееше отделен живот и не се подчиняваше на волята ѝ?

Огледа се и видя, че гърдите ѝ са покрити с фуста. Беше облечена с рокля от дамаска с цвят на праскова. *Нейната* рокля, макар че тя не я позна.

Започна да трепери. Под роклята напипа твърд памучен корсет, който я стягаше и пречеше на дишането ѝ.

За свой ужас забеляза, че гърдите ѝ са разголени, а зърната им се подават над украсения с дантели край.

По лицето ѝ избри руменина и тя се опита да понамести и повдигне малко корсета, но само след секунда болката стана толкова силна, че тя се отказа със стенание. Както и да опитваше, нямаше да успее.

Сега тя много предпазливо отвори едното си око. Следващото нещо, което забеляза, бе тънкото ѝ краче обуто в копринен чорап.

Копринени чорапи?

Мили Боже, не може да бъде! *Това изобщо не са нейните дрехи! Къде е? Какво ѝ се бе случило?*

Нежните ѝ пръсти стиснаха чуждата фуста, с която беше покрита и започнаха да я мачат и раздиплят.

Гърбът ѝ запулсира. Леко помръдна, но дори това минимално движение я накара да потрепери от болка. През вдигнатите капаци в другия край на стаята видя правоъгълник от ослепително ярко тюркоазено небе, ширнало се над гъста тъмнозелена гора. Отново се опита да се надигне, а лицето ѝ се изкриви от болката, която разрязваше като нож гърба ѝ.

„*Махай се, махай се, махай се...*“ – започна тя напразно да си повтаря, докато притискаше ръце до ушите си. Но вихрушката в главата ѝ стана още по-силна.

Един гушер с тъмночервен гребен пропълзя по леглото и замръзна само на няколко инча от ръката ѝ. Студените му изпъкнали очи се бяха

втренчили неподвижни в нея.

– Махай се! – свирепо изкрещя тя.

Но крясъкът ѝ не го стресна и гадинката пропълзя още по-близо.

– Хей, я къш оттук! – полазиха я тръпки. Откъде се бе взело това отвратително животинче. – Хайде, махай се бързо!

Тя рязко дръпна фустата и така успя да се отърве от гадинката, която бързо се шмугна към другия край на леглото.

Това усилие съвсем я изтощи, а гърбът ѝ все така пулсираше от раздиращата я болка и тя прехапа устни, за да не закрещи.

Може би заради това не чу отварянето на вратата Когато върху леглото падна една тъмна сянка, тя се оказа напълно неподготвена.

Едва ли някога щеше да бъде готова да види това изваяно лице, с ясно очертани черти, озарено с пронизващи, черни като антрацит очи. Върху едното от тях имаше черна платнена превръзка. Това беше едно надменно лице. Лице, говорещо за порочност и лукавост, с чувствени устни над заплашително стиснати челюсти.

Лице, което излъчваше желязна воля и прикрито сладострастие.

Опасно лице.

Той небрежно се бе подпрям на дървената табла на леглото и втренчено я разглеждаше.

Превръзката на окоото му сякаш засилваше внушението за огромната му сила и целеустременост. Ризата му бе разкопчана до кръста, широките рамене се стесняваха в стегнат, загорял от слънцето корем, покрит в средата с гъсти косъмчета.

Сякаш по нечия команда тя плъзна погледа си надолу, където клинообразното окосмяване стигаше до панталони с цвят на кафе.

Обля я гореща вълна, когато си даде сметка какво нрави и по-точно къде гледа. Като преглътна с усилие тя отмести погледа си от мястото, под колана, където панталоните леко се издуваха. Нямахше нужда от кой знае какво въображение, за да се допълни представата за видяното.

Силно изчервена, тя вдигна очи, които потънаха в откритото му око, което приличаше на ледено обсидианово езеро. Върху лицето му нямаше и следа от любезност. Устата подсказваше, че той знае точно как да влуди една жена, и нещо повече...

Едната му вежда се повдигна подигравателно:

– Предлагам ви да останете там, където сте. Раната на главата ви ще се отвори, ако се опитате да станете.

Тя усети главата си странно куха.

– Къ... – прочисти гърлото си преди да продължи: – Къде... Къде

съм?

– Вие сте гостенка на виконт Сент Сир – прозвуча отговорът. След което чувствените устни се изкривиха в горчива усмивка: – Неканена гостенка, разбира се Но трябва да съблюдавам благоприличието даже и в такива случаи.

Сент Сир ли беше казал? Това име ѝ беше съвсем непознато. С напрегнато лице тя се опита отново да се надигне, като стискаше зъби да не изпъшка от болка.

Внезапно забеляза, че той вече е застанал до леглото. Отметна мрежата против комари и я загледа намръщен *Като пантера*, каза си тя. Само диво животно може да се движи толкова бързо и грациозно.

– Какво... какво се е случило с мен? – попита, без да се притеснява от тежкия му поглед.

– Вие сте била подхвърлена на моя бряг. Всъщност този бряг е частна собственост и е много усамотен Място, където не сме свикнали да посрещаме неканени гости, нито пък ни се случва – допълни той, като присви очи.

– Кога? – гласът ѝ беше пресипнал.

– Преди два дни.

– Невъзможно. Аз дори не... – тя се намръщи. – *Вие* ли ме намерихте?

Той кимна хладно и допълни:

– Можете да задържите благодарностите си. Не това искам сега от вас, а няколко отговора. Например как стана така, че изплувахте точно на този бряг? Кой ви праща тук и защо?

Устните ѝ се стегнаха упорито.

– В главата ми сега гърми цял параден оркестър, а устата ми сякаш е пълна с пясък. Ужасно съжалявам, че съм нарушила неприкосновеността на личната ви собственост, господин Който-и-да-сте, но това не е станало по *мой* избор, уверявам ви. Сега, ако ми донесете, куфарите и се погрижете за файтон, аз ще поправа неволната си грешка на драго сърце.

Очите му заискриха и мъжът отметна главата си назад, за да даде воля на буйния си смях. Но в този смях нямаше топлина или веселие.

– Страшно убедително, мила моя! Сигурно сте го репетирала с часове. Що се отнася до тръгване, за това и дума не може да става. Най-близкото населено място е на тридесет мили оттук, ако не се брои село Веда до Калутара. Тези селища обаче не са подходящи за *Angrezi* като вас. Не са места, където бихте пожелали да отидете, ако разбирате какво

ви казвам. – Очите му за миг се сведоха към гърдите ѝ, където тя мачкаше между пръстите си фустата. – Не, сигурен съм, че тук ще се чувствате много по-удобно! – и допълни с леко променен глас: – С мен.

Как *смееше*? Кръвта ѝ кипна от гняв. Как си позволяваше да се отнася толкова безцеремонно, въпреки че я е спасил от...

От какво?

Все така начумерена, тя се помъчи да внесе малко ред в хаоса в главата си.

– *Вие* сте Сент Сир, така ли?

Лицето му веднага се напрегна.

– Кое ви кара да мислите така?

– Просто предположих...

– Казах ви, че сте гостенка тук. На Сент Сир. Но виконтът е прекалено зает да се занимава с някаква жена, изхвърлена от вълните. Не, аз се казвам Деверил Пейгън, управител на плантацията на виконта. На мен трябва да отговаряте, мис... – веждата му отново се повдигна. – Не си спомням да съм имал честта да ми бъдете представена.

Тя стисна още по-здраво фустата, след като несъзнателно бе разкъсала част от дантелата.

– Мисля, че току-що ви зададох въпрос.

– Името ми?

Какво ѝ ставаше? По бузите ѝ изби гъста руменина. С треперещи ръце придърпа фустата плътно към брадичката си.

– Чакам.

Нахалният му втрещен поглед я притесни. Какво от това, че я беше спасил? Какво от това, че усети как сърцето ѝ прескача?

Само да намереше виконт Сент Сир, собственикът! *Той* сигурно щеше да ѝ помогне, ако му обяснеше затруднението си.

Дотогава тя реши да даде урок на този безочлив управител. Вирна брадичка преди да отговори:

– Можете да си чакате до куково лято, господин Пейгън, но аз няма нищо да ви кажа.

Обсидиановите му очи станаха подигравателни.

– Дали да не ви наричам Синамон?

„*Защо ще ме наричаш така?*“

– Споменахте това име, докато спяхте. Синамон Хил, не си ли спомняте?

Очите ѝ се разшириха. Значи той е бил тук, докато тя е спяла? Боже Господи, дали не е правил и нещо друго, освен да подслушва?

Отговорът на нейните притеснения, които той много точно отгатна, беше една цинична усмивка.

– Да, наистина *беше* изкушение. Но аз предпочитам жените ми да са съвсем разсъдени, когато ги докарвам до екстаз. И когато те правят същото с мен.

Дъхът ѝ спря.

– *Ти си мръсен, долен...*

– По-спокойно, скъпа. Ето, че си показваш рогата!

– *...порочен, отвратителен простак!* – довърши тя, без да обърне внимание на забележката му. Внезапно присви очи и попита:

– Какво искаш да кажеш с това?

– Защо не ми кажеш *ти* самата?

– Говориш с гатанки, недостойна твар такава! – сопна се тя и се изви назад от отвращение. – Заповядвам ти да напуснеш стаята ми!

– Ще изляза, когато отговориш на въпросите ми Започвам: кой, или по-скоро *какво* те доведе тук?

Веджите ѝ се склочиха от напрежение. Някъде отдалеч долетя пронизителният крясък на птица. Звукът беше странен и напълно непознат. Почувства как главата ѝ всеки миг ще се пръсне и прехапа устни, за да заглуши болката.

О, Боже, защо той не се маха?

Прекара по челото си треперещата си ръка, сякаш да подреди обърканите си мисли.

– Цялото това извъртане е безкрайно занимателно, разбира се, но бих искал да знам името ти.

Тя почти не го чу. Сърцето ѝ се сви от ужас.

Нищо. Нито следа от нещо познато.

Нито минало, нито настояще, нито бъдеще. Само един безбрежен черен океан. Само бездънна пустош. Като в празна къща. Като в рамка без картина.

Изчезнало е, всичко е изчезнало.

Не е останала дори и пращинка.

Загледа се безмълвно през прозореца към непознатия пъстър пейзаж. Сега осъзна за първи път какво вижда. На върха на възвишението една маймуна се катери по кокосова палма. На покрива на близкия навес двойка папагали с алени гребени си бърборят общително.

Чуждо, всичко това е чуждо!

С пепелносиво лице тя се изправи на колене, здраво притиснала фустата до гърдите си. Но в тъмната пустош не просветна никакъв

отговор, нищо познато. Единствен ответ беше избухналата с нова сила болка в главата и тялото ѝ.

Устните ѝ сякаш се слепиха. „*Няма да плача*“ – обеща си наум. „*Няма да плача. Няма!*“

– Говори, Синамон! Освен ако не искаш да приложи други методи, за да те принуди. Някои от тях сигурно ще бъдат по вкуса ти!

– Остави ме! – задъхано промълви тя. Очите ѝ бяха пълни с ужас. – Не виждаш ли? Сляп ли си или глух? – Последните ѝ думи се сляха с отчаяно сподавено хлипане. – Мили Боже, аз *не знам* защо съм тук! Всичко... всичко е *изчезнало*. Няма го... – Жената без име преглътна напирещите сълзи и продължи: – Господи, помогни ми! Нищо не ми е останало! Нито минало, нито дори собственото ми име...

Бяха взели и *това* от нея.

15.

Тишината беше нарушена от груба ругатня. Пейгън яростно сграбчи тънките ѝ китки.

– Я стига с тези глупости, дяволите да те вземат! Този път Ръкли се оказа по-умен, отколкото си мислех, но дори и жена с твоите *безспорни качества* няма да успее да му свърши работа. Така че, скъпа, по-добре да се примириш с факта, че *сега* си под *моя* контрол и аз ще правя каквото си искам с теб. Когато и където поискам, защото в момента си на територията на Уиндхевън. Тук Ръкли не може да ти помогне! – пръстите му стиснаха още по-здраво китката ѝ и той довърши: – И сега аз искам *истината*. Как попадна тук? Има ли скрити на брега хора на Ръкли?

Пленницата успя да задържи стона си, докато бясно се мъчеше да се освободи от железните му пръсти.

– *Не знам*, проклет да си! Не разбираш ли английски? Или може би думите от две срички са прекалено сложни за теб? Ако е така, следи думите ми – след което тя произнесе прекалено ясно: – *Аз – не – помня!*

По устните му плъзна усмивчица.

– Е, чувам те прекрасно, Синамон, но не вярвам на нито една от трогателните ти думи. И *знай*, аз имам начини да разбере точно онова, което искам да знам. – Очите му се превърнаха в две безмилостни цепки. – Може би с малко опиум няма да е зле. В тази част на света го има в изобилие. Казвали са ми, че изцяло завладява ѝ променя човека.

Освобождава съзнанието, а в това време тялото потъва в неземна наслада. Дали по този начин няма да възвърнеш паметта си?

Тя все още се опитваше да се освободи, но слабичкото ѝ телце не беше равностоен съперник на стоманено-здравите му мускули. След няколко секунди тя се отпусна замаяна върху леглото. Но гордостта я подкрепи да прикрие болката си. Вгледа се в мъчителя си със студено презрение.

– Прави каквото искаш, воняща дрипо! Нито с опиум, нито по друг начин ще постигнеш гнусните си цели!

– О, скъпа, това едва ли са думи, подходящи за една дама! Така-а, ще опитаме първо нещо друго. Изобщо не се съмнявам, че ти, Синамон, си само една от курвите на Ръксли, която е изпратена да изкопчи от мен тайната на Уиндхевън. – Очите му ледено проблеснаха само на педя от лице го ѝ. – Планът беше *такъв*, нали? Да ме изкушиш с една дълга и завладяваща любовна нощ. А после да измъкнеш от мен всичко, което искаш, докато съм все още изтощен и замаян?

– Ти си... луд!

– Луд? – възклицанието му бе придружено с кисела усмивка. – Де да бях! Аз никога не се шегувам, малката, след малко ще се увериш е това. Така че започваме, нали? Няма нужда да чакаме до вечерта.

Той скочи на крака, отметна мрежата, която се бе оплела около раменете му и посегна да свали широкия си кожен колан.

– Да, ако те обладая още сега, на дневна светлина, насладата ще бъде много по-голяма. Искам да се уверя, че струваш всеки проклет шилинг от тези, които Ръксли ти е броил.

Коланът му полетя към пода и глухо тупна. Посегна към яката на ризата си. Лицето му излъчваше сурова непреклонност, явно нищо не можеше да отложи или промени решението му.

Тя пребледня като платно.

– Спри се, по дяволите! Не може наистина да имаш предвид...

– Остави приказките за после, Синамон. В момента имаме по-важна работа. Ти си единствената бяла жена в радиус от стотици мили, ясно ли ти е? – той почти изръмжа, преди да продължи: – За Бога, хубаво е, че не съм бил с жена почти два месеца. Удоволствието ще бъде многократно по-голямо.

Той свали ризата си и откри широките си гърди, гъсто покрити с косъмчета с цвят на махагон. Ръцете му посегнаха към панталоните.

– Излез оттук, мизернико! Няма да ти се дам, чуваш ли? Нито на теб, нито на някой друг! – извика тя, като го изгледа свирепо и стисна

юмруци.

Пейгън само сви рамене.

– Значи сценарият е бил такъв, така ли? Чувал съм, че Ръксли самият предпочитал да му се дърпат известно време. Аз обаче не. Стига ми самото действие, може и нещо по-раздвижено и интересно. Не вярвам обаче да покажеш някакво чувство по време на самия акт.

Първото копче на панталоните му бе разкопчано, после и второто. Когато леко се разтвориха, очите ѝ се разшириха при вида на стесняващото се надолу като триъгълник окосмяване, под което личеше издутина.

– Мръсно животно! Махай се! *Веднага*, преди да съм...

– Преди да си какво? – изръмжа англичанинът, като се намери до леглото с един скок. Отметна мрежата, наведе се, дръпна настрана фустата ѝ, хвана я за ръцете и я придърпа към себе си. Очите му сякаш изгаряха разголената ѝ плът над корсета. – Да не си забравила, че точно за това те е изпратил Ръксли?

Жертвата му потрепери от напрежение, по страните ѝ бяха избили червени петна от ярост.

– Ръксли, Ръксли, Ръксли! Да пропадне вдън земя дано! И ти заедно с него, отвратителен господин Пейгън! Когато господарят ти разбере как си се отнесъл с мен, ще те изхвърли там, където ти е мястото!

Той само се усмихна.

– Браво, малката! Страхотна си! Цялата работа може да се окаже много по-забавна, отколкото си мислех. Ами да, ако ми доставиш удоволствие, мога да ти подхвърля някаква информация, само да поддържам стръвта у Ръксли – след което добави: – Ако си умна, а нещо ми подсказва, че си много *умна*, Синамон, можеш дори да спечелиш повече, ако играеш двойна игра.

– Върви в пъкъла! Змии да ти изпият очите дано!

По челюстта на Пейгън заигра един мускул.

– До гуша ми дойде от ругатните ти. Я дръж по-приличен език!

– Ще говоря както си искам, тъпак такъв!

Той натисна ръцете ѝ към леглото. По устните му се появи подигравателна усмивка.

– А каза ли ти Ръксли, че това боричкане ще ми бъде много приятно, Синамон? Каза ли ти, че уличният ти език и ритниците ти ще ми допаднат? Да, така става много забавно. Всичко друго ще ми хареса, но не и измъчената ти роля на девственица, която играеш. Защо не пробваме? – и я притисна с бедрото си към леглото.

Жената под него внезапно остана съвсем неподвижна. *Девствена* ли беше? Господи, нямаше ни най-малка представа! Когато го осъзна, просто застина.

Защо не беше в състояние да си спомни? И въпреки това последното нещо, което щеше да направи, е да покаже на този мъж страха си.

– Ще съжаляваш, че си се докоснал до мен! – изсъска тя, без да си даде сметка, че лицето ѝ, останало без капчица кръв, съвсем не говореше за самоувереност.

– *Те* не успяха, и ти няма да можеш! – И когато думите се отрониха от устата ѝ, дъхът ѝ внезапно замря.

В съзнанието ѝ се появиха смътни образи и звуци. Груби ръце, подигравателен смях. По гърба ѝ пропълзяха тръпки на ужас. Но образите-фантоми потънаха някъде, като пясък, който изтича през разтворени пръсти.

Все пак тя бе казала истината – необяснимо как усещаше, че е имало и други, които са опитвали да я подчинят на волята си.

Тя ги беше надхитрила. И с *този* ще се справи някак си.

Тази убеденост я подкрепи и окуражи.

Очите на Пейгън се притвориха, лицето му беше много близко до нейното.

– Значи все нещо е останало от паметта ти, Синамон! Може би просто е твърде избирателна?

– Глупости! Образите просто... ми се появиха – отвърна тя, като мятеше глава в усилията да се освободи от него, а познатата болка отново я прониза.

– Все още ли играеш измъчена невинна девица? – той сведе лице толкова близо до нейното, че на нея ѝ се привидяха ухилени дяволчета в здравето му око. – А сега е вече време да се отървем от този ужасен корсет. Нали?

Тя можеше да види всяко косъмче по гърдите му, всеки мускул, който играеше под кожата му. Усети с корема си топлината, която излъчваха мускулестите му бедра, както и възбудената му мъжественост, насочена към нея.

– *Никога! Ти ще трябва... само...*

– Е-е, Синамон, вече ми досаждаш. Не можеш ли да измислиш нещо друго? – изръмжа Пейгън, след като с неумолимо изражение на лицето здраво стисна китките ѝ е едната си ръка, а с другата развърза сатенената панделка на корсета. Гърдите ѝ всеки миг щяха да изскочат навън.

Дългите му пръсти се насочиха към първата метална кукичка. Докосването му беше като огън. Изгарящо и безжалостно като погледа му. Ловко и уверено като тялото му, което я притискаше.

– П-пусни ме, побъркан идиот такъв! – изкрещя тя и бясно се заивива под него, от което раната на челото ѝ се отвори. Очите ѝ се замъглиха от сълзи, но продължи да се мята.

– Ще кажа на виконта какво си ми направил! Дори и в това забравено от Бога място, където и да е, не се надявай да се измъкнеш безнаказано!

– Сент Сир? – възкликна той и студено се изсмя. – По отношение на жените виконтът е по-безсъвестен и от мен. Ако беше тук сега, просто щеше да се позабавлява на зрелището, а след това на свой ред да се настаня между краката ти.

Тези цинични думи сякаш я заляха със студена вода. Това не беше човешко същество! За малко беше пуснал ръцете ѝ и тя моментално се нахвърли и замахна напосоки към лицето и врата му.

Пейгън леко се отдръпна, за да избегне извитите ѝ като на граблива птица пръсти. Но ноктите ѝ се вкопчиха в бузата му и я раздраха от скулата до челюстта, точно под пресния розов белег, който ясно се очертаваше върху загорялата му кожа.

Той изруга цветисто и продължително. *„Стига приказки, глупако! Обладай я и свършвай най-после с това! Събери си ума и се хващай за работа. Върху плещите ти е цяла плантация. Освен това трябва да хванеш убиеца.“*

Той отново я затисна с тялото си, коляното му се опря на бедротата ѝ. Допирът с нея беше като мълния, която го поразя. Членът му болезнено се напъна. По дяволите, ако не го направеше след малко, щеше...

Изведнъж се сепна. Бялата превръзка на челото ѝ бързо се напояваше с прясно избила кръв.

– Престани с играта, защото ще отвориш раната. Няма да ти причиня болка – промърмори грубо, като изведнъж се почувства необяснимо смутен от бледата ѝ кожа, от безумието, което се четеше в необикновените ѝ синьозелени очи. – Това не е обичайно за мен, Синамон. Така че по-добре се откажи от плана, в който те е въвлъкъл Ръксли. Няма смисъл да се усложняват нещата повече, отколкото са.

В отговор очите ѝ го стрелнаха с отвращение и тя твърдо отговори.

– Ти, нищожество, вече ми причини болка. При първия удобен случай ще си го върна, да знаеш!

„Колко е слаба, колко е беззащитна!“ – каза си той, но упорито

продължи да откопчава кукичките на корсета ѝ, докато не почувства как тя цялата трепери.

– Какво има? – попита той.

Но жената под него само стисна зъби и мълчаливо извърна лицето си.

Пейгън невъзмутимо продължи.

– Носиш прекалено много дрехи. Защо вие, жените, не искате да разберете, че тук са тропиците, а не Англия. Ще се задушиш под толкова много дрехи!

Тропиците? Тя премигна и безсилието, което изпита, я скова. Толкова далече от дома, далече от всеки, който да ѝ помогне. Но къде беше *домът* ѝ? Кои бяха приятелите ѝ?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, но тя не се остави самосъжалението да я размеква. Нещо ѝ подсказваше, че макар да не помни, тя е неподозирано твърда и силна, закалена в дълга и мъчителна борба за оцеляване.

Тя ще го научи този идиот, закле се пред себе си. Той сигурно ще я пусне за малко, за да свали всичките си дрехи. Когато го направи, тя ще бъде готова.

Очите ѝ се присвиха като на котка и тя се втрени в лицето му. Съсредоточи се и с усилие на волята почти забрави разяждащата гърба ѝ болка.

Почти.

– Е, най-после разбра... Добре. – Пейгън разкопча още една кукичка, и още една. Под пръстите му тялото ѝ постепенно се разголваше.

Възбуждаща плът като слонова кост. Кожа, която излъчваше замайваща топлина и сякаш те възнасяше още при първия допир.

Кожа, каквато той не беше виждал от месеци.

Кожа, която си представяше в трескавите видения нощ след нощ.

Ръцете му се преместиха на следващата кукичка. Жената се извъртя и успя да се отдръпне, преди той отново да я притисне под себе си. С всяко движение се мъчеше да отхвърли спомените за другата жена, чернокосата красавица, която беше целувал под светлината на уличния фенер.

Но не успяваше. Спомените ставаха все по-ясни и живи.

– Стига си се борила, по дяволите!

Корсетът беше почти разкопчан и сигурно можеше да се разтвори. Пейгън смръщи вежди, учуден, че все още здраво обхваща кръста ѝ. Може би е някоя проклета нова мода, която англичанките бяха

измислили, докато отсъстваше, си каза наум.

Нетърпеливо я обърна по корем и развърза всички панделки на корсета. Забеляза, че са захванати в метални халки и се усмихна кисело. Не беше подходящо за тукашния климат. Тук ръждата и гниенето съсипваха всичко, освен слоновата кост.

Очевидно никой не ѝ беше казал това.

Което означаваше, че тя току-що е пристигнала от Англия. Иначе вече щеше да го е научила. Още един факт, който може би ще му свършеше работа в бъдеще, в случай, че тя продължи да играе на загубила паметта си.

Раменете ѝ се стегнаха. Тази неестествена напрегнатост направо разяри Пейгън. Значи тя все още не се отказваше от маскарада, според който трябва да жертва девствеността си? За Бога, Ръксли сигурно ѝ е платил цяло състояние!

Представи си как Ръксли я обучава в сексуални волности и това преля чашата. Пейгън сграбчи корсета и го дръпна.

И тогава се вцепени като поразен от гръм. Вторачи се в гърба ѝ. Какво беше това, дяволите да го вземат!

Кръв, навсякъде кръв. Тя се процеждаше от живи рани, които бяха нарязали гърба ѝ от раменете чак до набрания ръб на смешните ѝ кюлоти.

Защо не му беше *казала*?

Той безмълвно се отдръпна и скочи на крака. Стомахът му се разбунтува. Хвана се за таблата на леглото, почти сигурен че ще повърне. Кой, за Бога, беше в състояние да извърши подобна жестокост?

Чак тогава чу тихите стонове. Техният звук го изпълни с отвращение към самия него.

Беше си казал, че тя е или много смела, или много умна. Сега вече знаеше кое от двете. Наведе се и леко сложи ръка върху рамото ѝ.

– Мили Боже, Синамон, аз...

Но пленницата му трепна и се отдръпна.

– *Недей!* – После се надигна, посегна към мрежата, разтвори я и се измъкна от леглото. – Не ме докосвай, или, кълна се в Бога, ще те накарам да съжаляваш, че някога си ме срещнал!

Стъпка по стъпка тя се отдалечи от него, прикривайки гърдите си с ръка... Погледът ѝ го изгаряше, очите ѝ бяха пълни с болка.

Пейгън не беше срещал такава жена досега. Жена, която се бореше с него дори в момент, когато изпитва неопикуема болка.

При мисълта за гърба ѝ отново му се повдигна.

– Тези рани... трябва да се почистят, Синамон. – Видя очите ѝ да проблясват като диаманти от напирашите сълзи. Но тя не се разплака, а брадичката ѝ беше гордо вдигната.

Не, тази жена не плачеше за щяло и не щяло! Който и да я е подредил така, сигурно го е знаел. Гняв замъгли погледа му. Изведнъж изпита страстно желание да усети врата на този човек в ръцете си. И все пак, въпреки всичко, гордото ѝ лице оказваше странно въздействие върху ритъма на сърцето му. Както и прекрасните извивки на голата ѝ снага, полуприкрити под треперещите пръсти. С такова тяло тя сигурно изкарваше цяло състояние за една нощ!

По дяволите, нима той беше само едно разгонено животно?

Помъчи се да не обръща внимание на ожесточението, което изпита към себе си, избухнало сякаш във вените му.

– Кой беше? Каж ми само това.

По лицето ѝ пробягна сянка, която смътно напомняше на обреченост, когато се подпря на вратата.

– *Казах ти*, че не знам. Не знам дори и *какво* са ми направили. Нищо не си спомням, разбираш ли? Абсолютно нищо! – каза тя и извърна лицето си, защото сълзите ѝ руннаха. По бузите ѝ закапаха горещи солени бисери.

Пейгън вече стоеше до нея и преди тя да успее да се противопостави, той непохватно я прегърна и в изблик на нежност я притисна към голите си гърди. Болката, която я сковаваше се оказа по-силна от порива да се бори и тя замря в прегръдката му.

Той потръпна, когато гърдите ѝ се допряха до него, когато усети, връхчето на зърното да се заплита в космите му и това предизвика буря от усещания. В това време горещите ѝ сълзи капеха върху гърдите му и сякаш го изгаряха. Всяка сълза засилваше до безкрайност съжалението, което свиваше сърцето му, порождаше желание отношенията между тях да се бяха развили по друг начин.

През целия си авантюристичен живот досега Деверил Пейгън никога не бе позволял някаква жена да наруши равновесието му дори за секунда. И ето, че само за няколко часа тази тъмноруса съблазнителка обърна надолу с главата целия му свят.

Кадифеното зърно продължи сладостно да го измъчва и той преглътна с усилие.

– По дяволите, защо не ми каза веднага.

Тя не помръдваше, твърде слаба, за да се бори, но достатъчно силна, за да му покаже, че докосването до него не ѝ харесва.

– Нали се опитвах точно това да ти кажа, безумнико! – Макар и пресипнал, гласът и се извиси: – Просто се махни! Остави ме! – клепачите и се отпуснаха, а тъмнорусите ресници потреперваха.

Какво ли щеше да изпита, ако покриеше с целувки очите ѝ, запита се той. А скулите ѝ, гладки като слонова кост? Боже, ами гърдите ѝ, с влудяващите го коралови зърна?

Пръстите му се стегнаха от избухналия нов пожар в слабините му.

Тя си пое дъх и изстена:

– Стига... моля те!

Ръцете му веднага се отпуснаха. Дявол да го вземе, какво му ставаше? Как успяваше така да го привлича? Фактът, че не успяваше да се контролира, отново го разгневи.

– Не се притеснявай, малката, това нищо не означава. Ти усети възбудата на мъж, който просто дълго време е бил в джунглата. Сега всяка уличица би ме довела до подобно състояние – каза той с подчертано безразличен тон.

Тя вдигна лице и синьозелените ѝ очи, променливи като морето, го привлякоха неударимо.

– Кой те подреди така? Някой ревнив любовник? Или съпруг, който те е изненадал с най-добрия си приятел? Да не би да е самият Ръксли, ядосан, че не усвояваш уроците му толкова бързо, колкото той иска – заговори той, като произнасяше думите натъртено и студено. Видя как тя пребледнява с всяка изречена от него дума.

И разбра, че това не му доставя никакво удоволствие. Напротив, почувства се още по-зле от гледката. Тя се отдръпна и се подпря на стената.

– Помня само, че беше мъж. Мъж като теб. Огромен, силен и просташки груб.

– Ще трябва да почистя раните ти, Синамон. Това ще... Ти ще се почувстваш...

Тя леко се олюля. Устните ѝ несъзнателно се отпуснаха, а пръстите, с които се задържаше за стената, побеляха.

– Не се грижи за мен, Пейгън. По-добре се погрижи за себе си!

„Смела си, Синамон. Но вената на слепоочието ти сякаш ще се пръсне, а това говори, че всеки момент ще рухнеш на пода!“

От карболовата киселина щеше да я заболи още по-страшно.

Пейгън преглътна една ругатня и реши само да гледа и да чака. Даваше ѝ не повече от половин минута.

Очите ѝ се затвориха, миглите ѝ се отпуснаха като златни ветрила

над скулите ѝ. Може би вече беше в без съзнание. Само на шията ѝ кожата леко пулсираше.

Секундите отлитаха. Той безшумно се приближи до нея.

Двадесет секунди.

Пръстите ѝ се отпуснаха. Миглите потрепнаха. Застанал достатъчно близо до нея, той все още долавяше едва чутото ѝ дишане.

Десет...

Чакаше като хищник, дебнеш в храстите, готов за скок.

И когато дишането ѝ рязко секна, а коленете ѝ се подгънаха, той вече се навеждаше, за да я подхване – едната ръка около раменете ѝ, а другата през кръста. Притегли я към себе си, без да обръща внимание на жарта, която го опари там, където едно от зърната ѝ се, допря до гърдите му.

Цялото му тяло се разтресе.

– Аз *не* плача. Аз *никога* не плача – тя едва не бълнуваше, а широко отворените ѝ очи горяха мрачни и предизвикателни.

След секунди главата ѝ клюмна върху рамото му и косите ѝ се обвиха около него като златна наметка.

16.

Пейгън стенеше и се въртеше, разкъсан от пронизващите стомаха му ножове. Както и преди, там сякаш гореше пожар, но сега огънят му причиняваше непоносима болка.

– Тигър-сахиб?

Думите бяха произнесени тихо и несигурно.

– Какво, хиляди дяволи... – устните почувстваха прохладата на хибиновата отвара, после горчивата течност потече към устата и гърлото му. Хинин, осъзна Пейгън. Гаден, но дяволски помага.

– Още малко, Тигър-сахиб – главата му бе повдигната от грижовни пръсти.

Мита, разбира се. Не жената-*Angrezi* с огън в косите и ярост в очите. Мита – индийската красавица, чиито блестящи тъмнокафяви очи открито изразяваха любовта ѝ към него.

Жена, която той никога не би докоснал, защото това би я наранило много по-силно, отколкото всичко преживяно в публичния дом в Лондон, откъдето я бе спасил.

Той изпи начумерен остатъка и се отпусна върху възглавницата.

Смътно си даде сметка къде е – върху походното легло в малката колиба, която му служеше за канцелария... Спомни си как се довлече дотук предишната нощ, малко преди да го събори треската.

– Кой... кой ден сме, Мита? – попита на хинди Пейгън.

– Четвъртък, сахиб, слънцето току-що изгря. Вие спяхте един ден и една нощ. Треската, изглежда, вече отминава.

Пациентът ѝ изсумтя и недоверчиво попита:

– Изгревът? – а после се стресна: – Четвъртък?

Къде е *Angrezi-memsahib*?

Жената едва забележимо се поколеба:

– Русата?

Пейгън усети напрежението в гласа ѝ.

– Да, русата.

– Тя е в стаята на сахиб. Събуди се само един път, аз ѝ дадох кокосово мляко. Но тя само сърдито каза няколко думи и го бутна настрана.

По устните му заигра усмивка. Съвсем *точно* си представи, какво може да е изрекла буйната му пленница, когато са ѝ поднесли купа с кокосово мляко.

– Спи ли още *memsahib*?

– Да, Тигре. Вие искате от мен да...

Пейгън отхвърли завивката и с усилие се изправи на крака.

– Не се тревожи, Мита. Аз ще се погрижа за *memsahib*.

Тялото му се олюля и той потърси с ръка да се хване за нещо. В този момент Мита го подхвана под мишница с тънката, но жилава ръка. Той ядосано сви устни, преди да каже:

– Още веднъж трябва да ти благодаря.

Жената отривисто поклати глава:

– Не ми дължите благодарност, господарю. Мой дълг е да ви служа.

– За миг тъмните ѝ ресници се отпуснаха, след това тя вдигна искрящите си очи към него: – И да ви доставям удоволствие, Тигър-сахиб.

За кой ли пореден път от много време насам Пейгън си каза, че трябва да намери начин да я разубеди в сляпото ѝ благоговение пред него. От момента, в който я спаси от онези двама негодници пред долнопробния вертеп в покрайнините на Лондон, на две пресечки от Хелън, Мита го приемаше за бог. Той знаеше, че ако той реши да сподели леглото си с нея, тя не само няма да откаже, а напротив, ще го направи с голяма радост.

За разлика от жената, която в момента е в леглото му, каза си той горчиво.

Пейгън обаче не беше се любил с Мита, защото добре знаеше как ще завърши това. И за двамата, единият от които обичаше до самозабравя, а другият не само че не изпитваше любов, но щеше да ѝ причини само болка и огорчение.

И все пак, понякога, докато беше в делириум, му беше дяволски мъчително да се въздържа. След като Мита го иска, има ли значение, че той желае другата – жената с коса като мед?

Пейгън се вкопчи в леглото и се огледа. Чак сега видя, че е съвсем гол. Още по-неприятното беше, че от алчните му помисли здравата се беше възбудил.

– Донеси ми дрехи, Мита, и ботушите. После кажи на Нихал да ми приготви лека закуска. Яйца, чай, нещо сладко. И да я донесе в стаята ми. – Усилието да овладее нарастващата си ерекция направи гласа му неестествено груб.

Устните ѝ се изкривиха от разочарование. Най-мъчително за нея прозвуча недвусмисленото му нареждане не тя, а Нихал да занесе храната в стаята му.

Пейгън реши, че още от този момент трябва напълно да разсее напразните ѝ надежди. Избра ролята на безсърдечен грубиян, който само би разбил сърцето ѝ, ако тя го допусне до себе си. Колкото по-бързо тя проумееше това, толкова по-добре. Оттук нататък щеше да бъде по-предпазлива с мъжете.

Но увереността, която изпита при мисълта, че постъпва правилно, не му помогна кой знае колко, когато видя пред себе си трогателно потрепващите ѝ устни. Той се обърна и сковано тръгна към вратата.

– Мита – каза Пейгън, точно когато прекрачваше прага.

– Да, сахиб? – гласът ѝ прозвуча глухо.

– Променила си прическата си, нали? Сложила си някакви гребенчета.

– Да, Тигър-сахиб. Харесваш... харесва ли ви? – върху лицето ѝ грейна възхитена усмивка.

– Много привлекателна си станала – дрезгаво каза Пейгън. – Като се върнем в Уиндхевън, боя се, че ще трябва да отблъсквам ергените с пръчка. Те сигурно ще направят пътека до къщата, само с надеждата да те зърнат.

Усмивката ѝ веднага се стопи.

– Отивам да взема дрехите на сахиб – промърмори тя, бързо се обърна и напусна стаята.

„По дяволите!“ – каза си Пейгън. Май отново бе постъпил като

дебелак.

А другата жена, какво да прави с нея? Тя сякаш вече му бе влязла под кожата. Колкото по-скоро я разкара, толкова по-добре. Но не можеше да отдели време, нито сам той, нито някой от хората му, за да я заведа до Коломбо.

Мусонът щеше да започне всеки момент. Оставаше само един изход – да я вземе със себе си до Уиндхевън. А оттам щеше да се погрижи да осигури пътуването ѝ.

Това решение никак не го ободри. Вместо това засили дълбаещото го от няколко седмици предчувствие за обреченост.

* * *

Тя стоеше до единствения прозорец на бунгалото и съзерцаваше буйната растителност, която се простираше до хоризонта. Кокосовите палми, бодливите храсти и гъстата мрежа от огненочервени хибискуси се сплитаха в непроходима стена. Над прозореца бяха надвиснали бели цветя на огромни гроздове, които пръскаха задушлив аромат в неподвижния въздух.

„Джунгла“ – каза си тя с чувство за безнадеждност, заслушана в монотонното жужене на прелитащите насекоми, които никога не бе виждала, нито пък знаеше какви са.

Цейлон.

Съсредоточи се в усилията да си спомни какво е учила за тази малка английска колония от другата страна на земното кълбо, на десетки хиляди мили от Англия, в средата на Индийския океан, точно над екватора.

Каква ирония! За такива неща нямаше бели петна в съзнанието ѝ. Само нещата, касаещи собственото ѝ аз, сякаш бяха безвъзвратно потънали в забрава. *Най-важното.*

Стисна силно клепачи, сякаш това можеше да ѝ помогне да срути невидимата бариера в мозъка си, но не след дълго се отказа с отчаяна въздишка.

Нищо.

Все така нищо.

Отвън долетя пронизителния писък на някакво животинче, което се шумугна в близкия храсталак. Голяма птица с качулка и тъмnochервени пера разпери крила и полетя към джунглата.

Мисълта, че е чужда на всичко това, я прониза като острие. Където и да беше домът ѝ, тя знаеше, че не е тук.

Замислена прехапа долната си устна. Само да откриеше този Сент Сир, собственика на плантацията! На *него* безспорно можеше да разчита една жена, изпаднала в беда, нали беше пер на Англия и джентълмен.

Да, трябваше да измисли начин да открие виконта и да му разкаже за отвратителното поведение на управителя му в негово отсъствие. Не беше повярвала нито за миг на думите на Пейгън за неговия господар.

В очите ѝ блесна доволна искрица, като си представи лицето на Пейгън, когато разбере, че е уволнен.

Да, тя с удоволствие щеше да покаже на това надуто нищожество, че с една английска дама не може да се отнася по същия начин, както с местните му наложници.

Макар че беше направо възмутена, тя си даде сметка, че някъде дълбоко я клъцват първите стрели на ревността и това направо я изуми.

* * *

Пейгън масажираше белега на раната си и се мръщеше, докато изкачваше стъпалата към бунгалото. Едва не се поддаде на изкушението да махне проклетата превръзка. Нали така се надяваше сериозно да я спласи. Но едновременно с това не искаше да види отвращението, което тя неминуемо щеше да изпита при вида му. Той познаваше добре тази реакция, дори и у преданата Джорджина, макар че тя успяваше бързо да се овладее.

Внимателно намести черната превръзка и закричи по коридора. Безшумно отвори вратата.

Тя седеше напълно облечена на стола до прозореца и гледаше към джунглата. Косата ѝ бе сплетена в дебела плитка, която тежко падаше назад. Макар лицето ѝ да бе още бледо, тя явно бе дошла на себе си.

Което не можеше да се каже за него, мина му през ума.

Забеляза, че копчетата на роклята ѝ са пришити отново и грижливо закопчани до последното. А под тях бяха многото пластове бельо, или както там му викат, раздразнено си помисли той.

Малката глупачка сигурно ще се свари от горещина!

Защо си придаваше такъв отчужден и равнодушен вид, сякаш се намираше в някоя лондонска всекидневна на чай и кайсиев кейк, а не беше наред джунглата, на петдесет мили най-малко от най-близката плантация!? С един мъж, чието единствено желание бе да разкъса това изобилие от дрехи на парчета и да се нахвърли върху изящното ѝ тяло, за да облекчи изпепеляващата го жажда!

Нима не разбираше опасността, в която се намира?

Лицето му се изопна, докато разглеждаше внимателно всяка нейна черта, преди тя още да го е забелязала. Мъчеше се да открие някакво несъвършенство, несъразмерност, която да го отблъсне. Но онова, което видя, беше безупречно красиво лице, сякаш създадено да изпълва мечтите на всеки един от мъжете. Очите ѝ бяха завладяващи, с цвета на небето преди зазоряване, а косата ѝ преливаше в богатството от нюанси на тропическия изгрев.

Изглеждаше невинна. Но тази невинност странно се съчетаваше с някаква едва загатната, несъбудена още чувственост.

Може би *той* се намираше в опасност?

– Вече си будна? – попита и гъвкаво, сякаш се плъзна, тръгна към осветения от слънцето правоъгълник. Ботушите му за езда бяха лъснати до блясък, а над тях плътно прилепналите панталони в цвят таки.

Видя как тя трепна, но почти мигновено се овладя и възвърна израза си.

– Така излиза. И сега, когато отново си тук, искам да ми помогнеш да напусна това ужасно място! – Очите ѝ бяха изпълнени с решимост.

Имат цвѐта на океана при залез, помисли си той.

– С носилка или на кон, мадам?

Тя премигна при тази неочаквана отзивчивост.

– Което е по-бързо.

– О, най-добре е с носилка. Но за да се измени пътя до Коломбо по крайбрежната ивица, ще потрябват десетина носачи. Предполагам, че ще стигнете най-много за седмица, ако не ви пресрещнат леопарди или бандити, които просто чакат невнимателните пътници. С кон за десетина дни може да се добереш до планините Канди. Е, може и с волска каруца, но сигурно ще ти бъде много неудобна.

Небрежно се подпря с рамо на вратата. От позата му личеше явна подигравка.

– Каквото и да е! На колене ще пълзя, само и само да се махна от тебе!

– Наистина ли? Както и да е, няма да се наложи, защото не можеш да пътуваш по нито един от изброените начини. Нямам излишни нито носачи, нито коне, нито волски каруци. В случай, че не си забелязала, мусонът ще връхлети днес-утре, а аз трябва да събера чаената реколта преди да завалят дъждовете. Ако *е останало* нещо за събиране. Не, засега оставаш тук, *Angrezi*. Може би по-късно ще се опитам да уредя нещо, ако ме убедиш, че не си изпратена при мен от Ръксли.

– Ти си долен лешояд! – пръстите ѝ се свиваха и отпусаха в скута

й. – Не можеш ей така...

Пейгън щракна с пръсти.

– О, каква липса на маниери, скъпа! Страхувам се, че думите, които излизат от устата ти, напълно развалят представата за благоприличие, която вдъхва лицето ти.

– Нищо не вдъхвам, отрепка такава! Аз съм това, което изглеждам – благоприлична английска дама, която иска да избяга от нахалния глупак, явно слънчасал от безмилостното тропическо слънце!

Тънките й бели пръстчета се свиха в юмручета.

„*Не си значи толкова хладнокръвна, колкото изглеждаш, Синамон. До довечера ще бъдеш още по-притеснена, обещавам ти!*“

– Обърни се и ми покажи какво е направила Мита с гърба ти!

– Я върви при сатаната, скапан господин Пейгън! Искам да се махна отгук! *Сега!* Не чу ли?

Пейгън гледаше как върху лицето й се изписа цяла палитра от цветовете и емоции. Прекалено красива беше, по дяволите! Жена, която може да превърне в действителност всички мечти и надежди, които един мъж е решил вече за безвъзвратно погребани.

Той бавно се отблъсна от рамката на вратата и тръгна към нея, като през цялото време я изгаряше с погледа си.

– Не се доближавай! – просъска тя, очите й потъмняха от ярост.

И може би от мъничко страх?

– Така или иначе, искам да видя гърба ти, *Angrezi*. Уверявам те, че за *теб* ще бъде по-достойно, ако не се съпротивляваш.

Тя демонстративно кръстоса ръце на гърдите си.

Край на търпението ми, реши Пейгън.

– Я се обръщай да видя гърба ти – изръмжа той.

Тя не помръдна.

Веднага!

– Ти, добри човече, можеш да вървиш там, където вече ти казах!

Ониксовите му очи станаха ледени.

– Току-що подчертах каква изискана дама си с всичките тези труфила върху теб. Но ако искаш да поддържаш това впечатление и напред, ще трябва да се научиш да държиш езика зад зъбите си.

– Хич не ме е грижа за впечатлението, което правя. Особено пък на *теб!*

– Така ли? Ами тогава няма да е зле да обмислиш по-внимателно положението си, Синамон. В момента ти си в моята стая, в моите земи, в началото на петдесет мили непроходима джунгла. Ако реша да те

изхвърля, миличка, за броени минути ще се озovesh до колене затънала някъде, където е пълно я с крокодили, я с пиявици... – очите му се присвиха. – *Виждала* ли си някога истинска пиявица?

Тя не успя да прикрие потръпването си.

– Не? Уверявам те, че няма да ти харесат. Някои са по-дълги от ръката ти. Улавят и най-малкото трептене и така усещат движението на човека. Докато мигнеш, и вече са се събрали цели пълчища, полепени върху гъстия килим от растителност и готови да се нахвърлят. Лошото е, че направо е невъзможно да ги държиш далеч от ботушите си. Нищо не усещаш, само мигновено побоцкване по кожата. Но като погледнеш, ботушите ти вече са пълни с кръв. *Собствената* ти кръв.

Тя пребледня.

– Не... не вярвам.

Той безжалостно продължи:

– Разбира се, ако не пиявиците, леопардите ще ти видят сметката. Или пък змиите – кадабарски дракони им казват. Отровата им е толкова силна, че убива само ако я вдъхнеш. Да, колкото повече се замислям, толкова повече настоявам да прецениш следващите си думи много, много внимателно.

Лицето ѝ побеляваше все по-силно. Добре! Крайно време беше да разбере до каква степен положението и зависеше от волята му.

Не че имаше намерение да я пусне в джунглата. Тя нямаше да преживее там повече от час. Но ако му се подчинеше, щеше да се погрижи за безопасността ѝ.

Видя как очите ѝ се превърнаха в ледени тъмносини езера. *Твърде* ледени. Човек можеше да се потопи в кадифените им бездни и да потъва безкрайно.

Отърси се рязко от завладялата го представа и отмести погледа си. Осъзна, че не се осмелява да погледне налетите ѝ гърди, стегнати в плътно закопчания корсаж.

Моментално по бедрата и слабините му плъзна познатия пламък. Представата за тези гърди, разголени и сочни, примамващи устните и пръстите му, остана единствена в главата му.

Сподави една ругатня.

– Е? – гласът му беше дрезгав от усилието да превъзмogne обхваналото го страстно желание.

Разбра, че няма да успее.

Това го вбеси. За тридесет години не беше срещал жена, която да го привлича толкова силно!

Вбесен, но сякаш омагьосан, той се втрени в една вена, която пулсираше на гърлото ѝ. За малко не посегна да целуне повдигщата се коприна кожа.

– Кой, *Angrezi*. – стисна челюсти. – *Kou me доведе тук?*

– Не знам! Никога не съм чувала името Ръкли. Не съм чувала и за място, което се казва Уиндхевън. И бих *искала* никога да не бях чувала и за *теб!* Единственото, което искам, е да се върна у дома.

Където и да е, допълни тя наум. Изведнъж разбра, че повече няма сили да издържи. Болката, объркването, ужасното усещане, че всичко ѝ е чуждо, се надигнаха в такава мощна вълна, че тя почти се задуши.

– Може и *ти* да си бил! – изкрещя тя. – Ти си човекът, който ме е намерил, все пак. Откъде да знам, че не си го направил *ти!*

Той прекоси стаята за секунда, гъвкав и силен като големите котки в джунглата. Загорелите му ръце повдигнаха брадичката ѝ и приближиха лицето ѝ към него.

– Не трябва и да си го помисляш!

Тя бясно се извъртя, почти обезумяла, защото едва не изгуби равновесие.

– Хареса ли ти? Достави ли ти удоволствие да ме биеш? Ако ми разкажеш, може би паметта ми ще се върне и аз отново ще изиграя всичко, за да изживееш победата си още веднъж.

Пейгън разбра, че тя е на ръба на истеричен припадък.

– Спри! – извика той и сграбчи китките ѝ.

Тя се разсмя като луда и започна да мята глава. Дългата ѝ плитка го перна по главата.

– Кажй, всичко ли правех, както трябва? Обещах ли ти, че *всичко* ще направя, само да ме пуснеш?

– Спри, по дяволите! – пръстите му се стегнаха.

– Ти... ми причиняваш болка!

На вратата зад тях леко се почука. След това гласът на Мита наруши напрегнатата тишина.

– Нося превръзки и вода за *memsahib*.

– Остави ги на масата и си върви, Мита.

Чернооката прислужница се поколеба, после се поклони и каза:

– Както заповядате, Тигър-сахиб.

– Къде е виконт Сент Сир, Мита? Трябва да му кажа за намеренията на този сладострастен маниак да...

– Но сахиб...

– Остави ни, Мита! – намеси се Пейгън.

– Не, почакай! *Моля те!* – тя заби по-дълбоко нокти в ръката на Пейгън, но той не отпусна пръстите си.

– Веднага, Мита!

Втречените погледи и на двамата изискваха от нея да направи различни неща и тя нерешително гледаше ту единия, ту другия. Накрая се подчини на властния поглед на Пейгън, обърна се и безшумно напусна стаята.

– Подъл, развален, отвратителен... Той я придърпа към себе си.

– Какъв беше планът на Ръксли?

– Пак този Ръксли! Колко пъти трябва да ти казвам, че даже не съм чувала за него?

– Каж ми плана му и аз в замяна ще ти дам малко сведения. Не всичките, разбира се, но достатъчно, за да поддържат апетита му за още.

Това беше лъжа. Той просто искаше да види как очите ѝ бляскат от алчност.

Но те блестяха единствено от ярост.

– Не давам и пукната пара за рубините ти или за безценните ти сведения! Искам само да знам къде да намеря най-близкия полицай или съдия. Или някакъв друг служител на правосъдието в това забравено от Бога място.

– Браво, скъпа моя! – проговори Пейгън. – Почти ме караш да се съмнявам. Но за твой лош късмет, маларията все още не е помрачила съвсем здравия ми разум.

– Пусни ме, дяволско изчадие!

– Когато аз реша, Синамон! А все още, бъди сигурна, не искам.

Жената в прегръдките му онемя от гняв. Тя просто не беше в състояние да проумее какво става.

– Ти... ти... – за първи път ѝ се случваше да не намери желаните думи.

Тя категорично го разбра. А нещо ѝ подсказваше, че за първи път губи словесен двубой. Този откъслечен спомен върна куража ѝ.

– Тук бесят ли престъпниците или им режат главите? – процеди тя. – За теб предпочитам второто. С удоволствие ще дам показания.

– Съветвам те да пестиш силите си, Синамон! Те ще ти трябват, поярвай ми, за това, което дотам ни предстои.

– И къде е това там, нищожество?

– Уиндхевън. Четири дни път през джунглата и още пет през планините. Да, ще имаш нужда от цялата си издръжливост, а даже и повече, защото ще вървим пеша. Ще се промъкваме, далеч от всякакви пътища

и пътеки. Нямам намерение да ме ограбят скитащи бандити, както стана миналия месец с двама други плантатори, които загубиха и живота си.

Тя го гледаше зашеметена. При последните му думи решителността ѝ се изпари като дим.

Нямаше никакъв избор. Господи, какво да прави?

– Нека видя гърба ти и ще те оставя сама.

Тя една чуто и неясно протестира, замаяна и странно равнодушна, когато Пейгън я накара да седне на стола и разкопа ситните копчета на роклята ѝ. Пръстите му бяха ловки и опитни, всяко уверено движение говореше, че това умение е придобито с много практика.

Необяснимо защо тази мисъл ѝ причини болка.

– Какво има? – попита той, докато пръстите му все още се занимаваха с копчетата. – Да не би да ти причинявам болка?

– Не по-силна от... последния път.

Той стисна зъби. С намръщено лице махна корсажа ѝ и застана зад нея.

Дълбоките нарезки се извиваха като змии от плешките до кръста. Бинтовете бяха напоени с кръв. *Ще останат страхотни белези*, каза си той. Нищо не можеше да направи, за да ги заличи.

– Какво, добре ли си е свършил работата? – попита тя с несигурен глас.

– Който и да го е направил, заслужава да бъде оставен сам за няколко нощи в джунглата – ниско изръмжа Пейгън. Леко докосна ръба на една от раните, която вече бе започнала да заздравява. – Още те боли адски, нали?

Тя се стегна, макар че докосването му беше нежно и внимателно.

– Не толкова м-много – успя да отговори, но кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от стискане.

– Наведи си главата – нареди ѝ той.

Постави чисти ивици памучен плат върху раните.

– Ще се постарая да направя всичко бързо, защото много ще боли – предупреди я той и се опита да съсредоточи цялото си внимание само върху задачата си.

Но изобщо не успя.

По челото му изби пот. Дали наистина не беше прокълнат, както твърдеше старият шаман? Тази жена го изваждаше от равновесие така, както никоя друга. Тя беше наслада и мъчителна болка и той изцяло бе омагьосан от нея.

Пръстите му започнаха да се движат по-бързо. Но не можа да

избяга от топлината на копринената ѝ кожа. От замайващия аромат на прекрасното ѝ тяло. Когато стегна превръзката, раменете и се свиха, но тя не трепна и не извика нито веднъж.

„Много силна жена“ – каза си Пейгън, докато довършваше работата си.

Чу ударите на сърцето си и забеляза, че пръстите му треперят. Отново познатия копнеж. Боже Господи, колко хубаво би било да повярва отново!

Въздухът около тях сякаш се сгъсти и той почувства как се задушава. Придърпа роклята ѝ нагоре, като внимаваше да не докосва гърдите ѝ. Дебелата златна плитка се допря до ръката му и сякаш я изгори.

Тогавя в душата му нахлуха угризения по-силни и разтърсващи от всяко друго чувство, което бе изпитвал досега. И когато се отдръпна, ръцете му видимо трепереха.

17.

След като Пейгън бе сменил превръзката ѝ и напуснал стаята, без да каже дума, тя дълго остана неподвижна.

Сърцето ѝ обаче биеше неудържимо.

Не защото ѝ беше причинил болка. Не от болка сърцето ѝ бясно биеше и подскачаше като плашлив кон.

Затвори очи и се опита да не чува ударите, да не обръща внимание на внезапно обзелата я слабост, от която сякаш остана без кости. Тялото ѝ още пазеше спомена за допира на дългите му пръсти, макар че той почти не се бе докоснал до нея.

Да не би да полудяваше, щом като и най-лекият му допир до нея имаше такова въздействие? Защо беше проявил тази странна загриженост при досегашната му грубост?

Бавно стана, мръщейки се от тъпата болка в гърба. Успя да намъкне корсета и да закопчае всички кукички отпред. Направи го не от приличие, нито от показност, а по-скоро по навик. Корсетът беше нещо обикновено и познато, и точно от такова нещо страшно се нуждаеше сега, когато животът ѝ като че ли се разпадаше. След като стегна връзките, болките се усилиха, но тя се хвана за навика като удавник за сламка, защото знаеше, че иначе ще я боли още по-силно.

Чу как ботушите на Пейгън изтрополиха по коридора, после по дървената веранда. Той нададе силен вик, а после изстреля залп от

заповеди на някакъв чужд език.

Естествено, тя не разбра нито дума.

Отчаянието я стисна за гърлото. *Чуждо!* Как се беше озовала тук?

Но тя нямаше да отстъпи. В края на краищата, нали беше представителка на своята просветена и цивилизована епоха!

1865 година.

Датата ярко се откри сред бездънната пустош на съзнанието ѝ. Тази малка победа ѝ послужи като светлинка в морето от отчаяние. Да, каза си твърдо тя, *ще си спомни*. Ще се бори за това.

* * *

Когато Пейгън влезе в сянката на навеса за сушене, лицето му беше опънато от напрежение. След бегла проверка бе видял, че още един парцел чаени филизи не са издържали. Триста млади храста се бяха превърнали в кафяви стъбла и сбръчкани трошливи листенца!

Гръм и мълния!

Нихал спря да хока работниците и почтително зачака заповедите на господаря.

Пейгън с жест им посочи да излязат и подуши тежкия спарен въздух. Съхнещият чай излъчваше остър, дразнещ аромат.

Добре че поне успяха да съберат и толкова, каза си той, докато обръщаше и разстилаше равномерно листата във всяка от десетте тави, под които гореше огън.

Изведнъж се обърна към Нихал.

– Привършихте ли приготовленията, за които наредих?

Дребният индиец се поклони и живо заговори:

– Групата носачи са готови, Тигър-сахиб. Ще носят двадесет чувала ориз, сушена риба, банани и сол, както наредихте – върху жилавото му лице се изписа мимолетно колебание преди да попита: – Тръгването остава ли за утре?

– Разбира се. Защо си мислиш, че... – но той не довърши въпроса си.

Ясно защо. Заради *жената*. Новината за нейното присъствие тук сигурно се е разпространила като мълния в околността. Сега вече всички предвкват клюката за *Angrezi-mem*, която е била изхвърлена от морето на брега. Очите му помръкнаха. Сега разбра защо едно от децата разправяше на другите за *yakkini* – красив, но смъртоносен демон с коса, изпредена от слънчеви лъчи.

Навъсен попипа превръзката през окото си.

– Господарю?

– Да, Нихал. Продължавай.

– Провизиите са опаковани и стегнати. Носачите са разположени на бивак от другата страна на хълма. Всичко е готово.

– Отлично. Погрижи се да ги нахранят добре и да си починат тази нощ. Чак след две седмици ще могат да почиват отново.

– Но... – Нихал учудено го погледна. Той не искаше да поправи господаря си, нито пък да прояви неучтиво любопитство, но не можеше да остави неуточнен толкова важен въпрос: – *Mahattaya* знае, че преходът до Уиндхевън е само шест дни.

– Този път няма да тръгнем направо към планината, Нихал. Много „инциденти“ се случиха напоследък по главния път към Канди. – Пейгън се загледа към водата, ослепително лазурна, спокойна в гостоприемната прегръдка на неговия залив, и допълни: – Не, този път ще се опитаме да минем през джунглата.

Слугата се поклонил с подчертано безизразно лице.

– Ще се погрижа всичко да бъде изпълнено.

Пейгън проследи с поглед отдалечаващия се с гъвкава походка надзирател и отново, за кой ли път след връщането си от Лондон, помисли все същото:

„Колко чуваш и виждаш в действителност? Работиш до мен всеки ден, споделяш всичките ми победи и поражения. Винаги си неизменно любезен и почителен, дори когато псувам и съм извън себе си от ярост. Освен това имаш очи и уши навсякъде, във всички села и пръснати колиби на тамилските и цейлонски работници.

Въпреки това, каменното ти лице не ми говори нищо.

Дали не знаеш нещо, което аз все още не знам? Може би някакви нови вълнения и смутове във вътрешността на страната?“

Но Пейгън знаеше, че е глупаво да пита. Старият надзирател нямаше да му каже нищо, докато всички тях не ги застигне неизбежна и разрушителна буря.

Може би дори и тогава, си напомни той, след като пред погледа му оживяха кланетата и всеобщата лудост.

Да, в края на краищата можеше ли изобщо да се довери на тези хора?

Но същност, човек никога не знае на кого да вярва, докато не дойде злото.

А вече дошло, беше твърде късно.

Беше по-лошо, *много* по-лошо, отколкото тя си представяше.

От трите ѝ страни се простираше джунглата, непроходима и враждебна. Дълбоките ѝ пазви криеха неизвестност и заплаха. Храстите бяха високи шест фута, дърветата десет пъти повече, а между тях беше избуяла нискостеблена растителност, която преливаше в стотици оттенъци на зеленото. Тук-там сред този непроходим гъсталак на фона на smaragdovo зеленото, цъфтяха пищни тропически цветове на растения, чиито наименования тя не знаеше.

А уханията, Господи! Бяха толкова наситени, че можеха да се докоснат – упойващ букет от аромат на орхидеи, жасмин и много, много други още.

Всичко това беше абсолютно непознато за нея. И убиваше всякаква надежда за бягство. Но тя не се поддаде на страха. Изправи главата си, бутна изплетената от бамбукови пръти врата и излезе навън.

Небето беше нажежено почти до бяло, без нито едно облаче. Вдясно, надолу по склона, се простираха няколко акра земя, отвоювана от джунглата, върху която бяха засадени в равни редици чаени храсти чак до зелената стена на джунглата. В далечината едва прозираха смътните очертания на планини – като мираж над без крайното море от дървета.

Десет дни до планините, така ли каза той?

Тя едва не изпъшка от отчаяние и прекоси верандата. Кракът ѝ тъкмо стъпваше на първото стъпало, когато усети дебелиите листа на близкия храст да мърдат и се раздвижват.

Скочи задъхана назад.

Може би е леопард? Боже, ами ако е *тигър*!

Тя заотстъпва, без да откъсва очи в разместващите се клони.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Тя отстъпи още малко и налетя на твърда като камък стена от мускули.

Стегнати под кожата.

Гладка и леко влажна от потта.

Рязко изпусна дъха си. Изпод храста се чу ниско проръмжаване.

– Вече се опитваш да избягаш? – промърмори Пейгън до ухото ѝ.

Тя се обърна. Страхът ѝ бързо отстъпи място на гнева. Мярна пушката, която небрежно бе праметнал през рамото си.

– Пусни ме! – озъби му се тя, опитвайки се да се отскубне от ръката, която здраво я стискаше за кръста. – Пусни ме! Намери си някое друго нещастно създание да дебнеш, например като това тук, в храстите.

Ръката му я притисна още по-силно и тя усети стоманената твърдост на всеки негов мускул, усети колко горещо, жилаво и невероятно силно е тялото му.

И колкото и да го мразеше, тя се почувства странно успокоена от силата, която излъчваше това тяло. Погледна надолу и остана очарована от контраста между силните му бронзови пръсти и цвета на роклята ѝ, от мускулестите му голи ръце. В един миг на лудост тя изпита неудържимо желание да погали с пръстите си тези мускулести ръце, гъстите косъмчета върху гърдите му. Но вместо това пое дълбоко въздух и започна яростно да се мята, за да се отскубне.

Топлият му дъх докосна ухото ѝ.

– Уплаши ли се, Синамон? Ако се нуждаеш от помощта ми, трябва само да я поискаш.

Сърцето ѝ подскочи от звука на този гърлен чувствен глас.

– По-скоро пламъците в ада ще се превърнат в лед, отколкото аз да поискам *нещо* от тебе, господин Пейгън!

Внезапно той замръзна. Присвитите му очи се заковаха в раздвижения хрусталак.

– Не мърдай! – прошепна той.

Пръстите му я притиснаха още по-здраво към него, докато тя почти се долепи до стегнатите му бедра и твърдите му, набъбнали слабини.

Дишането ѝ се ускори и стана насечено. Тя понечи да заговори, но той вдигна ръка и ѝ даде знак да мълчи.

Усети биенето на сърцето му. И още по-силното барабанене на своето.

Без да издаде звук, той протегна свободната си ръка и свали пушката. Внимателно изтегли спусъка. Шумоленето в листака се усили. Всички други звуци наоколо се стопиха, сякаш двамата бяха единствените живи същества на света. Ръката му се стегна, краката му леко се разтвориха за по-голяма стабилност.

Напрежението беше непоносимо. Тя си помисли, че сигурно ще извика, ще припадне, или ще полудее, ако той веднага не направи нещо.

Когато разбра, че повече не може да издържи, тя отвори уста, но той я спря с леко докосване на устните си по ухото. По гръбнака ѝ пробягнаха тръпки.

– Как смееш...

– *Ш-и-т!*

Можеше да се закълне, че езикът му е близнал ухото ѝ. Не можеше и дума да каже, дори и да искаше. Не можеше да се противопоставя на

изгарящата близост на мъжа, на непреодолимото излъчване на силното му тяло.

Опасен. И тя не мислеше за скрития звяр в храстите, а за хищника зад себе си, който беше стократно по-опасен.

Храстът силно се разклати, клонките се огънаха и на земята паднаха няколко прекършени вейки.

– Свиреп хищник! Добре, че успя да спреш навреме и не продължи! – дъхът му бе горещ, устните му излъчваха топлина. А той самият – замайваща сила, както цветята упойващ аромат.

Гърлото ѝ пресъхна. *От страх*, каза си тя по-късно. Можеха да бъдат разкъсани всяка секунда!

От храста се отчупи малко клонче и полетя към верандата.

– Излез оттам! – изръмжа Пейгън. – *Веднага*, по дяволите!

Жената се втрещи.

– Но как...

В това време клоните се разтвориха и между листата надзърна маймунско лице.

Две любопитни очички се взряха в нея.

– Маймуна? – изуми се тя. – Искаш да кажеш, че всичко това беше заради една маймуна?

Обзе я ярост, че Пейгън така лесно я бе надхитрил и започна бясно да се мята в ръцете му. Но той все така здраво я притискаше до себе си.

– Щеше ли да ми повярваш, ако ти бях казал, че това е само една малка опитомена маймуна?

– Поне можеше да опиташ! Ти си жесток! Непоносим! – опита се да го изрита, но той бързо отскочи.

– За Бога, Синамон, докосването до теб е много по-приятно, когато си онемяла от страх! – устните му доближиха ухото ѝ: – Не ми се случва много често. Защо се учудваш, че се възползвах от възможността, която се откри пред мен?

– Що се отнася до теб, не бих се учудила на нищо! – тя отчаяно се вкопчи в ръката му, но дори и с две ръце не можеше да я отмести.

– Внимателно, *Angrezi*. Аз знам да опитомявам дивите животни от джунглата.

– Така ли? Но сега имаш срещу себе си маймуна, която няма да ти ча на повикването ти, господин Пейгън! – тя блъскаше и риташе като обезумяла.

– О, скъпа, не бих те сбъркал с маймуна. Меджик е много по-умна от *теб*, ако съдя от поведението ти през цялото време! – той праметна

пушката през рамото си и я притегли към себе си. Зъбите му подразниха меката извивка на ухото ѝ.

– П-престани! – промълви тя; сърцето ѝ бясно затупа.

– Май че *само* ти сякаш си имунизирана срещу чара ми, Синамон. Освен ако цялата тая борба не е още един цирк.

– О, не е цирк! И да се пръснеш, пак няма да можеш да ме командваш като тази маймуна! – кресна тя. Гневът съвсем замъгли разума ѝ преди да продължи: – Те, те... се опитаха... – дъхът ѝ секна.

– Това е страшно интересно, малката – бавно произнесе Пейгън. – Продължавай! Какво се опитаха да направят те?

Смътните спомени изчезнаха толкова бързо, както се бяха появили. Остана само чувството на безпомощна ярост.

– Чакам, Синамон!

– Аз... не мога да си спомня, по дяволите! – главата ѝ щеше да се пръсне. Гърбът отново запулсира и изведнъж верандата започна да се люлее.

Но тя знаеше, че истинската болка се дължи на друга рана – кървяща, но много дълбока и невидима. За секунда зърна онзи насечен белег и потрепери от това, което видя... там... страхотна омраза, коварство...

И после нищо. Мракът отново заля съзнанието ѝ.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. *Защо не можеше да си спомни?*

– Разкажи ми, Синамон! – процеди Пейгън. – *Всичко*. И този път се постарай да кажеш истината.

– Аз... не мога.

– Или не искаш!

– Не! *Изобщо* не е така.

– Тогава ми разкажи как е. Говори ми. Направи така, че да разбере, дявол да го вземе! – хвана я за китките и я обърна с лице към себе си, ониксовите му очи я изгаряха. – Докажи ми, че казваш истината!

Под напора на сълзите, очите ѝ странно блестяха.

– *Не мога*, не виждаш ли? Защото не знам *как* или *защо* е така. Както си стоя... изведнъж аз просто знам. О, добре разбирам, че не ми вярваш, но...

– Права си, *Angrezi*. Не ти вярвам. Маймуната може да измисли победително обяснение от това...

– Мога само да обясня как го чувствам – като че ли внезапно съм станала непозната. Не, като че ли съм станала *някой* друг. През останалото време аз съм нищо и никой. Там, където трябва да са познатите, сигурните ми спомени, има само бездънна черна пустош.

Тя млькна. Гърлото ѝ се стегна от мъката и неизплаканите сълзи. Внезапно дървената веранда полетя нанякъде. Усети, че я залива горещина, ушите ѝ се изпълниха с невъобразим шум, пред очите ѝ света... Протегна ръце, за да се хване за нещо. И се хвана в мускули, здрави мъжки мускули.

– Какво ти е?

– Няма... – пръстите ѝ безпомощно се отпуснаха. Стомахът и се преобърна. – Защо не накараш проклетата веранда да спре да се люлее? Не можеш ли? Иначе ще има ужасни последици за всичко, което е около мен.

Пейгън я вдигна на ръце и тежко прекоси дървената веранда. Ритна вратата и влезе вътре.

Веднага усети благословената прохлада. Зад него се появи Мита.

– Донеси ми малко бренди, Мита – троснато ѝ нареди той. – Донеси го в стаята ми.

– Аз няма... – слабо възрази жената в ръцете му. – Категорично отказвам да пия подобна гадост – само при мисълта за това стомахът ѝ се обърна отново. Затвори очи, защото виенето на свят се засили, стори ѝ се, че болката се нахвърля отгоре ѝ от всички страни.

Стаята продължи да се върти, когато тя усети под себе си меката постеля. Нещо студено се допря до устните ѝ и изгори стомаха ѝ. Неудържимо се закашля.

– Не! Стига! Аз не...

– Ш-ш-т, малката! Тук има достатъчно да възстанови силите ти, но съвсем недостатъчно да се напиеш.

Ръцете ѝ немощно го бутеха назад.

– Аз няма...

Но просто нямаше смисъл. Той я издебна, докато говореше и изсипа още една лъжица течен огън между устните ѝ.

– Да... да те вземат дяволите, Пейгън!

– Ругай колкото си искаш, Синамон, но ще го изпиеш до капка! – при следващите думи гласът му стана суров: – Освен ако не искаш да те оставя тук сама, когато утре тръгна към Уиндхевън.

По тялото ѝ премина тръпка, но въпреки това тя продължи да упорства, вече леко замаяна.

– Лоша работа, *Angrezi*. В момента имаш два проблема – твърде много дрехи и твърде малко здрав разум. Смятам да направя нещо и по двата!

Тя смътно усети как стегнатата рокля вече не стяга врата и раменете

й. И приятна, колко приятна милувка на хладния въздух по пламналата кожа...

Внезапно разбра, че е проговорила на глас.

– Радвам се, че си съгласна – тихо каза Пейгън, докато се занимаваше с кукичките на корсета и се ядосваше на вироглавството на англичанките. – Сега се обърни, за да махна това проклето нещо.

Тя не изпълни нареждането му и той просто я обърна, за да изхлузи измъчващия я корсет, като наум се закле, че ще го унищожи при първа възможност.

Защо жените не оставят телата си свободни, както природата ги е създала? Той метна корсета настрани, който се удари в стената и глухо тупна на пода.

Следващото нещо за сваляне беше горната й фуста. Тя вече беше съвсем омаломощена, за да му попречи. Можеше само да мята глава насам-натам, а пръстите й мачкаха меките чаршафи.

– О-остави ме на мира – задъхано каза тя.

Пейгън се опитваше да не гледа стройните й бедра, двете възвишения по-нагоре, увенчани с коралови връхчета.

През тялото му премина огнена струя, която събуди познатото усещане в слабините.

– Искам да се отпуснеш и да починеш. Чакат ме осемстотин акра зелено злато, които искат грижи като малки деца. А утре, когато тръгнем, ще дойдеш с мен.

Останали без сили, ръцете й се отпуснаха върху завивката.

– Не искам – едва успя да каже, но намери сили предизвикателно да продължи: – *И няма* да дойда...

О, какъв устойчив боец беше тя! Нещо му подсказваше, че е губила твърде много в живота, че много често й се е налагало да се бори така настойчиво за себе си.

Дълбоко в душата му се зароди чувство, което започна да се събужда. Нещо безшумно, неясно, напълно непознато. Едновременно нежност и опасен копнеж...

Неща, които англичанинът знаеше, че няма да притежава никога.

Копнеж... по чувства, които бяха толкова нереални, колкото пращите вихрени дяволи, които бушуваха надолу по Хинду Куш. Колкото миражите, които трептяха над нажежените пясъци на Раджастан. Като ефирната утринна омара, която се издигаше над Уиндхевън всяка сутрин, с горчивина си мислеше той.

Когато накрая тя потъна в сън, той все още седеше до нея. Лицето

му бе замръзнала маска. Болезнено беше да е толкова близо и да не я докосва.

Ако излезеше обаче, болката щеше да бъде по-силна.

18.

Слънцето висеше над върховете на дърветата – пламтящо като разтопено злато. Пейгън се изкачи по стълбите на бунгалото уморен, но доволен от подготовката за утрешното пътуване.

Когато застана пред вратата, до него достигна глухо думкане и остри маймунски крясъци. Каква ли дяволия вършеше Меджик в момента?

Звуците идваха откъм стаята му, или от стаята, която *беше* негова, докато не се появи неканената гостенка. На прага се спря, черните му очи заискриха, а едната му вежда леко се повдигна.

Ако не беше толкова стреснат, сигурно щеше да се размее. Но сега можеше само да гледа, без да вярва на очите си, на сцената, която се разиграваше пред него.

Облечена в собствения му копринен халат – и почти нищо друго, прецени той – красивата му гостенка губеше битката с малката маймуна за раздърпания, наполовина разкъсан корсет.

Несъзнателно се усмихна. Изисканата дама, надменната красавица беше изчезнала. Вместо нея пред очите му застана една буйна съблазнителка със златна коса, разпиляна над ефирното облекло, под което прозираше всяка извивка на тялото ѝ. Бузите ѝ горяха, а очите ѝ грееха.

И беше чудно красива, просто спираше дъха.

– Дай го, проклето животно! – тя стисна по-здраво една от дългите връзки и силно дръпна, а Меджик реагира с порой от протестни крясъци. – Не мога да ти го дам, чуваш ли? За какво ти е корсет, глупачке такава! Да го носиш на главата си ли? Веднага да... о-о-у!

С остро изпукване връзката се скъса от силното опъване. Англичанката полетя и падна на пода, коприненият халат се разтвори и показа сякаш посипана със златен пращец кожа от глезена до над бедрото.

В това време Меджик подскачаше от възторг и пишеше пронизително, стиснала до гърди корсета като законна плячка след тежък бой.

Пейгън прочисти гърлото си и така издаде присъствието си.

Тя скочи на крака, загърна се с халата и пристъпи към него:

– Излез! Излезте и двамата! Чак ми се повдига от това място, чу ли? От това, че ми е горещо и задушно! От това че с мен обядват всички

комари, събрани от сто мили наоколо! И най-много от *теб!*

На Пейгън му беше трудно да си поеме дъх. Красотата ѝ беше така неповторима, дръзка и буйна! Даде си сметка, че тя е хиляди пъти по-съблазнителна в този вид, отколкото натруфена с всички тези катове дрехи и останали принадлежности.

– Не е приятно да се класираш на второ място, а, Синамон? Особено при противник една маймуна.

– Махай се! Махайте се преди да съм хвърлила нещо и да размажа зализаната ти физиономия, гаднико!

При тази размяна на реплики Меджик вдигна глава и се загледа първо в Пейгън, а после в англичанката. Устните ѝ се дръпнаха назад, за да открият редица блестящи бели зъби, през които излезе свистящ звук.

В следващата секунда тя се стрелна, грабна украсените с дантела кюлоти от леглото и ги сложи върху главата си като боне.

Пейгън избухна в смях, което стана причина младата жена да закипи от гняв.

– Спри се, дяволско създание! – хукна тя след маймуната, като се опитваше да пипне кюлотите си. – Загубих свободата и паметта си, но няма да позволя да загубя тези дрехи. Те са единствените, които имам!

Пейгън стоеше и гледаше.

– Много ти отива, Меджик. Имаш страхотен вкус към шапките.

Тя изкрещя:

– Дръвник! Гнусен и противен негодник!

Пейгън само поклати глава и протегна ръката си към Меджик, която препусна през стаята с кюлотите върху главата си и скочи в ръцете му, после се потърка в гърдите му.

Широко усмихнат, той я потупа по главата и ѝ даде един фъстък, който тя взе с шумно изразено удоволствие.

– Отвратително! И двамата сте смахнати! Добре де, вземете ги, щом като толкова са ѝ притрябвали. Само ме оставете на мира!

– Много неприятно, Синамон, нали? – меко попита Пейгън. – Кое от двете е по-лошо – комарите или горещината?

Тя измърмори нещо под нос и се наведе да смачка един комар, кацнал върху крака ѝ. След това каза тихо още нещо, което подозрително заприлича на улична приказка. После го погледна и изстреля:

– И двете, щом искаш да знаеш. Но аз ще оцелея, господин Пейгън, бъди сигурен! Първо, имам намерение да разбера как съм попаднала тук. И защо – довърши тя, като видя сметката на още един комар.

Пейгън ѝ се усмихна невинно.

– Искаш ли да видиш къде те намерих?

– На брега ли? – понита тя, като чешеше ухапаните места.

Той кимна и продължи да потупва Меджик по космата глава, загледан в лицето на англичанката, върху което ясно се изписа борбата от обзелите я чувства. За Бога, очите ѝ се променяха за секунди – от синьозелени в тюркоазени, после омайващо сини.

– Там имаше ли... видя ли някакви...

– Нещо свързано със самоличността ти? Нищо! Нито следи от корабкрушение, от борба или отпечатъци от стъпки по пясъка, повярвай ми, Синамон. Изобщо нямаше следи – той даде на Меджик още един фъстък. – Който те е докарал дотук, е бил много внимателен и е унищожил всички следи.

Нищо. Думата отекна глухо в съзнанието ѝ. Абсолютно нищо. Нито минало, нито някакви нишки към него.

Нито пък бъдеще, ако се съди по мрачната решителност, която излъчваше погледът му.

– Честно, нищо ли не помниш?

Тя поклати унило глава и се опита да потисне надигналото се в гърдите ѝ отчаяние.

– Тогава са те докарали с лодка. Ако беше минала по брега отдолу, от Негоро или отгоре от Коломбо, все някой щеше да те забележи. Но аз изпратих хората си да огледат брега и в двете посоки по протежение на двадесет мили и всички се върнаха с един и същ резултат. Нищо. Нито една-единствена следа. – След като забележа отчаянието в погледа ѝ, добави: – Хайде, Синамон, стегни се. Все ще открием нещо.

– Това означава ли, че ми вярваш?

По лицето му премина сянка.

– Да – каза след цяла вечност той. – Да, вярвам ти, Синамон. Не в това, че думите ти са истина, а в това, че ти *вярваш*, че са истина.

– Колко безсмислено и тъпо...

Той продължи с равен глас, все едно, че тя не беше отваряла устата си.

– Разбира се, Ръксли не е предвидил да загубиш паметта си при побоя, но по този начин поведението ти придобива по-голяма естественост. Без съмнение, сега той ръкопляска на собствената си изобретателност.

– Ти имаш готово обяснение за всичко, нали?

– Искрено се надявам да е така – отговори той превзето и театрално се поклони.

– Но ти правиш една основна грешка, господин Пейгън – отсече тя, като затегна колана около тънката си талия. – Аз не съм *ничия* заложничка. Набий си го в главата.

– Така ли? – в здравето му око се появи метален блясък. – *Ти* не си разбрала едно основно нещо, *Angrezi*. Ти *си* заложничка, искаш или не. Сега единственият въпрос е дали си заложничка на Ръксли – в кратката пауза той втренчи окоото си в алените ѝ устни и продължи със сподавен глас: – Или ще бъдеш *моя*.

Тя не помръдваше, сякаш омагьосана от разгорелия се огън в това немигащо око. За момент ѝ се стори, че там се мярна съжаление.

После то изчезна и лицето му отново стана лениво и непринудено.

– Добре ли си почина?

– Т-това беше *алкохол*, ти ме упои насила! – остро отвърна тя. – Как *смееш* да се опитваш...

– Да се опитвам какво – да те прелъстя ли? Ако се *бях опитал*, Си-намон, знай, че щях да успея – при следващите думи гласът му стана дрезгав. – Можеш да бъдеш сигурна, че сега нямаше да стоим тук облечени и да спорим. – Загрубелите му пръсти спряха да гаят Меджик по главата и маймунката кресливо запротестира. Пейгън я погледна ядосан и продължи:

– За Бога, ти си по-заядлива от Меджик. Дадох ти само няколко капки бренди тази сутрин. Много малко, за да се развърже езикът ти и съвсем недостатъчно, за да обезвреди това твоё остро оръжие.

– Проклети комари! – вбесено извика тя, като започна енергично да се чеше по тила.

– Отвратителни са, нали? – все още с Меджик в ръцете, той гъвкаво настани едрото си тяло в бамбуковия стол до прозореца. – Не си свикнала с тропиците, така ли? Но аз си го обяснявам.

– Обзалагам се, че имаш обяснение за всичко – тя продължи да се чеше.

– Как ти звучи „хладно“?

Тя вече не се чешеше толкова енергично.

– Хладно, меко... – Пейгън направи малка пауза, преди да изстреля най-големия си коз: – Хладно, меко и мокро?

– Не, благодаря. Не желая повече да ме насилваш с никакъв алкохол – каза твърдо тя.

Той отметна назад глава и избухна в смях, а Меджик го загледа с любопитство.

– Не, нещо много по-хубаво от алкохола, скъпа. Вода, хладна и

приятна, вода за къпане и плуване, която се простира докъдето стига погледът...

Тя рязко спря с почесването.

– Вода? Наистина ли? Къде е?

– Недалече – той прикри победната си усмивка. Намести Меджик на стола и мързеливо се изправи. – Нека да сменя превръзката и тръгваме.

– *Ние* тръгваме, така ли? Вече започвам да разбирам. Ако имаш такива намерения, по-добре не ме слагай в сметката. Освен това, престани да използваш раните ми, за да ме зяпаш похотливо.

Едната му вежда подигравателно се повдигна.

– Видял съм всичко, което може да се види. Нямах никакви тайни повече, Синамон, бъди сигурна.

Страните ѝ почервенияха.

– Страх ли те е, *Angrezi* – в гърления му смях напираше предизвикателство.

– Да не се мислиш за страшно хитър? Да, ама няма да стане. Играта ти ми е ясна.

Пейгън мълчаливо чакаше, загледан в пръстите ѝ, които мачкаха и усукваха меката коприна на халата му. Не искаше да си представя кади-фената кожа отдолу.

– Не съм хитър – бавно отвърна той. – Особено, когато става дума за теб, Синамон. – Нещо просветна в тъмната дълбина на окото му. – Просто съм решен.

Тя се намръщи. Решен на какво? Но не попита.

Нещо ѝ подсказа, че е по-добре да не знае.

В този момент мисълта да отлепи превръзката си и да се гмурне в хладната, мека като коприна вода, беше изкушение, на което не можеше да устои.

– Много добре, господин Пейгън. В крайна сметка ще дойда с теб.

– Хубаво. Започвам да си мисля, че не си съвсем безнадеждна, *Angrezi*.

– Престани да ме наричаш така! Все едно, че ти не си англичанин като мен. Това означава тази дума, нали?

Той не ѝ отговори веднага.

– Да, така е. Но на мен думата ми харесва и не мисля да се отказвам от нея. Дори и заради теб, скъпа.

– Безспорно ти си най-нахалното и досадното... – с всяка дума тя ставаше все по-разгорещена и ядосана, – копе...

В същия миг той скоочи от стола, сграбчи китката ѝ и изръмжа.

– Не смей да го кажеш на глас!

Тя се отдръпна назад, ужасена от мръсната дума, която беше на върха на езика ѝ. Ужасена и от сляпата ярост, която помрачи лицето му, малко преди да се овладее.

Започна да се мята, за да се отскубне от железната му ръка, но усилията ѝ доведоха само до това, че краищата на халата ѝ се разтвориха. Бялнаха се стройните ѝ бедра, преди тя да успее да се загърне със свободната си ръка.

Почувства как той рязко се стегна. Усети силното биене на сърцето му, когато я притисна до гърдите си.

Обля я горещината, която се излъчваше от стегнатото му, твърдо като гранит тяло.

Внезапно подигравката и насмешката изчезнаха и всичко стана някак много сериозно. Сред горещина и жажда.

Само лудост и желание.

Дъхът ѝ секна от мрачното изражение на лицето му, от напрежението, което сякаш струеше във въздуха.

– Свали халата, Синамон!

Тя преглътна.

– Н-няма.

– Веднага, моето момиче – процеди той. – Никъде няма да отидем, докато не сменя превръзката ти.

Тя го погледна втренчено.

– Наистина ли мислиш, че ще ти причиня болка?

Челото ѝ се набразди леко от учудване. В гласа му звучеше нещо нечувано досега. Нещо, което почти можеше да се нарече... неувереност.

Но веднага отхвърли тази мисъл. Само един поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че този мъж не познава значението на тази дума.

Усети боцкане по кожата от старите превръзки. Те сигурно се бяха вкоравили от спечената кръв. Опита се да не мисли колко хубаво би било в прохладната вода.

Погледите им се пресрещнаха, синьозелен блясък срещу студен оникс, след което тялото ѝ се разтърси от глава до пети, сякаш от удар.

Само ме помоли и ще ти помогна, Синамон.

Никога няма да поискам нещо. Нито от теб, нито от някой друг.

Очите му се сведоха към сочните ѝ чувствени устни. Пръстите ѝ потрепераха и тя затвори очи, уплашена от магнетичната сила на

погледа му.

Отвори ги, когато усети пръстите му да се плъзгат нагоре по ръцете ѝ.

Дяволите да го вземат!

– Не-дей... – започна тя, но думите спряха на устните ѝ.

Гледаше омагьосана как големите му ръце се плъзгат по-нагоре и обхващат раменете ѝ с неочаквана нежност.

Сърцето ѝ започна да подскача. Какво ѝ ставаше?

Отмести се встрани със сподавен вик и допря ръка до устните си, сякаш да загаси огъня от погледа му, който беше останал върху тях. Нямаше смисъл.

Как беше успял така да я обърка. Отначало този изгарящ гняв, а сега и това?

Кое това! – попита равен глас. *Безумие? Жажда? Глад.* Това беше думата. Крещящ и безрамен глад, който растеше с всеки удар на сърцето ѝ, докато единственото, което остана пред погледа ѝ, бяха тези плътни, стегнати устни. Тези силни задебелили пръсти.

Единственото, за което мислеше, беше колко приятно би било да ги усеща върху тялото си. Навсякъде. И да няма никакви дрехи, които да им пречат. Почувства се разгорещена и замаяна. В този момент Пейгън рязко я извъртя и смъкна надолу горната част на халата, за да оголи гърба ѝ.

Тя стоеше неподвижна. Краката ѝ тежаха като олово, кръвта ѝ кипеше, при всяко поемане на въздух я пронизваха стотици странни усещания. Силата на мускулестите му бедра, които тя усети, беше толкова различна от нежността на пръстите му.

– Дяволите да те вземат! – извика, когато той свали първата превръзка.

Ръцете му замряха. Долната превръзка се бе залепила за кожата. Много внимателно той започна да я отлепва от краищата на раната, докато най-после успя.

Тя рязко издиша.

– Стой мирно, Синамон.

Тя леко потръпна. Отчаяно се мъчеше да изпъди приятната топлина и отмалялост, които превземаха тялото ѝ инч по инч, за да я завладеят напълно.

– Просто го *изтърпи*, не можеш ли?

Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Извърна се с лице към него, от гърлото ѝ се надигна стон.

– Остави ме, малоумник такъв! Причиняваш ми *болка!*

– Лъжеш! – прошепна Пейгън с помътнели от желание очи. – Не изпитваш болка сега, а жажда, страст и още хиляди неща. – Погледът му се насочи към сочните ѝ гърди, които бяха порозовели. – Аз знам това, защото изпитвам същото – добави той с насечен глас.

В следващата секунда тя се оказа притисната до него.

– Можеш ли да го отречеш?

Тя застина неподвижно и се опита да не обръща внимание на горещия стоманен твърд връх, който се допираше до меката извивка на коrema ѝ.

– Боли... ме, Пейгън.

Не го каза за болката от раните си. Ставаше дума за друга болка, за това странно, мъчително безпокойство, което я обзе. За безумния, страстен копнеж.

Пейгън гледаше омаян гърдите ѝ, които буйно се повдигаха, и венчката на шията ѝ, която забързано туптеше.

– Обърни се – изръмжа той.

Сложи нови превръзки върху бързо зарастващите рани. Правеше го в напрегнато мълчание. Единственият шум в стаята идваше от размотаването на превръзката по меката ѝ кожа.

И от бясното бучене в ушите му.

Хайде, човече, овладей се!

Направи опит да заговори. Ядосан на себе си, наложи му се да прочисти гърлото си, преди да каже.

– По-добре е.

– По-добре? Какво? – глухо повтори тя. Беше не по-малко замаяна.

– Гърба ти. Кървенето е спряло. По-малките рани са започнали да заздравяват. А това е добър знак! – той се намръщи. Едва успяваше да свърже две думи!

Ами когато раните ѝ се затворят, попита го подигравателно вътрешният му глас. Ще я оставиш ли да си тръгне?

– *Не!* – думата сама изскочи от устата му.

– Какво не?

– Не... виждам признаци на инфекция.

Как беше успяла тази тъмноруса съблазнителна да разруши твърдите му принципи в живота и неговия непробиваем досега скептицизъм за по-малко от две денонощия?

Ей, човече, събери си акъла! Тази жена е по-опасна от тигър!

Най-после превръзката беше готова. Вдигна и оправи халата ѝ. Тя

моментално се обърна, лицето ѝ беше преbledняло.

– *Заболя ме!* – очите ѝ бяха пълни с болка и обвинение.

Той внезапно си спомни неестествената ѝ поза, докато я превързваше. А досега винаги се бе гордял с умението си...

– Защо не ми каза?

– И какво ако ти бях казала?

Той стисна зъби. Може би наистина нямаше да има смисъл, като се има предвид състоянието, в което беше.

Проклятие! Състояние, в което *все още е!*

– Аз... много съжалявам, Синамон.

Тя поиска да се отдръпне, но той обхвана лицето ѝ с ръце и го повдигна. Наруга се наум, когато видя двете бистри сълзици, отронили се по бузите ѝ. Пое ги развълнуван с върховете на показалците си и ги постави върху устните си.

Соленият им вкус го накара да потръпне. Следващата му мисъл беше какъв ли вкус щеше да има тялото ѝ. Сигурно щеше да бъде невъобразима наслада да го определи. В слабините му отново лумна познатият пожар.

Рязко я завъртя и я побутна към леглото, където беше захвърлена роклята ѝ.

– Облечи се! Като се стъмни, в залива никак не е безопасно.

По лицето ѝ се изписаха множество чувства – гняв, изненада, неувереност. Това, което той не очакваше да види, обаче, беше разочарованието, което едва забележимо се мярна в прекрасните ѝ влажни очи.

Тържеството на мъжа в него накара кръвта му да кипне.

Тънките ѝ пръсти мачкаха халата.

– Безопасно? Какво искаш да кажеш?

Напрегната е като кошута във вечерния сумрак, помисли си Пейгън. *И е също толкова хубава.*

– С падането на нощта големите котки слизат да се къпят в потоците и, разбира се, да си търсят храна. Сега ревовете им могат да се чуят по цялото крайбрежие, защото обичайните им места за къпане са пресъхнали.

Ами тигъра? – запита се мрачно Пейгън. Или и той беше още един от нощните му кошмари?

– Как да се... Какво ще...

– Носиш? – попита той с гърлен глас. – Влажен и ухаещ въздух, *Angrezi*. И никакви проклетни дрехи.

Ако не мога да я докосна, каза си наум, то поне мога да я гледам.

19.

Когато излизаха от заграденото място пред бунгалото задуха вятър. Леко приведена напред, англичанката поглеждаше от време-навреме високата фигура на мъжа пред себе си. Пушката му беше небрежно предметната през рамото. Някъде високо, от надвисналите клони се чу пронизителният кръсък на маймуна, съпроводен от оркестъра на джунглата. Под зелената шапка на листата се стрелна и изчезна като ален фейерверк някаква птица.

Толкова чуждо, толкова болезнено странно и непознато!

И въпреки всичко имаше нещо мамещо в това тържество на живота, разгоряло се с нестихваща ярост – щедър изблик на цветове, звуци и жизненост, доведени до техния предел и също така безразсъдно пропилени.

Нещо ѝ говореше, че тук, в джунглата, животът ѝ е подчинен на това вихрено безразсъдство с усещането, че смъртта винаги е на половин крачка след нея.

Погледът ѝ обходи тунела над нея. Сплетените клони, грубите листа и цветовете на незнайни растения с черни тичинки в сърцевината се бяха превърнали в стена. Тя мърдаше и се люшкеше, пълна с живот.

И със смърт.

Дори при надигналия се вятър въздухът все още беше тежък от мизмизмата на манго, червен жасмин и гниеши листа.

Животът напираше с хиляди скрити корени, изтикваше нагоре пъпки и филизи в отчаяна алчна надпревара да достигнат слънчевата светлина, която беше много, много високо над земята. Всяко растение се бореше бясно да оцелее, дори когато това ставаше за сметка на други. Някъде отдалечно тя чу бесния тропот на животно, което бяга, за да спаси живота си. Този шум беше последван от остър болезнен писък.

И после настана тишина.

Страх пробяга със ситни тръпки по гърба ѝ.

Защото смъртта се спотайваше навсякъде около живота. Тя винаги дебнеше, безстрастен свидетел на непрекъснатия кръговрат от пиршество на бликащата жизнена енергия.

Изпращяването на някакъв клон я накара да хвърли бърз поглед към застиналата на няколко крачки пред нея неподвижна фигура. Превръзката минаваше като злокобен знак през лицето му, от което чертите се открояваха още по-рязко.

Както и досега, тя отново почти осезаемо усети завладяващата му мъжественост.

Властна и неотразима.

Той беше една загадка. Не ѝ вярваше, въпреки че я беше спасил. Не я одобряваше, но я желаше. Явно присъствието ѝ бе нежелано за него, но все пак се грижеше за раните ѝ и удобството ѝ.

Тя чувстваше, че никога преди не е срещала мъж като този, и че няма да срещне никога повече.

Завладя я неудържимо любопитство, докато го гледаше как крачи безшумно пред нея, без да обръща внимание на изучаващия ѝ поглед. Каква ли можеше да бъде движещата сила на човек като него? Как бе получил раната, чийто белег скриваше тази черна превръзка? Какви мечти го караха да работи като роб в непосилната горещина за разлика от другите благоразумни плантатори? Те си стояха в уютните имения, а цялата работа се вършеше от наемни работници.

В излъчващото мрачна решителност лице и в здравето мускулесто тяло обаче нямаше нищо *благоразумно*, каза си тя. Гранит и стомана – ето от какво бяха направени той и хората като него, които изживяваха всеки ден, сякаш той е последният в живота им, и изискваха същото и от останалите.

Ами този Ръксли? Името я накара да потрепери, сякаш я прониза студ.

Ако Пейгън казваше истината, тя беше една пионка в тяхната игра.

Единственият въпрос беше *чия?*

Това предизвика вълна от гняв, който до такава степен я обсеби, че тя не забеляза един едва подаващ се от сухата трева чепат корен и се препъна. Успя да се за държи, но процеди под носа си нещо не съвсем подходящо за дама.

– Господин *Пейгън!* – извика след това.

Мълчаливата фигура пред нея спря и се обърна.

Очите му бяха премрежени, а изражението – неразгадаемо в полумрака под високия тунел от растителност.

– Ще забавиш ли малко крачка, или може би искаш да си счупя главата?

– Ако не възразяваш да ти подам ръка, принцесо, трябва само да ме помолиш – отвърна той с ехидна усмивчица.

– Не искам да ми подаваш ръка, глупако! Искам *само* да не бързаш толкова.

Той се захили.

– Помоли ме вежливо, *Angrezi*, и може би ще го имам предвид.

По страните ѝ изби руменина.

Гърбът ѝ все още пулсираше. Удареният глезен я болеше, беше ѝ дяволски горещо така навлечена – с метри плат върху себе си. Но всичко това беше нищо в сравнение с небрежната поза и предизвикателните пламъчета в очите му. Ето кое наля масло в огъня.

– Забрави! – изсъска тя. – Забрави всичко! Нека се връщаме веднага! – след това ядосано се въртна, така че полите ѝ се омотаха около краката. После бързо тръгна към бунгалото.

– В името на Шива, ама че си вироглава! – секунди по-късно Пейгън я сграбчи за китката и я обърна към себе си. Леденият му поглед обходи всеки сантиметър от лицето и шията ѝ, където се събираха малки вадички пот. – Ти вриш, *Angrezi*. Кожата ти копнее за докосване до хладните вълни. – Окоето му проблесна преди да продължи: – Както и да се махнат всички тези проклетите дрехи. Признай си го, Синамон.

– Аз... няма да направя нищо такова! – проговори тя, но в следващия миг се оказа притисната до гърдите му.

Той миришеше на сапун, на сол и на едва доловим стипчив аромат, не толкова силен, колкото тютюна.

Чай, осъзна тя. Чай, който се суши и ферментира.

Това беше прекрасна, опияняваща миризма. Тя се приближи несъзнателно, за да вдиша още веднъж. Заради чая, каза си стресната, когато се отдръпна след секунда.

Разбира се, че е заради чая! Тя винаги беше обичала чай – тръпчивия зелен или силния черен. Никакво кафе или какао на закуска!

Дъхът ѝ внезапно секна.

Успя! Спомни си *нещо*! Пулсът ѝ бясно заудря и тя нетърпеливо си пое дълбоко въздух, за да сподели откритието си с Пейгън.

Когато го погледна обаче, думите ѝ така и си останаха неизречени. Той я изучаваше. Не, не това. Прекалено банално беше така да се определи.

А този мъж не беше банален. Погледът му я изгаряше, поглъщаше я.

Държеше я във властта си.

Усети, че не може да контролира дишането си, когато той я прегърна по-силно. Здравите и гъвкави като въжета мускули на бедрата му се притиснаха до корема ѝ, бяха стегнати от желание, което тя безпогрешно по чувства дори през плата. Наситеният аромат, който се излъчваше от него, я замая. При допира му усети слабост и едновременно

с това някаква необяснима дързост.

Тя отчаяно се опита да избяга от магнетичното привличане на обсидановото му око. Бързо сведе глава и несъзнателно свря лицето си във врата му, там, където ризата бе разкопчана. Премигна от усещането на, тази гореща мъжка плът, покрита с косъмчета с цвят на махагон. Едно от тях я погъделичка. Тя сбърчи нос и се учуди.

Езикът ѝ сякаш сам намери пътя към непослушното къдраво косъмче. Искаше само да го махне, но то прилепна и езикът ѝ игриво го подръпна, а после близна пламналата кожа.

Ръцете на Пейгън конвулсивно се впиха в китките ѝ. Тихо и гърлено прозвуча произнесената от него ругатня.

Устните ѝ несъзнателно се усмигнаха. Някакъв инстинкт, който тя не разбираше, подтикна англичанката със синьозелени очи да захапне къдравото косъмче и да го подръпне още веднъж.

– Милостиви Боже! – простена Пейгън, пусна китките ѝ и обхвана главата ѝ с ръце. – Не спирай. *Angrezi!*

Неговата настоятелна молба разпръсна сладостната омая.

Преди това обаче тя *разбра* какво е усещането при допир с него.

Приятно. Много повече от приятно дори. Той беше мъж, истински мъж, който я накара да се почувства пълноценна жена.

Кожата му беше извор на живителна топлина, гласът му бе груб и първичен, подобно допир на гола кожа до грапавата кора на дърво.

Нейната гола кожа.

В съзнанието ѝ изплуваха други видения, които накараха кръвта ѝ да се разбунтува. Неговите големи бронзови ръце по пламналата ѝ плът. Мазолестите му длани, силни и дразнещи. Те взимат... всичко, което поискат.

А тя иска той да взема повече и повече, докато самата тя е цялата желание. В страстен копнеж по недостижимата лудост да се превърне само в плът и кръв.

Мили Боже, какво правеше той с нея?

Ръцете ѝ се свиха в юмруци и го заудряха по гърдите. Тя замята глава в опита си да се освободи от дланите, които обгръщаха лицето ѝ.

– П-пусни ме!

– Защо? – бавно изрече Пейгън. Лицето му се напрегна. – На теб ти харесва точно толкова, колкото и на мен. Защо тогава да спирам? – той повдигна лицето и нагоре и очите ѝ срещнаха изпепеляващия му поглед. Може би Ръксли не те е обучил достатъчно, *Angrezi*. Нека аз да ти покажа как да накараш един мъж да се разпадне на хиляди късчета.

Лицето му бе потъмняло от гняв, когато се наведе по-плътно над нея.

– Първо, когато докосваш един мъж, давай си вид че това ти доставя наслада. Движи тялото си. Шепни. Потръпвай. Така изпълнението ти ще бъде правдоподобно. – Един мускул подскочаше под кожата на здраво стиснатите му челюсти. – После разтвори устни и погледни жертвата си така, както ме погледна преди малко – зашеметена и копнееща. Самата първична невинност! За Бога, така можеш да повалиш на колене всеки мъж само за секунди!

Погледът все така изгаряше лицето ѝ. Под сянката на сплетените клони чертите му преливаха в тъмни ивици, започващи от тъмните очертания на устата и стигащи до черните дъги на сключените му вежди.

Гласът му стана твърд при следващите думи:

– Най-важното, скъпа. Гледай мъжа в очите. Отчитай промяната в усещанията му. Прецени слабостта му. И се постарай да му внушиш, че той е единственото нещо на света, което има значение за теб. Нямах представа какво е това за самочувствието на мъжа – добави той с горчивина.

Тя се вкамени в прегръдката му, отвратена от циничната откровеност в думите му.

Възможно ли е това да е истина? Наистина ли съществуваха такива жени, които да се държат така, за да получат пари и власт?

И дали някога и *тя* не е била една от тях, преди да загуби паметта си?

През схванатото ѝ тяло премина тръпка. Тя се извърна, обзета от предчувствие за нещо ужасно, което дори не можеше да определи с думи. То само чакаше притаено да нахлуе в съзнанието ѝ. Мили Боже, само да можеше да си спомни...

Пейгън грубо се засмя.

– Поздравления, мила моя! Колко бързо възприемаш! Сега разбирам защо Ръксли е избрал теб за тази задача. Но обучението ти все още не е първокласно. – Ръцете му разтвориха дланите ѝ и мазолестите му пръсти започнаха да се провират между чувствителните им вдлъбнатини. – Ако все пак всичко това не ти донесе желаната победа, просто наклони назад хубавата си главица и чакай. През цялото време не забравяй да притискаш меките си бедра към бедрата на жертвата ти. Срещу такава атака той няма да има никакъв шанс. За нула време глупакът ще почне да яде от ръката ти.

– Спри, Пейгън – дрезгаво изрече тя. – Нямахте... нямахте нищо подобно.

Устните му се изкривиха в иронична усмивка.

– Нямахте ли? Тогава ми кажи какво *имахте*, Синамон! Ето, погледни ме, цял съм слух.

Тя усети горчивината в гласа му и забеляза върху лицето му сянката на съжалението и отчаянието.

Разбира се, тя не харесваше този мъж, но за да остане честна пред себе си, опита се да обясни действията си.

– Аз... аз не го бях *планирала*. Да ме опази Бог, аз не мислех, аз просто... – широко отворените ѝ проблясващи очи се спряха на суровите му ръце. – Това някак си просто *стана*.

Гордостта я възпря да продължи. *Неговото* предубеждение беше неразбиваемо. Загриза долната си устна, мъчейки се да се овладее.

– Не си прави погрешни изводи. Уверявам те, че това няма да се повтори – каза глухо накрая.

– А-а! Тук грешиш, *Angrezi*. Ще се *повтори*. – Пръстите му отново обхванаха лицето ѝ. – И аз мисля, моето момиче, че искам това да стане веднага.

Само след още един удар на сърцето си тя почувства горещите му устни върху своите, твърди и жадни, властно устремени. Остана ѝ само усещането за зъбите му, езика му и дръзката му мъжественост.

Тя се опита да извика, но не можа.

Да остане хладнокръвна и спокойна, но не успя.

Точно обратното. С бясно разтуптяно сърце тя се мъчеше да се съдържи да не се притисне плътното до него, да не се поддаде на чувствената наслада от допира му като някоя от онези безсрамни и презрени жени, които той току-що ѝ бе описал.

Устните му властно и ненаситно обхванаха нейните. Твърдият му парещ език се опита да проникне през стиснатата преграда. Но тя не се подаде и Пейгън светкавично промени тактиката си. Поглъщането бе заменено с дебнене. Игриви, примамващи, устните му бавно започнаха да покриват лицето ѝ с целувки. Меки. Влажни. Горещи. Като кадифе.

Тя сладостно въздъхна. Той я чу и дълбоко от гърлото му изригна смях. Езикът му бавно се насочи между устните ѝ и този път победи, потъна дълбоко в сатенената мекота.

– Синамон... – на свой ред изпъшка той, натежал от неистов глад и обезумял от първото си мъчително завоевание.

Коленете ѝ се подкосиха, сякаш краката ѝ станаха гумени. С отчаян

жест ръцете ѝ намериха раменете му и се вкопчиха там като в спасителна опора. През цялото време тя се молеше: „Нека спре!“

Но в същия миг разбра, че ако той престане, тя сигурно ще умре.

– Кажи го, Синамон. Кажи ми, че и ти го искаш.

– *Н-не!*

Но кръвта ѝ протестира, жадуваща и гладна. Събудена сякаш след цяла вечност, сега тя неудържимо препускаше по тялото ѝ и танцуваше във всяка негова клетка, гневна, че е бил нарушен дългият ѝ сън, прекаран без изкушенията на плътта.

– П-Пейгън – промълви тя, но усети как устата му се раздвижва. В следващия миг устните ѝ се разтвориха и отново приютиха твърдия му език. Дълбоко в него се зароди ново стенание. Пръстите му милваха пламналите ѝ бузи, докато езикът му галеше с въздушни движения устните ѝ.

– Добре, *Angrezi*. Бързо усвояваш урока. Този път беше по-усърдна.

Изведнъж тя изпита неудържимо желание да *изпълни* всичко онова, което той ѝ описа. Ангели небесни, това беше нелепо!

– Престани, проклет да си! – с преbledняло лице тя се отскубна от ръцете му и го удари с юмрук в устата.

Пейгън я пусна, ругаейки. Изражението на лицето му не вещаеше нищо добро.

– Я слушай, долен глупако! *Аз не съм уличница!* Не съм на служба при Ръксли. Кога най-сетне ще го проумееш?

Както обикновено, едната му вежда се повдигна в знак на недоверие.

– Откъде знаеш, след като си загубила паметта си?

– Ами добре тогава, не знам, но просто *мисля*, че не съм такава – в гнева си тя продължи с откровенията: – Никога не бих направила такова нещо по собствена воля, това *го знам*.

– Това са само приказки, *Angrezi*.

– Чуй ме, по дяволите! – избесня тя. – Това е важно! – Сега *тя* обхвана лицето му с длани и се втренчи в него със святкащите си очи. – Не знам коя съм, нито *какво* съм, но някога ще разбера. Има тънички нишки, които ще ме заведат до миналото. Ето сега съм сигурна, че ти казах истината.

Студени ониксови искри избухнаха в здравето му непримигващо око.

– Ти все още не ми вярваш, нали? – нежните ѝ прости трепнаха. – Това не те интересува! И защо пък да те интересува? Ти си човек, който

подрежда всичко около себе си. Притежаваш богатство, сигурност и безгранична увереност в способностите си – гърлото ѝ се стегна от напирашите сълзи. – Да знаеш, голям късметлия си, господин Пейгън – успя все пак да продължи тя, – защото аз *нямам* нито едно от тези неща. Дори най-малкото – аз нямам име!

Ръцете ѝ се отпуснаха надолу като отсечени. Тя се обърна, но само след секунда загубелите му пръсти се сключиха около китките ѝ.

– Греша, Синамон – прошепна Пейгън – Някои от тези неща не са верни. А ако смяташ, че тук аз владее положението, много далеч си от истината. Последното, което имам точно сега, е контрол над самия себе си. И да ти кажа ли защо? Заради *теб*! И как да се владее като погледна сочните ти устни, като гледам пулсиращата вена на шията ти! Боже, всеки път, когато зърна тези дяволски съвършени гърди с коралови зърна, очертани под корсажа ти! Не, за какъв контрол може изобщо да става дума!

Тя просто остана без дъх от неговата искреност. Заля я вълна от смущение.

Нима той искаше да каже, че...

Пейгън се извърна и намести пушката на рамото си. Върху лицето му отново падна маската на ледено безразличие.

– Засега уроците свършиха. Така че, отиваме ли на брега или не?

Внезапната му грубост я ядоса.

– Ти си жалък, отвратителен...

– Добре! – кресна той и решително се обърна назад. – Щом е така, можеш и сама да намериш пътя. А после да останеш през нощта в джунглата.

– Ще отидем, по дяволите! – в очите на златокосата му спътничка лумнаха зелени пламъци. Тя ревниво проследи случайно прокрадналия се слънчев лъч, който погали загорялото му лице. Ядът ѝ се усили, защото не можеше да откъсне очи от играта на мускулите му при всяко негово движение.

Защото очевидно за нищо друго не беше в състояние да мисли.

Той ѝ хвърли победоносен поглед и закрачи пред нея, без да се стареа да съобразява бързия си ход с нейния. Подхвърли през рамо.

– И когато започнеш да изоставаш, *Angrezi*, всичко, което се иска от теб, е само да ми кажеш.

Устните ѝ плътно се прилепиха, преди тя да се сопне:

– По-скоро налъми ще цъфнат, отколкото аз *да изостана* от теб!

Едва бе изрекла тези думи, когато някъде отгоре се чу шум от

срутване на нещо тежко, и в краката ѝ с трясък се строполи дебело пъстро въже. Само че това не беше въже, а питон, дълъг дванайсетина фута и поне един фут дебел. Огромната змия можеше да задуши в прегръдките си див глиган за двадесет секунди.

А човек за десет.

Лицето ѝ пребледня като платно. Отвори уста, но не можа да произнесе нито звук.

– Дръпни се! – категоричната заповед не ѝ позволи да задава въпроси и тя безмълвно се подчини. Той вече бе свалил пушката от рамото си. Свали предпазителя, внимателно се прицели и изстреля два куршума в главата на влечугото.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато той ритна безжизнената, все още потръпваща грамада мускули с върха на лъснатия си ботуш.

– Като се връщаме, ще го взема за Мита. Месото на питона тук се счита за деликатес. Разбира се, ако се приготви добре. Ще ти предложи да опиташ.

Тя свирепо го изгледа, докато слепоочията ѝ продължаваха бясно да бумтят.

– Страхотна идея, господин Пейгън. Убедена съм, че месото от питон ще бъде неповторима вкусотия – каза тя с кисела усмивка. – А сега, ако незначителната демонстрация на ловджийското ти умение и мъжество вече приключи... – тя не довърши, а вместо това посочи пътеката. – Забрави ли, че слънцето скоро ще залезе?

Пламналият му премрежен поглед затанцува върху лицето ѝ.

– О-о, помня, Синамон! Всяко проклето нещо! Дори някои неща, за които ще пожелаеш да съм забравил...

Все още усмихнат след тази двусмислена заплаха, той тръгна към брега. И не я удостои повече с внимание.

* * *

Над Сейнт Джеймс Парк валеше студен дъжд като из ведро. Тежките капки биеха по първите цъфнали в Лондон зюмбюли и барабаняха по стъклата на единствената къща в околността, чиито прозорци все още светеха в този ранен час преди зазоряване.

Но собственикът на къщата изобщо не забелязваше дъжда. Той беше слаб мъж със студени очи, който беше сам в богато мебелирана стая, украсена със старинни и скъпи вещи.

Напълни една кристална чаша със столче с отлежало бренди и я повдигна в мълчалив тост. Браво, старче, каза си, докато гледаше

пречупените през кристала цветни отблясъци на течността, преди да отпие бавно с жеста на познавач, какъвто беше всъщност.

После тънките му устни се присвиха. Нека си мислят че съпялата случайност ги е събрала отново. Да, магията беше мощно оръжие, ако човек вярваше доста.

Само дето онзи глупак на „Ориент Куин“ беше объркал нещата и сега малката мръсница беше изгубила паметта си.

По устните му пробягна бегла усмивка. Може би и това щеше да бъде от полза за него. Да не пропуснеш да заплати на информатора си за тази ценна новина. Засега все още нищо не се знаеше за рубина, но това не го учудваше. Сент Сир беше твърде умен и не можеше да го съхранява на случайно място.

Чертите на лицето му се изостриха. Остави чашата и бръкна в джоба си, откъдето извади малък ключ, закачен на златна верижка. Наведе се и го пхна в най-горното чекмедже на бюрото си. Извади кутия, изработена от махагон и палисандрово дърво.

Вътре кутията беше тапицирана със снежнобял сатен. Докато я гледаше втренчено, в очите му неочаквано лумна пламък.

Толкова дяволски близко!

Крейтън трябваше само да го грабне, преди да убие този глупак със Хъмфри. Но явно някой го беше изпреварил и беше изчезнал с рубина.

Очите му се премрежиха. Безкръвните му пръсти нежно и благоговейно галеха сатена. С всяко движение огънят в очите му се разгаряше.

Но не биваше да бъде нетърпелив, каза си мъжът, докато докосваше мекия плат.

Скоро щеше да притежава своя рубин, заедно с всичко останало, което желаше. Никакви земни или небесни сили не можеха да го спрат.

А най-малко някаква си твърдоглава незначителна жена.

Самодоволно си помисли, че най-хубавото от цялата работа, щеше да бъде да види лицето на Деверил Пейгън, когато той разбере какво е изгубил.

20.

„По дяволите този недодялан червей!“

Побесняла от гняв, тя втренчи синьозелените си очи в широкия му гръб. В тях святкаха искри. В началото той бе подмамил тялото ѝ с тази наслада, така изненадваща, която не можеше да контролира с разума си.

А после, после си позволи нахалството да се подиграе на отговора ѝ – какво по-голямо доказателство за подлата му същност.

„Кучи син! Безцеремонна долна твар!“

Внезапно дъхът ѝ секна. Растителността, която потискащо надвисваше досега над тях, бе сменена от открито светло пространство. Остър пронизващ вятър бръсна лицето ѝ. Изумрудено синият цвят на морето се разстла пред погледа ѝ. Само далеч на запад, там където слънцето потъваше в хоризонта, се бе образувало кървавочервено петно.

Студеният вятър брулеше тялото ѝ. Вълните с ритмичен плясък се разбиваха в бялата пясъчна ивица на брега.

Пулсът ѝ се учести. Погледът ѝ помръкна, като забеляза как Пейгън уверено крачи по брега.

Той винаги намираше изход, нали? Добре тогава, може би и сега щеше да го намери.

Тя се наведе и загреба от топлия пясък. Напълни шепите си колкото може повече и тихо приближи към жертвата си. Пясъкът се разби със свистене във врата и раменете му и напълни яката му. Този звук страшно ѝ хареса.

Много добре! Той си бе заслужил това неприятно усещане за това, че...

За какво? За това, че я бе целувал, когато беше зашеметена? За това, че бе накарал сърцето ѝ бясно да тупти?

За това, че бе изискал насила откровеността ѝ?

Пейгън бавно се обърна. Очите му искряха.

– Ти ще съжаляваш за това, *Angrezi* – устните му потръпнаха и той приближи.

Преди да успее да си помисли каквото и да било, тя загреба още една шепя пясък и я хвърли срещу него. Този път го удари в гърдите.

– Първата беше за нахалството – каза дрезгаво тя. – А втората за...

„Е, *хайде кажи му!*“, обади се в нея подигравателен глас. „*Каж* му, *защото ти е показал лицето на собствената ти страст.*“

Бузите ѝ почервеняха.

– Е, *Angrezi*. – той бе толкова близо, че можеше всеки момент да я сграбчи. За нейно учудване обаче, не го направи. Погледът му бе не помалко безжалостен от допира. – Е, и? Защо спря? Тъкмо започна да ми става интересно.

Тя наведе очи, за да ги скрие от изгарящата му проникателност.

Но това, което сега видя, още повече я изтормози. Всяко косъмче от загорелия му врат, всеки сантиметър от бронзовата му кожа ѝ се

присмиваха. Тя забеляза една малка, като мънисто капчица пот върху врата му, забеляза как белият пясък бе посребрил здравите му гърди.

Несъзнателно Синамон почувства как повдига ръка, за да погали тази бушуваща плът, за да отърси малките песъчинки от буйната му коса.

„Боже мили, няма всичко се повтаря наново? Какво става с мен?“

Опитвайки да се овладее, тя почувства как устата и пресъхва, как мускулите на шията ѝ се вдървяват. С едва сдържан гняв, той бавно се наведе към пясъка.

В следващия миг тя вече бягаше по плажа.

Първата шепа пясък попадна малко под кръста и. Чувайки мрачния му смях, тя побягна още по-бързо.

Но при следващия бесен удар на сърцето ѝ, той вече бе хванал полите ѝ и я сграбчи. После бавно загъна така плата, че я принуди да го погледне.

Първо видя очите му, бляскави под полупритворените клепачи.

После видя ръката му, сграбчила шепа пясък.

Тя се мятеше, опитвайки се да се изкопчи, погледът и не се отделяше от мазолестите му ръце. Истеричното дърпане я повали на земята. Падайки, тя протегна ръка, за да се подпре.

Но тя не падна върху твърдия пясък, а върху топлата му мускулиста гърд и го повлече със себе си. Осъзнала какво се е случило, гореща вълна обля тялото ѝ.

– П-пусни ме! – изкрещя тя. – Ти получи единствено това, което заслужаваше.

Пръстите му, с полепнал по тях пясък, се спряха само на сантиметри над лицето ѝ.

– Не, няма да те пусна, докато не разбере за какво заслужих втория удар, Синамон.

Проклинайки непослушния си език, тя се извиваше лудешки под него. Но всяко нейно движения я плъзгаше още по-плътнo към каменните му бедра, към загорялата му от слънцето кожа, към...

Разширени от ужас, очите ѝ отново срещнаха лицето му.

– С какво заслужих втория удар, *Angrezi*. Каж ми!

И сякаш, за да потвърди сериозността на намеренията си, Пейгън пусна една тънка струйка пясък върху лицето ѝ.

Синамон се давеше, задушаваше я горещината на тялото му. „По дяволите, огромен е!“ И въпреки че го мразеше, тя сега се почувства добре в топлото, кипящо от живот пристанище на неговата мощ.

Очите ѝ станаха огромни.

Да, тя *наистина* го мразеше! Мразеше го, мразеше го...

Едва сега почувства болката от острия сблъсък. Колената и бяха омокнали, зърната ѝ се втвърдиха при допира с гърдите му.

– С надменността си! – изкрещя неистово тя. – Помисли си, че ме е грижа за теб!

Тя се извиваше в прегръдките му, отчаяна, че не може да избяга, да скрие издайническото вълнение на тялото си.

Още една струйка пясък посипа лицето ѝ. Този път тя беше благодарна за това, защото се надяваше, че това ще отвлече вниманието ѝ от срамното потрепване на гърдите, от сладостната жар, обляла слабините ѝ.

Но напразно... Нищо не можеше да ги скрие.

– Лъжеш! – гласът му бе плътен и галещ.

Пейгън се намести под нея, чувствайки всичко.

После бавно мушна бедрото си между краката ѝ с искрящ от напрежение поглед.

Всеки бавен, упойващ удар бе неистово блаженство за нея.

И истински ад.

Сърцето ѝ биеше лудо. Заливаха я огнени вълни. Но тя никога не би си позволила *той* да узнае това.

– Искаш да знаеш истината ли? Е, добре тогава.

– *Мразя те!*

Устните му се разтегнаха във вълча усмивка. Той не отмести погледа си от червените петна по лицето ѝ.

– Значи ме мразиш... О, Синамон, та тогава аз обичам да ме мразиш.

Бедрото му я притисна по-високо и тя конвулсивно потръпна.

Изведнъж усмивката му изчезна. Лицето му потъмня от желание. В този миг той сам бе безпомощен пред порива на първична, дива страст.

– Целуни ме, *Angrezi!* Целуни ме поне веднъж. Така, както би искала!

Дланите му се отпуснаха и пясъкът посипа полата ѝ.

Той вече я целуваше.

А тя... Боже мой, тя също. Така, както бе поискал.

Пейгън почувства устните ѝ да се отдават и тялото му внезапно се стегна. Влажните му устни се впиха в нейните, жадни за топлина, а не за женска престореност. Езикът му се опитваше да се прокрадне през все още стиснатите ѝ устни.

Синамон трескаво се мяташе отгоре му, търсейки... сама не знаеше какво. Простена. Пейгън се усмихна.

Внезапно тя осъзна, че пръстите ѝ мачкат раменете му, а бедрата ѝ жадно се разтварят, за да приютят твърдия му член.

Огнена вълна заля лицето ѝ.

С див стон Синамон се претърколи на земята и с мъка се изправи на крака.

„*Боже мой, аз...*“ Пръстите ѝ се свиха в юмрук, после нервно се изпънаха. „*Господи, в какво съществуване съм се превърнала!...*“

Тя побягна заслепена по брега. Далеч от проникателния, всевиждащ взор на Пейгън, далеч от издайническия трепет на собствената си плът.

Далеч от срамното откровение на страстта...

– *Angrezi*, спри! – той промърмори някакво проклятие. – Ти не можеш...

Тя не обърна внимание. Защо си бе позволила така *изцяло* да се отдаде?

Сълзи замъгляваха очите ѝ. Спъна се в един голям камък близо до водата и с мъка се задържа да не падне.

Пръстите ѝ се нахвърлиха трескаво върху копчетата на блузата. Останала по въздушно лек корсаж, тя се втурна да развързва надиплените си фусти, докато най-последно изрита и тях.

Корсета си, естествено, не можеше да свали. Но защо не чорапите?...

Синамон сръчно нави копринените си чорапи почти до колената.

После се хвърли към водата.

Свежата милувка на вълните обля лицето ѝ. Сега тя усети ласката на хладните, сатенени води, на гальовното, спокойно течение. Само те биха я избавили от спомена за срамното разголване на желанието ѝ.

Вълната се отдръпна, плискайки се в нозете ѝ. „*Истински рай*“, помисли си тя, навлизайки още по-дълбоко и почувства как изпепеляващата жегна на джунглата бавно се отдръпва.

С прилива на следващата вълна, пясъкът нежно погали пръстите ѝ. Беше великолепно.

Хлад след безкрайната жегна...

Със следващата крачка студените води се покачиха до бедрата ѝ. От гърлото ѝ се изплъзна въздишка.

Нима вече се бе възнесла в небесата!? Тя навлезе още по-дълбоко.

– *Angrezi*, спри! Не влизай навътре!

Това бе дрезгав кръсък, звук който беше немислим в този свят на блаженство, в който плуваше тя.

Синамон реши да не му обръща внимание. „*Може би този глупак се ядосва от това, че не се съблякох съвсем*“, помисли си тя.

– Синамон, чакай!

Но тя продължи напред със злорада усмивка. Водата беше до брадичката ѝ.

В следващия миг рязко отскочи назад. Болка раздра гърба ѝ.

„*По дяволите, защо забравих, че водата е солена!*“

Болката нарастваше с всяка измината минута, впивайки се в раните ѝ като киселина. Тя се олюля и почти в несвоят потъна във вълните на болката.

Смътно чу грубата ругатня на Пейгън, последвана от приглушеното трополене на ботушите му по пясъка.

– Казах ти да спреш, по дяволите! Да не би случайно да си неизлечимо болна от инат!

Силните му, мазолести пръсти се вкопчиха в корсета ѝ и го свалиха от раменете.

Тя се дръпна и едва не изкрещя „Престани!“.

– Трябва да махна това. Просмукано е със сол.

Синамон потрепери от непоносима болка.

– Господи! Помогни ми, Пейгън, моля те!

Англичанинът мрачно започна да отлепва корсажа. „*Солта поне ще прочисти раните*“, помисли си той. Но Пейгън знаеше, че болката ѝ е непоносима.

– Спокойно, Синамон. Още секунда само и ще свалим тези неща.

Пейгън се проклينا, че не е предвидил навреме тази опасност.

– Вдигни ръце! – заповяда той, за да измъкне златистото бельо през раменете ѝ.

Тя му се подчини, вкопча ръце една в друга, опитвайки се да забрави за изпепеляващата я болка в гърба. Въпреки усилията, от устните ѝ се отрони още един задавен стон.

– Плачи си спокойно, *Angrezi* – мрачно каза Пейгън. – Не е нужно да ми обясняваш. Тези рани сигурно болят адски.

При тези така сурови, така неочаквани думи на състрадание, от очите ѝ бликнаха сълзи. Тя прехапа устни, мъчейки се да сподави риданията.

– Все още не се предаваш. Е, добре тогава, дръж се. Болката скоро ще премине.

Опитвайки се да не забелязва изящната извивка на гърдите ѝ, кестеяното снопче, което прозираше през влажните кюлоты, Пейгън свали ризата си и избърса капчиците солена вода от гърба ѝ. Искаше му се да направи нещо повече, но се страхуваше да не замърси раздразнените рани.

„*Защо не се сетих да взема превръзки?*“, питаше се нервно той. В този момент си спомни за чистата риза в кожената торба. Проклинайки, Пейгън побягна нагоре към хълма, извади ризата и се върна на брега.

С нежно старание англичанинът отърси и последните капчици от окървавения гръб. Пръстите му леко докосваха слабите ѝ рамене.

Той бе направил всичко необходимо. Дори повече – за което говореха нервно стегнатите ѝ мускули.

– По-добре ли си сега, Синамон?

С накъсан и дрезгав глас тя с мъка каза:

– М-много по-добре, благодаря. Но сега... искам да си тръгна.

В гласа ѝ звучеше поражение и това подразни Пейгън. Той внимателно загърна голите ѝ рамене с ризата си. Това бе малкото удоволствие, което бе пожелала тя, но то отново ѝ донесе болка.

Някакъв вътрешен глас му подсказа, че това няма да е последният път, когато той ѝ причинява болка.

Той загърна тялото ѝ в ризата си в напрегнато мълчание, опитвайки се да закопчае горното копче. В този миг едновременно чу и усети зададения стон, разтърсил тялото ѝ.

– Недей, Синамон. Не я дърпай! Това може да те убие.

Пейгън разтърси раменете ѝ. Сега той говореше, убеден от собствения си горчив опит, опит, който едва не го осакати.

Но тя не биваше да страда по същия начин.

Внезапно тя се олюля и се озова в прегръдките му, зарови лице в гърдите му, а ръцете ѝ обхванаха кръста му.

Стиснал зъби, Пейгън прокара нежно пръсти в косата ѝ и я привлече към себе си, мълвейки тихо думи на утешение и подкрепа. Сълзите ѝ обаче не спираха, ронеха се горещи и мълчаливи, докато в един миг почувства, че тя плаче не само от болка.

Всеки допир на набъбналите ѝ зърна в гърдите му, всяко плавно полюшване на бедрата ѝ като че ли го раздираха с нокти – стръвни и гладни. Мъжът стискаше зъби, опитвайки се да задържи бушуващото желание.

„*Сега си го връщаш, изкусителко. Сега ме принуждаваш да позная вкуса на собствената ми страст, дразниш пулсиращата рана на*

неутоленото ми желание. “

Jo hoga, so hoga.

Но Пейгън знаеше, че въпреки болезнената неудовлетвореност, той се стремеше да задържи мига, да чувства по-дълго топлото търкане на гордите ѝ гърди до зажаднялата си кожа, здравата прегръдка на стегнатите ѝ бедра.

Тялото му гореше от порива на природата, но той искаше точно това. Дори смъртта в този момент му се струваше приятна.

Ноктите ѝ дълбаеха гърба му. Тя трепереше, топлите ѝ сладки устни докосваха врата му.

Пейгън стенеше, без да издава звук, сладкото мъчение се увеличаваше безкрайно.

„Помисли си за нещо друго, глупако! Мисли за каквото искаш, само не и за това, че и на нея ѝ е хубаво и че ти искаш този миг да продължава вечно!“

Слабините ѝ сякаш се отвориха и обгърнаха като мека възглавница твърдата му мъжественост. Той внезапно си пое дъх.

Синамон нервно отпусна ръце и отметна назад глава. До този момент тя бе стискала конвулсивно гърба му.

– Пейгън? Какво стана? Да не би... да те нараних...

„О, Синамон, само да знаеше! Да знаеше как искам да ме нараниш още по-дълбоко, да слеем голите си тела, да страдаш от изгарящ копнеж аз да проникна в теб... Да изгорим заедно в пожара на страстта и от телата ни да останат само тлеещи въглени, само ситна, разпиляна от вятъра пепел...“

Може би тогава бих забравил...“

С тихо проклятие англичанинът се опита да не издаде вътрешната борба на страстта и стисна устни. Скулите му рязко се очертаха.

– Да ме нараниш? Всичко бих понесъл, *Angrezi*, въпреки че – признавам – ноктите ти са доста остри.

После бързо напъха ръцете ѝ в ръкавите на ризата и закопча копчетата. Когато я отдели от себе си, почувства истинска болка. Дългите му пръсти се заровиха в разрешената му коса. Пейгън мрачно огледа брега.

– Къде, по дяволите, съм оставил проклетата пушка?

Но не пушката, не дори белия пясък на плажа видя той. Погледът му срещна очите ѝ, замъглени от вълната на желанието, заляла тялото ѝ, предизвикала този неудържим трепет. Сега у нея нямаше и следа от коравосърдечната изкусителка, каквато беше преди да познае болката. Тя сега бе просто едно невинно момиче, поело дълбоко дъх и изведнъж

събудило се, за да познае порива на страстта.

Господи, как му се искаше той да ѝ покаже останалото...

В този миг някакъв звук, едва различим сред равните пориви на вятъра и плисъка на вълните, прикова вниманието му.

Но беше твърде късно.

Лекото поскърцване на нечии предпазливи стъпки върху пясъка предупреди Пейгън, че вече не са сами.

21.

Те бяха трима, огромни мургави мъже, готови на всичко.

„Професионалисти“, помисли си Пейгън, забелязвайки как го обграждат от три страни.

А той като последен глупак, бе забравил пушката си.

Пейгън присви очи, огледа се светкавично наляво и надясно, пресмятайки шанса си да им се изплъзне, ако побегне.

Той изобщо нямаше шанс. До него стоеше жена. Той би им избягал, но не и *тя*.

– Т-това твои приятели ли са? – дочу едва доловим шепот.

– Де да бяха – отвърна тихо Пейгън. Внезапно погледът му стана напрегнат. Той мярна издължения силует на пушката си там, където я бе захвърлил, прикрита в сянката на камъка.

За щастие, тримата все още не бяха я забелязали.

– Чуй ме внимателно, Синамон. Не след дълго тук ще стане доста горещо. Ако ме отведат, ти трябва...

Внезапно думите му секнаха. Защо да се тревожи за *нея*? Това бяха хора на Ръксли. Следователно тя не бе в опасност.

Опасността грозеше единствено *него*.

Но по разширените ѝ от страх очи Пейгън разбра, че Синамон все още не е осъзнала този факт. А това до някъде щеше да му бъде от полза...

– Не се обръщай! – нареди ѝ тихо той. – Когато ти кажа, тръгни към онзи камък.

Докато ѝ говореше, той бързо разкопча двете копчета на ризата и леко разтвори деколтето, за да се вижда кадифената ѝ кожа.

Малките подробности бяха особено важни.

– К-какво правиш?

– Просто правя нещата да изглеждат по-истински *Angrezi*. Не, не ги

гледай. Опитвам се да си откупя малко време, нали разбираш?

Той сграбчи тялото ѝ, разигравайки истински образец на мъжественост.

Прошепнатите думи, обаче, бяха съвсем различни от разгорещените му движения.

– Стреляла ли си с пушка, Синамон?

Ръцете му не преставаха да я опипват. Придърпвайки я към бедрата си, той имитираше задъханите тласъци на обладаването.

– С П-пушка? Аз... не... мисля, че не – възкликна от учудване тя.

„Защо да ѝ се сърдя?“ – помисли си Пейгън проклинайки Ръксли, че вълвлича жена в играта.

В края на краищата, нямаше кой знае какво значение дали тя наистина умее да стреля. „Само видът на жена, прицелила се с пушка – помисли си Пейгън – е достатъчен да повали и най-смелия мъж на колене от страх.“

Пейгън наведе глава и впи устни във врата ѝ имитирайки хищна целувка.

– Само освободи предпазителя – прошепна ѝ рязко той. – После се прицели в она, дългия – в центъра. Той изглежда е главният. Всъщност, *не стреляй* по дяволите. Този път някой от тях ще трябва да отговори на един-два мои въпроса.

„Този път?“ Жената в прегръдките му премигна. Борейки се с горещите тласъци на желанието, опитвайки се да разбере какво крои Пейгън.

А зад нея мрачното трио се бе разположило ветрилообразно на брега.

– Сега, опитай се да изглеждаш ядосана. Всъщност, аз ще ти помогна – добави сериозно Пейгън. – След малко ще изрека някои доста груби думи, Синамон. Чуеш ли ги, искам да тръгнеш към пушката, пронизвайки ме с възможно най-ненавистния поглед, на който си способна. – Устните му се изкривиха в мрачна усмивка. – Така, както – в интерес на истината ме гледаш през по-голяма част от времето. Готова ли си?

Тя сбърчи кестенявите си вежди.

– Мисля, че да, но...

– Спести си въпросите, *Angrezi*.

В следващия миг той рязко се промени и я отблъсна от себе си така грубо, че тя едва не падна. Те именно това и очакваха.

Лицето му стана гневно.

– Кого си мислиш, че мамиш, кучко? Това ли разбираш ти под

страст?

Той я изгледа презрително и повиши тон:

– По дяволите, та в Коломбо съм имал и по-добри курви само за три рупии. Ще трябва да измислиш нещо по-интересно, преди да съм ти...

Пейгън рязко се обърна. Преструвайки се, че за първи път забелязва мълчаливите си наблюдатели, той млъкна.

Последваха дълги и цветисти псувни.

– А, ето какво правила тази кучка тук на брега. Трябваше да се досетя – той присви тъмните си очи и в тях забляска опасно огънче.

– Тук ми намирисва на Ръксли. Само *той* би пратил жена да му върши мръсната работа.

Един от мъжете, с лице на ястреб, застанал в центъра, ехидно се усмихна.

– Бая хваща окото, а? Да, курвата си свърши добре работата, Пейгън. Доколкото чувам, нещо е размътила спокойните води, в които плува нашият капитан. Останалото ще го вършим ние. А, повярвай ми, ние знаем как да довършим мъжки работата.

Той направи знак на мъжете от двете си страни да тръгнат към плажа.

– Но преди да съм те пречукал, ще те накарам да изпееш пред Ръксли всичко, което знаеш. Е, ако не ме бива много с финеса, ще го докарам откъм бързина приятелче.

При кривата усмивка в устата му зейна празнина от три липсващи зъба. После извади от задния си джоб дълга, извита кама.

– Имам я от Алхабат, от петдесет и седма. Един побъркан туземец се опита да ме обръсне. Острието обаче ви е достатъчно остричко, надявам се. Искаш ли да опиташ?

Пейгън повдигна вежди с хладнокръвен присмех.

– Алхабат. Та, къде беше, като влязоха бунтовниците? Криеше се зад укрепленията с жените, а?

Малките, свински очички на противника му се свиха.

– Ще съжаляваш за тези си думи, копелдако. Е добре, говори си. Скоро така силно ще заговориш, че ще те чуе цяло Коломбо.

Зъбите му блеснаха, докато забърсваше извитото острие в ръкава си.

Пейгън незабележимо следеше движенията на жената. Тя почти бе стигнала до камъка, отстъпвайки бавно назад, без да сваля гневната маска от лицето си.

„Чудесно се справяш, Синамон. Много добре. А аз ще се опитам още малко да отвлека вниманието на тези главорези...“

Пейгън скръсти ръце на гърдите си и зае преднамерено нахална поза.

– Нима Ръксли си е мислил, че една курва е в състояние да ме накара да пропея? По дяволите, та това е било прекрасна идея! Но ти, драги, няма да имаш повече късмет от тази скапана кучка. И все пак, предполагам че тя се справи доста по-добре от вас тримата, гадове – добави замислено Пейгън. – Между другото къде ви намери Ръксли? В някой от долнопробните бардаци с опиум в Делхи ли? Или във вертепите на Макао?

– Хвани го, Сами!

Мъжът в средата се обърна към съучастника си. Той обаче се бе втренил в обличената само с мъжка риза и копринени кюлоти жена.

– Нея я остави, тя е на Ръксли – излая шефът им.

„Значи наистина съм“, помисли си тя, но само стисна зъби и старателно запридърпа пешовете на ризата, опитвайки се покрие с тях пушката на Пейгън.

За щастие мъжът с ястребовото лице не и обръщаше внимание. Не я гледаше и третият, препречил пътя на Пейгън за отстъпление. Оставаше ѝ само да насочи оръжието, без да привлече погледите им.

Но преди да успее и да пристъпи, нечий глас се обади само на няколко метра от нея. Тя замръзна, защото се страхуваше да не привлече вниманието им с някакво движение, докато пушката бе в краката ѝ.

– А защо не, Григс – изцвили той. – Тя е по-сладка, отколкото предполагаш. Пък и след като я оправя, няма да ѝ ще да проговори, така че и Ръксли няма да узнае.

– Ако *ти*, драги, я оправяш, нея съвсем няма да я бъде, тъпанар такъв. Остави това, Ръксли смята да...

Григс се наведе напред и блъсна недоволния си съучастник към Пейгън.

– Забрави за кучката, чуваш ли! Сега имаме много по-важна работа от чуването, разплут глупако.

– Успокой топката, де. Аз само си мислех...

– Не ти плащат да мислиш, по дяволите. Прави каквото ти казвам.

Вслушвайки се в тази размяна на любезности, Пейгън наостри вниманието си. Значи те не са професионалисти за каквито ги бе помислил в началото. Тази мисъл малко го поотпусна, докато не му хрумна друго.

Тримата свободно се назоваваха по имена, което означаваше, че не

се опитват да скрият кои са.

„Мръсни гадове! Няма да им се размине така лесно, както предполагат.“

Пейгън незабелязано хвърли поглед към жената до камъка. Тя изглеждаше напълно погълната от усърдието да пригладжа измачканата си дреха. Но, къде по дяволите, беше проклетата пушка? Преди секунда само той я бе видял до камъка.

В този миг в него проблесна прозрението. Тя беше *стъпила* върху пушката, за Бога, беше я скрила под ризата. „Дяволски добре се справяш, Синамон!“

Междувременно Григс бе започнал бавно да се приближава към него. В ръката му проблясваше острието на камата.

– Само едно ни интересува, Пейгън, а ние и двамата знаем какво е то. Така че, защо да не проговориш сам и да ни спестиш неудобството и врявата.

Пейгън не помръдна, въпреки че лесно би се предпазил от това, което предстоеше.

Григс направи знак към останалите двама. Дебелият мъж отляво светкавично вкопчи тлъстите си пръсти в китките на Пейгън и с ритник го повали на колене върху пясъка.

– Я върви на майната си! – изрева Пейгън и почувства как от носа му шурва аленочервена кръв. Той се олюля напред, храчейки кръвта върху пясъка.

– Питам те за последен път – изръмжа Григс. – Къде е проклетата мина? Къде е *рубинът*!

Пейгън не отговори. Мръсните пръсти на дебелия сграбчиха косата му и безжалостно я дръпнаха, обръщайки лицето му нагоре. Проклинайки, Пейгън отново изплю кръвта от устата си.

– Не можа ли Ръксли поне веднъж да дойде сам? Или винаги си намира по-важна работа? Мургави курви за продан, а? Или кораби, пълни с опиум за Китай?

– Загазваш, Пейгън, а дрънканиците ти ни най-малко няма да ти помогнат. – Мъжът, наричан Григс, подаде камата на съучастника си. – Убеди го, Сами.

– Дадено, шефе.

В следващия момент Пейгън бе повален на земята със забито в пясъка лице.

– Положението е следното, господин Пейгън – промърмори в ухото му мазен, равнодушен глас. – Първо, отрязвам дясното ти ухо. След

това лявото. Ако все още не си проговорил, отрязвам десния ти палец. Пробвал ли си някога как е без него, а? Вярвай ми, приятелче, дяволски трудно е. И тогава, ако все още упорстваш, изчезва и другият ти палец. – Тънките устни на мъжа се разтегнаха в злобна усмивка. – За твое добро, надявам се, че дотогава ще си пропял, защото, ако не, ще ти отрежа...

– *Пуси ножа!*

Въпреки непоносимата болка в главата, Пейгън чу ледената команда на женски глас. „*Чудесно, Синамон*“, помисли леко унесен той. „*Сега остава само да ги убедиш, че не се шегуваш.*“

Ръцете, сграбчили косата му, стиснаха още по-здраво и той почувства страхотна болка.

– По дяволите, какво става? – изрева Григс. – Ръксли не ми е казал нищо за това...

Гласът на жената беше неумолим.

– Не се и съмнявам в това, господин Григс. На *такъв* като вас... Сега, обаче, планът се промени и господин Пейгън трябва да бъде незабавно откаран в Коломбо. Господин Ръксли ще ни посрещне там с лодка утре призори. Помните предварително определеното място, нали?

Чул студения й, решителен глас, Григс премигна. Твърдостта му бе значително разколебана.

– Тъх... мястото, да... А, да, разбира се. Но защо Ръксли не...

– Нямам никаква представа, господине. Господин Ръксли не дава обяснения на никого, както трябва вече сам да сте се уверили. Но едно знам със сигурност, господин Григс – той ще бъде ужасно ядосан, ако разбере че не сте се подчинили на нарежданията ми. А вие не бихте искали да видите господин Ръксли ядосан, нали?

Двоумението на мъжа напълно потвърди въпроса.

– Така си и мислех. Сега, вдигнете тази отрепка и вържете ръцете му. Не ми се ще да избяга.

Григс неспокойно се размърда и изруга. Мъжът до него зацъка с език.

– Е, шефе, май почва да ни командва *жена*, а?

– Затвори си устата, Сами, освен ако не искаш аз да ти я затворя.

– Не-е, шефе – отговори неохотно дебелият.

Пръстите му стегнаха още по-здраво скална на Пейгън, сякаш наби ваха стъкла в мозъка му. – Е, и какво ще правим с тоя?

Мъжът с лице на ястреб се бе вторачил в жената с пушката. „*По дяволите тези огнестрелни оръжия – мислеше си раздражено той.* –

Хиляди пъти бих предпочел нож. Да ме вземат мътните, ако тази полугола кучка знае как да си служи с тази проклетата играчка.“

– О'кей, не е нужно да ме държиш на прицел. Чакаме приказката ти.

Той даде знак на дебелия.

– Нали чу какво ти каза, Сами. Вържи го!

– Но господин Ръксли каза...

– *Вържи го, по дяволите!*

Псувайки под носа си, дебелият извади едно дълго тънко въже. Ръцете му трепереха от яд, докато връзваше китките на Пейгън здраво зад гърба му.

– Само че ти ще му обясняваш, чуваш ли?

– Много добре те чувам, а ти прави каквото ти казват и не ми създавай проблеми. *Точно*, каквото ти казват, разбра ли?

Между двамата настъпи напрегнато мълчание. След секунда дебелият сви рамене.

– Дадено, Григс. Както винаги. Ти си шефът.

– Добре е да не забравяш това.

Ругайки, водачът им се обърна към жената с пушката. Той забеляза, че предпазителят е свален, което само още веднъж потвърди първоначалното му впечатление, че тя не е за пренебрегване.

Дали казваше истината обаче, беше съвсем друга работа.

– Изглежда ти печелиш. А сега, какво?

„*Какво наистина?*“ – размишляваше напрегнато англичанката, знаейки че най-добре ще бъде да приключат колкото може по-скоро.

Тя хладнокръвно посочи с дулото пътеката, по която двамата с Пейгън бяха дошли до брега.

– Конете ви там ли са вързани?

– Може да са, може и да не са – Григс присви очи. – Ръксли с какво ти каза, че ще дойдем?

Прониза я страх. Тя нямаше и най-малката представа *какво* е планирал Ръксли, но никога не би позволила този мръсник да се досети за това. Тя престорено небрежно сви рамене.

– Трябваше да получа подкрепление от морето. Преди две нощи дойдох няколко мъже с лодки. – После тя хвърли убийствен поглед към Пейгън. – Той обаче ги откри пръв. Дори няхах възможност да взема парите си – добави тя с омраза.

Григс смръщи подозрително вежди.

– Е и... Къде са те сега? Просто изчезнаха, така ли?

Тя успя да го изгледа спокойно. „*Измисли нещо и то такова, че да*

изглежда правдоподобно!“

Какво ѝ бе разказвал Пейгън за животните в джунглата? Бяха се натъкнали на питон... Не, не вървеше. Маймуни? Не...

– Нима не знаете? Честно казано, гледката не беше от най-приятните. – Гласът ѝ стана леден. – Пейгън им видя сметката, а тигърът се справи сам с останалото.

Тя се опитваше да не поглежда към Пейгън, боейки се да не види в очите му упрек, че налудничавата ѝ история няма да мине.

Григс я изгледа изкъсо.

– Тигър ли?! – повтори след нея дебелият, нервно пристъпвайки от крак на крак. – Не си ни споменавал за тигри, Григс – изхленчи той.

– Не съм, защото в Цейлон няма тигри, тъпанар скапан! – изсъска рязко водачът им, без да отдели изпитателния си поглед от лицето на жената.

– Е, разбира се, предполага се, че няма – прекъсна го рязко тя. – По-не до преди шест месеца. Но точно тогава забелязаха един. Бог знае откъде беше дошъл.

„Помогни ми, Пейгън!“, молеше се тя.

– Следите му още личат по пътеката, на около четири мили от лагера. Не оставял нищо от жертвите си. – С кисела гримаса, която се надяваше да вземат за неприязън, англичанката се приближи до Пейгън и навря лицето си в неговото. При вида на кръвта му едва не ѝ прилоша, но тя се опита да скрие вълнението си зад омръзналото си лице, което трябваше да демонстрира хладно презрение.

– Нещо ми подсказва, че ти през цялото време си знаел, че наоколо се разхожда тигър? Така ли е? – запита го тя.

„Сега останалото зависи от тебе“, помисли си нервно тя.

– Тигри?! Всемогъщи Боже! – Сами се обърна към пленника си. – Копеле, тая кучка истината ли казва?

Преди да отговори, Пейгън трябваше да изплюе кръвта, събрала се в устата му. Той се бореше с болката. Окоето му бе толкова подуто, че едва виждаше. Но Пейгън съсредоточи цялото си внимание върху слабичките пръсти, докоснали брадичката му, усещайки треперенето им.

– Значи не си толкова глупава, щом като си забелязала следите от лапите, кучко. Жалко, че не ги бе видяла малко по-рано. Тогава ти и приятелите ти сега щяхте да празнувате. А какво се получи? От тях останаха само няколко оглозгани кокала, пръснати из джунглата.

Мъжът, застанал зад Пейгън, видимо пребледня.

– По-по дяволите, Григс! Не ми К-казвай, че ще си имаме работа с

н-някакъв си шибан *тигър!*

– Дори и да е имало тигър, а аз *не твърдя*, че е имало, той е бил тук преди два дена. Сега няма никакъв скапан тигър – отрязва го мъжът с лице на ястреб.

– Искрено съжалявам, че ще те обезпокоя, приятелче – промърмори Пейгън през стиснатите си зъби, – но трябва да ти кажа, че след добър лов тигърът няколко дни не яде. После отново идва гладът и той започва да ловува. Обикновено на третия ден. А това прави точно днес.

Той внимателно следеше лицето на мъжа в средата.

– И обзалагам се, приятелят ти знае, че след като веднъж е вкусил човешко месо, той повече не яде нищо друго.

– Така ли е, Григс?

Водачът им се намръщи.

– Слушай какво, Сами...

– Няма какво повече да те слушам – дрезгаво отсече мъжът зад гърба на Пейгън. – Нищо не ми каза за тези проклетите тигри. За Бога, та аз видях един нещастник в Патна. Звярът му бе изкормил червата и ги изял още топли, а човекът още си бил жив и крещял! Н-не, Божичко, кълна се, нямам намерение да се пробвам с *тигър!* Исусе, та нали точно затова се разкарах от Индия!

– Ти напусна Индия, защото си мислеше само за парите, глупако.

– И заради парите, и заради тигрите. По дяволите, шефе, ако искаш, ти оставай, твоя си работа. Но не и аз. Аз си тръгвам!

Като каза това, мъжът се обърна и тръгна към дебелия който ги наблюдаваше с любопитство.

– Я остани на мястото си, Сами! – сбърчи вежди Григс Наблюдавайки как едрият мъж газии пясъка и не обръща никакво внимание на думите му, той извади от джоба си револвер и се прицели. – *Спри*, смахнат глупако!

Сами само поклати глава:

– Нищо не ми каза за тигрите...

В следващия миг проехтя изстрел. Едрият мъж изгрухтя, олюля се пияно, а върху лицето му се изписа недоумение и учудване.

Ти, ти ме застреля! Защо ме... – и той тежко се строполи върху пясъка, без да помръдне повече.

Жената стоеше неподвижно, втренчена в мъжа върху пясъка, и наблюдаваше как кръвта му се просмуква в земята. Лицето ѝ стана бяло като ризата.

„*И ти можеше да си на негово място?*“ – натякваше присмехулно

вътрешният ѝ глас. – „За Бога, какво още ще направят тези безумци?“

– Не беше особено умно от твоя страна.

Въпреки че не се бе изправил съвсем, Пейгън някак си успяваше да говори нахално и да владее положението.

– Защо? Той беше само един скапан тъпанар – безизразно каза Григс.

– *А ти не си ли?*

Последва цветиста псувня вместо отговор. Мъжът с лице на ястреб се втурна към Пейгън и вдигна пистолета си, спирайки рязко пред него.

– Казал ти е, че мъртъв не му влизам в сметките, а? – обърна се Пейгън към жената. – Ще съжаляваш, кучко!

– Не съм ѝ казал обаче, че първо ще разкрася малко проклетата ти физиономия. – Григс замахна свирепо с ботуша си.

Но коленичилият в пясъка мъж бе по-бърз. Само за секунди той успя да се изтъркаля настрана, да скочи на крака, да хване ботуша на нападателя си и да го събори на пясъка. Пистолетът на Григс изхвърча над главата му и падна близо до блискащите се вълни.

– Добре, че оня идиот Сами не може да направи един свестен възел – промърмори Пейгън, изчиствайки пясъка от лицето си секунда преди Григс да се изправи.

Видял в какво положение се намира водачът им, последният от тримата мъже се втурна на помощ с пистолет в ръка.

– Спри на място! – стресна го рязката команда на жената.

– Какво, по... – обърна се той. – Ти на чия страна си най-накрая?

– Не на твоята, мръсноко – англичанката с меденоруси коси вдигна пушката към корема му, а после свали дулото малко по-ниско и го насочи към още по-чувствително място.

– Сега те съветвам да пуснеш пистолета. Ако не искаш, разбира се, да свършиш дните си в... нека го наречем, твърде *неделикатно* състояние.

Мъжът несигурно погледна към двамата мъже, които се бореха върху пясъка, после отново обърна поглед към жената с пушката. Най-накрая с груба псувня хвърли пистолета в краката си.

Междувременно Пейгън бе повалил Григс и завираше лицето му в пясъка, затиснал гърба му с коляното си. Усмивката не слезе от устните му, докато не омота сигурно въжето около ръцете му.

– Нямаш късмет. Дебелият ти приятел така и не се научи да връзва възли.

Григс псуваше, а Пейгън се изправи на крака, все още леко

залитайки. Някаква тъмна сянка премина над главата му. Той вдигна поглед и видя как лешоядите вече кръжат над жертвата си.

В този миг откъм пътеката, там където зелената стена на джунглата граничеше с плажа, се чу плътен, протяжен рев.

Преди още да е заглъхнал, Пейгън вече бягаше към пушката си, забравил за Григс, за Сами, дори и за Ръксли, пред лицето на новата опасност.

22.

Пейгън хладнокръвно взе пушката от омекналите ръце на спътничката си и се обърна.

Ниските храсти в началото на плажа леко се раздвижиха. Смразяващ рев разцепи въздуха.

– Леопарди – дрезгаво каза Пейгън. – Два, доколкото чувам. Застани до мен, Синамон.

Нов шум, този път откъм брега, насочи вниманието му на там. Григс и приятелят му вече се бяха втурнали презглава на юг.

– Но те... ще избягат.

– Остави ги – сухо отговори той. – Няма да стигнат далече. Няма оръжие, а нощта вече се спуска.

Синамон осъзна, че мъжът до нея е прав. Поради напрежението досега, тя не бе забелязала как слънцето плавно потъва в морето. От дневната светлина бе останала само една разпокъсана тъмnochервена ивица, която леко потрепваше над западния хоризонт.

– Господи, какво ще правим сега?

Пейгън напрегнато се вглеждаше в надвисналата растителност в края на плажната ивица. Долната му челюст се стегна.

– Ще чакаме.

Д-да ч-чакаме...

– Никога да не ти идва наум, че би могла да се обърнеш с гръб към леопарда, *Angrezi*. При големите котки това създава впечатлението, че бягаш. А нищо не ги предизвиква към нападение толкова бързо, колкото и най-малкият намек за страх. Помни това, ако ти се случи да се загубиш в джунглата.

Пребледняла от страх, Синамон наблюдаваше раздвижената гора.

– Ако трябва честно да си призная, нямам ни най-малкото намерение да се губя в джунглата. А и не мисля, че идеята ти да чакаме е от

най-добрите.

– Аз *имам* пушка, малката – промърмори Пейгън, изтривайки с ръка кървящото си чело. – Прави, каквото ти казвам. Или не вярваш в точната ми стрелба.

– Не точната ти стрелба ме тревожи, а пушката. Цевта е пълна с пясък.

Черните му като оникс очи се присвиха.

– Откъде ги разбираш тези неща?

Дъхът ѝ секна. Синамон осъзна, че сама не знае отговора. Собствените ѝ думи ѝ се видяха също толкова странни, колкото и на него. Жената погледна студения, метален приклад на пушката, сякаш там се криеше отговорът.

– Не... не знам.

Пейгън огледа оръжието и рязко изруга.

– Права си, *Angrezi* Пълна е със пясък. А това значително променя нещата.

В този миг дълга сянка пропълзя под хрусталака. Голямата котка сякаш изплува от джунглата и спря до сами бряг, неподвижно втречена в двете човешки същества. Златисто-кестенявата ѝ глава беше напрегнато изправена. Гъвкавото ѝ тяло сякаш попиваше отблясъците на слънцето. Очите ѝ светеха като смарагди.

Това бе приказно красива гледка, която Синамон не бе виждала досега в живота си.

И смъртно опасна.

Леопардът леко замахна опашката си и от гърлото му излезе дълбоко, плътно ръмжене.

– П-Пейгън?!

– *Ти* знаеш, че с пушката не може да се стреля каза тихо той. – И аз знам това. Леопардът обаче не знае Синамон. А, повярвай ми, и те, като хората, никак не обичат да бъдат мишена на нечий огън.

Тялото на жената до него затрепери. Леопардът срещу тях отметна леко глава назад и издаде отново нисък, гърлен рев.

В същия миг, сякаш поканена, от сумрака на зеленината излезе още една котка.

– По дяволите, това е женската му – прошепна Пейгън.

Двете животни бяха великолепна двойка. Петнистата им козина отразяваше последните кърваочервени слънчеви лъчи и светеше с медени отблясъци.

След като внимателно подуши въздуха, мъжкият направи още една

бавна крачка по плажа. Женската остана зад него.

Пейгън вдигна пушката си и зареди. Звукът от прищракването на затвора отекна в тишината.

Ушите на женската се наостриха. Мъжкият леопард замръзна на място, зелените му очи стрелнаха внимателно мъжа с пушката.

Времето сякаш спря своя бяг. Синамон премигна. Сега сетивата ѝ бяха изострени от опасността и тя възприемаше хиляди усещания, всяко едно със своя отделна болезнена сила.

Вятърът пилееше влажните ѝ коси по раменете, твърдят подгъв на мъжката риза жулеше бедрата ѝ. Кожата по гърба я щипеше от засъхналата морска сол и полепналите пясъчни зрънца. Англичанката чувстваше хладния и свеж полъх на вятъра, долови също аромата на нощните цветя.

Но заедно с тези усещания, тя долови и вкуса на страха.

– Не мърдай – пророни едва доловимо Пейгън.

– Няма значение какво чувстваш, важното е да не издадеш с движението страха си.

Жената звучно преглътна.

– К-кого го е страх? – прошепна в отговор тя.

По-едрият леопард леко отпусна глава. Огромните му зелени очи сякаш раздираха душата ѝ със злокобните нокти на страха.

И въпреки че кръвта ѝ кипеше, а краката ѝ бяха странно омекнали, Синамон не помръдна.

Минутите се точеха една след друга, кошмарно дълги. С всяка измината секунда тя се убеждаваше, че ей сега ще припадне. И ще стане плячка на зверовете... Ръцете ѝ конвулсивно се вкопчиха в слабините.

– Не се бой, мила.

Думите му бяха като полъх, по-тихи и от най-тихия шепот. Дори леопардът едва ли ги бе различил. Но те достигнаха до Синамон като спасителна подкрепа точно в момента, когато вече със сигурност знаеше, че губи съзнание.

На другия край на плажа хищникът изръмжа, заби нокти в пясъка, а после бавно се обърна и без да бърза се върна при женската си. Не мина секунда и леопардите се скриха в пъстрата сянка на джунглата.

Двете човешки същества на брега още не смееха да помръднат в очакване те да се върнат отново.

– Благодаря ти, Господи! – Синамон нямаше сили да откъсне очи от тъмната, непроницаема стена на джунглата, да повярва, че е останала жива.

В този миг тя се олюля. Лицето ѝ посивя като посипано с пепел. В момента, в който осъзна, че опасността наистина е отминала, силите я напуснаха. Коленете ѝ се подгънаха.

Но до нея се озова Пейгън. И той я подхвана.

Пейгън бавно отпусна почти безчувственото ѝ тяло върху пясъка, ръцете му здраво придържаха кръста ѝ. После легна до нея. Тя чуваше забързаното му дишане, усещаше дъха му.

– Мъжкият беше съвсем близо, по дяволите. Може би току-що бяха заситили глада си и сега само се разхождаха, за да смелят храната. Ако не е било така, Бога ми, едва ли сега щяхме да сме още тук.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

– Но ти... ти ми каза, че...

– Съжалявам, но трябва да си призная, че те излъгах, *Angrezi* – чувствените устни на Пейгън се разтвориха в усмивка. – Нима щеше да е по-добре да знаеш истината? Че по всяка вероятност зверовете всеки миг ще ни разкъсат на парчета и ще вечерят с нас?

Буцата, която застана на гърлото ѝ, едва не я задуши. В момента Синамон бе разкъсвана между благодарността, която изпитваше към мъжа, който спаси живота ѝ, и омразата към същия този мъж, който така подло я бе излъгал.

Гневът ѝ се стори по-добър начин на поведение. Синамон се вкопчи в него като в оръжие, борейки се със замайващата топлина, която заливаше тялото ѝ при допира с неговото.

– „Да си призная, излъгах.“ Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

Пейгън свъси вежди.

– Нима трябваше да рискувам и да ти позволя да изпаднеш в истерия? Нищо друго не би настървило по-светкавично леопардите.

– Аз?... Аз да изпадна в истерия?!

– Та ти в момента точно това правиш, *Angrezi*.

Почервеняла от срам, тя гневно го заудря по раменете.

– Аз *не се* поддавам на истерия, господин Пейгън. Поддавам се на гнева си. На силната си *ярот*! Ти си ме имал за някаква наивна, плиткоумна глупачка и за това си ме излъгал...

Синамон размахваше бясно ръце, опитваше се да докопа лицето му. В един момент той рязко се пресегна и хвана китките ѝ.

– Това беше единственото разумно нещо, което можех да направя, малката!

– Да ме измамиш! Все едно че съм някакво недоразвито хлапе... Да

ме накараш да повярвам, че *ти* владееш положението... – трепереща от гняв, Синамон си пое дълбоко дъх.

Устните му нервно се свиха.

– По дяволите, тъкмо щях да те похваля за хладнокръвието ти.

Пребледняла от ярост, тя не закъсня с отговора си:

– Може да съм нова тук, господин Пейгън, може да нямам никакъв опит в джунглата, но не си мисля, че едва ли не...

– *Точно* тук е проблемът ти, малка глупачке. Ти мислиш *едва-едва*.

Синамон безпомощно се извиваше в силната му хватка.

– Аз спасих живота ти, кучи сине! Изпълних ролята си безпогрешно и ти дяволски добре знаеш това!

– Явно много те бива да играеш роли...

– Ти защо... – Внезапно тялото ѝ се вкочани, дъхът ѝ секна. – О, Боже... – Тя затвори очи и се олюля в здравата прегръдка на Пейгън. Болката сякаш впи дълги остри нокти в главата ѝ. – Н-нее...

Той я притисна още по-плътнo към себе си.

– Синамон? *Какво става?*

Но тя не отговори. В главата ѝ сякаш бушуваше ураган. Съзнанието ѝ бе засипвано с искрящи багри, с диви, пронизителни гласове. Така както бурята изкоренява дървета и вятърът помита след себе си клони и пръст, така в главата на Синамон се гонеха огромни черни сенки, откъслечни разговори. Пред очите ѝ се разливаха размазани очертания на нечие мрачно лице, устните му бяха разтегнати в ледена, неестествена усмивка. В този миг я заля страхът. Страх, несравним с този, който изпита при срещата с леопардите.

Пейгън я разтърси.

– Каж ми, Синамон! Гърбът ти ли...

Но тя почти не го чуваше. Тялото ѝ се гърчеше в конвулсии, неистово опитвайки се да се пребори със странното безформено усещане за панически страх. „*Роли много те бива да играеш...*“

И тогава Синамон разбра – тя нямаше сили да се изправи сама с лице пред истината, настъпваща заедно с бурята на връщачата ѝ се памет...

– Н-неее! – изкрещя тя почти обезумяла, борейки се да отвори очи, боейки се да си *спомни*.

– Каж ми, по дяволите! Каж ми *веднага!*

В този миг, изплувала от водовъртежа на цветове и звуци, тя си *спомни*.

Внезапен и мъчителен, споменът за миналото нахлу в съзнанието

й...

– Синамон! – ръцете на Пейгън здраво стискаха лицето й. – Гърбът ти ли... – Върху лицето му бяха изписани бурни чувства. – Солената вода ли...

От ъгълчетата на очите й започнаха да се стичат сълзи.

– Н-не С-синамон... – успя да промълви най-после тя.

Изразът върху лицето му й подсказа, че я смята за побъркана, но продължи:

– Н-не, Синамон... *Б-барет*... Казвам се... Господи... Пейгън, спомних си... *името си!*

23.

Лицето на англичанина трепна.

– Барет – бавно и безизразно повтори името й той.

„*Не Лили, не Лола*“, мислеше си Пейгън. „*Не Фани, не дори Герти или Дорис се казва тя*...“

За Бога, та това наистина трябваше да е *Барет*! Жената, която спаси в Лондон преди четири месеца...

Тя, обаче, явно не си спомняше нищо.

Пръстите му отпуснаха китките й.

– Та това... това е чудесно, Б-барет – добави сковано Пейгън след няколко секунди мълчание.

В очите му тлееше огън. Искаше му се жената до него да си спомни всяка подробност от онази нощ, от тяхната невероятна среща под светлината на уличния фенер...

Ала тя не можеше.

За нея той бе един непознат.

По тялото му мина страстен порив на нежност, на копнеж. Значи все пак интуицията му не го бе излъгала. Може би тогава косата й е била боядисана, може би така отчаяно се е опитвала да заблуди безмилостните си преследвачи...

Но кои са *те!*? И какво правеше тази жена тук, на другия край на света, само след четири месеца?...

Независимо в какъв ред си задаваше тези въпроси, Пейгън винаги стигаше до един и същ отговор – Джеймс Ръкли. Най-вероятно шпионите на Ръкли ги бяха наблюдавали през цялото време онази нощ. Следователно, тайната за личността на „раджата на Ранапур“ е разкрита...

А след като веднъж бе открил това, за безмилостния и подъл нрав на Ръксли не бе никак трудно да постави в безизходица жената и така да я оплете в смъртоносната си паяжина.

Мисълта как е била използвана Барет, го изпълни с ярост.

Стотици въпроси напираха зад стиснатите му устни. Само един поглед към пребледнялото ѝ, разкривено от недоумение лице обаче, му бе достатъчен, за да разбере, че Барет засега не може да отговори на ни-то един от тях.

Единственото, което можеше да направи сега, бе търпеливо да чака, да крие от нея, че знае истината, докато тя самата не си спомни още нещо.

– Как... как разбра?

– Г-гледах дърветата и... то... Внезапно *то... се появи*. Н-не съм се побъркала, нали Пейгън?!

„*Не, Синамон. Ти не си, но аз със сигурност съм.*“ Пейгън успя някак да преглътне думите си и само сви рамене.

– Съмнявам се, *Angrezi*. Подозирам, че в човешкия мозък стават неща, които са непонятни за нас. – Очите му бяха непроницаеми. Англичанинът бавно се отдръпна от нея и се изправи. – А сега най-добре е да тръгваме. Още малко и нощта ще ни завари в джунглата.

Жената обаче не се помръдна. Синамон го гледаше с разширени от учудване очи и отчаяно се опитваше да открие причината, която го принуди така внезапно да се отдръпне от нея.

– Хайде да тръгваме, по дяволите! – Пейгън тръгна по плажа, претметнал пушката през рамо, без да се обръща назад.

– Почакай!

– Ако побързаш, може би ще успееш да си спомниш и останалата част от името си, докато стигнем в лагера – промърмори тихо той.

И въпреки че ги каза тихо, само на себе си, тя чу думите му. И те сякаш яростно я шибнаха и изправиха на крака. Тя се втурна след него, вдигайки облаци пясък след себе си, сграбчи го за ръката и го принуди да я погледне.

– З-защо постъпваш така?

– Защото вече трябва да се връщаме, *Angrezi*. За щото съм изморен и гладен, и защото имам да върша хиляди неща докато утре тръгнем на зазоряване. Но най-вече, защото искам тази проклета, кървава история вече да свършва!

Това, разбира се, бе лъжа.

„*Защо ли? Защото ти се казваш Барет, а не Синамон, и защото се*

влюбих в теб от мига, в който те зърнах.“ – искаше му се да изкрещи срещу нея. *„Защото принадлежиш на друг мъж! По дяволите и двамата! Защото си далеч от мен, в една страна на хиляди мили оттук. Страната, наречена Англия, в която аз никога не мога да се завърна като у дома...“*

Но Пейгън не изрече на глас нито една от мислите си. Единственото, което си позволи да направи, бе още по-силно да стисне с дългите си бронзови пръсти пушката, праметната през рамото му.

– Лъжеш! – промълви бавно тя.

– Аз ли? Та ти не знаеш нищо за мен!

Пейгън внезапно я сграбчи и я притисна към себе си.

– Нима Ръксли не ти е казал, че аз, Деверил Пейгън, обичам жени-те, с които се любя, да бъдат страстни и всеотдайни, а не студени и многословни... – Пръстите му трескаво опипваха меките извивки на тялото ѝ, притискайки я свирепо към пулсиращите си от възбуда, ужасно твърди слабини. – Предпочитам партньорките ми в леглото да знаят как да създават и как да получават наслаждение!

Бесен от гняв, Пейгън откъсна превръзката от окоото си. Сега тя би могла да го отблъсне отвратена, но какво значение имаше това? Очите му поглъщаха лицето ѝ, тъмни и дълбоки като безлунно небе.

– А може би ти наистина *си* такава, скъпа?... Може би цялата ти *невинност* е само игра. Какво ще кажеш да проверим, а?

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка и той я принуди да разтвори бедрата си, притискайки към корема ѝ напрегнатата си до пръсване мъжественост.

В горчивата му ирония обаче имаше много истина. Пейгън *наистина* искаше всичко това, или поне винаги досега го бе искал, до мига, в който...

До мига, в който Деверил Пейгън срещна една твърдоглава английска красавица с кожа като девънширска сметана и с очи, лазурносни като пролетни камбанки...

Жена, която го разяри, която го изтормози, която го омагьоса...

Жена, каквато не бе срещал досега в живота си и каквато със сигурност нямаше да срещне никога вече...

Но и жена, която никога не би допуснал по-близо до себе си... Защото *тя* не можеше да си спомни, а той... *той* не можеше да забрави.

Гърдите ѝ се блъскаха задъхани в голата му гърд.

– Защо?... Защо казваш всичко това?...

– Защо ли? Защото съм мръсник, мила моя Барет. – Дори и сега

името ѝ опари устните му, съживявайки отново горещите спомени. – Защото съм лъжец, мошеник и закоравял злодей. Никога не забравяй това!

– Но то не е вярно! Ти съвсем не си такъв! Поне в повечето случаи не си... – добави предпазливо тя. – Ти си способен да бъдеш добър... истински добър!

– Чакаш доказателства ли? Ето ти ги! – И преглътвайки грубата ругатня, Пейгън я вдигна от земята в ръцете си, притискайки я към възбудения си член. – Това е единственото, което ме вълнува, *Angrezi*. Сега, когато се допирам до мекия ти корем. И в него, естествено, няма нищо лично. Всяка жена би ме задоволила. Ако си си мислила нещо друго, предупреждавам те, че ще бъдеш разочарована!

Отново лъжа. Сякаш някаква сатанинска сила го принуждаваше да я разтърсва, да я отвращава от себе си. А може би единствено отвращението и погнусата, изписани върху лицето ѝ, биха му помогнали да забрави... Да забрави този мъчителен глад...

Пейгън стискаше зъби, усещайки стопяващата го мекота на бедрата ѝ, задъханите тласъци на дъха ѝ. За Бога, колко силно, я желаше той! Желаше я тук, веднага! Сега, когато великолепната ѝ, разпиляна от вятъра коса, покриваше като с копринен облак раменете ѝ... Когато нежната ѝ кожа пламтеше от желание, а бедрата ѝ несъзнателно притискаха пулсиращата му мъжественост... Сега, когато чувствените въздишки на насладата ромоляха като ручей в ушите му...

Но това бе невъзможно. И той прекрасно го знаеше.

Ето защо, вместо да я хвърли върху пясъка и да се потопа дълбоко в нея, така, както повеляваше цялото му същество, Пейгън просто я пусна и ѝ обърна гръб, измъчван от мисълта за всичко, което не се случи.

– Лъжеш! – яростно изкрещя Барет. – За последен път те питам. Защо?!

– Защото името ти е Барет, затова – рязко отвърна Пейгън и тръгна решително по плажа, без да пророни нито дума повече.

* * *

Когато приближиха бунгалото му, забелязаха, че вътре свети.

Мита ги видя още в мига, когато излязоха от джунглата и се втурна насреща им. Деликатното ѝ лице бе сгърчено от безпокойство.

– *Sahib*¹³! Всички толкова се притеснихме за вас. Нихал отиде да вземе пушка и тъкмо щяхме да тръгваме да ви търсим на плажа. Чухме

13. *Sahib* – сър, господар, господин (обръщение към европейци)

рев на леопард. Не сте ранен, нали?

Пейгън мрачно прекоси малката площадка пред къщата и се качи на верандата.

Светлината на фенера падна върху лицето му и индийката ахна:

– Но, *sahib*, вие сте ранен!

– Нищо особено, Мита. Просто трима от хората на Ръксли малко ни притесниха на плажа.

– Къде са сега тези чакали, *sahib*?

– Дватама избягаха. Третият е още там. Той няма никъде да избяга. – Пейгън присви очи. – Кажете на Нихал да се погрижи за тялото. Освен ако леопардите вече не са свършили тази работа.

– Тези кучета точно това заслужават, господарю. Аз отивам да взема лекарства и превръзки. – Мита се втурна в бунгалото, последвана от Пейгън.

Секунда преди да влезе, той се обърна. Белегът под превръзката на окоето му изглеждаше като бляскава сребриста ивица, огряна от бледата светлина на масления фенер.

– Съветвам те тази вечер да си легнеш по-рано, *Angrezi*. За утре ще ти трябват сили. Тръгваме призори.

* * *

Самият Деверил Пейгън обаче не се вслуша в съвета си.

Дори след като внимателно почисти и превърза челото си, той все още беше много напрегнат и нервен, за да заспи. Крачеше напред-назад бос по излъскания пода на стаята си, без да може да се освободи от напрежението.

Очите му внезапно се спряха на бюрото и той забеляза лист хартия. Цели три дни не бе писал нищо, въпреки че писмото вече трябваше да е завършено, за да тръгне с вестносеца на другия ден преди те да потеглят на път.

Някак си все ставаше така, че когато погледнеше към белия лист, той сякаш виждаше ту бледото лице на Барет при срещата им с леопардите, ту гордо изправения ѝ гръб, когато тръгна към океана.

Ту голите ѝ бедра, слаби, хлъзгави от водата, прозиращи под бялата му риза.

Пейгън напразно се бе опитвал да не обръща внимание на топлината, която заливаше непокорната му плът и стягаше като камък мъжествеността му. Той мрачно си наля три пръста уиски и нервно го изпи неразредено на един дъх.

Огнената течност премина през тялото му, изгаряйки го от главата до петите. Пейгън потръпна. Толкова отдавна не беше лягал с жена!

Но дори и парещата ласка на алкохола не можеше да се сравни с пожара, който лумваше при присмехулното напомняне, че жената, която така страстно желае, сега спи спокойно само на метри от него – в другия край на коридора. Може би косата ѝ, златна като залеза, бе разпиляна върху възглавницата?... Може би тялото ѝ бе обвито само от въздушно-то ѝ фино бельо, а кожата ѝ бе като топъл сатен, стоплена от съня...

... И ако сега отидеше при нея, тя би му се отдавала, още преди да осъзнае това...

Само след миг той би я имал – топла и задъхана, стенеща от желание да бъде негова, молеща го да проникне дълбоко в нея.

Пейгън захвърли празната часа с гневна ругатня и отново тръгна из стаята.

Как се случи така, че тази магьосница успя толкова ловко да влезе под кожата му? Нима все още не се бе възстановил след последния пристъп на треската? Или пък причината бе в дългите седмици принудително отшелничество, далеч от женска компания?

Пейгън сви вежди. Точно сега всъщност не го интересуваше защо. Единственото, което имаше значение в момента, бе как да се освободи от нея, как да започне отново хладнокръвно да разсъждава. Тази дяволски обсебваща го страст вече едва не му бе коствала живота, нейния също... Все пак, само един пълен идиот, в какъвто се бе превърнал той, би позволил да го изненадат обезоръжен.

А и нещата очевидно щяха да вървят все по-зле. Нито тялото му, нито разумът му биха намерили покой, докато кръвта му веднъж завинаги сама не прегореше.

А може би имаше и друг начин?... Пейгън присви очи, тъмни като сенките на джунглата.

Може би наистина имаше отговор. И този отговор бе Мита. Момичето го обожаваше. Нищо, че героичния образ, който си бе изградила за него, всъщност не съществуваше, и Пейгън идеално знаеше това. Откакто се бе върнал от Лондон, тя неведнъж го бе канила в леглото си. Защо да продължава да ѝ отказва? Все пак, той ще бъде мил с нея, ще се грижи не само за своята, но и за нейната наслада.

При тази мисъл скулите му се втвърдиха и Пейгън побърза да си налее още една чаша уиски.

Самото хрумване му се стори отвратително.

В името на Шива, нима отдавна не бе изхвърлил и най-бледия

спомен за този сковаващ английски морал?...

В този миг внезапно дочу тих, едва доловим шум в коридора. Пейгън бавно остави чашата си на масата и се превърна целия в слух.

Шумът се повтори. Нежен шепот на фина материя, която се увиваше около голо тяло. Този път обаче, Пейгън бе смутен. Звукът беше почти недоловим, за да идва от стъпките на Нихал или на някой от домашните. Крачките на Мита пък винаги бяха забързани. Кой тогава, освен...

Англичанинът чакаше напрегнато. Стъпките приближиха вратата. Пръстите на мъжа сякаш се вледениха при допира със студения ръб на чашата. Съвсем близо Пейгън различи слабото свистене на коприна.

Сърцето му лудо заблъска в гърдите, но той не си позволи да помръдне, застинал в очакване. Сякаш цяла вечност измина докато тихите стъпки не отминаха вратата му и продължиха по коридора към входа на бунгалото.

Дали излизаше или тръгна към кабинета му?

С издължено от напрежение лице Пейгън леко откряна вратата.

Пламъчето на единствения фенер мъждукаше върху шкафа от тиково дърво в дъното на коридора, хвърляйки златиста светлина върху лъснатия под на бунгалото. И някак изневиделица в нейното сияние изплува видение, толкова красиво, че всеки смъртен би затаил дихание при вида му. Това бе силует на жена, облечена във въздушна коприна, който леко се спускаше по издължените бедра, в нежната извивка на хълбоците.

За Бога, това бе *Барет!*

Облечената в бяло фигура се плъзна надолу по коридора. Разкошната ѝ коса грееше с хилядите златисти отблясъци на слънце, прокраднало се през облаците. Мед, кехлибар и старо злато се сливаха.

Пейгън почувства пред очите му да плуват червени нетна, забелявайки я да се насочва към входната врата. „Така значи. Сега ти си на ход, красавице. Добре, нека видим за среща с кого се прокрадваш така тайнствено към вратата?“

Безмълвното, стоическо търпение обаче го напусна в момента, когато англичанката отвори вратата и излезе на верандата. Тогава Пейгън я последва, воден от тиха ярост. Очите му не се отделяха от нея. От дясната ѝ страна бяха кухнята, стаите на слугите и складовете с ориз. От ляво бяха сушилните за чай и работната стая на Пейгън.

А къде би могъл да е *той?*

В продължение на няколко секунди Барет остана неподвижна.

Ръцете ѝ здраво притискаха бедрата. Привела глава, жената унесено слушаше нощния звуков оркестър на джунглата.

Сърцето на Пейгън заби още по-силно. С всяка измината секунда яростта му растеше.

„Още малко – помисли си сурово той, – и ще намеря отговор на въпросите си. Тогава тази потайна малка кучка ще си получи заслуженото.“

Но жената, станала причина за яростта му, не тръгна нито наляво, нито надясно, а само леко се олюляваше, пристъпвайки от крак на крак. Дългата ѝ нощница леко шумолеше, когато краят ѝ докосваше дървения под на верандата.

„Нов номер ли е това?“, чудеше се Пейгън, втрещен в странния ѝ, безмълвен танц.

„Какво чакаш, Синамон? Тихо пошепване на съучастник, изплувал от мрака на нощта?... Бледа светлина в началото на пътеката, водеща към плажа?... Или може би звук на хвърлено по бамбуковата рамка на вратата камъче?“

Дали когато онзи мръсник те докосва, дъхът ти спира? Дали когато си с него трепериш така, както когато си с мен?...“

При мисълта как нагло го бе измамила тази жена, тялото му се разтрепери от ярост. *„Много хитро е замислено всичко, дяволски хитро! Няма съмнение, и името ѝ сигурно не е истинско!“*

Последното вбеси Пейгън най-много от всичко.

Той тръгна по коридора. Стъпките му не се чуваха. Шумът от ботушите му се сливаше в какофонията от нощни гласове – безспирно жужене на насекоми, крясък на маймуни, тътен на дървета, разлюлени от вятъра.

Макар че Пейгън се бе доближил на сантиметри от гърба ѝ, жената не помръдна.

– Чакаш някого, така ли?

Очите му горяха като въглени. Пейгън бе очаквал Барет да подскочи виновно, дъхът ѝ да секне, лицето ѝ да поруменее от уплаха и изненада...

Нищо подобно не стана.

Жената с меднорусите коси даже не помръдна, само продължи безмълвно да съзерцава фенера, окачен за навеса на верандата.

– Обърни се, *Angrezi* – грубо ѝ заповяда Пейгън.

Този път комедията бе стигнала прекалено далече.

Тя отново не помръдна.

Устните му се изкривиха в смразяваща гримаса.

– На теб говоря, по дяволите!

Гладкото ѝ чело леко се набръчка. Устните ѝ незабележимо потрепнаха, опитаха се да се разтворят, но от тях не излезе звук.

Пейгън не можа повече да издържи. Той изръмжа свирепо, сграбчи здраво раменете ѝ под коприната и извърна лицето ѝ към себе си.

Очите ѝ бяха огромни, широко разтворени, но сякаш слепи. Те сякаш гледаха през него.

– Що за нов номер, малката? – разтърси я грубо той. При вида ѝ съвсем загуби самообладание.

За втори път обаче се натъкна на разсеянния ѝ, невидящ поглед.

Тънки нишки на несигурност започнаха да се размотават от кипящото гневно кълбо на мисълта му. „*За Бога, ами ако не се преструва?*“

– Събуди се, малката! – той стисна лицето ѝ в дланите си. И тогава разбра, ме тя нищо не усеща. Да, жената наистина спеше!

Пейгън замаян стоеше пред Барет, без да отделя погледа си от лицето ѝ. Но тя не го усети, тя не усещаше нищо около себе си!

Англичанинът бе чувал, но никога досега не беше виждал с очите си човек в такова състояние. Може би паметта ѝ бе търсила спомена за миналото и в съня? Може би в момента Барет си припомняше събития, които щяха да изчезнат, след като се събуди?...

Пръстите на ръцете му внезапно станаха нежни и Пейгън се опита да отклони лицето ѝ от светлината. Но напразно. Барет не помръдна. Тя съзерцаваше фенера като хипнотизирана.

Внезапно устните ѝ помръднаха, сякаш произнасяха нежни, дълбоко таени слова. После пак така внезапно тя се скова, потрепери и вдигна ръка, за да предпази главата си, сякаш се пазеше от удар, който всеки миг щеше да я връхлети. Очите ѝ бяха огромни, изпълнени с отчаяние, втрещени във въображаем противник.

Наблюдавайки тази мрачна пантомима, Пейгън почувства как по гърба му пролазват ледени тръпки. Той разбра, че тя пресъздава епизод от миналото си. Силните му ръце обгърнаха раменете ѝ.

– Ела, Синамон – прошепна ѝ той, прокара ръка към тила ѝ, опитвайки се да я насочи нежно в правилна посока. – Забрави за това. То може да ти причини единствено болка. Сега си в безопасност – тук с мен.

Барет прехапа долната си устна, която бе започнала да треperi. Пейгън видя как върху нежната ѝ кожа плъзна алено петно.

– Н-не к-казвай – прошепна дрезгаво тя. – Н-на никого... О-обещах на дядо...

Тя рязко отскочи назад, усетила ръцете около раменете си. Започна бясно да се мята. Очите ѝ се разшириха от ужас, пръстите ѝ сякаш се опитваха да я откопчат от силната хватка на мъжа до нея. В транса си тя считаше Пейгън за враг.

Пейгън промърмори някакво проклятие и стисна здраво китките ѝ, допирайки ги до гърдите си.

Барет напразно се опитваше да се изскубне. Прекрасните ѝ очи започнаха да се пълнят със сълзи.

– П-пусни ме! З-за Б-бога, не мога повече! Остави ме да умра!

Задавеният ѝ стон прободеше като острието на кама сърцето му. Пейгън изпита луда ярост към злодеите, които така я бяха измъчвали.

– Стига, Барет! – заповяда ѝ той.

Дали при споменаването на името ѝ раменете и наистина потръпнаха или той си бе въобразил?

– Тук си в безопасност – продължи Пейгън равно и отчетливо. – Късно е вече. Луната преполови пътя си. Време е да си ходим.

Тогава чу тихия ѝ, дрезгав шепот.

– К-къде д-да ходим?

– Да спим, *meri jaan* – нежно отговори Пейгън. Да забравим. Или по-точно, аз да забравя, че ти си забравила.

Пръстите му лекичко я насочиха. Този път тя му се остави да я поведе, леко облегната на рамото му.

Пейгън изпитваше нечовешки мъки, които сякаш ставаха по-силни с всяка измината стъпка. Сега мъжът се бореше в него, опитвайки се да не обръща внимание на прозиращите под тънкото бельо коралови зърна. Ускореният ритъм на кръвта, биещ в шията и... Златната къдрица, докоснала голите му гърди...

В този миг, за хиляден път след завръщането му от Лондон, Пейгън прокле Джеймс Ръксли заради тази фатална страст. Но най-силно Деврил Пейгън проклинаше сам себе си.

За това, че не бе нито достатъчно силен, нито достатъчно умен и попадна в последния капан на Ръксли – най-хитрият и коварен от всички капани досега.

24.

Барет спеше кротко като дете, подгънала измачкания чаршаф под главата си.

Истината обаче бе, че Барет вече не беше дете. Тялото ѝ се пробуждаше за поривите на страстта.

Жената потрепери – някаква непозната сила напираше в крайниците ѝ.

Съвсем неподготвена, тя бе попаднала в един друг, неподозиран свят, където да даваш означаваше да получаваш, където болката и насладата се сливаха в едно.

Барет спеше и сънуваше. Знаеше, че сънува.

В съня си се видя обвита в коприна и окичена със златни камбанки. Косата ѝ беше свободно разпусната и отразяваше светлината на хиляди свещи. А тя самата бе най-гъвкавата и ефирна светлина. Кожата ѝ блестеше прозрачна, като отражение на пламъка, дълбоко запален в душата ѝ.

Това бе пламъкът на любовта и негов символ беше той – мъжът, създаден от сенки и стомана, мъжът, чиито очи бяха като нощта. Струваше ѝ се, че винаги го е обичала, че този странник със сурово, обгърнато в мрак лице, винаги е бил в сънищата ѝ.

И в кошмарите ѝ.

Барет си пое дълбоко дъх, сякаш усетила неговата кипяща сила. Внезапно тя усети остра болка и глад за...

Тя не знаеше за какво. И въпреки всичко, тя го желаше.

Жената затвори очи, сподавяйки вика. Със следващия удар на сърцето ѝ, ръцете му вече я бяха прегърнали, галеха я, учеха я...

„Спри!“, опита се да му заповяда тя, но гласът ѝ бе заглушен от вика на собственото ѝ желание.

Той я съблече. И мъжът сякаш отвори очите ѝ пред горешата, тръпнеща наслада, показа ѝ стотици нови неща. Той вдигна завесата на миналото и разкри пред нея бъдещето – с обичта си. В неговите ръце желанието сякаш можеше да се пийне, а насладата да се види. Дъхът ѝ се сливаше с неговия, кожата ѝ се слепваше с неговата.

В съня си Барет почувства, че умира, загърната в пламъци. Огнените им езици танцуваха в безмълвно опиянение и тъмнина. До нея отново бе Пейгън. Той я пое за да я положи върху мускулестата си, бронзова гърд. Барет отново можеше да диша, но напрегнатата тишина ѝ подсказваше, че смъртта е само началото, че жаждата е останала неутолена. Тя само бе променила формата си, подобно на сенките, които се стелеха над вълните на прилива, подобно на измамните фосфорно-бели отблясъци на звездите в нощното море.

– Сега – прошепна мъжът, вливайки огъня дълбоко в тялото ѝ.

– *Моя* – простена той, прониквайки толкова дълбоко, че пламъците обгърнаха и неговото тяло. Сляха ги в една горяща влада...

– *Моя, сега и завинаги.*

Барет трепереше замаяна, приемаше огъня от него в себе си, и на свой ред му отдаваше своя. Нямаше сили дори да пожелае да го отблъсне. Толкова странен и неочакван ѝ се стори този суров, непознат мъж. Но чрез него тя опозна себе си...

Твоя – отвърна, без дори да разбира значението на тази дума, но без да съзнава, тя се отдаваше.

Барет просто забрави... И в тази забрава тя се прероди – стана пожизнена, по-силна... Изцяло *негова*.

* * *

Барет спа в продължение на часове. Или може би на векове, подобно на омагьосаната красавица в оградения с тръни дворец.

Каdifената мекота на тъмнината си бе отишла. Заедно с нея я бе напуснало и усещането за единение с тялото му.

Сега главата ѝ пулсираше от болка, а гърбът щипеше.

Клепачите ѝ се повдигнаха и Барет видя някакъв огромен зелен папал, който крещеше от перваза на прозореца срещу пропълзелия до него гущер.

Отново я връхлетяха спомените – непоносимо мъчителни с ужасяващата си пустота.

Тя затвори очи и нервно разтри чело с треперещи пръсти.

Да. Трябваше да забрави. За нея сега бе жизнено важно да забрави, сега, когато болката от миналото бе огромна. Един ден, когато болката заглъхнеше, тя би си позволила да си спомни...

Но сега Барет знаеше името си! Загнезден в съзнанието ѝ, този спомен безмилостно връщаше един по един всички останали.

Навън някой силно разклати дървото. Барет бавно се изправи и седна в леглото, като опря гръб на таблата. „*За Бога, само не и леопард?*“ Тези от миналата вечер ѝ бяха достатъчни, въпреки красотата си...

След секунда само върху перваза тупна нещо пухкаво и космато. Животинчето любопитно се наведе напред и заразглежда доволно стаята. Малкото му дребно лице бе оградено с ореол сребриста козинка.

Това бе любопитната любимка на Пейгън.

– Меджик? Пейгън ти казва така, нали?

Маймунката обърна воднистите си очи към седналата в леглото жена и без много да се двоуми, скочи от перваза, пробяга набързо покрай

края на мрежата против комари и с весел писък и вирната глава се намести до Барет.

Чак сега англичанката забеляза, че Меджик ѝ носи нещо. Нещо бяло.

Жената прие скъпоценния подарък с усмивка. Това беше нейния корсет. Маймунката явно добре се бе позабавлявала с него. Беше смачкан, на места разкъсан, а връзките му бяха объркани и навързани на възли.

– Е, благодаря ти все пак, Меджик. Убеди ли се, че не ти върши работа?

Малката сива маймуна поклати глава и почеса ухото си с косматите си пръсти. После внезапно нададе пронизителен крясък и заскача нагоре-надолу.

Барет се разположи по-удобно малко встрани, за да направи място за новата си приятелка. Маймунката седна прилежно, издавайки нежни, забавни звуци – нещо средно между кискане и подсвиркване. Тя посегна и попипа разпуснатата коса на Барет. Черните бузки се издуха от изумление.

След като старателно прегледа дългите, златисти кичури на жената, Меджик бавно ги повдигна и започна да ги реди върху главата си. После сви бърни и се втренчи в Барет, сякаш очакваше нейното одобрение за новата си прическа.

– Много... ъ-ъ-ъ... много си красива, Меджик. Но като се сетя, че това е моята коса върху главата ти, хич не ми се ще да ти я преотстъпя, така да знаеш.

Животното пусна косата на Барет и заподскача, издавайки нисък, мъркащо-гальовен звук. Хитрите черни очички лукаво се присвиваха. Неочаквано Меджик задърпа покривката на леглото.

– Меджик! Спри веднага!

Маймуната обаче не ѝ обърна никакво внимание и само за секунда покривката се оказа на пода.

Хъркайки тихо, Меджик заразглежда бялото, ефирно бельо на жената. Нежно, като че ли с копнеж, малкото същество докосна една от сатенените панделки.

– Нима наистина тези неща са толкова ценни за теб, малка, смешна маймунке?

Тихата въздишка на Меджик бе достатъчен отговор.

В следващия миг животното рязко скочи и се спусна към масата. Там, прилежно подредени, лежаха останалите дрехи на Барет.

Англичанката остана смяяна, когато само за секунди дрехите ѝ, дори и обувките ѝ, се разлетяха из стаята във всички посоки.

Възхитена, маймуната скачаше нагоре-надолу, грабнала някоя от дрехите.

– Спри, проклето същество!

Меджик остави белия корсаж на пода и започна старателно да го разглежда. После бавно сложи корсажа на главата си, пхна брадата си в една от презрамките и се завъртя около себе си. Едната лапичка придържаше новото ѝ боне, а другата комично опираше сивкавите ѝ, космати гърди.

– О, ти си великолепна, наистина – съгласи се Барет, без да сдържа смеха си. – Обзалагам се, че съвсем скоро ще станат модерни.

Меджик се въртеше вихрено около себе си, щастливо развявайки новия си тоалет.

„*Модерни сред кого?*“, мислено се понита Барет. Колко бяха жените, които идваха тук, в джунглата? Жената на управителя, жената на някой от чиновниците. А може би някой от заселниците имаха съпруги... Барет обаче бе сигурна, че тези мъже са предпочели да оставят жените си в Англия, а тук, на острова, поддържат само случайни връзки.

„*А може би и Пейгън е постъпил така?*“, внезапно се запита Барет и ръцете ѝ несъзнателно стиснаха дрехата.

В съзнанието ѝ веднага изплуваха влажните очи на Мита, сякаш дочу приятния ѝ гърлен смях. Неизвестно откъде, но ѝ се стори, че си припомня звук от проскърцване на легло в гореща тропическа нощ, примесено с приглушено сладострастно кикотене!

А може би Пейгън също бе женен и някъде далеч, у дома в Англия, го очакваше законната му съпруга? Барет внезапно осъзна колко малко знае за миналото на Пейгън. Толкова малко, колкото и за своето.

В това прозрение имаше толкова горчива ирония, че английчанката неволно се засмя. Скоро обаче смехът ѝ премина в дълбоки, сърцераздирателни ридания.

Небето навън бе започнало да просветлява. Първите бледооранжеви и алени лъчи на утринната зора прозираха през листата на палмите. Тази сутрин трябваше да потеглят към чаената плантация на Пейгън, септи се Барет. Доколкото успя да си спомни, името ѝ бе Уиндхевън.

Тя въздъхна. Сега трябваше да стане и да се облече, въпреки че гърбът я болеше, а слепоочията ѝ пулсираха. Трябваше да измие лицето си и да оправи стаята преди Мита или някой друг от слугите да дойдат, за да я извикат.

Но Барет не направи нито едно от тези неща. Тя остана седнала в леглото, без да откъсва погледа си от избистрилото се небе. По бузите ѝ се стичаха сребристи, безмълвни сълзи.

Тя чувстваше, че ще полудее, ако не намери отговор на въпросите си. Струваше ѝ се, че е възможно дори някога да е имала деца... А може би сега те безутешно плачеха за изчезналата си майка?...

Пред очите ѝ внезапно изплуваха меки къдрици, розови детски бузки. Пухкави пръстчета, вкопчени в полата ѝ...

Барет затисна лицето си с ръце, сподавайки риданието. „*Не мисли за това* – повтаряше си тя. – *Единствено времето ще излекува раните.*“

А ако *никога* не си спомнеше? Ако останеше завинаги затворена в този ничий свят... ако се превърнеше в човек без минало, но и без бъдеще? В същество, осиротяло в безвремието?

Пред очите ѝ отново се спусна тъмната завеса на болката.

Ръцете ѝ се стегнаха в юруци.

Не, Барет все някак *щеше* да си спомни. Тя просто бе *дължна* да го направи.

* * *

– Торбите с ориз покрити ли са, Нихал? – попита рязко Пейгън загрижения индиец, без да отделя поглед от огледалото като продължи внимателно да се бърсне.

Тънкият белег сребрееше върху бронзовата му от загара кожа. Следата от раната се извиваше като змийче от вътрешната страна на веждата, през клепача до върха на скулата му. Кожата от двете страни на разреза бе набръчкана, с тънки ръбове.

Пейгън приближи лицето си към огледалото и тихо изруга. С дясното си око виждаше само смътно размазани цветни петна.

Още един спомен от нощта, в която Ръксли прати копоите си по следите му в Коломбо.

– Да, господарю. Двадесет и четирите торби са на долната площадка, готови за товарене – кимна слабият индиец. – Новата реколта от чаени листа вече е ферментирала и е опакована в непромокаеми торби, както наредихте.

– Прати ли някой да извика носачите?

– Да, господарю. Още вчера, *mahattaya* – в отговора му обаче прозвуча истинска гордост и Пейгън не пропусна да я забележи.

– Много добре, Нихал.

Пейгън вече бе приключил с бърсенето и сега избърсваше с

гореща кърпа последните следи от сапунена пяна по лицето си. Обърна се и огледа внимателно стаята. Смачканите чаршафи се бяха свлекли от леглото:

Отминалата нощ беше адски гореща, дяволска нощ. Пейгън се бе мятал дълги часове в леглото, преди да успее да открадне един-два часа неспокоен сън малко преди зазоряване.

Върху сребристия поднос бе оставена полуизпита чаша чай, от която все още се вдигаше пара. До нея ранните слънчеви лъчи огряваха недокоснатата чиния с манго и кокосов орех.

Пейгън внезапно смръщи вежди, досетил се, че е забравил нещо важно. Той погледна към купчината листа, нови вестници и писма от Англия, които беше приготвил да прибере в кожената торба и да прочете на спокойствие в Уиндхевън.

А може би трябва просто да ги захвърли, без да ги докосва. Между тях най-вероятно имаше писмо от баща му.

Преди да успее безмилостно да стъпка съжалението си, то опари душата му.

Пейгън не дължеше нищо на стария. При последната им среща побелелият военен пределно ясно бе разкрил чувствата пред сина си. „*Дори повече от ясно*“, помисли си Пейгън, спомняйки си как баща му остро бе разкритикувал безбожния, опропастен, според него, живот на сина си.

Е, добре тогава. Старият херцог можеше да върви по дяволите заедно с хилядите си акри имот в Кент. Графството и земите тежаха на съвестта на Пейгън като обица на ухото и в момента съвсем не го беше грижа какво ще стане с тях.

„Някога обаче, ги искаше, нали? Искаше всичко, което им принадлежи – от титлата, тържествено предавана от поколение на поколение, до почестите и отговорностите, които неизменно съпътстваха името «херцог на Сефтън».

Най-много от всичко обаче искаше обичта на баща си. И никога не я получи.“

Пейгън се намръщи като забеляза, че от огледалото го гледа лице на непознат. Дълго, сухо, с орлов нос и рошави, посребрени вежди.

Лице, което никога не успя да зарадва. Лице, което никога не показва и най-малкия признак, че забелязва съществуването му. Лице, което никога не се бе усмихвало и с най-загатнатата усмивка срещу него.

Пръстите му конвулсивно стиснаха бръснача. Пейгън почувства остра болка и видя от дланта му да бликва кръв.

Последните десет години обаче го бяха научили, че човек би могъл да кърви по различни начини, *повечето* от тях не се забелязваха от очите.

„Ето защо отритна произхода си и избяга – продължаваше безпоощадно да го изтезава гласът на обвинението. – Защото си само един страхливец, който се бои да не го отхвърлят наново.“

От устните му изригна страстно проклятие.

„Забрави за това – каза си той. – Тези дни са вече минало. А ако става дума за теб самия, за теб те може и изобщо да не са съществували.“

Сега Пейгън трябваше да се грижи за своята плантация. Плантация, която се намираще на десет хиляди мили от сгушеното сред зелените хълмове на Кент графство. Земи, изпъстрени с лазурносини камбанки и уелдънски пеперуди. Поля, които пролет греят от нарциси, а през юли преливат от огненочервените багри на бурбонските рози.

„Не е възможно да ги забравя“, призна си гневно Пейгън и закопча колана си.

Донякъде завидваше на Барет за това, че бе загубила паметта си. *„Животът ми би бил много по-лесен, ако някой ме беше ударил по главата“,* помисли си горчиво той.

* * *

Пейгън стоеше неподвижно сред изсъхналата слонска трева, малко над бунгалото. Жълтеникавокафявите му панталони и ризата, в маслинен цвят почти не се забелязваха на фона ѝ. Острият му поглед шареше напрегнато и изведнъж стана сериозен, когато се появи групата на тамилските носачи. Тамилите току-що бяха излезли от колибите си, разположени малко по-надолу по хълма и още не бяха отърсили дрямката от лицата си.

„Дванадесет души – преброи ги той. – Това значи, че ще има поне три-четири пушки. Без да броим моята.“

Хладните му очи напрегнато и внимателно оглеждаха натоварените животни. Те бяха натоварени с оризовите запаси за Уиндхевън, а също така и с многобройните хитри изобретения, които Пейгън бе внесъл в Цейлон за чаената си фабрика.

Но какъв щеше да бъде пътят му? През низините ли смяташе да премине или имаше нещо друго наум?

От слугите не бе излязла никаква информация въпреки че при последното им отиване до селото здравата се бяха почерпили с оризова

ракия. Но тъй като за Деверил Пейгън се знаеше, че е дяволски пестеливо на думи копеле, това едва ли учуди някого.

Онези кретени на брега бяха оплескали работата. Пейгън въобще не се бе усъмнил, че ще стане така.

Мъжът, скрит зад изсъхналата *beru*¹⁴ трева се намръщи. Кокалести-те му пръсти заредиха пушката и той бавно вдигна дулото и внимателно се прицели в слабо, жилаво тяло на помощника си.

Пръстите му докоснаха спусъка. Как копнееше Пейгън в този миг леко да го дръпне и да види как слугата му се строполява на земята! Така както се бяха строполили и предишните – в Алхабат, в Лукнау, в Патна. Спомените не преставаха мъчително да навествават паметта му.

Но сега Пейгън трябваше да почака.

Един ден щеше да настъпи часът, в който рубинът ще бъде негов. Въпреки грандиозните планове на Ръксли.

Защото този камък можеше да принадлежи единствено и само на него – Деверил Пейгън.

25.

Барет все още се мъчеше да се справи с корсета си, който най-после бе успяла да изкопчи от пръстите на Меджик, когато внезапно чу шум в коридора. Тя замря по голите ѝ рамене пропълзяха тръпки.

Само един човек можеше да предизвика такова усещане у нея.

Барет се опита да промуши и последната връзка.

– Не си въобразявай, че докато сме в джунглата, ще носиш тази дяволска дреха, чуваш ли!

Пейгън бе застанал на прага на вратата. Гледаше я сурово и властно.

– Ще бъда облечена така, както пожелае аз, господин Пейгън. Вие определяте пътя и посоката, но що се отнася до облеклото ми, определям го аз.

– Така ли? – очите му заблестяха. – Тогава нека ти разясня някои неща, *Angrezi*. Ти ще облечеш това, което аз реша, дори ако ти заповядам да останеш без дрехи.

Барет леко повдигна вежди.

– Някой казвал ли ти е някога, че си долен, нахален мръсник? – запита го тя с привидното спокойствие.

14. *Beru* – слонска трепа

Само по скулите му пробяга тръпка.

– Хиляди пъти, мила моя. Но това не променя нещата, уверявам те. Нито преди, нито сега.

Тя избухна яростно.

– Да не съм някой от тамилските ти носачи, че си позволяваш да ми заповядваш, господин Пейгън, да не съм една от послушните ни прислужнички, които припкат да задоволят и най-малката ти прищявка?!

В очите му заблестя гневно пламъче.

– Това ми е пределно ясно, мила моя.

– Какво, в такъв случай, разбираш под „това“?

Той се усмихна подигравателно.

– „Това“, мила моя Барет, означава, че все още не сме пристигнали в Уиндхевън. Че ни чакат десет дни тежък път – път, който минава през гъмжащата от леопарди и други кръвожадни животни джунгла. И най-вероятно през цялото време ще ни следват разни туземни племена, да не говорим за опашката, която ще изпрати Ръксли. А ти, ако искаш да се измъкнем живи от този ад, трябва да се подчиняваш безропотно на *всяка* моя заповед, каквато и да е тя – очите му потъмняха. – Като се започне от този дяволски корсет.

Барет не помръдна.

– Веднага! – изрева той.

Очите ѝ станаха два истински смарагда.

– Върви по дяволите, господин Пейгън!

– В такъв случай оставаш тук и двама от моите хора ще те пазят, докато мине мировият съдия, тръгнал на редовната си обиколка от Канди. Това прави около... – тъмните му вежди замислено се сключиха, – около четири месеца, предполагам. Тогава започват периода на мусоните, а можеш да си представиш какво е тук, когато настъпят дъждовете, нали?

Пръстите ѝ сграбчиха тънките връзки на корсета.

– Ти *няма* да направиш това. Т-ти няма да *посмееш* да...

– Сигурна ли си? – погледна я хладно Пейгън. – Да ти напомня ли, че си заловена в нарушение неприкосновеността на моята собственост. Че след тази случка Ръксли на два пъти изпраща наемните си копои по следите ми, което явно те изобличава в съучастничество Уверявам те, Барет, това ще бъде един лек процес, даже и ако съдията не беше мой личен приятел, а той е. Някога му направих една малка услуга в Лондон.

– Представям си що за услуга – сръза го Барет.

– Много се съмнявам, че си на верен път, мила – продължи

спокойно той. – Освен ако не си тази изискана дама, за каквато се опитваш да се представиш.

Очите му студено и преценяващо я оглеждаха едва прикритата ѝ гърд, зрелите форми, които се виждаха от деколтето на корсета ѝ.

Тялото ѝ изтръпна като ужилено от страстната му проникателност. Пръстите ѝ се разтрепераха. Барет му обърна гръб, като се опитваше отчаяно да се съсредоточи върху последната връзка на корсета.

Без да пророни дума, Пейгън бавно пристъпи към нея. Дъхът му изгори тила ѝ.

– Много добре – прошепна той.

Ръцете ѝ бързо прикриха разголената ѝ гърд. Корсетът ѝ внезапно се беше разтворил.

– Ти... ти...

– Дай ми го сама, *Angrezi*. Освен ако не предпочиташ сам да го взема.

Барет не помръдна.

Пейгън рязко я извъртя към себе си. Около очите му се бяха врязали дълбоки бръчки.

– Сега не става дума за благоприличие, по дяволите! В джунглата ще ти се наложи да се движиш бавно и безшумно. Ще искаш тялото ти да е свободно и да му е хладно... – Погледът му внезапно се спря върху млечнобялата извивка на раменете ѝ, върху стегнатите гърди, които се подаваха под прилепените длани. Кръвта му кипна. Пейгън гневно протегна ръка, скрил чувствата си зад маската на ледена безпристрастност.

– За Бога, дай ми го, Барет, защо трябва да си така дяволски твърдоглава?!

Англичанката го прониза с погледа си.

Ръцете ѝ трепереха, но тя здраво стискаше корсета Барет знаеше, че ако сега му го даде, после щеше много по-лесно да му даде и други, далеч по-опасни неща от себе си.

– Защото да бъда дяволски твърдоглава е единственото, което ми остана – тя напразно се опита да отговори с твърд глас.

В този миг, за нейно огромно учудване, Пейгън измърмори някаква ругатня и рязко се обърна. После отново протегна ръка, но вече с гръб към нея.

– Дай ми това проклето нещо!

Веджите ѝ се извиха от изумление, защото Барет разбра, че току-що е спечелила първата си битка с Деверил Пейгън.

– Веднага, малката. Преди да съм променил намеренията си, по

дяволите! – изрева той.

Този път Барет бързо се подчини, светкавично изхлузи корсета и му го подаде. После се стрелна към леглото и облече корсажа си. Сега беше напълно готова и тя простреля Пейгън с изпепеляващ поглед.

– Очаквам да си го получи обратно веднага щом пристигнем в Уиндхевън.

Отговорът му обаче, съвсем я ожесточи.

– Не се и надявай, малката.

Лицето ѝ почервения под настойчивия му поглед.

– Ти не си *джентълмен!*

Пейгън дрезгаво се изсмя.

– Там, където отиваме, принцесо, последното нещо, от което ще имаш нужда, е джентълмен. Да, там ти ще имаш нужда от *мъж*. От безпощаден мъж, който отдавна е забравил какво е цивилизация. – Черните му като пъкъла очи трескаво блестяха. – Ти ще имаш нужда от този мъж... и ще искаш да го имаш още преди да сме пристигнали. Само си помисли, *Angrezi* Само ти и аз – през всичкото това време. Освен ако не броим местните хора, но аз тях изобщо не ги броя.

– А Мита? – въпросът се изплъзна от устните ѝ, преди тя да осъзнае какво е казала.

Пейгън присви очи.

– Ревнуваш ли, Синамон?

– Да ревнувам?! Заради просташкото ти внимание... Ха, хиляди пъти бих предпочела страстната привързаност на един чакал!

– Чудно, къде ли ще бъдат смелите ти думи, когато се събудиш с питон, обвинил краката ти – промърмори меко Пейгън. – Само десет секунди са му необходими, запомни това.

По гърба ѝ полазиха тръпки, но Барет успя да скрие уплахата си зад маската на гнева.

– Обзалагам се, че казваш това на всичките си... всичките си любовници – промърмори тя. – Малка доза страх сигурно чудесно им действа против сковаването в началото.

– О, не... Не на *всичките* – поправи я Пейгън. – Само на недотам схватливите. – Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. – А те, повярвай ми, не са много. Особено след първата нощ.

Очите му за секунда се опитаха да надникнат в душата ѝ.

– Но и никога досега не съм взимал с мен някоя от тях по течението на Махавели.

– Ако пътят е толкова опасен, защо си избрал този маршрут?

– Защото това е посоката, която Ръксли и някои други любопитни индийци едва ли са очаквали да поемем. Така имаме предимството на изненадата. Всъщност това е предимството и на самата джунгла.

– *Предимство на джунглата ли?*

– Пред джунглата всички са равни, Синамон. Тези, които ни следват, ще бъдат изправени пред същите трудности, както и ние, разбираш ли?

– Не, *не разбирам* – отвърна рязко Барет. – *Нищо* не разбирам.

Пейгън прикрито я огледа внимателно. Тялото му внезапно се напрегна.

– Виждала ли си някога рубин, *Angrezi*. Съвършен рубин. Рубин с четиридесет и шест безупречни карата?

– Не.

– Сигурна ли си?

– Разбира се, че съм сигурна!

– Може би, ако го беше виждала, сега щеше да ме разбереш по-добре – меко каза Пейгън.

– Да не искаш да кажеш, че в този камък има нещо магическо... нещо свръхестествено? – гласът ѝ прозвуча повече от подигравателно.

– Не се присмивай на това, което не си видяла, малката. За да притежават този камък, мъжете без жалост и угризения са се избивали един друг. Предавали са най-близките си приятели, продавали са в робство дори собствените си майки, обладани единствено от надеждата да го притежават.

– Но това е пълна глупост!

Пейгън я загледа дълго, сред тягостно мълчание. Само очите му издаваха някакво чувство.

– Сега наистина се уверих, че си съвсем отскоро в Изтока, Синамон. Иначе никога не би казала подобно нещо.

Погледът му се отмести и през прозореца той погледна към далечната зеленина на джунглата. Слънцето вече бе разпиляло своите златисти и пурпурни лъчи.

– Тук животът е... по-различен, Барет – тя за първи път го чуваше да говори толкова сериозно. – Неща за които ти никога не би и помислила сред привичната глъчка на Оксфорд стрийт, тук – в джунглата – са нещо обикновено.

По устните му отново заигра усмивка.

– Все още не ми вярваш, нали?

– Искаш да кажеш, че камъните имат странна власт над съдбата на

човека?! Едва ли...

– За твое добро се надявам да не ти се случи нещо, което да промени мнението ти, *Angrezi*.

* * *

Двадесет минути по-късно, когато Барет излезе на верандата, лицето ѝ бе окаменяло. Бляскавата ѝ коса бе безжалостно опъната назад и сплетена, а от предишния ореол от златни къдрици не бе останал и помен. Огледалото категорично я бе убедило, че тази строга прическа няма да привлича мъжките погледи.

Точно такива бяха и намеренията ѝ. Естествено, другата причина бе да предпази косата си от лианите и бодливите храсти на джунглата.

Пейгън ѝ хвърли само един изпитателен поглед, в който се четеше снизходително неодобрение към дългата ѝ пола и плътно прилепналата блуза. Той промърмори нещо под носа си и ѝ обърна гръб.

Слънцето над тях вече припичаше. Само след няколко часа жегата щеше да стане непоносима. Барет стисна устни, опитвайки се да не мисли за това.

Носачите един по един излизаха от двора, след като Пейгън им даваше знак с ръка. Бяха деветнадесет. Напред вървяха десетина носачи, натоварени с непромокаеми торби с ориз. Следваха ги петима въоръжени разузнавачи. Най-отпред беше Нихал.

Минути след като напуснаха имението, теренът се промени. Придържайки се към каменното корито на пресъхналата река, те забелязаха как дърветата оредяват. Мита тръгна редом с Барет. Индийката ѝ казваше имената на различните растения и обясняваше кои от тях са опасни с парещите си листа или бодливи стебла.

Мита ѝ обясни, че вървят на север. Тя не знаеше нищо повече. *Sahib* бе пожелал да тръгнат по този път, значи той бе по-безопасен.

Капчица пот пропъзля по лицето на Барет. Стегнатата ѝ блуза търкаше като шкурка разранения ѝ гръб. В този момент наистина ѝ се прииска да бъде облечена като Мита – с лек, прозрачен воал от кръста до глезените и с една съвсем тънка блузка, която оставяше корема ѝ оголен.

Но за това сега не можеше да става и дума, и англичанката само стисна зъби, като съсредоточи вниманието си към камънака, където можеше да се крият опасни влечуги. Очите ѝ се присвиваха под дразнешката слънчева светлина.

Към обяд краката вече я боляха, а гърлото ѝ пареше. Стана

дванадесет, а те не спираха. Пейгън се бе изгубил някъде напред и това изнервяше Барет повече от всичко.

Тя размаза един комар върху ръката си, представяйки си с наслада тялото на Пейгън, нападнато от рояк кръвожадни насекоми. Но тържеството ѝ моментално се изпари, когато осъзна, че в представата ѝ бронзовото тяло на англичанина бе съвсем голо. В съзнанието ѝ се върнаха познатите до болка вълнения и Барет прокле необузданата си фантазия.

Внезапно нечии силни пръсти стиснаха раменете ѝ. Барет яростно се извърна и в секундата замръзна от смайване, зърнала човека пред себе си.

Трябва да беше някой от цейлонците. Високото му бронзово тяло бе облечено в традиционната бяла риза а стройните бедра препасани със саронг. Лицето му бе с махагонов загар, обрасло с гъста черна брада.

– К-какво...

– Това просто е едно удобно прикритие, Синамон, особено като имаш предвид, че вървим по следа – Пейгън присви очи, оглеждайки раздърпаниа ѝ, целия покрит с тръни и лиани, ръкав. – А сега е време да смениш този тоалет с нещо по-подходящо за джунглата. – Той бръкна в кожената си торба, извади оттам някакъв смачкан бял плат и ѝ го подхвърли. – Сваляй тези дрехи и облечи това!

Барет погледна натрапеното ѝ облекло и гняв опари страните ѝ. Пейгън ѝ бе дал една от своите ризи, както и чифт жълтеникавокафяви бричове за езда. Под ризата се виждаха чифт меки кожени ботуши.

Черните му вежди се повдигнаха многозначително.

– Открих, че си много привлекателна, когато си облечена в моя риза, Синамон – промърмори той. – Този път ти давам и бричове те си.

– Аз... Аз не съм съгласна.

– Никой не те пита за това, малко диво котенце В противен случай те връщам и те оставям на плажа – там, където те намерих.

Барет го погледна с най-силната ненавист, на която бе способна.

– Само не се опитвай да ме убедиш, че този смешен тоалет ти е удобен. Наблюдавам те вече час, *Angrezi*. Всяка стъпка е истинска мъка за теб. Чудя се как успя да издържиш толкова дълго, без да се препънеш. Това май още веднъж доказва истината, която разбрах отдавна – ти си едно дяволски твърдоглаво същество. Ние, естествено, не можем да си позволим да ни задържаш. Трябва да побързаме, ако искаме да стигнем до мястото за лагеруване преди да е паднала нощта. А сега, мини зад този хресталак и се преоблечи.

Барет все още се инатеше, но той я хвана за лакътя, извъртя я и

леко я побутна към паравана от растения.

– Чудесно. Единственото, на което си способен, е да ме вбесяваш до лудост – просъска тя и неохотно тръгна към мястото, което ѝ бе посочил.

Неговият отговор беше само дрезгав смях.

След като провери внимателно дали в хресталака няма паяци или някакви други гадинки, Барет започна да откопчава копчетата на блузата си. След това свали и полата си; като през цялото време не спираше да ругае Пейгън.

– Не забравяй за корсажа – напомни ѝ той.

Барет моментално пожела да му възрази, но после се отказа. Мисълта, че ще свали притесняващите я долни дрехи, ѝ беше наистина приятна.

– Мразя това място – роптаеше тихо англичанката – мразя тези *дрехи*. Но най-много мразя теб, проклетите господин Пейгън!

Барет още веднъж провери дали Пейгън не я шпионира. После свали корсажа и фустата си, взе меката риза от фин лен и я облече. Ръкавите, разбира се, ѝ бяха прекалено дълги, а яката леко зееше. Въпреки всичко обаче, Барет честно си призна, че след стегнатите женски дрехи, тази свободна мъжка риза беше направо благодат за тялото ѝ.

Нещо прошумоля в тревата зад нея и англичанката побърза да нахлузи бричовете и да закопчае колана който Пейгън не бе пропуснал.

За нейно учудване бричовете ѝ стояха доста добре, дори елегантно подчертаваха тънката ѝ талия. „Ако са негови, трябва да са от младежките му години. Бедрата му са доста по-мускулести“, помисли си бегло тя. – „Стегнатите мускули на краката му, на...“ Почервеняла от срам, Барет прогони непокорните си мисли, преди те напълно да ѝ замаят главата.

Най-накрая обу ботушите, които също ѝ бяха по мярка. Докато пристягаше ризата с колана, тя усети миризма на тютюн и видя Пейгън, удобно облечен на едно дърво, да пуши спокойно пурата си.

– Поръчах ги от Коломбо. Платих на шивача тройно, за да са готови за днес. Имаш дяволски късмет, че съм улучил размерите ти, *Angrezi*. Все пак, имах възможност добре да огледам тялото ти. Не ми се наложи да напругам въображението си.

– Виконтът сигурно доста добре ти плаща, щом можеш да си позволиш такива разходи – отговори студено Барет. Очите ѝ се присвиха. – Или може би си ги поръчал за *негова* сметка.

Изражението на Пейгън бе непроницаемо.

– С виконта сме се разбрали. Аз се грижа за имението, а като отплата имам разрешението да правя всякакви разходи, които сметна за необходими и той не оспорва сметките ми. Чудесно споразумение, какво ще кажеш, а?

Барет промърмори нещо язвително под носа си, оправи старателно набора на ризата под колана и се появи пред Пейгън, примигвайки на слънчевата светлина.

Странното му мълчание още повече я ядоса.

– О, небеса, каква незабравима гледка! – Гласът му бе тих и прегракнал. – Без съмнение, облечена така, би наложила нова мода в Коломбо. Що се отнася до мен обаче, бих я забранил, защото само видът на стегнатите ти в тези бричове бели бедра би влудил за броени секунди всеки мъж, принцесо. Но, стига вече сме си губили времето в приказки – изведнъж рязко се прекъсна той и хвърли недовършената си пура, като я загаси с крак. После ритна още малко пръст отгоре и пак я стъпка.

Барет с недоумение следеше прекалената загриженост, с която гасеше пурата си. Забелязал учудването ѝ, Пейгън посочи към джунглата.

– В момента, Синамон, джунглата е като дяволско буре с барут. Само една искра е достатъчна, за да подпали всичко на мили оттук. През нощта не стават пожари. Опасността ще отmine, когато се изкачим по високо Там растителността не е така изсъхнала.

Преди още да е успяла да преглътне мисълта за тази нова опасност, Пейгън пак се обърна към нея:

– А и едно последно нещо – той я повика с пръст. – Ела при мен, *Angrezi!*

– Още удоволствия ли си ми приготвил? Едва сдържам нетърпението си.

– Докато дойде следващият съдия остават четири месеца, помниш, нали?

Макар в момента да кипеше от безсилна ярост, Барет нямаше друг изход, освен да я прикрие. Тя се приближи към него с изписано върху лицето ледено презрение Устните ѝ бяха стиснати до посиняване.

Само на сантиметри от лицето му Барет спря.

– Е, и?

Очите му бяха тъмни и непроницаеми.

– Целуни ме, Синамон!

Пейгън не бе успял да устои на желанието си, въпреки че съзнаваше колко дяволски опасен е порива му. Но той трябваше... трябваше да се увери, че именно това е жената, която бе спасил на ъгъла на онази

лондонска улица.

Барет мълчеше. Думите изведнъж ѝ изневериха. Само ноздрите ѝ се издуха от гняв.

– Да те *целуна*? Да не си полудял! По-скоро бих...

– Четири месеца, *Angrezi*. Може би дори пет, ако мусоните закъснеят...

Тя прехапа устни, бузите ѝ поруменяха. Пет месеца тук, в сърцето на безвремето... Без никаква компания, ако не се брояха берачите на чай, които не знаеха и дума английски...

Барет вирна брадичка.

– Мразя те, Деверил Пейгън! Запомни го добре – изсъска тя. – Аз не съм ти Мита.

А после бързо, за да не промени намеренията си, тя се изправи на пръсти и допря стиснатите си устни до неговите за части от секундата.

Пейгън повдигна вежди.

– И ти наричаш този сърцераздирателен жест целувка? За твое добро, надявам се, никога не си целувала съпруга си по този начин.

– *Съпруг?! Аз не съм омъжена!* – тя прехапа долната си устна. – Поне нямам *чувството*, че съм...

– Мисля, че се досещам за причината, ако по същия начин си се отнасяла с всичките си ухажори. Опитай пак, но този път нека бъде сякаш наистина ти се иска.

Тя трепереше, готова всеки миг да му откаже. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Очите ѝ не се отделяха от лицето му.

– Страхуваш ли се? – промърмори той.

– От теб? Никога! – Барет пое дълбоко въздух и като торпедо се изстреля с такава сила към него, че едва не го събори на земята.

Нейните ръце несъзнателно се вкопчиха в мускулестите му рамене.

Неговите пръсти несъзнателно се заровиха във великолепната корона на косата ѝ...

– Стой мирен, нахален звяр такъв!

– Опитвам се, *Angrezi*. Но ти правиш задачата ми дяволски неизпълнима.

В следващия миг тялото ѝ от кръста надолу удобно се настани в извивката на бедрата му, а гърдите ѝ се долепиха до неговите. Тя затвори очи и протегна устни към лицето му.

Целувката попадна малко над горната му устна.

Барет отвори очи, стресната от дрезгавия му, мрачен смях.

– Уви, вторият път не беше по-добър от първия.

– Ах ти долен, презрян *червей*! – в следващия миг тя грабна лицето му и го привлече към своето.

Този път устните ѝ попаднаха в неговите, всмукани от яростната му страст.

Барет беше толкова напрегната в старанието да се представи добре, че почти не усети как ръцете му се плъзнаха под кръста ѝ.

В следващия момент устните на Пейгън омекнаха. Сега те следваха нейните – привличаха я, галеха я, приютяваха я.

Барет усети как дъхът ѝ спира, а кръвта и започна бясно да кипи. Земята сякаш се разтвори под краката и тя пропадна в бездната.

В мига, в който се опита да извика, езикът му навлезе дълбоко в устата ѝ. Влажните, милващи движения я замайваха, събуждаха в нея ненаситна жажда. Тя несъзнателно наместваше устата си към неговата, трепереше, когато езикът му погалваше нежната вътрешност на устата ѝ.

Силните му ръце се впиха в талията ѝ и Барет почувства тялото му да се стяга. После смътно усети как нещо хладно и хлъзгаво се увива около голия ѝ кръст. В следващата секунда тя се изплъзна от здравата му прегръдка и бързо скочи на крака. Едва сега осъзна, че е била на земята, притисната от гърдите му.

– Така. Това ще свърши работа, надявам се.

Барет напразно се опитваше да запази самообладание, но споменът за горещия сладък вкус на езика и устните му непрекъснато се връщаше в съзнанието и.

– Подъл, развратен...

Рязко спря. Погледна надолу към разхлабения колан на бричовете си. Там, малко над пъпа ѝ, беше увита верига от тежко ковано злато със странна змиевидна плочка в средата. Барет осъзна, че именно тя бе предизвикала преди секунди усещането ѝ за нещо хладно и хлъзгаво.

Не намери думи, за да изрази яростта си.

– Отива ти, наистина. Възхитен съм от себе си, че толкова точно съм преценил размера – Пейгън гледеше ръчно изработената верига, без да скрива доволството си. – Много рядко греша.

Барет трескаво се опитваше да махне веригата, но напразно търсеше закопчалката ѝ.

– Махни я! – изкрещя тя.

– Веригата ще остане, *Angrezi*. Тя е белег, че си моя собственост – собственост на Тигъра. Ако някога бъдеш отвлечена тук, в джунглата, тази верига ще бъде единственото нещо, което може да спаси живота ти.

Местните хора знаят, че Тигъра добре пази собствеността си. Разбра ли ме?

Със същия успех Пейгън би развял червено знаме пред разярен бик.

– Собственост? Надменно, нахално копеле! Аз никога не съм била и няма да бъда собственост на мъж, чуваш ли!

Пейгън присви очи.

– Но сега си, Синамон. Моя собственост си от момента, в който те намерих на плажа си. И не се опитвай да ме убеждаваш, че това, което се случи преди малко между нас, не ти харесва така, както и на мен, защото аз знам по-добре. Само преди секунди ти ме желаше жадно и пламенно, както само една жена може да желае.

Пейгън обаче знаеше, че това е лъжа. В реакцията ѝ сега я нямаше онази пламенна невинност и чистота, които бе познал преди четири месеца в Лондон.

Целувката ѝ все пак му бе показала нещо.

Тя наистина бе неговата соколица, жената, която бе сънувал всяка нощ след завръщането си от Лондон.

Но това, че тя не го знаеше, го влудяваше. Той тайно се бе надявал, че целувката ще я събуди, ще върне старите спомени.

„Престани да фантазираш като дете“, помисли си сериозно Пейгън и се обърна, опасявайки се да не изрече мислите си на глас.

Той смачка корсета и останалите ѝ дрехи в безформена купчина, грабна ги под мишница и сурово я изгледа.

– Между другото, надявам се, че нямаш намерение да ходиш на сън поне докато сме в джунглата.

Барет внезапно се вцепени.

– Да ходя на сън? – повтори тихо, и в съзнанието ѝ запъплиха малките пипала на някакъв спомен.

Страхът я заля с леденостудени вълни и тя потрепери. – Нямам представа за какво говорите, господин Пейгън – успя да се овладее тя.

– Нима? – очите му я гледаха с подигравка. – Остава ми само да се надявам, че тук, в джунглата, аз ще те открия пръв, а не леопардът.

* * *

Малко по-късно те промениха посоката. Нихал и Мита не казаха и дума за това, но Барет забеляза по слънцето, че вече не вървят на север, а в северозападна посока.

Не след дълго пресъхналото корито на реката съвсем се стесни и изчезна. Сега те трябваше да си пробиват път през бодливи, оплетени

храсти и изсъхнали гъсталаци.

Чак сега Барет разбра защо Пейгън бе толкова разтревожен от суровата преди началото на мусоните. Само една искра – и пожарът би погълнал този свят за секунди.

„*Каква ужасна смърт*“, помисли си тя, борейки се със страха си.

Барет се намръщи, загледана в бронзовите рамене на Пейгън. Никаква опасност, идваща от джунглата, не можеше да се сравни със заплахата от мрачния хищник, който мълчаливо крачеше пред нея.

26.

Слънцето почти докосваше върховете на дърветата, когато Пейгън най-после реши, че е време да спрат.

Барет бе потна, умираше от жегата, копнееше да се изкъпе.

Тя безпогрешно усети соления привкус на въздуха. Пейгън даваше отсечени заповеди на носачите, но тя го прекъсна:

– Мога ли да говоря с теб?

Той се обърна. Веждите му се повдигнаха въпросително.

– Бих искала да се изкъпя. Мита ми каза, че сме близо до брега – излъгва тя, сигурна, че без тази лъжа той едва ли щеше да признае, че е права. – Ще бъдеш ли любезен да изпълниш молбата ми?

Веждите му се повдигнаха още по-високо.

– Само това ли? Кралска заповед?

– Горещо ми е. Изморена съм. Потна съм, господин Пейгън. Това ще бъде само един малък кавалерски жест от твоя страна.

Пейгън се замисли.

– Може би си права. Аз също бих се изкъпал с удоволствие – лицето му изведнъж стана сурово. – След последните събития на плажа, сигурно си убедена, че не можеш да се справиш сама.

Барет бе очаквала точно такъв отговор, макар според нея Мита или някой от въоръжените носачи също щяха да бъдат надеждна охрана. Сега обаче ѝ беше ужасно горещо, за да спори.

– Чудесно! Нека тръгнем веднага.

Пейгън бързо разпореди нещо на Нихал, метна пушката си през рамо и пое през сухите храсти, като я остави да подтичва след него.

Тогавя Барет забеляза двамата въоръжени носачи, които ги последваха от разстояние.

– Те ще пазят в края на джунглата – обясни сухо Пейгън.

Барет посърна при мисълта, че не може да остане сама, а толкова жадуваше за това. Но все пак щеше да се разхлади и изкъпе, а това правеше другите неприятности поносими.

„Дори повече от поносими“, помисли си англичанката няколко минути по-късно, когато джунглата оредя и те излязоха на едно ветровито заливче. Белият пясък на плажа бе ограден с ивица високи палми. Без да каже дума Пейгън пусна кожената си торба и пушката върху пясъка и подаде на Барет парче фин, аленочервен плат.

– Това е дреха за къпане. Цейлонците я наричат *diva redde*¹⁵. В градовете жените я използват, когато се къпят в басейни, а във вътрешността на страната – при водопадите и в заливите. Тукашните жени владеят изкуството да прикриват телата си, когато се къпят на обществено място. Все пак, предполагам, че за теб ще бъде малко трудно в началото. Във всички случаи това облекло няма да ти е излишно. Вечер ще спиш с него. Може да се наложи да потеглим неочаквано през нощта и нямам намерение да те чакам да търсиш бричовите си в тъмното.

Барет разгърна ефирната дреха от рисувана коприна. Материята нежно погали пръстите ѝ, мека като кожата ѝ. В този момент пред очите ѝ изплува смътен споменът от съня ѝ.

Алена коприна и златни звънчета. За Бога, та тази дреха бе същата от съня ѝ!

Жената затаи дъх, припомняйки си и останалото от онази нощ.

„Не му позволявай да се доближи до теб, глупачке! Това е само едно съвпадение, нищо повече.“

Барет невъзмутимо взе плата, отиде зад един гъст храст и разкопча ризата си. Раните ѝ май бяха почти зараснали. Ризата на Пейгън не дразнеше така, както плътно прилепналата ѝ блуза.

Барет свали и бричовите си и чак тогава обърна внимание на плата. Очите ѝ помръкнаха в недоумение. Та тази дреха почти нищо не скриваше! Щеше да изглежда като нарисувана отгоре ѝ...

И как, по дяволите, щеше да закрепил върху себе си това чудо, което нямаше нито връзки, нито копчета?

Тя долови приглушено свистене по пясъка и разбра, че Пейгън влиза във водата.

Свенливостта ѝ се сблъска с изкушението. И изкушението надделя.

Барет гордо вдигна брадичка и уви коприната около гърдите си, като стисна горния край под мишница. После тръгна към океана. Дъхът ѝ

15. *Divya redde* – „водна дреха“ – плат, носен от жените в Цейлон по време на къпане

спря, когато видя красотата пред себе си.

Топлият вятър развяваше косата ѝ, галеше голите и ръце и рамене. Пясъкът приятно пареше стъпалата. Сребристите води я подканваха, махайки с белите си гребени зад тесния, осеян с камъчета бряг.

Барет сякаш забрави, че тук – в Изтока, тя е нежелана чужденка. Че дори и в момента се разиграваше жестоката игра между двама безпощадни противници, а тя самата е само пионка в центъра ѝ.

Не, не. Никога не биваше да го забравя!

Когато жената приближи до водата, Пейгън се обърна. Широките му бронзови рамене, покрити с капчици вода, излъчваха сила. Слънцето грееше откъм гърба му и лицето му оставаше в сянка, така че Барет не успя да види изражението му.

Все пак, стори ѝ се че долната му челюст е стегната, а тялото неподвижно и напрегнато.

– Отива ти, Синамон – гласът бе леко дрезгав, но ласкав.

После рязко се обърна.

– Само този път внимавай да не влезеш по-дълбоко от кръста.

Барет се намръщи. Този мъж бе наистина невъзможен! Променилив като времето в това ослепително с многоцветието си, но чуждо за нея място. Дали някога щеше да го разбере? А защо изобщо бе необходимо да го разбира?

След като мислено изпрати Пейгън там, където му беше мястото – по дяволите! – англичанката тръгна уверено към водата, но се задържа, когато сребристите води покриха глезените ѝ. Вълните идваха и се отдръпваха, хладки и кадифено нежни, отнемайки от тялото ѝ болезнената жега.

С тъглчето на окото си Барет забеляза как Пейгън прави рязко някакъв знак към носачите, застанали в края на джунглата. После се обърна и се връза като стрела във водата.

Въпреки че се стараше да не поглежда към него, Барет не устоя на желанието си да наблюдава силното му тяло. Пейгън плуваше с изящни, ритмични и пестеливи движения, които ясно говореха за дълго общуване с океана. Последните слънчеви лъчи танцуваха в златист ореол около него и Барет неволно си помисли, че той сякаш е частица от вълшебния свят на водата.

Тя се обърна и тръгна по брега с желанието да се наслади единствено на нежната и прохладна ласка на вятъра и водата.

А далеч от нея Пейгън браздеше с устременото си тяло сребристая ивица, насочена право срещу хоризонта.

Барет откри в края на заливчето няколко издадени във водата скали. Англичанката внимателно подпря гърба си на студения камък и остави краката си свободно да се люлеят в малкото басейнче, образувало се сред скалите.

Усещането, че въздухът е станал по-прохладен, първо й напомни, че слънцето се е скрило. Барет беше задрямала. Когато отвори очи, небето беше станало с цвят на индиго. Само една, едва доловима ивица дневна светлина аленееше над хоризонта.

Жената погледна стреснато към океана, но не видя Пейгън.

„Добре поне, че двамата носачи са на мястото си“ помисли си тя. Белите им саронги едва се различаваха в края на плажа.

Барет се наведе и наплиска раменете и гърдите си, като внимаваше да не намокри гърба си със солената вода. Тя току-що се бе изправила и се канеше да тръгва, когато внезапно около нея се надигна глух тътен.

– Имаш голям късмет, *Angrezi* – гласът на Пейгън прозвуча съвсем до ухото ѝ. – Тази вечер рибите пеят в твоя чест.

Барет прехапа устни, опитвайки се да прикрие уплахата си от внезапното му появяване.

– За какво... За какво говориш?

– Местните жители ги наричат „пеещи риби“, въпреки че никой не знае откъде точно идва този звук. Може би от кораловите рифове или пък от някои черупкови морски обитатели на дъното... Най-силен е при пълнолуние, с идването на прилива.

Странният шум ставаше все по-мошен, обгръщаше ги подобно звуците на древен химн за възхвала на боговете, като безсловесната песен на морските сирени. Звукът беше неземен, роден сякаш извън времето и пространството.

– Ела! – обърна се към нея внезапно Пейгън, като я хвана за китката и я изправи на крака.

– К-къде ме водиш?

– Прави каквото ти казвам!

– Чудесно... Но ако се удавя, ще те *убия*!

Пейгън се засмя.

– Ако наистина се удавиш, Синамон, ще ти *позволя* да ме убиеш.

Те стигнаха уединена плитчина в най-отдалечения край на залива.

Барет с недоумение наблюдаваше как Пейгън търси нещо по дъното. Не минаха и няколко секунди и той се изправи, победоносно размахвайки някакъв клон.

– Приближи се!

Тя се подчини с явна неохота, като се чудеше какви са намеренията му.

Бученето се засилваше с всяка измината секунда, издигаше мощ като тайнствена, разлюляна от вятъра стена.

Пейгън нагази в черните непроницаеми води, без да каже и дума, заби клона в дъното и доближи ухото си до него. После я извика.

„Що за лудост го е обзела?“, чудеше се тя, докато се приближаваше предпазливо.

Пейгън я повдигна над вълните, за да не се намокри гърбът ѝ и главата ѝ почти се изравни с височината на клона.

Дългите му пръсти здраво я държах за кръста.

– Пейгън. Какво пра...

– Тихо, Синамон. Само чуй как се променя...

Барет неохотно приближи ухото си до клона, така както бе видяла Пейгън да прави преди малко. И тогава разбра.

Дървесината усилваше тътена стотици пъти. В този момент звукът диво резонираше в тялото ѝ, нахлуваше в нея като мощна спирала, възнасяше се към небето като песента на магически, неземеен хор.

– Та това е... това е прекрасно! – жената се обърна към Пейгън като омагьосана, невярващият ѝ поглед се спря върху скритото му в сянка лице.

С прииждането на следващата вълна ръцете му неусетно я обгърнаха.

Пленяващата красота на звука нарастваше с всеки изминат миг, обгръщаше ги с могъщото си великолепие... Прегърнати, мъжът и жената бяха пленници на пронизващата кристалност на звука, и съвършенството на момента, който преживяваха, сякаш ги сля.

Лицето на Пейгън се приближи до тялото ѝ като тъмна сянка в мекия полумрак на нощта.

Дъхът ѝ спря. Барет го погледна, без да отделя ръцете си от клона, замаяна, неподвижна. Упойващата мелодия на неземния хор изцяло я бе подчинила и сякаш парализирала сетивата ѝ.

Да. Сега тя можеше всеки момент да се обърне и да си тръгне. Едва по-късно осъзна, че *би трябвало* да го направи. Но точно в този миг – на пълно единение със звука – Барет не бе способна да се съпротивява, да направи онова, което знаеше, че е *редно*.

Смътно осъзна, че от този миг нататък животът ѝ става друг. Тя самата бе станала различна, друга жена. И всичко това бе родено от красотата... Красота, споделена с този странен и неразгадаем мъж.

Тя никога повече нямаше да бъде същата, независимо дали паметта ѝ щеше да се върне, или не.

В този миг, изправена пред дивното, непорочно тайнство на природата, тя не можеше за нищо на света да застави тялото си да се отдръпне, да лиши *своята* природа от странното великолепиe на нощта. Още повече, че мъжът до нея бе част от тази нощ.

И Барет замря, притисната неподвижно до гърдите на Пейгън.

Внезапно в душата ѝ нахлу огромно желание да разгадае чувствата му, да опознае вкуса на тялото му. Солта сигурно се бе просмукала в суровото му лице, в плътните му чувствени устни.

Барет усети как мускулите на раменете му се стягат.

Тя преглътна. Огромните ѝ очи не се отделяха от неясните очертания на лицето му. Да, тя трябваше да разбере това, което той чувства!

Отговорът дойде почти мигновено.

– Прекрасно – прошепна Пейгън, но погледът му бе отправен не към океана, а към лицето ѝ.

Мъжът прокара пръсти по страните ѝ, оставяйки златисти ивици отразена светлина върху мокрите ѝ бузи.

Синамон остана смаяна. Тя никога не бе очаквала подобна нежност от този твърд като гранит човек. Само на сантиметри от нея, черните му очи сякаш дълбаеха в душата ѝ.

– Коя си ти, *Angrezi* – промърмори дрезгаво той. – *Какво* си ти? Призрачно видение от безсънните ми нощи? Или си просто жена, красива езичница? Ева, прекрачила прага на моето усамотение?...

Барет не помръдна, останала в плен на това лице – диво и жадно напрегнато.

А около тях нощното море се гънеше в кротки вълни, нашепвайки им за коралови дворци и перлени кули, за морски покои, в които никога не е стъпвал човешки крак...

Сякаш магия бе обладала сетивата на Барет – слуха, зрението, обонянието ѝ. Тайнството бе помело след себе си напрежението от последните дни, мъчителната несигурност, породена от загубата на паметта ѝ. Единственото, което сега имаше значение за Барет, бе че *живее*, че е *жена*!

И че едва различимата фигура до нея принадлежи на мъж, *мъж* до мозъка на костите си.

По тялото ѝ плъзнаха тръпки. Барет почувства силните му ръце да се плъзват нагоре по бедрата ѝ, галейки я през мокрия копринен саронг, сякаш е гола...

– Коя съм аз? – повтори въпроса му тя. Устата ѝ бе пресъхнала. – Аз... аз съм само една жена. Жена, която се чувства... странно. Много странно...

– Във всеки случай не по-странно от мен, Синамон.

– Какво... какво става с нас?

Ръцете му обгърнаха кръста ѝ.

– Защо не се опитаме да разберем, *Angrezi*.

Допирът му бе лек като вятъра, бездънен като нощното небе, напрегнат и неспокоен като прилива...

В следващия миг Барет вече го целуваше, жадна да усети вкуса му.

Отговорът я задоволи – до болка мъжки.

Устните му я изгаряха като пламъци – в един момент я пареха, в следващия я грабваха. И точно в мига, когато си помисли, че вече наистина усеща вкуса му, той се отдръпна, огънят се превърна в дим, стоманата – в течна лава.

Барет смътно осъзна, за кой ли път вече, че никога не ще опознае напълно този мъж. Нито пък, че някога ще му се насити...

В момента, в който се опита да каже нещо, той захапа долната ѝ устна и лекичко я всмукна. Сърцето ѝ лудо заби, съзнанието ѝ сякаш се разпиля.

Той нежно галеше с език копринената мекота на устата ѝ...

– Добре. Дяволски добре...

Той ли го каза? Или тя? В следващия миг Барет забрави какво се бе питала, защото Пейгън я сграбчи и повдигна нагоре, притиснал я към голата си гърд, към стегнатите си бедра. Очите ѝ блестяха със странните, излъчващи зелена светлина отблясъци на водната бездна.

Гърбът ѝ се изви като лък и гърдите ѝ се притиснаха в неговите.

Пейгън изстена.

Тогава Барет почувства властта, която притежаваше над този непреклонен мъж.

Тя леко се усмихна на това прозрение, но тържеството ѝ бе мимолетно. Напрегнат и възбуден, той лудо притисна бедрата ѝ към слабините си и съзнанието ѝ се замъгли.

Някаква демонична сила сякаш я привлече към тази огнена стомана. Пейгън бе напрегнат до крайност. Обезумяла от магията и великолепието на нощта, Барет искаше още, още повече!... Да, тя трябваше да го познае в този миг!

Но устата ѝ беше някак странно пресъхнала и конвулсивно потръпваше.

И тъй като не намери думи, сега Барет заговори с езика на пръстите си, вкопчени в покритите му със засъхнала сол рамене.

„*Не стирай!*“, крещеше желанието.

„*Стига!*“, надигна се разумът.

Тялото ѝ обаче не чуваше нито един от тези два гласа. То говореше направо с неговото така, както Ева навярно се е обърнала към Адам, преди вратите на рая да се затворят след тях.

Пръстите ѝ мачкаха напрегнатите му, хлъзгави от водата мускули. Тя дишаше задъхано и набъбналите ѝ розови зърна докосваха и пареха гърдите му.

Пейгън сякаш потъваше в бездната. Само за миг, отмерен от див удар на сърцето му, той почувства как силата и животът напускат тялото му. Тогава потъна и умря – в божествено сладка мъка.

– Господи, обичам тялото ти, обичам мириса ти... Но най-много обичам вкуса ти, *Angrezi* Целуни ме пак! – дрезгаво промълви той.

В съзнанието на Барет изплува видението на гората, през която бяха вървели. Изсъхналата, почерняла от зноя джунгла... В този миг жената разбра, че сега *тя* е тази джунгла, а той е искрата, която ще я подпали.

– *Сега*, кралице моя! За Бога, смили се над мен!

Той чакаше. Всяка клетка от тялото му се бореше да удържи напора на желанието.

Един миг, отмерен от два бесни удара на сърцето ѝ, и Барет разбра какво иска той. Тялото ѝ отговори на молбата му, устните ѝ се разтвори-ха в неговите, устата му омекна в топлината на нейната...

Сливаше се с него. Обсебваше го. Покоряваше го.

Завинаги, въпреки че все още не бе осъзнала това.

– П-пейгън?!

– *Още*, *Angrezi* Обгърни ме с бедрата си, дай ми огъня си! За Бога, усещам, че животът ми до този момент е бил ледено студен.

Барет се разтърсваше от силата на неговото желание; тържествуваше от усещането за собствената си власт; искаше ѝ се да направи всичко, което той желае от нея, дори повече. Тя се извиваше като дъга под ласката на опитните му пръсти, допирът на ръцете му сякаш вливаха във вените ѝ разгорещен живак и я превръщаха в сирена, – изплувала от черното кадифе на морските дълбини.

Сега тя бе Жена, а той – нейният Мъж.

Бедрата ѝ се обвиха около кръста му. Ръцете ѝ обгърнаха врата му и рошеха мократа му коса.

Пейгън трепереше. Барет почувства, че се намира върху вулкан, който всеки миг ще изригне...

Тя затвори очи.

Алена коприна и златни звънчета. Меден смях след дългата, пламенна нощ.

Споменът за съня внезапно нахлу с болезнена яснота. Тогава Барет разбра, че бе сънувала *този* мъж.

Осъзна колко силно копнееше да го докосва, да засилва наладата му до мига, в който и двамата щяха да се слоят в сладостен екстаз. Но дори и сега, допирът с него бе мъчение, което не можеше да се определи с думи. Барет трепереше пред прага на пълното си отдаване.

Устните му бавно се спуснаха по врата ѝ и леко плъзнаха по коприната на гърдите ѝ. Той сякаш проникваше във всяка нейна клетка, изследваше я. Пейгън галеше с влажния си, кадифен език всяка извивка от тялото ѝ.

После внезапно се снижи и захапа едното прекрасно, съвършено, настръхнало зърно.

– Искам да тръпнеш за мен, *Angrezi!* Искам да стенеш за мен! Разкрий ми божествената си топлина!

Устните му сякаш я извайваха. Устата му се впиваше в копринената ѝ кожа, нежна и яростна.

Огнени тласъци заливаха тялото ѝ. То се изпъваше като лък, готов за стрелата на господаря си.

Езикът му, зъбите му, страстта му като течна лава я превземаха все по-властно и по-властно с всеки удар на сърцето ѝ.

Саронгът се свлече до бедрата ѝ. Ръцете му си играеха с голотата ѝ, влудяваха я, изгаряха я.

Сякаш я отделяха от нея самата.

Пейгън тихо шепнеше тайнствени слова на наслада и тържество. Думи, които тя не разбираше. Те идваха от непознати за нея дълбини на душата му.

Всяко негово докосване я тласкаше към неземна наслада. Ласките му сякаш изсмукваха дъха от гърлото ѝ, кръвта от вените ѝ.

И най-накрая – сърцето от гърдите ѝ.

– П-Пейгън, спри!

Но вече бе твърде късно за молби и обвинения. Нощта ги обгърна в горещата си, сладна магия, за да остави единствено Желанието – оставащо я без дъх, разкъсващо я с ноктите си Желание...

В този миг наладата сякаш я удави като порой, после я запокити

ослепяла и бездиханна сред сребърната музика на вълните.

* * *

Барет все още се носеше върху вълните на опиянението, когато нечий вик стресна Пейгън. Той рязко зададе някакъв въпрос и напрегнато зачака отговора.

Съзнанието ѝ започна бавно да се връща, носейки със себе си обвиненията за случилото се.

„За Бога, какво стана с мен!? И с какво този мъж ме направи толкова безразсъдна, толкова необуздана...“

Барет се откъсна от прегръдката му със сподавен стон, едва успявайки да се задържи над водата.

От края на джунглата се чу още едно напрегнато повикване. Пейгън измърмори нещо. Барет го видя да изтръгва клона и да го хвърля в морето. След това се извърна и тръгна към брега.

Англичанката мрачно го последва, като все по-яростно се ожесточаваше срещу себе си. Когато краката ѝ стигнаха твърдата опора на брега, Барет усети, че от очите ѝ бликват горещи сълзи.

В този миг Пейгън се обърна и погледът му прониза мрачното ѝ лице. Ръката му погали мократа от сълзи буза.

– Не казвай нищо. Нито дума.

– Аз... аз не плача – отвърна предизвикателно тя. – Аз никога не плача.

Пръстите му болезнено нежно погалиха очите ѝ.

– Никога не съм твърдял подобно нещо, *Angrezi*.

Пейгън се подвоуми, сякаш искаше да каже още нещо. Пръстите му нервно галеха бузата ѝ. Но само се наведе, взе пушката си и я прехвърли през рамо.

– Облечи се! Нихал е забелязал група ловци.

27.

Часове по-късно Барет се въртеше върху постелята си и не можеше да заспи. Ловците се оказаха група недоволни туземци от племето Ведда, тръгнали за дивеч в огромната и оголена преди мусоните джунгла.

Пейгън взе от тях малко сол и един току-що убит глиган, а в замяна им даде билки и силна оризова ракия. Те пиха заедно до полунощ, после наравиха торбите и лъковете си и отново потъгнаха в джунглата.

Барет бе измъчвана в безсънието си от всеки фалшив тон на песни-те им, от всеки пристъп на кресливия им смях. С всеки изминат час тя все по-трескаво се опитваше да догони съня.

А той ѝ се изплъзваше.

Може би това се дължеше на очакването, че Пейгън всеки миг ще повдигне леглата мрежа пред входа на палатката и ще влезе. Тя вече се бе съгласила с настояването му да спят в една палатка, въпреки че подобна заповед не ѝ бе приятна. Все пак знаеше, че ако започне да се разхожда насън из джунглата, едва ли някога щеше да се върне. Затова, когато Пейгън нареди леглото ѝ да бъде внесено в неговата палатка, тя преглътна протеста си и се задоволи само да го изгледа с остър, предизвикателен поглед.

Сега лежеше в задушната тъмнина и не можеше да мисли за друго, освен за силните ръце и топлите устни на Пейгън, за способността му да отгатва желанията ѝ преди още тя да е помислила за тях.

А може би той владееше някаква черна магия, с която я омагьосваше да иска, независимо от волята и духа ѝ, само това, което той бе ѝ отредил.

Барет нервно се обърна настрана, загаси масления фенер и се закле никога повече да не пропилява времето си в размишления за този непоносим англичанин.

Застанал в другия край на лагера, Пейгън видя как светлината в палатката бавно се стопи. Той въздъхна от облекчение. Толкова дълго се бе въздържал да я приближи.

С настъпването на нощта изкушението отново го завладя.

Непрекъснато си представяше как ще се почувства тя ако влезеше при нея, колко малко бе необходимо да се слоят телата им така диво и страстно, както в лагуната. Пейгън промърмори мрачно някакво проклятие и се изправи. Силната оризова ракия, която бе пил с веддите, изгаряше изтощеното му тяло.

Този ден бе извървял повече от двадесет мили. Движеше се непрекъснато, отиваше далеч пред другите и отново се връщаше, за да се увери, че не са попаднали на засада. Чак след като беше напълно убеден, че вървят в правилна посока, той пропускаше всички да минат, оставаше последен и ги държеше под око. И така докато спрат за нощувка.

И въпреки всички предпазни мерки, веддите бяха дошли почти незабелязани.

„*Лошо!*“, призна си той. Наистина островните жители бяха известни със способността си да се сливат с джунглата. Единственото

успокоение бе, че те все пак не са хора на Ръксли.

„*Още един знак, че не съм във форма,*“ помисли си мрачно той.

После тръгна из джунглата. Вървеше без посока. Палмовите листа и клони го биеха в лицето, но англичанинът не им обръщаше никакво внимание. Той проклинаше единствено лудостта си, че я бе завел сред сребристите, трептящи води на лагуната. Мъжът в него обаче бе достатъчно опитен, за да разбере, че желанието им е било взаимно. Пейгън сякаш отново почувства дивното й неудържимо треперене... Бездиханият зов на страстта й... Господи, нима бе срещал някога по-красива жена?

Лицето му изведнъж стана сериозно. Един истински мъж трябва да държи на думата си. А Пейгън едва бе нарушил своята. Изкушен от невинната й страст.

Клетвата му не бе нито пред семейство, нито пред приятел. Беше се заклел пред себе си. Клетва, дадена отдавна. И най-важната от всички. Тогава, когато край него бушуваха пожарищата на Канпур... В деня, в който нарушеше клетвата си, Пейгън трябваше да умре.

Той не спираше да си проправя път през джунглата. Насочи се към водата, ръководен от соления привкус на въздуха. После се гмурна и яростно загреба към далечния хоризонт. Може би там щеше да намери забрава. Поне за няколко часа.

* * *

Пейгън съблече ризата си и отпусна измореното си тяло в задушната и тъмна палатка.

Той дълго лежа със скръстени зад главата си ръце, заслушан в звуците на нощта, разпознавайки стотиците живинки в джунглата.

Лекото изпращяване на изгаряща в пламъка на фенера нощна пеперуда.

Дивият писък на сокола, забелязал плячка... Свистенето на летящата катерица, прескачаща от клон на клон. Далечното пропукване на храсти под стъпките на голямо и тромаво животно, най-вероятно индийска мечка.

Пейгън грижливо отбелязваше всеки звук с надеждата, че това ще разсее вниманието му от нежното тяло само на сантиметри от него.

Но усилията му бяха напразни.

Изведнъж в задушната тъмнина се разнесе лек стон, последван от шумолене на коприна.

Пейгън усети, че Барет се изправя. Той обаче не помръдна.

Изчакваше я да тръгне. Чудеше се дали тези сомнамбулни състояния не са преструвка.

Ръцете ѝ леко се повдигнаха. Тя сякаш отърси нещо от лицето си.

После мълчаливо се изправи.

Очите ѝ бяха широко отворени, вперени в една точка. Барет внимателно се взираше в тъмнината, главата ѝ бе леко наклонена настрани.

Пейгън чакаше. Пулсът кънтеше в ушите му.

Барет тръгна право към него. Първата му реакция бе да извади ментално ножа от ботуша си. Но не го направи. Настъпил бе моментът да получи отговор на въпросите си, а това беше хиляди пъти по-важно от самозащитата.

Дори когато тя стигна до леглото му, той не трепна.

Ръцете ѝ се протегнаха към него. Пейгън бе готов всеки миг да зърне блясъка на острие.

Но това не се случи. В напрегнатата тишина единствени между двамата бяха сенките и сляпото им желание.

Едната ѝ ръка погали гърдите му. Пейгън едва сдържа първичния си порив да я събори на земята.

Пръстите ѝ вече се спуснаха по-надолу, към бедрата му. Челото на англичанина се ороси с пот.

Барет внимателно проследяваше всяка част от тялото му с връхчетата на пръстите си, галеше всеки болезнено напрегнат мускул. Ръцете ѝ разрошиха космите по гърдите му.

И ето, те докоснаха зърната. Пейгън едва не подскочи.

После пръстите ѝ сякаш леко се подвоумиха, отдръпнаха се, но после отново го погалиха с бавни, гладещи движения.

– Стига, *Angrezi* – гласът му прозвуча глухо и дрезгаво. А той самият изрече думи, които трябваше да каже, а не които искаше.

Тя не реагира. Мъчителните галещи кръгове става все по-жестоки, те се разширяваха и стигнаха стегнатия му като камък стомах...

Стигнаха до ръба на бричовете му...

Пейгън изруга. Беше страхотно възбуден и пулсираше. Копнееше да го докосне.

– Достатъчно, малката! – изрева той, скочи и от дръпна ръцете ѝ.

Очите ѝ оставаха широко отворени, неподвижно вторачени в мрака.

Сега Барет беше далеч, на хиляди мили от него.

„Къде? – чудеше се Пейгън – В дома си в Лондон ли? Или в някой старинен замък в Кент? В друг живот и в друго време? Може би там се чувстваше обичана и защитена? ...“

Той отново и отново си задаваше въпросите, които го тормозеха непрекъснато. „*Каква спомени, погребани дълбоко в паметта ѝ, я карат да става и да ходи насън, да търси топлина и сигурност?!*“

Преди да успее да помръдне, тя безмълвно се обърна и плавно се плъзна към средата на палатката.

Там Барет се свлече на колене, после свита на кълбо се строполи на земята. Да, тя спеше дълбоко.

Пейгън остана неподвижен, вторачен безмълвно в нея. Само в очите му гореше неутолим копнеж.

* * *

Червеноопашат папагал, скрит в клоните на една палма, изкрещя пронизително. Барет подскочи. Очите ѝ ужасени се втренчиха в просветляващото навън небе. Тя все още не можеше да се отърси от съня и да осъзнае действителността.

Погледът ѝ бързо се премести върху леглото на Пейгън. То бе празно. Барет тихо изстена и притисна треперещите си ръце до лицето.

Отново кошмарите, отново старата болка...

Тези накъсани, натрапчиви отломъци от спомени. И риданията, които едва успяваше да съдржи...

Барет се опита да си поеме дъх и да стане от леглото. От всички страни я заливаха пискливи, непознати звуци – пронизително жужене на насекоми, пърхане на невидими криле, дрезгав грак на бухал...

В един миг тя се почувства изгубена, откъсната от света, далече от всички, които биха могли да ѝ помогнат. Но не и от *него*.

И въпреки празното легло, стори ѝ се, че усеща топлината на огромното му силно тяло, на голите му мускулести рамене близо до себе си.

Сега вече можеше да си признае, че го желае. Копнее за докосването му, за устните му, за плътния, див стон на насладата. За нежната ласка на възбуденото му тяло.

Господи, сега тя го желаше повече от всичко на света!

28.

Когато тръгнаха, първите аленочервени слънчеви лъчи вече плъзяха над върховете на дърветата. Пейгън вървеше най-отпред. Дългите му крака крачеха бързо, без никакво усилие по изсъхналата трева. Следваха

го двама носачи, натоварили на гърбовете си провизиите от ориз. След тях вървеше Мита. Лицето ѝ бе спокойно и красиво. Само леки бръчици засенчваха челото ѝ.

С всеки изминат час горещината ставаше все по-непоносима. Потта се стичаше на тънки струйки от челото на Барет, събираше се в извивката на шията ѝ, в гънката между гърдите ѝ. Единствено гордостта ѝ я държеше. Погледът ѝ не се отделяше от широкия гръб на Пейгън.

Да, щом като *той* имаше сили да върви, трябваше да върви и *тя*!

Барет се опитваше да се съсредоточи върху крачките си. Тя отместваше с огромни усилия крак след крак. Всяко мускулче на тялото ѝ молеше за почивка.

В един миг ѝ се стори, че не чува нищо друго освен напрегнатия ритъм на сърцето си и че гората се затваря пред нея като непрогледна зелена стена.

Барет се олюля. Само след секунда здравите ръце на Пейгън я задържаха за лакътя. Това ѝ помогна до някъде да дойде на себе си. Тя не желаше дори да я погледне.

– Чувствам се чудесно, благодаря – каза отсече но тя. – Вече можеш да ме пуснеш.

Пейгън наистина я пусна. В същия миг земята сякаш се отвори под краката ѝ и тя една не падна. Успя да се задържи секунди преди да потърси опора в бронзовото му рамо.

И веднага тръгна напред. Всяка нейна крачка бе резултат единствено от женското ѝ непокорство.

– Твърдоглава жена си ти, Синамон. Някой ден твоят инат ще ти навлече доста неприятности, помни ми думата.

– Ще се справя с тях.

– Може и да не успееш, *Angrezi!* Неприятностите вече са станали твоя втора природа.

Барет само стисна зъби и продължи да се олюлява и да крачи напред, твърдо решена да не се предава.

– Добре тогава, по дяволите! – измърмори Пейгън. – Спираме за почивка.

Той извика нещо на Нихал, а помощникът му предаде заповедта на останалите носачи. Тамилите моментално започнаха да разопаковат торбите си. Настъпи суматоха.

Когато Барет се обърна, Пейгън вече го нямаше.

* * *

Тази вечер Барет отново пожела да се изкъпе. Пейгън реши да не я придружава. Но изпрати с нея Мита и Нихал. Индиецът носеше пушка.

Пейгън стоеше отстрани и ги наблюдаваше при тръгването, обзет от странно безпокойство.

Внезапно го стресна някакъв звук. Мъжът безпогрешно разпозна стъпките на мечка. Индийските мечки в повечето случаи бяха мудни и незлобливи, но веднъж раздразнени, бяха по-страшни от разярен слон.

Пейгън бързо нарама пушката си и тръгна след Барет и индийците.

Не минаха и няколко минути и той наистина забеляза мечката. Тя се бе спряла и душеше някакъв бамбуков пън, после спокойно се обърна и отново изчезна в джунглата.

Пейгън въздъхна с облекчение и тръгна обратно.

В същия миг дъхът му спря.

За Бога, та той не бе имал намерение да я наблюдава!

Барет бе изплувала пред очите му, сякаш Венера се раждаше сред море от зеленина. Да, тя наистина бе горда и стройна като богиня – стегнатите ѝ гърди и бедра попиваха всички отблясъци на слънцето.

Тя се събличаше. Ръцете ѝ сякаш галеха тялото ѝ с гъвкави сладни движения – сякаш изпълняваха някакъв древен обреден танц за възбуда на мъжете.

Пейгън почувства по челото си капчици пот. Той нямаше сили да откъсне погледа си от жената.

Струваше му се, че усеща присъствието ѝ с всичките си сетива, вишваше мириса на, плътта ѝ, лекотата на тялото ѝ, скрито зад зелената завеса на гората. Косата ѝ падаше на тежки къдрици, а фигурата ѝ бе като изваяна от слонова кост, създадена само да бъде докосвана от мъж. Докосвана от *него*.

В един миг Барет развърза панделката в косата си и водопадът от огненозлатиста светлина заля меките извивки на раменете ѝ. Дъхът на Пейгън спря.

Той наблюдаваше като омагьосан жената, която беше само на няколко метра от него. Как разкопчава колана си и бричовете ѝ се свличат до земята. Сега тя бе облечена само с бялата риза. После тръгна към водата.

Барет не се потопи веднага, а само леко погали вълните с ръка, заледана в кристалната им прозрачност. Лицето ѝ бе вгълбено, мислите ѝ отлитаха надалеч. Сега тя приличаше на малка, изящна русалка, която току-що е излязла от морските бездни.

После тя бавно разкопча ризата си и я отметна от раменете.

Последваха я презрамките на корсажа.

Пейгън наблюдаваше безмълвен, бездиханен, неподвижен.

Коприната на бельото ѝ като че ли умишлено искаше да го подлуди от възбуда, защото сладостно прилепваше около всяка извивка на тялото ѝ.

Сърцето едва-едва биеше. Пот струеше от челото му.

„Махни се!“, нареждаше му отчаян вътрешен глас.

„Не спирай!“, обаждаше се друг, по-дълбок, по-първичен.

Барет не спря.

Тънките презрамки на корсажа бавно се плъзнаха от раменете ѝ. Голата ѝ гръд се откри пред обезумелите от страст очи на мъжа зад храстите с цялото си великолепиe. Сякаш току-що бяха цъфнали свежите, уханны цветчета на жасмина.

Пейгън с ужас усети, че целият трепери. Потта замрежи очите му, докато тя влезе във водата.

В този миг над джунглата легна пълна тишина. Сякаш цялата природа бе затаила дъх и я наблюдаваше.

Пейгън не можеше да помръдне. В един момент ръката му бавно се повдигна, но почти веднага отново се отпусна.

Какво можеше да направи той? Може би ѝ причиняваше само болка, а въпреки всичките си гневни заплахи, това бе последното, което искаше да ѝ причини.

Пейгън би я повикал, но гласът бе заседнал в гърлото.

Той би прекрачил зелената бариера и би я сграбчил във водата, мокра и хлъзгава, но краката му бяха като вкопани в земята от силата на хилядите мрачни спомени, от тежестта на тъмното му минало.

Той би предпочел да прави всичко друго, но не и това, което правеше сега – да стои безмълвен и да я наблюдава, когато единственото му желание бе да я докосне поне още веднъж, поне още веднъж да изпита сладостната магия на страстта ѝ.

Пейгън обаче знаеше, че не може дори да се надява.

* * *

Лагерът постепенно се приготвяше за нощта. Носачите бяха наклакали в кръг в единия край на лагера и си разказваха всякакви истории. В другия край Нихал и Пейгън се бяха надвесили над някаква карта. Лицата им бяха напрегнати.

– Четири дни ще ни стигнат ли? – попита Пейгън помощника си.

– Четири, ако всичко върви добре, *Mahattaya*. Може и пет –

изпитателно го изгледа Нихал. – Господарят убеден ли е, че веддите наистина са ловци, тръгнаха да търсят дивеч?

– Да, така мисля, Нихал. Надявам се да е така. За съжаление ще се наложи по-късно да разберем къде е истината.

Слугата му се намръщи.

– Утре ще вървим през дефилето. Тигъра знае, че това е много подходящо място за засада. Ако тръгнем на изток, ще го заобиколим, но ще загубим три дни. *Mahattaya*, какво да правим?

Пейгън се намръщи.

– Нищо няма да променяме, Нихал. Тази вечер ще проуча маршрута и утре ще раздадем още пушки на носачите. Не можем да си позволим да губим цели три дни.

Старият слуга бавно кимна.

– Както Тигъра пожелае.

След тези думи Нихал тръгна, а Пейгън продължи да разглежда картата и да обмисля евентуалните опасности, на които щяха да бъдат изложени.

Стотици извивки на пътя. Стотици дерета. И във всяко едно от тях можеше да се скрие цяла армия въоръжени главорези. „*Защо главорези?* – поправи се мислено Пейгън. – *Хладнокръвни убийци. Добре поне, че наемниците на Ръксли отдавна са забравили какво е това джунгла.*“

Тигъра сви картата и хвърли бърз поглед към палатката. През платното прозираше тънкият силует на жена, която нервно крачеше напред-назад между брезентовите стени.

Барет решише косата си.

Докато следеше как ръката ѝ с плавни, ритмични движения се вдига и спуска по гъстата, пищна коса Пейгън отново почувства до болка познатата слабост в коленете си. Стори му се, че едва ли не вижда как златистите ѝ кичури се пилеят във въздуха и поемат в себе си всичката светлина от масления фенер.

Раменете ѝ сякаш бяха изваяни от кристал – крехки и деликатни. Гърдите ѝ бяха стегнати и сочни, а зърната им ясно личаха на очертанята от фигурата ѝ.

Разумът му яростно се бореше с подсъзнателната подбуда да се втурне вътре, да я повали под себе си, да я изпълни цялата, да опита вкуса ѝ, да я *вземе*. До мига на пълно, пределно изчерпване...

Това бе най-трудната битка, която Пейгън бе водил през живота си, но той я спечели. Само след секунди грабна пушката и решително навлезе в джунглата.

Там поне враговете му нямаха лице и съвсем не бяха така съблазнителни.

* * *

Барет среса косата си, остави настрана четката и се сгуши в леглото, опитвайки се да не забелязва колко е празна палатката.

Руменина обля млечнобелите ѝ бузи при спомена за лагуната – за всичко, което ѝ бе показал, което я бе научил да почувства.

„Съвземи се, глупачке! Него го няма. Сигурно в момента се налива с онази отвертителна палмова помия и се готви да посети палатката на Мита.“

Споменът за Мита отново прониза сърцето ѝ с коварната стрела на ревността. Барет гневно се опита да се отърси от нея. Това, където Пейгън прекарва нощите си, не беше *нейна* работа. Тя трябваше да е доволна, че не е при нея.

И все пак, тази мисъл съвсем не я успокои.

Над джунглата падна нощ.

* * *

Барет вече спеше, но в подсъзнанието ѝ започваха да се прокрадват първите откъслечни спомени, започваха да я мамят миризми и звуци, които се бяха спотайвали досега. Образите идваха отдалече, но постепенно добиваха яснота, звуците ставаха все по-силни и отчетливи, миризмите я задушваха.

Барет едва си поемаше въздух. Тя вдигна ръце, сякаш за да се предпази от тези вълни, които я заливаха една след друга.

Но напразно. Образите идваха все по-близо, по-близо...

В този миг тя разбра, че ѝ предстоеше най-страшното. А то щеше да дойде с връщането на паметта ѝ...

Барет скочи от леглото. Пръстите ѝ бяха нервно изпънати, пулсът ѝ препускаш. Сега тя се бореше с ужасите на мрака, със злокобната, разяждаща болка, скрита дълбоко в съзнанието ѝ.

– Ннеее! Н-не мога повече... Стига!!!

Джунглата сякаш се разцепи на две от див женски стон. Не срещна никакво препятствие в тихата тропическа нощ и ехото бързо го отнесе до водопада.

Там беше Пейгън. Слухът му светкавично различи гласа ѝ, въпреки силния тътен на водата. Стенанието прободеше като нож сърцето му.

След секунда Пейгън вече бягаше като обезумял през джунглата. Бамбуковите клони шибаха лицето му, тръни раздираха ръцете му, но той не спираше.

С побеляло от ярост лице той отметна брезентовото покривало на входа и се хвърли в знойната тъмнина на палатката. Оръжието му бе готово за стрелба.

– Синамон?!

Никакъв отговор. Никакво движение.

После изведнъж дочу тих плач. Във въздуха се усещаше едва доловим мирис на някаква тропическа трева.

А в него самия – силния и омайващ аромат на жена. Мъжествеността му моментално се събуди, тялото му се стегна. По дяволите, дори само миризмата й...

– Кажи, по дяволите! Какво има?!

Когато очите му свикнаха с тъмнината, той различи смътния й силует. Ръцете й бяха протегнати напред, сякаш се предпазваше от нещо невидимо за него.

В един миг Барет скочи и размаха стиснатите си юмруци.

– Никога, никога няма да се добереш до тях, чуваш ли? Те са *мои* тайни!

Пейгън с два скока се оказа до леглото й, захвърли пушката си и стисна крехките й китки в ръцете си.

– Успокой се, Барет! Това е само сън. Няма никой. Само ние двамата.

Той леко въздъхна от облекчение. Отново тези кошмари. Само кошмари.

Жената в ръцете му обаче не знаеше това. Сега тя беше далеч от него, далеч от всякакво спокойствие.

– Н-нее! Този път са толкова близо. Трябва да стигнем Кингс Армс. Господи, не му позволявай да ме открие! – очите й бяха разширени от ужас. Тя яростно се мъчеше да се освободи от силните ръце на Пейгън.

Той застина, защото разбра, че Барет сега преживява отново някаква случка от миналото.

– Тихо, Синамон!

Едната й ръка се отскубна и раздра бузата му, по който имаше и други следи от ноктите й.

– За Бога, стига толкова! – изрева той.

Барет дишаше трескаво, гърдите й яростно се блъскаха в гърдите му и го възбуждаха. Очите му горяха. Устните му бяха посинели от

стискане.

Добре тогава! Щом като нищо друго не достигаше до съзнанието ѝ, може би това щеше да успее...

Пейгън я повали под себе си, сякаш беше кукла. Силната му прегръдка не ѝ позволяваше да помръдне, бедрата му здраво я притискаха към леглото. В мига, в който Барет почувства тяхната топлина и тежестта на мъжа върху себе си, очите ѝ се разшириха още повече.

Дрезгави, непонятни за нея думи я заливаха на талози. Странни, тайнствени думи...

Сред тях обаче чуваше ясен и реален глас.

– Искам те, *Angrezi!* – шепнесе Пейгън. Устните му бяха само на сантиметри от нейните. – И един ден ще те имам, кълна ти се! Ще бъдеш *моя!* *Моя*, а не пленница на кошмарите си!

– Н-никога – мълвеше тя, трепереше и се гърчеше. Пред очите ѝ се появи злобно ухилен череп, който леко се поклащаше.

– Първо ще взема топлината ти. После ще взема сърцето ти. А най-накрая, най-накрая ще взема душата ти!

Това бе дяволът. Това бе смъртта.

Барет знаеше, че те наистина ще изпълнят заканите си!

Черепът се доближи още повече. Кръвта ѝ се смръзна. Устните ѝ трепереха. Тя неистово се мяташе.

– П-пейгън! – изкрещя тя. – Господи, Пейгън, помогни ми!

Мъжът над нея се скова. Лицето на Барет беше разкривено от ужас, пулсът ѝ бясно биеше. Пейгън се опита да си представи дяволския образ, който я тормозеше и в един миг го обзе бясна ярост.

Нима образът бе толкова ужасен, че Барет не искаше да го съживи от миналото?

– П-пейгън! Къде си, за Бога? – в гърлото и заседна горещо ридание.

При този зов той съвсем загуби самообладание. Господи, тя го искаше, тя имаше нужда от него! И най-важното – тя му *вярваше!*

Прозрението дойде до съзнанието на Пейгън като порив на свеж океански вятър след дълги дни изнурителна тропическа жега!

– Тук съм, принцесо моя! Тук, до теб! Сега спи. Аз ще те пазя.

Слабото ѝ тяло потрепери. Дъхът и секна.

– Пейгън? Какво... – Барет внезапно застина в прегръдките му. – Какво правиш тук? – сковано и настойчиво повтори въпроса си тя.

– Ти ме извика. Извика *името* ми, *Angrezi.* И аз дойдох.

Замайването от кошмарния и сън още не бе преминало, но Барет

решително му отговори:

– Аз... аз сигурно съм сънувала. Казах ли... казах ли? – не посмя да довърши въпроса си тя.

Барет знаеше, че той й казва истината.

– *Какво* дали си казала, Синамон? – очите му изведнъж станаха сериозни и настойчиви.

Не, сега Пейгън нямаше да й помогне. Неговото терзание в момента не бе по-малко от нейното. Всеки нерв, всеки мускул от тялото му изгаряха от страст.

– Казах ли нещо?... Направих ли нещо? По дяволите, знаеш какво имам предвид!

Пейгън леко се усмихна. Лицето му оставаше скрито в мрака.

– Не те разбирам, *Angrezi*. Защо не ми го кажеш направо?

Това предизвикателство я накара отново да заблъска ръцете и раменете му, да се опита да се изтръгне от прегръдката му.

Той обаче я държеше без никакво усилие. Превъзходството му само я разгневи още повече.

– Пусни ме! В-върви по дяволите!

– Що за джентълмен ще бъда, ако го направя, *Angrezi* Не забравяй, че *ти* бе тази, която ме извика в леглото си, а и половината лагер сигурно са чули, че викаш името ми. Да извикам ли Нихал да ти го докаже? Или може би Мита?

– Не, по дяволите. Това бе само... само защото сънувах кошмари. Направила съм го, без да искам.

Очите на Пейгън хитро светнаха в тъмнината.

– Нима, Синамон? – запита я той с кадифен глас, който обаче вещаеше сигурна опасност.

– Разбира се – отсече рязко Барет. – Първото име, което ми е дошло наум вероятно е било твоето. Още повече, че това май е *единственото* име, за което мога да се сетя – добави горчиво тя.

Пейгън се извъртя така, че с всяка част от тялото си плътно се долепи до нея.

– Ни ти вярвам, Синамон. Да оставим настрана това, че ти самата не си вярваш! – продължи неумолимо той.

Пейгън дишаше тежко, разкъсван от желанието да я притисне към себе си така, че тя да не може да си поеме дъх, да почувства мекото й гъвкаво тяло да се разтапя под неговото, да я изпълни с мъжката си топлина. Тигъра стискаше зъби, опитваше се да обуздае дивия си глад, знаеше, че в този момент тя наистина е *негова* и че в състоянието, в което

се намираше – някъде на границата между съня и пробуждането, тя дори не би се съпротивлявала.

Само след секунда Барет щеше да извива тялото си в желание, ка-дифеното ѝ тяло щеше да се разголи под пръстите му, сладостният ѝ стон щеше да обгърне и двамата...

В един миг всички звуци на джунглата – от чуруликането на птици-те до жуженето на насекомите, се сляха в един – в бушуващия ритъм на сърцето му.

В задъхания, отривист отговор на нейното.

„Господи, как те искам, Angrezi. Искам единствената преграда между нас да бъде горещата ти кожа. Да бъдеш само желание. Ръцете ти страстно и силно да рошат косата ми. Устните ти трепереци да мълвят името ми а аз да ти покажа света на истинското блаженство!“

Пейгън изведнъж се стресна, осъзнал как в лудостта си едва не бе произнесъл тези думи. А те бяха много опасни, защото веднага щяха да дадат в ръцете ѝ цялата власт над него.

Той тихо изруга, скочи на крака и със залитаща походка се премести в леглото си.

„По дяволите тази прелъстителка!“, помисли си той. Ако сега си позволише да я обладае, щеше да означава че е глупав като чакалите, които виеха отвън, или като маймуните, които се гонеха и крещяха в развалините на храмовете.

Сега Деверил Пейгън бе стигнал дотам, че да зарече всичко, за да изпита няколко часа наслада с една сирена с копринена кожа, изпратена му от мръсника, на речен Джеймс Ръксли.

Дали тя *помнеше* уроците му...

– Стига сме се забавлявали, *Angrezi* Време е да спим.

Пейгън постави пушката си така, че да му е подръка и кръстоса силните си ръце зад главата.

Леглото се огъваше под тежестта му. Металните пружини скърцаха.

Пребледняла, Барет следеше движенията му, дебнеше всеки звук. Единственото, за което можеше да мисли в момента, бе колко хубаво е да лежи под едрото му, топло тяло, да усеща всеки негов мускул...

„За Бога, какво става с мен? Нима съжалявам, че Пейгън се премести в леглото си?“

Жената се намръщи, мислите ѝ вече бяха съвсем объркани.

Толкова много неща в този мъж всъщност не бяха такива, каквито

изглеждаха. В един миг той яростно я завладяваше със страстта си, в следващия я предпазваше от собствената ѝ необузданост.

Той беше звяр, беше безжалостен. Неумолим тиранин.

Въпреки че не искаше да си го признае, Барет знаеше, че Пейгън би могъл да я има във всеки момент, стига да пожелае. А тя, тя бе готова да му се отдаде. Бе готова да го направи преди минута. Завладяваше я силата му, тайнственото, магическо умение на пръстите му. Той прекрасно го знаеше.

И въпреки всичко не го бе направил.

В този миг Барет осъзна, че Деверил Пейгън е човек на честта, макар да го показваше по свой, странен начин. Тази мисъл сякаш я зашемети. Странна слабост обзе тялото ѝ, дишаше забързано, на малки глътки. В слабините ѝ отново пропълзя познатата топлина.

– Пейгън?

– Спи! – заповяда ѝ мъжът от другия край на палатката.

– Беше... беше ми студено. Т-толкова студено. Насън ми се яви един череп – *твоят* череп. Вътре грееше някакъв камък – ярък и ослепително червен. Пламъците му обаче бяха студени, непоносимо студени. Красотата му идваше сякаш от дявола – Барет рязко си пое дъх. – Нима... нима съм се побъркала?

Пейгън се намръщи. Какво знаеше тя за рубина? Какви сведения имаше закътани в потайните дълбини на съзнанието ѝ. Може би имаше нещо, което можеше да му послужи като коз в играта срещу Ръксли. Англичанинът нервно отхвърли тази мисъл.

– Забрави за това, нали е било само сън – промърмори той.

Предчувствието за опасност, което го завладя при думите ѝ, охлади малко кипналата му страст. Пейгън се обърна настрана и се опита да не мисли на пулсиращата твърдина между бедрата си. Да не мисли за тялото, което само преди минути бе под неговото.

Да забрави колко силно я желаше. Дори и сега.

В безуспешните си опити да намери някакво, макар и измамно облекчение, Пейгън дълго се върта в леглото и с нетърпение чакаше утрото.

– Това... Това беше рубинът, нали? „Окото на Шива“?

Чертите на лицето му се изостриха.

– Стига си фантазира, по дяволите! Било е само сън, казах ти – Пейгън сякаш сам се мъчеше да повярва на думите си.

Настъпи тишина. Дълго време само звуците на джунглата изпълваха безсънната им нощ.

В един миг Пейгън отново долови шум откъм леглото на Барет.

– П-пейгън?

– *Застивай, за Бога!*

Малката й брадичка се вирна предизвикателно.

– Аз... Аз си спомних. Искам да кажа, че си спомних, че наистина извихах името ти.

Тигъра въздъхна. Трябваше да си признае, че много му се бе искало поне този път да не е така дяволски откровена. Спомените й още повече го възбуждаха. Пейгън промърмори нещо, което се опита да звучи съвсем безучастно, и се сви в леглото си с надеждата, че поне така ще облекчи болката в слабините си.

Сам знаеше, че няма смисъл.

Да, до сутринта имаше още *много* време.

– Има... има още едно нещо...

Пейгън преглътна една цветиста ругатня.

– *Сега* пък какво има, малката?!

– Искам... искам просто да знаеш, че наистина... наистина имам нужда от теб. И за това се оказа прав.

Барет тихо избърса една сълза. Трябваше да му го признае. Някакво чувство, дълбоко в нея, й подсказваше, че честността е била една от най-сигурните опори в живота й.

– Дори и в съня си бях сигурна, че ще дойдеш, нали разбираш?

След това задъхано, до болка откровено признание, Пейгън едва си поемаше дъх. Направо му се искаше да повярва, че това е някакъв хитър номер. Много по-лесно щеше ла го понесе, ако наистина беше така.

И все пак, мъжката интуиция му подсказваше, че жената в другия край на палатката му казва истината.

– Приятно ми е... Приятно ми е да го чуя, Синамон – каза най-носле той. Гласът му бе странно прегракнал. – А сега, би ли ме оставила да спя, за Бога!

* * *

Пейгън стоеше неподвижен, загледан във водата. Слухът му, свикнал със звуците на джунглата, долавяше и разпознаваше и най-малкия шум.

Тихото сумтене на тръгналата за нощен лов мечка. Забързаното пъхтене на чакала. Резкия писък на жертвата му.

Мъжът до водата внезапно застина. Той долови тихия разговор на двамата пазачи, застанали зад бамбуковия хрусталак. Пейгън сам им бе

наредил да стоят там! Носачите обаче бяха прекалено увлечени в приказките си, за да обръщат внимание на другите звуци около себе си.

Освен това бяха нервни. Пейгън долови притеснението дори в отсечените им, безсмислени хвалби.

Това го накара да се усмихне.

Още три дни и щяха да стигнат до първия от зелените хълмове на Уиндхевън. Лицето на плантатора се изопна.

Стана твърдо като камъка, който сънуваше нощем.

За тези три дни можеха да се случат толкова много неща. И тогава тези тамили, от които сега нямаше никаква полза, щяха да станат много по-нervни. Това им го обещаваха черните очи на човека, който познаваше и най-слабите движения в мрака на нощта.

Само след минути той отново се сля с джунглата, като мина само на сантиметри от тях.

Нощта го погълна и нито едно живо същество наоколо не усети призрачното му присъствие.

29.

Въпреки че все още не се бе зазорило, задухът във въздуха вече се усещаше.

Пейгън мрачно прокара бръснача по брадата си и през наболите гъсти черни косми остана светла следа. Независимо че се дегизираше с черна брада, предпочиташе да бъде гладко обръснат.

Отражението на лицето в подпряното на камък огледало, го накара да се намръщи. Под очите си имаше големи черни кръгове, кожата му бе восъчнобледа. Все още не се бе възстановил напълно след последния пристъп на маларията.

И след няколко безсънни нощи.

Беше неспокоен. И причината за безпокойството му не бе изкормения труп на елена, който Нихал бе намерил тази сутрин.

Нито двамата часови, които намери заспали на поста им. Нито дори едва забележимата следа от ботуш, която съзря сред разпилените по пътеката листа.

Безпокоеше го нещо друго, което не можеше нито да се види, нито да се пипне...

Пейгън тихо изруга и се отказа да напруга напразно мисълта си. Вместо това предпочете да продължи с бръсненето.

Внезапно зад гърба му пропука клонка. Пейгън моментално захвърли бръснача и грабна пушката си. За части от секундата зареди и се прицели.

В началото на пътеката стоеше Барет и лицето ѝ беше като маска, бяло като платно. Ръцете ѝ конвулсивно стискаха ризата ѝ.

– По дяволите, малката. Кога най-после ще разбереш, че в джунглата някои неща са ти абсолютно забранени.

Тя едва си поемаше дъх, но въпреки това успя предизвикателно да му отговори.

– Може би ще ми кажеш кои са те. Не бих могла да знам толкова добре специалните ти закони, преди...

И спря. Сякаш думите ѝ изневериха. Погледът ѝ за секунда се стрелна надолу и също толкова бързо се втренчи в лицето му. Бузите ѝ светкавично поруменяха.

– Но ти, ти...

По устните на Пейгън се прокрадна едва загатната усмивка.

Направо си заслужаваше това, което видя.

– Ти... Ти не си облечен – заекна тя.

Веждите му се извиха присмехулно.

– А защо трябва да съм, *Angrezi*? Когато човек е потърсил малко тишина и спокойствие сред джунглата, той не предполага, че към него крадешком ще се прокрадна жена.

– Аз... Аз не съм се прокраднала – червенината се спусна по шията ѝ и заля раменете ѝ. – Аз никога не *дебна*.

Пейгън присви очи. Сега той си мислеше какво ли би станало, ако целуне алените петна по бузите ѝ, ако погълне устните и потъне в топлината на желанието ѝ...

Внезапно започна да наедрява. „*Защо по-рано не се досетих, че съм гол!* – помисли си нервно той. – *Тя вече видя, че съм възбуден, по дяволите!*“

Пейгън моментално се извърна и грабна парчето памучен плат, окачено на един от близките храсти. Но въпреки бързината, той не успя да скрие резултата от съвсем скромните му фантазии.

Но Барет вече бе видяла и сега стоеше като хипнотизирана от могъщите му, загорели от слънцето гърди, от наедрялата му възбуда, която пред очите ѝ ставаше все по-голяма.

За Бога, този мъж бе... бе огромен! Той сякаш целият бе една кипяща от сила, бронзова мъжественост така примамливо оградена от тези гъсти, черни...

Барет се смути от необузданите си мисли. Една благовъзпитана дама никога не можеше да си помисли подобни неща.

Но пък и никоя дама не бе споделяла това непоносимо съжителство с мъж като Пейгън, заключи гневно Барет.

С потъмнели от ярост очи, Пейгън загърна плат около бедрата си и стегнато го завърза.

По дяволите тази жена! Как успяваше винаги така ловко да го смути, да го накара да се чувства неловко, като срамежлив юноша, изобличен в разюзданост.

– Започвам да си мисля, че потайността ти е твоята втора природа. Нима не помисли, че можех да те застрелям на място?

„Отново едно и също“, ожесточено мислеше Барет, но не му даде възможност да я хване натясно. Само сви рамене.

– Честно казано, досега никога не ми е идвала подобна мисъл, господин Пейгън. Просто не е имало защо. Допреди няколко дни никога не съм прекарва времето си в компанията на мъж, който първо изпразва няколко пълнителя, а след това задава въпроси.

Погледът му изгаряше лицето ѝ.

– Ти по-добре се благодари на Бога, че аз съм именно *такъв* мъж, *Angrezi*! Ако не бях, нямаше да имаш никакъв шанс да останеш жива в тази джунгла!

Хладната непоколебимост в очите му не остави никакво съмнение у Барет, че Пейгън говори истината. Гордостта ѝ обаче я накара да вирне високомерно брадичка. Трябваше да призове цялата си воля, за да погледне надолу, към мускулестата му плът.

– Откога усамотението е толкова важно за мъж като теб? Доколкото си спомням, ти твърде често досега нарушаваше моето.

Пейгън мрачно подпря пушката си на камъка и я погледна с присвити очи.

– Ти *нямаш* право на усамотение, Синамон! Не и тук, върху моята земя! Не и когато копоите на Джеймс Ръксли са по петите ни. Тук ти ще прaviш само това, което ти наредя, и нищо повече!

Пейгън забеляза как лазурната синева в очите ѝ внезапно помътнява. Само в дълбините им остана да блещука някаква искрица.

Какво е то, *Angrezi*? Хитрост? Пресметливост? Или нещо още по-првично? Това, което чувствам аз в момента...

По дяволите, сега той нямаше намерение да ѝ зададе тези въпроси.

Вместо това, той грабна хавлиената кърпа, забърса и последните следи от сапуна по лицето си и я преметна през рамо. Накрая постави

превръзката на окото си.

– Е, и? Какво толкова важно те накара да се втурнеш през джунглата без никаква охрана? Да забравиш какво съм ти заповядал? Е, ти естествено, никога не си обръщала внимание на такива *дребни* неща!

Барет не отделяше погледа си от праметната върху рамото му хавлия. Тя ярко се открояваше на фона на тъмната му, загоряла от слънцето кожа...

Кожа, която е така мека и податлива под ласката на пръстите й...

Пейгън бавно се облегна назад и зачака отговора й.

Барет пожела да си бе отрязала езика, толкова внезапно осъзна къде се намира и какво всъщност прави тук. „*Този мъж наистина е дивак*¹⁶“, помисли си свирепо тя. „*И най-лошото е, че когато съм с него и аз се чувствам такава!*“

– Просто исках да разбера колко път още ни остава – промърмори през стиснати зъби. До онова имение, което наричаш Уиндхевън. Нихал не ми каза нищо, от Мита също нищо не успях да науча.

– Има ли значение, *Angrezi*. Нима вече ти е омръзнала компанията ми?

– Трябваше да се досетя, че не мога да очаквам и най-малката учтивост от теб. Безскрупулен, непоносим мъж! Можеш направо да вървиш по дяволите.

– Но аз вече съм бил там, Синамон. И все пак, уверявам те че тук, с теб, е далече по-интересно. Особено когато през главата ми минават хиляди греховни помисли.

Изгарящият му поглед проследяваше всяка гънка от бричовете й, които загатваха извивката на ханша, на меките й слабини. Болката ниско долу ставаше все по-силна, но той не можеше да отмести очи.

Барет само предизвикателно изпъгна рамене и не пожела дори да закопчае разтворената яка на ризата си, за да прикрие показващата се гола кожа.

Това не би променило нещата. Погледът му щеше все така болезнено да я изгаря там, където я докоснеше.

Именно затова тя не се предаде. Макар че бузите й станаха червени като зрели ягоди. Макар че гърдите й се напрегнаха, а зърната й набъбнаха от възбуда. Жената само сви ръцете си в юмруци.

– Сега разбирам, че не е трябвало да се надявам дори на вежливост.

16. Буквалното значение на името „Пейгън“, (англ.) *Peagan*, е *дивак, първичен човек*. – Б.пр.

Барет гневно тръсна глава и косата ѝ заблестя като огнен ореол на фона на розово-лилавите отблясъци на зората. После се обърна и гордо тръгна обратно по прашната пътека към лагера.

„*Да Имаш стил, Синамон. Признава ти се*“, помисли си Пейгън, докато я наблюдаваше в гръб.

Само след миг лицето му стана сериозно. Утре обаче щеше да ѝ трябва нещо много повече от стил, за да се справи с изкачването на планината. Тогава щяха да прекосят земи, където водопадите безпрепятствено стоварват водите си от двеста фута височина върху гранитните камъни в подножието. Където температурите спадат с тридесет градуса само минути, след като се скрие слънцето. Където леопардите спокойно се разхождат през нощта, а ловците рядко се осмеляват да посещават.

„*Да, Синамон, там по-добре наистина се моли аз да съм от онези, които първо стрелят, а след това задават въпроси*“, помисли си мрачно Тигъра.

* * *

Не бяха спирали цяла сутрин. Барет мрачно забеляза как храстите оредяват, а пътят продължава да се вие нагоре, лъкатушейки сред напечените от слънцето скали. Високо над тях започваше гъста гора. На моменти и тя изчезваше, обвита от бяла, трепкаща мараня.

Умората все по-властно обхващаше тялото ѝ. Сега дори тихата песен на носачите, шумът от босите им крака по изсъхналата трева и недоволното им мърморене вече смъртно достигаха до слуха ѝ.

Не след дълго и те изчезнаха и всичко наоколо потъна в странна тишина. Усети тялото си приятно леко, викаш не ходеше, а летеше.

„*Колко приятно чувство*“, помисли си Барет.

Най-странното от всичко бе, че почти не виждаше ръката си.

* * *

На няколко метра зад нея Пейгън бе клекнал до една стара, гигантска смокиня и сочеше някакви следи в белия прах.

Нихал стоеше до него и гледеше навъсено.

– Няма съмнение, че са няколко, както каза, Тигре. По следите наброявам петима-шестима мъже. Може би са слезли от планината? – Черните му очи внимателно следяха всеки жест на господаря му. – На кого ли са? И накъде са тръгнали?

Пейгън мрачно разглеждаше следите. Все пак, има късмет, че ги

откри – досега явно грижливо ги бяха прикривали.

Той знаеше две неща. Първото бе, че те наистина бяха петима. А второто – че целта, която преследваха, не бе безобидна. В противен случай нямаше да заличават следите си толкова старателно.

Пейгън се изправи, метна пушката на рамото си и се вгледа в скалите в далечината. Там някъде, на три дни път отгук, започваха истинските планини, а зад тях се простираха плодородните зелени хълмове на Уиндхевън.

– Снощи двама от часовете бяха заспали, Нихал. На два пъти се наложи да ги будя. Кажете им, че ако това се повтори, ще глобя всички с две месечни заплати. А ако се случи трети път – наказанието ще бъде шест заплати.

Индиецът кимна мълчаливо, без да покаже с нещо, че е изненадан.

Пейгън сам знаеше, че сумата е много голяма. Носачите щяха да негодуват.

И все пак, наказанието бе необходимо, ако искаха да излязат живи от джунглата.

Англичанинът мрачно наблюдаваше как помощни кът му се отдалечава и обмисляше това, което бе скрил от него.

Тази сутрин Пейгън бе видял още една следа. Следа от ботуш, ботуш на англичанин, ако се съдеше по формата на отпечатъка.

Някой от наемниците на Ръксли? Или просто смелчага, който сам е тръгнал да търси „Окото на Шива“?

Сега бе невъзможно да отговори на тези въпроси. Пейгън реши да наблюдава пътеката през нощта. Щеше да се скрие в клоните на някое дърво. И когато този кучи син минеше, той щеше да е готов да го посрещне.

Англичанинът гневно се обърна и се загледа в носачите които с мъка изкачваха каменистата местност. Вниманието му бе привлечено веднага от блестящата коса на Барет. Сега тя грееше, сякаш събрала топлината на слънцето. „Трябвало е да я прибере.“ – помисли си той раздражен. – „Ако се заплете в някой храсталак, само ще ни забави.“

Пейгън продължи да я наблюдава как грациозно отмята косата от лицето си и леко привежда тяло при всяка крачка.

Внезапно чу пукот на дърво и пръстите му инстинктивно се стегнаха около приклада на оръжието. Оказа се, че сам е счупил някаква суха клонка, попаднала в ръката му, без той да е усетил.

Пейгън нервно изруга и захвърли парчетата. Там, където паднаха, се вдигна ситен бял прах. Погледът му отново се върна към жената. Тя

леко се препъна и навлезе в джунглата.

Постепенно разстоянието между Барет и носачите започна да се увеличава. Те спокойно продължаваха напред, а тя видимо изоставаше.

Но къде беше Нихал? Къде бяха двамата въоръжени тамили, на които, бе заповядал винаги да вървят зад нея?

Пътеката пред Барет оставаше празна.

Пейгън гледаше пътя отвисоко и внезапно различи следи от прясно разкопана яма, веднага след следващия завой на пътеката. Съвсем близо до нея имаше купчина натрупани листа.

От устата му изригна гневна ругатня.

В следващата секунда Пейгън вече тичаше надолу по хълма и яростно крещеше.

Успя да стигне до нея, когато тя бе само на сантиметри от купчината листа. Той гневно я дръпна и извъртя лицето ѝ към своето.

Синьозелените ѝ очи бяха станали като стъклени и сякаш не го виждаха. Барет премигна и прегракнало измърмори нещо, което доста наподобяваше името му.

След облекчението бързо дойде гневът.

– Какво искаш да направиш? Да се убиеш ли? – Гласът му хрипеше от възмущение, от тревога, че само преди секунди Барет е била на косяк от смъртта.

Очите ѝ бавно се фокусираха.

– Аз... Аз просто следвам заповедите ти – млечнобялата ѝ ръка едва-едва се повдигна и присмехулно му отдаде поздрав. – Тъй вярно, капитане. Няма да се бавим, сър.

После леко се олюля и залитна към него. Пейгън изруга разярен.

– Беше на цели три фута зад останалите, когато те хванах, малката! И само не ми казвай, че не си забелязала, по дяволите!

– Н-не... Не е възможно – измърмори Барет.

Пейгън гневно я завлече до мястото, където я бе хванал. Едната му ръка здраво стискаше кръста ѝ, а другата грабна един прът от земята и го хвърли към купчината листа.

Чу се слабо шумолене на падащи листа. В следващата секунда пред очите им зейна дълбока, черна яма.

Видяла това, Барет бързо се окопоти.

– К-какво е *това*!

– Яма за глигани. Стар ловджийски капан. С тази разлика, че този път беше много грижливо замаскиран.

Пейгън мрачно погледна дълбоката девет фута яма, от която

стърчаха прясно обелени заострени колове от бамбук. Бе го очаквал. Защо не й каза, че ровът съвсем не е изкопан за зверове, а за хора?...

Отново работа на Ръксли ли? Или някои местен се бе постарал внимателно да скрие омразата си към чуждоземците?

Барет внимателно оглеждаше острите бамбукови колове и бързо си даде сметка колко близо е била до смъртта. Тя потрепери, представяйки си как колове пронизват тялото ѝ.

– Господи, Пейгън, ти... Ти ми спаси живота! – лицето ѝ бе мъртвешки бледо от ужас. – От... такава смърт... – тя млъкна, защото тръпките я разтърсиха.

Пейгън отново почувства страстния копнеж да я грабне в прегръдките си, да върне руменината по страните ѝ, да погали с езика си замъглените ѝ от сълзи очи.

Сега обаче трябваше да продължат. Оставаха им само три часа до залез слънце, а лагерът им трябваше да се организира на сигурно място. Пейгън знаеше къде, но бе необходимо доста да ускорят крачките си, за да стигнат там преди мръкване.

Очите му внимателно се взряха в лицето на жената.

– Имаме доста път преди да спрем за нощувка, Синамон. Да спрем тук е опасно.

В един момент му се прииска да сподели с нея подозренията си, но в следващия се отказа. Досега Пейгън не бе срещал жена, която спокойно би чула подобни новини. А и една сцена повече само би уплашила носачите, които и без това бяха притеснени.

Ямата бе изкопана тази сутрин, а това означаваше, че тези, които са вървели пред него, добре са се погрижили и за останалата част от пътя.

– Ще се справиш, нали? Искаш ли да починем петнайсетина минути? – гласът му бе странно приглушен. – Дяволски съжалявам, *Angrezi*, но...

Барет се стресна. За първи път долови такова безпокойство в гласа му. После нерешително се усмихна. Сега той вече не ѝ заповядваше да се подчини, той просто я молеше.

Тя сковано му отдаде поздрав.

– Тъй вярно, капитане. Вие вървете напред, а аз ще ви следвам.

Дори и сега, когато косата ѝ бе пълна с клончета и листа, Барет си оставаше за Пейгън най-красивата жена, която бе срещал през живота си. Тя бе съвършеното съчетание на огън и нежност.

– Сигурен съм, че ще се справиш, юнга! – каза прегракнало той и нежно измъкна едно заплело се в косата ѝ клонче.

Ушите на Барет забучаха от ударите на сърцето ѝ. Гръмкото барабанене замъгли съзнанието ѝ.

Тя му се усмихна с най-ослепителната, чаровна усмивка.

После бавно се свлече в прегръдките му.

Само след петнадесет минути, противно на всякакъв здрав разум, Пейгън нареди на носачите да спрат за нощувка.

30.

Барет неспокойно се мятеше в леглото си.

Пред очите ѝ плуваха пурпурночервени сенки. Тя с мъка се опитваше да разбере къде се намира. Когато обърна глава настрани, дъхът ѝ спря.

В другия край на палатката, огрян от златистата светлина на фенера, седеше Пейгън. Едрите му, силни ръце прелистваха някакви книжа. Беше напълно вгълбен в изчисленията си.

Барет усети сърцето си бясно да се блъска в гърдите.

Да, наистина. В този мъж имаше нещо тайнствено, нещо, което тя се опитваше да разбере непрекъснато, но досега не бе успявала.

Дали не бе свързано с миналото ѝ? Или пък бе предчувствие за бъдещето?

„Ако *имам* някакво бъдеще“, помисли си мрачно Барет.

Тя бе забелязала растящото напрежение сред носачите, добре прикритото безпокойство на Нихал, когато разпъваха палатките за нощувка. А и ако не се лъжеше, носачите бяха с двама по-малко.

Всичко това явно предвещаваше неприятности.

Погледът ѝ отново се прехвърли към мъжа, който мълчаливо работеше в дъното на палатката. По лицето му проблягваха ту бронзовите отблясъци на светлината, ту тъмните сенки на нощта. Над челото му непрекъснато падаше черен кичур коса и той нетърпеливо го отмяташе.

Това бе едно сурово и същевременно изключително красиво лице. То не разкриваше нито една от дълбоко погребаните в съзнанието си тайни. Дори сребристият белег, който в момента трептеше под веждата му, сякаш ѝ се присмиваше.

Барет присви очи, защото видя, че Пейгън е свалил саронга и отново е облечен в европейски дрехи. Какво ли означава това?

Мисълта ѝ бързо се стрелна в съвсем друга посока. Барет знаеше, че Пейгън не е забелязал, че е будна. Това смело отприщи

любопитството ѝ.

Широките му рамене бяха скрити под искрящо бяла риза. Ръкавите ѝ бяха навити и откриваха здравите му мускули. Върху дясната ръка Барет забеляза дълги белези, като от нарязи с нож.

Погледът ѝ се спря на силните пръсти, които спокойно разтвориха една навита на руло карта и сърцето ѝ подскочи.

Това бе лудост! Това бе пълна лудост!

Но беше истина и Барет бе прекалено честна пред себе си, за да я отрече.

Тя обичаше този мъж – този хладнокръвен авантюрист, който ѝ бе причинил толкова страдания и който три пъти бе спасявал живота ѝ.

Мъж, който с нищо не бе намекнал, че има някакви чувства към нея, ако изключим необузданата му страст.

При тази мисъл лицето ѝ пламна. Сега *тя* беше абсолютно беззащитна, беше в безизходица, като птица, паднала на земята с пречупени крила.

Любов! Какво знаеше тя за любовта? Дори името ѝ се още беше загадка за нея, а какво оставаше за миналото ѝ. Как би могла да събере сили в себе си за толкова всеобхватно чувство, каквото бе любовта, сега, по средата на тази мрачна, изпразнена от съдържание вселена, в която се бе превърнал живота ѝ?!

И все пак, чудото бе станало. Любовта бе пуснала дълбоките си корени в голата, камениста почва на душата ѝ и с топлината на надеждата бе превърнала пъпките в цветя. Барет трепереше от вълнение, усещаше как в тялото ѝ се разливта нов живот, как нежните кълнове на любовта я омайват с аромата си...

Пръстите ѝ конвулсивно се вкопчиха в рамката на леглото. Една гореща сълза се отрони по бузата ѝ.

В същия миг я обля страстен копнеж, почувства страшна необходимост да почувства силните му, белязани от рани ръце да гаят косата ѝ, устните му да се слезят с нейните и да изпиват дори стоновеите ѝ. Мускулестото му тяло да се гали в нейното – така, както през онази нощ в лагуната, под черния балдахин на тропическото небе и магическата песен на рибите.

Барет сякаш отново чу онзи странен, възносящ се към небето химн, усети как той се влива във вените ѝ, как като буен поток нахлува в сърцето ѝ. Всяка нота, всеки мотив на мелодията сякаш носеха със себе си спомен. Съчетани в едно, те образуваха наситена с чувства, страстна симфония, подобна на любовта на Барет към този странен, мрачен мъж.

Любов! Но ако наистина бе така, това противоречеше на всякакъв здрав разум. И все пак, беше така...

Коя бе Барет, че да има право да отдава сърцето си? Тя – жената без минало, която едва ли щеше да има и бъдеще? И защо на *този* мъж – суров и непроницаем като самата джунгла?

Англичанката се намръщи, защото не намираше отговор на нито един от въпросите си. Вместо това я заливаха стотици спомени...

Пейгън, който я дръпна секунди преди да падне в ямата за глигани. Пейгън, който с окървавено лице нарочно дразни хората на Ръксли, за да отвлече вниманието им. Пейгън, който е долепил ухото й до забития и черните води на лагуната клон и така сякаш прокара магическите звуци на мелодията през тялото й...

И винаги, в дъното на тези спомени, се таеше усещането за някаква странна, топла близост, за която Барет не можеше да намери обяснение.

Дали това не бе подсъзнателно досещане за нещо? Или просто самозаблуда на отчаяния й разум, където нямаше минало?

Барет въздъхна. В същия миг почувства познатото стягане в главата, което причини припадъка й на пътя.

Високият мъж в другия край на палатката отпусна картата и тя веднага се нави. Той внезапно се намръщи и погледът му се спря на извитата кама, която стоеше на сантиметри от ръката му.

Тя веднага затвори очи и се престори на заспала. Пейгън измърмори нещо под нос. Лицето му бе като издялано от камък. Той дълго се взира в играта на светлините върху острието на ножа.

В един миг, внезапно, без никакво предупреждение, погледът му се обърна към нея.

Барет си помисли, че той е разбрал преструвката й – толкова напрегнати, толкова пронизващи бяха очите му. От устните й обаче не се изплъзна нито звук. Те само се стегнаха в още по-тънка, едва видима линия.

Този път тя като че ли отгатна изражението на лицето му. Дълбока тъга и съжаление. Това бе лице на човек, измъчван от горчиви и болезнени спомени, който бе позволил това да проличи едва сега, когато си мислеше, че никой не го наблюдава.

Ръката му здраво стисна камата. Един мускул играеше върху челюстта му.

Барет първа забеляза аленочервените капки кръв, които започнаха да се стичат от пръстите му.

Дъхът й рязко спря, тя широко отвори очи и се изправи

светкавично. Огромните ѝ очи блестяха.

– Ти... Ти се поряза!

Погледите им се срещнаха. Неговият бе мрачен, измъчван от глада на тялото.

Пейгън потрепери сякаш някаква невидима сила премина през него. Той се намръщи като забеляза как кръвта се стича по масата. После бавно отпусна камата и обърна дланта си, загледан втрещено в раната в основата на палеца си. Устните му като че ли за секунда промълвиха нещо. След миг завесата отново се спусни над лицето му.

Без да трепне от болката, мъжът извади носна кърпа от джоба си и превърза раната. После отново погледна Барет.

Помежду им сякаш избухна мълния. Огромното ѝ напрежение бе почти осезаемо. В нея имаше страстно желание за взаимност, но и някакво безпокойство, дори съжаление.

Телата им говореха на свой, собствен език – и това бе езикът на крещящата им нужда един от друг.

Барет усети как гладният мъжки поглед я пронизва, коленете ѝ се подкосиха, обзе я добре познатата слабост. Може би това се дължи просто на опасностите, които преживяхме заедно, убеждава се сама тя.

„*Лъжеш!* – нашепваше ѝ вътрешен глас, много по-безпристрастно. – *Не е само това...*“

Устата ѝ бе пресъхнала, главата ѝ бе замаяна и тя нямаше сили нито да проговори, нито да помръдне. Можеше само да стои замръзнала и да го гледа. Секундите се точеха като часове в горещия задух на палатката. Сърцето ѝ бясно биеше.

„Това е невъзможно!“ – опитваше се да се вразуми тя.

Слабостта в краката ѝ и кипенето на кръвта и обаче говореха друго.

Барет бе зашеметена от прозрението, че той изпитва страстен глад за нея, и от собственото си желание да го засити, което не можеше да преодолее. Дори жилото на страха не разпръскваше омаята на погледа му.

Пейгън бавно се изправи и тръгна насреща ѝ. Докато вървеше, тялото му закри светлината на фенера и в палатката настъпи мрак.

Барет бе разтърсена от смътно предчувствие за опасност.

Пръстите му леко погалиха челото ѝ – леки като пера и едновременно болезнено могъщи – могъщи като океана.

– По-добре ли си, *Angrezi?*

Тя не бе в състояние да му отговори. Не и в момента, когато

топлата му, покрита с косъмчета гръд, бе толкова близо до тялото ѝ, когато мускулестото му бедро леко я докосваше.

Пръстите му пропъзяха по лицето ѝ и Барет почувства див, неизпитван досега възторг. Тя затвори очи.

„Какво става с мен, за Бога!“

– Защо не ми каза, че нямаш сили?

Тя преглътна, опитвайки се да се овладее.

– Аз щях... щях да се справя.

– Да се *справиш*? Та ти беше полумъртва от умора, малката! Кога най-сетне ще се решиш да поискаш помощ?

Очите ѝ се разшириха.

– Сигурно никога! – дори и сега, в едва доловимия ѝ шепот, ясно проличаха упоритост и непреклонност.

– Твърдоглава жена!

Гласът му бе нисък и дрезгав. Пръстите му отметнаха един кичур от бузата ѝ и се плъзнаха към меката извивка на шията ѝ.

Отговорът ѝ бе светкавичен – отговор на инстинктите ѝ. Барет потрепери, усетила как огънят му преминава през цялото ѝ тяло и стига до пръстите на краката.

Едва успя да сподави стона, който се изтръгна от гърлото ѝ, когато и другата му ръка обгърна раменете ѝ.

– Какво има?

Пейгън се наведе още по-близо до нея. Пръстите му се ровеха дълбоко в косата ѝ.

Тя премигна. Очите ѝ бяха премрежени и не успяваше да го вижда добре.

Пейгън не бе способен да откъсне погледа си от тези странни очи. Във дълбините им се криеше несигурност, но и нещо друго... И това, другото, бе страстно желание.

Барет седеше скована върху леглото и не смееше да Помръдне, когато той се отпусна зад нея и придърпа гърба ѝ към гърдите си. Той потърси да види лицето ѝ, но очите му бяха привлечени от устните ѝ. Нейните очи сякаш опипваха напрегнатите, чувствени очертания на долната му устна.

През тялото на Пейгън се стрелна жар, който се стече към слабините му. Палецът му погали извивката на устните ѝ.

– Постъпката ти днес на пътя бе дяволски глупава, Барет. Кога най-после ще спреш да се противиш и ще приемеш от мен поне един съвет?

– С-съвет? В най-добрия случай кралската ти заповед! – протестът

в гласа ѝ обаче бе едва различим.

– Да, може би наистина понякога съм прекалено властен – съгласи се Пейгън с едва забележима усмивка.

– Жесток. Н-нагъл – гласът ѝ затрепери. – Абсолютно непоносим. – Очите ѝ внезапно помръкнаха и станаха странно неуверени. – Аз... Аз щях да загина, ако не ме беше спрял, нали?

Никакъв отговор. Само скулите му се стегнаха. Всъщност именно това бе отговорът, от който Барет се нуждаеше.

– Изглежда... изглежда отново ти дължа живота си. За трети път. Интересно, че най-малко от всичко ти подхожда ролята на ангел-пазител.

Пейгън присви очи.

– Много неща не знаеш за мен, *Angrezi*. – Гласът му я заливаше като тъмен, среднощен прилив. – Сега обаче имам достатъчно време да ти разкрия част от тях. Аз вече нямам намерение да те изпускам от лапите си, Синамон. Поне за дълго, много дълго време.

Докосването му се промени – стана по-бавно, по-настойчиво.

Горещо, непоносимо горещо.

– Предполагам... Предполагам, че искаш да ме изплашиш – отвърна пресипнало тя.

– Да, и вече съм го направил – пръстите му прокараваха бавни кръгове в косата ѝ.

Стори ѝ се, че костите ѝ се стопяват.

– Не мисля... не мисля, че ще успееш.

– А трябва, Синамон – гласът му бе като кадифе. – Би трябвало вече да не трепериш от страх.

В мига, в който пръстите му напипаха малкото стегнато възелче от нерви зад ухото ѝ, Барет обаче силно затрепери. И не от страх. Пейгън нежно започна да го гали.

Да, явно има опит, придобит от връзките си с хилядите жени, които е притежавал – разсеяно си помисли Барет.

– И от какво трябва да се страхувам, Тигър-сахиб? Че ще ме биеш жестоко? – Движена от някаква необяснима за разума невъздържаност, тя позволи на очите си да се спрат върху устните му. – Че ще ме изтезаваш по непознат досега начин? Че ще ме подчиниш на волята си?

– От нещо много по-страшно, *Angrezi*. Аз ще разпала кръвта ти така, че ти ще стенеш, произнасяйки името ми и ще забравиш всичко останало, освен насладата от сливането ни един в друг. Ще опозная с устни всяка пареща частица от тялото ти, а после ще се върна по следите си с

език и зъби. – Очите му сякаш я пронизваха, обезумели от страстно желание. – Аз ще те имам, Синамон. Така, както един мъж може да има една жена. Ще те превземам до мига, в който кожата ти придобие моя мирис, а върху кадифените ти бедра останат следи от зъбите ми. Докато всяка твоя частица бъде изпълнена единствено с копнеж по мен. Ще имам дните ти, нощите ти, дори сънищата ти.

Дъхът ѝ бе спрял. Дори въздухът около тях сякаш трептеше от напрежение. „*Но ти вече ме имаш*“ – искаше да му отвърне Барет. – „*Ти отдавна превзе душата ми.*“

Единствено гордостта ѝ я възпря да му го признае.

Барет мъчително преглътна. Стоманеното острие на възбудата му вече притискаше бедрото ѝ. Обземаше я шеметна лудост.

Да, това наистина бе лудост. Пълна лудост.

В един миг ѝ се стори, че самата джунгла се е обвила около телата им ѝ ги стягаше с пръстените на отровна кобра. Как беше възможно да мисли за нещо друго, освен за оцеляването си в момента?!

А може би именно това бе изходът! Може би единствено в прегръдката на Пейгън е тайната на нейното оцеляване?

Ако в този момент Барет бе друга жена, жена с по малко гордост и повече опит, тя би проговорила. Барет обаче не беше.

Тя бе обхваната от паника, не можеше да си поеме дъх, кръвта нахлу в лицето ѝ.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да затвори очи. Сега Барет бе смаяна, неспособна да издържи изпитателния му поглед. Та нали все пак Пейгън знаеше, че тя е пионка на Ръксли? Как би могъл да си позволи да се обвързва с нея?

Затворените ѝ очи не виждаха отчаяната надежда за взаимност, която изгаряше мъжа над нея.

Пръстите му се отделиха от косата ѝ и тя болезнено потрепери, сякаш беше изоставена. „*Така е по-добре, глупачке*“ – опитваше се да се вразуми тя. „*Много по-добре. Този мъж е луд и опасен. Не му позволявай да те притежава.*“

– Господи, Синамон!

Барет бе дотолкова съсредоточена в непосилните опити да не загуби самообладание, че не забеляза как струя свеж въздух погали врата ѝ. Чак когато хладина та обхвана и голата ѝ гърд, тя се осъзна.

Устните на Пейгън галеха извивката на ухото ѝ. Барет широко отвори очи. Той бавно разкопчаваше ризата ѝ и под дългите му пръсти пола се разкриваше великолепие на порозовелите ѝ от вълнение

гърди, на набъбналите ѝ твърди зърна.

Барет по-скоро усети стона дълбоко в гърдите на Пейгън. Силните му длани обхванаха гърдите ѝ и леко притиснаха напъпилите връхчета. Бавните движения на загорелите му ръце по млечнобялата ѝ кожа сякаш за палиха огън, който я изгаряше.

Да, трябваше да го спре, да спре всичко. Безразсъдната, дивата страст бе грях.

Барет отвори уста, за да му го каже, да го помоли ако трябва да спре, но от устните ѝ се отрони само една дълга, сладостна въздишка. Той продължи да гали гърдите ѝ.

Ушите ѝ странно забучаха. Тя нервно се опита да се отдръпне, но краката ѝ бяха като вкопани.

– Ти самата си огън, *Angrezi* – прошепна той. – Усещаш ли как сладостно изпълваш ръцете ми? – Пейгън бавно и ритмично галеше в кръгове гърдите ѝ около зърната, а тя се извиваше под него и трепереше. – Сега чувстваш ли какво значи да гориш, твоята кръв да се възпламенява заедно с моята?

– Пейгън? – това бе единствената дума, която можеше да произнесе, единственото, което имаше смисъл в стихийната буря от страст, замъглила съзнанието ѝ. – Що... Що за лудост е това?

– Само замълчи и ще ти отговаря, красавице моя. Ще ти отговоря с много думи, на много езици – той вече оставяше горещи следи от целувки по врата ѝ.

Главата ѝ сама се отметна назад. Тялото ѝ му се отдаваше, неподвластно на разума. Златистата ѝ коса се пилееше върху гърдите му.

Пейгън възхваляваше красотата ѝ с непривични за ухото ѝ, странни, непонятни слова. Барет не разбираше нито едно от тях, но чувстваше всеки тласък като магия, всяка гореща промяна на страстта му.

Да, соколице, почувствай топлината ми! Почувствай огъня в кръвта си!

Времето сякаш бе спряло.

Някаква дълбока, първична сила застави Барет да го погледне. Само за миг съзнанието ѝ се отърси от унеса и тя видя как езикът му бавно се плъзга покрай едното ѝ зърно. И погледите им се срещнаха – диви и необуздани. Той пое зърното в устата си и яростно го засмука. Очите му не се отделяха от лицето ѝ.

– Н-не, Пейгън! Ти не бива... Аз не мога... – от гърлото ѝ излезе дрезгав стон. – Спри!

Само за секунди той се вгледа в тръпнещия розов връх на гърдата

й.

– Да спра? – повтори Пейгън, без да отделя устните си от настръхналата й кожа. – Да, разбира се. Трябва да спра. Господи, колко си нежна!

В следващия миг езикът му отново започна да се движи, да прави бавните, мъчителни кръгове по настръхналото й тяло. Следваха го настойчивите му устни.

Тя потъна.

Чуваше го как стене, но едва-едва, толкова смътно. Непознати до този момент сили оживяваха в тялото й и настояваха да получат неща, които тя не разбираше. Барет като сляпа притискаше раменете на мъжа към себе си, сякаш те бяха единствената й връзка с живота, сякаш целият свят се разпадаше и ги повличаше след себе си.

Когато почувства настойчивите мъжки пръсти да откриват извора на страстта й, тя за секунда се изплаши. Той започна да я гали вещо, опитно, да разголява най-потайната част от тялото й.

Той я *взе*.

– Ето така, цвете мое – гласът му бе дрезгав. – О, Господи, колко си мека, колко си сладка! Тук... Чувстваш ли? Тук... Хубаво ли ти е?

Единственият й отговор бе диво стенание. Барет впи ноктите си в раменете му, а той навлизаше дълбоко в нея, все по-дълбоко.

До мига, в който тялото й затрепери и се стопи. До мига, в който над двама им падна пелената на магията и ги повлече след себе си.

Но и това не бе достатъчно.

Само след секунда устните му се доближиха до нейните, тя ги разтвори, за да ги поеме, но те светкавично се отдръпнаха.

– П-пейгън!

– Да, цвете мое, трепери за мен, разцъфни за мен! Господи, имай *неужда* от мен! Позволи ми да ти разкрия колко многолико е желанието!

В следващия миг устните му се долепиха към нейните, влажни, топли, упойващо нежни.

Тогава надеждата и копнежът започнаха да а оформят и тази форма бе *неговото* име. Тя го мълвеше отново и отново, мълвеше го до мига, в който тялото й се разпадна на хиляди искрящи късове.

31.

Отново усети тялото си. Светлината потъна някъде с бавни тласъци

и нещата дойдоха по местата си.

Най-накрая дишането ѝ се поуспокои. Тогава Барет разбра, че се срамува от себе си и започна да се обвинява.

Милостиви Боже, какво стана с нея? Как успя този мъж да я накара да изпита всичко това?

Стисна очи и извърна глава. Мисълта за станалото я ужаси. Почувства Пейгън да докосва с устни рамото ѝ. Тялото ѝ се стегна и тя мигновено отвори очи.

Погледът му я поглъщаше – хищен, страстен, проникващ.

Поглед на собственик.

Гореща вълна заля лицето и шията ѝ. Последва я още една, и още...

За Бога, какво направи тя?

Изхлипа и се дръпна назад, напразно се помъчи да се изправи.

Пръстите му обхванаха голите ѝ рамене:

– Недей да се срамуваш от мен, малко цвете!

Барет не можеше и дума да произнесе, само стискаше клепачи.

– Погледни ме, *Angrezi*. Никога не съм мислил, че си страхливка.

При тези думи очите ѝ се отвориха, каквато бе целта на думите му. Все още зашеметен от страстната искреност на нейния отговор, от неочакваната стихийност на отдаването ѝ, той потисна дивото си желание. Знаеше, че моментът е изключително важен.

Вече беше забелязал как прекрасните ѝ очи потъмняха от разкаянието и отдръпването ѝ от него. Той обаче никога нямаше да допусне това, след като бе открил колко бурна може да бъде страстта ѝ.

Деверил Пейгън беше езичник, който издигаше изкуството за наслада почти в култ, и не искаше тази красота, тази изгаряща чувственост да бъдат съзнателно потиснати и неудовлетворени.

Той погали с палец бузата ѝ:

– По-добре, Синамон... Няма смисъл да криеш нищо от мен. Макар че не овладях копнежа си, аз имам опит. Виждал съм неща, които ти не би могла и да си представиш, нито пък бих ги поискал от теб. Но, повярвай ми – нищо, което кажеш или направиш някога, няма да ме възмути или засегне. Нито пък трябва да се срамуваш – пръстите му продължиха да я милват. – Разбираш ли, соколице моя? Сега си тук, в Изтока. Време е да възприемеш тукашното разбиране за живота.

Барет потръпна, защото отново усети как я завладява магнетичната му сила. Защото почти прие, че нещо толкова грубо и шокиращо може да бъде естествено и нормално! Тя искаше да е така, защото пак закопня за докосването му.

Разумът ѝ обаче се възпротиви. Разумът и строгите принципи, втъпявани ѝ още от дете.

Ето защо си пое дъх и се опита да се освободи, но пръстите му силно я стиснаха.

– Не, *Angrezi*, не преди да поговорим, защото последния път не успяхме.

Тя не направи опит да се бори, защото знаеше, че не може да избяга, докато той не я пусне.

– Много добре – каза след малко той с нисък, леко дрезгав глас. Размърда се, докато я придърпваше към гърдите си и се мъчеше да забрави напрежението в слабините си. Напразни опити – този огън можеше да се угаси само по един-единствен начин – да проникне дълбоко в сатенената ѝ мекота и да чува нейните страстни стенания, докато не ги залее опияняващ екстаз.

Отхвърли виденията си с усилие.

– Ти си много страстна, соколице моя. Това наистина рядко се среща. Вкусвала ли си и друг път толкова голяма наслада?

Бузите ѝ пламнаха:

– Аз... аз не... искам да кажа, че сигурно щях да си спомня, ако – след което поруменя още повече. Мили Боже, как беше възможно да стои в прегръдките му и спокойно да обсъжда тези забранени неща?

Признанието ѝ бе по детски невинно, без следа от преструвка и го накара да тържествува. Наистина разбра колко много я желае, колко иска да бъде първият ѝ любовник, най-добрият ѝ любовник.

О, Господи, последният ѝ любовник!

Но това не беше възможно, както вече беше разбрал. Тази мисъл болезнено го жегна. Все пак имаше какво да и даде.

– Внимавай, *Angrezi*. Пази добре огъня си – пръстите му се стегнаха. – Тялото ти е прекрасно. Създадено за наслада – за теб и за всеки мъж, който има щастието да ти бъде любовник. Радвай се на този дар на природата, малката. Той не се среща често – при последните му думи тя почувства горчивина.

Но ти си единственият любовник, когото искам Единствените устни и ръце, за които копнея, са твоите!

Наведе глава, косата ѝ падна като завеса пред очите ѝ. Не искаше да му позволи да забележи болката и слабостта ѝ, докато той самият беше толкова дързък и самоуверен.

Очите му се премрежиха при нейното движение. Пламъкът на лампата зад тях се разлюля и по лицето ѝ косата и пробягаха сенки. Дъхът

му секна. Със стиснати до болка устни се загледа в смътните очертания на изящно оформения нос и брадичката ѝ, в буйно разпилените и къдрици.

Внезапно в кръвта му се разля нещо замайващо и сладостно. Нещо, което опасно напомняше на упование И надежда. И изведнъж се появиха мечтите – мечти каквито той не можеше да си позволи.

– *Meri jaan.*

– Защо... защо ме наричаш така?

– Това е... само един израз, принцесо.

Въпреки равнодушния му тон, Пейгън кипеше, изпълнен с желание и още по-страшно – с чувства.

Замисли се дали да ѝ каже за Лондон. В крайна сметка тя имаше право да знае, това беше и нейното минало. Сбърчи чело, докато търсеше най-подходящите думи.

– Имаш ли някакви спомени от Лондон, *Angrezi*? Улиците с газови фенери, минаващите карета. Може би снегът?

Барет смръщена прехапа устни. Опита се да извика някакъв спомен, да премине отвъд черната стена в съзнанието си. Както винаги до този момент, усилията ѝ се оказаха напразни.

– Нищо. Все едно и също. Боже, никога ли няма да си спомня? – отчаяно възкликна тя.

Безнадеждността в гласа ѝ промени решението на Пейгън. Сега тя се нуждаеше от спокойствие и сигурност а не от нови неразрешими загадки.

– Няма значение, соколице моя. Просто си казах, че ти може би си почувствала нещо. Аз... сбърках.

– Може би никога няма да мога. Може би... може би ще си остана завинаги така, между миналото и бъдещето, между сънищата и действителността.

– Но ти остава все пак настоящето. Има и по-страшни неща от това да живееш само с настоящето, *Angrezi*. Всеки от нас има спомени, които с радост би забравил.

По бузите ѝ се отрони сълза. Тя бързо посегна да я изтрие, но Пейгън спря ръката ѝ. После пое сребърна та капчица с пръст и я поднесе към устните си.

– Аз отново ти причиних болка. Исках само да... – но не довърши и скочи на крака.

Застигна го задъхано прошепване:

– Почакай, моля те!

Раменете му се изправиха.

– Въпроси ли имаш, соколице? Боя се, че не съм подходящ за довереник.

Тя събра кураж и попита:

– Ти имал ли си... хм, дали жените често...

– ...са толкова страстни? – лицето му отново бе станало сурово. – Това изобщо не е често, *Angrezi*. Много жени се преструват, че изпитват върховно удоволствие.

– Но защо...

– Защо ли? – кисело се подсмихна той. – Защото един мъж се усеща невъобразимо всемогъщ, когато разбере, че е доставил на жената върховно удоволствие.

– Но тогава...

Пейгън я прекъсна рязко:

– Стига въпроси, соколице. Не и сега. Мисля, че не съм в настроение да ти отговарям.

Той остана известно време загледан в нея. Лицето му изглеждаше помръкнало, властното му излъчване беше изчезнало.

– Знаеш ли, ти може би си по-млада, отколкото предположих, Си-намон. Може би проблемът се корени в това, че аз съм по-стар, отколкото си мислех – съдържа въздишката си и продължи: – Обаче едно е сигурно. *Всяка* от твоите сълзи струва колкото хиляда рубина. Добре ги пази, соколице. Не ги хаби за мъжете, защото ние сме жалки създания. – Гласът му стана суров. – Най-вече не ги проливай за тази празна илюзия, наречена любов.

След това замълча, обърна се и излезе навън в тъмната ветровита нощ.

* * *

Барет дълго остана неподвижна в леглото, забравила, че е полугола. Не усещаше сълзите, които бликаха от очите ѝ и се стичаха по бузите като бляскащи сребърни поточета.

Тя го обичаше.

Тя го обичаше, но той не изпитваше никакви чувства и явно бързаше да се отърве от нея. За Бога, след като ѝ разкри това невероятно удоволствие, как можа толкова спокойно да говори за други любовници, които тя може би щеше да има някой ден?

С болезнен стон скочи на крака, изтри очите си и втренчи в тъмнината, където беше изчезнал Пейгън.

* * *

Нощта, както и самата джунгла, сякаш беше безкрайна.

Пейгън намръщено крачеше през поляната, а очите му студено проблясваха – като звездите по черния купол на нощта над него.

Тази вечер в задушната палатка той направи две открития. И второто бе далеч по-важно от първото.

Имаше и друг. Успя да го разгадае по напрежението, което я изпълваше, по сяпата болка в очите ѝ. Причината можеше да бъде само мисълта за друг мъж. Може би тя не го съзнаваше, дори не знаеше, но той беше достатъчно опитен, за да разгадае всички признаци.

Сърцето ѝ вече бе отдадено другиму.

Мисълта за това го накара да стисне юмруци.

Всъщност бяха ли се любили? Или това преди малко беше само израз на дълго възпирано желание?

Пейгън не знаеше отговора. Знаеше само, че би дал всичко, за да я научи как да се радва на безценния си дар да прави любов.

И да се наслаждава, докато нейната сила и умения се разгръщат под умелото му ръководство.

Пейгън отхвърли възможността неин любовник да е бил Ръксли, защото само при представата как ледените му пръсти се гърчат върху кожата ѝ, му се повдигна. Не си позволи да мисли и за помитащата стихия на нейната страст, за тихите стонове от удоволствие, които тя издаваше, останала без дъх.

Не, тези мисли щяха да го подлудят.

Той извика Нихал и се запъти към извисяващите се отсреща скали. С мъка се съсредоточи върху предстоящата работа.

Трябваше да се поставят много капани преди да се покаже луната.

Измина час, после втори, трети... Барет мълчаливо се изми и се облече. Щеше да е готова, когато той се върне.

Тъкмо беше започнала да сплита косата си, когато чу шума от ботушите му. След секунда входното покривало на палатката се отметна.

Беше плувнал в пот, лицето му бе изцапано.

– Яла ли си? – рязко я попита той.

Тя кимна със свити устни.

– Добре – вече бе отишъл до сандъка си, вадеше някои вещи и ги хвърляше върху леглото. Струпа възглавница, панталони, риза и шапка. Без да каже дума, сложи възглавницата в ризата, после напъха краищата на ризата в панталоните. Смачка възглавницата, за да ѝ придаде леко

издължена форма и сложи шапка над яката на ризата.

Барет мълчаливо го наблюдаваше. Какво ли бе намислил?

Пейгън сложи чувелото обратно в сандъка, доволен от работата си. После се обърна към нея.

– Сигурно вече си се досетила, че ни преследват. Кои са и колко са не мога да кажа. Тази нощ очаквам да ни нападнат. Нихал и носачите са готови. Явно знаеш как се борави с оръжие, така че ето ти това – подхвърли ѝ револвер с двойно зареждане. – Дръж го винаги до себе си, дори когато спиш.

Тя усети как тръпки полазиха по гърба ѝ. Посочи към сандъка и попита:

– А това?

– Малък маскарад. Човек никога не знае каква хитрост може да има решаващо значение. – Отвън, пред палатката, Нихал тихо зададе въпрос и Пейгън отривисто му отговори. После се обърна към Барет. – Лягай си. Ще загася лампата.

Лицето му бе непроницаемо и съсредоточено. Тя осезаемо почувства как опасността се спотайва около тях и търпеливо чака.

Пейгън продължи с равен глас:

– Минута-две след като изляза, ще запалиш отново лампата. Оставил съм кибрит на масата. Тази фигура трябва да хвърля върху стената на палатката сянка, която да прилича на моята. По-късно Нихал ще ти донесе нещо за ядене, след това отново ще загасиш светлината. Ще останеш в палатката. Нека този револвер да ти бъде под ръка през цялото време.

Ядът и обидата, които през последните няколко часа тя подклаждаше на бавен огън, сега избухнаха в нажежен до бяло гняв при тези сухи заповеди. Да, преди да я остави сама, тя щеше да изясни някои неща.

Очите ѝ заискриха, когато тя бавно провря ръце през разпусната си коса и я повдигна нагоре. През цялото време го наблюдаваше. Забеляза как очите му се замъглиха, усети, че мигновено – като горещ тропически вятър, го облъхна огнената милувка на страстта.

Това ѝ достави удоволствие. О, удоволствието беше безгранично!

Значи той не е толкова безчувствен, колкото се представя, така ли?

С преднамерена грациозност тя вдигна косата си още по-нагоре и започна да я сплита. Прекрасно съзнаваше как при всяко движение ризата ѝ се изопва и гърдите ѝ се очертават с вирнатите връхчета на зърната им.

С пламнал поглед Пейгън промълви:

– Сега какво си намислила, магьоснице?

– Аз ли? – отвърна тя, останала без дъх. Молеше се гласът ѝ да не ѝ изневери. – Просто си оправям тоалета. А, Пейгън, за това, което стана преди малко – нека да ти кажа, че беше само разтоварване. Чисто и просто сладострастие. Нали разбираш, не съм имала мъж от толкова време. Ти трябва да познаваш това усещане – леко наклони глава, докато го изучаваше със святащи очи. – Е, предполагам, че няма нужда да обяснявам тези неща, особено пък на опитен мъж като тебе. Мъж, който познава живота... – довърши тя многозначително.

Видя през полуспуснатите си клепки, че чертите на лицето му се изостриха. С пълно самообладание тя даде воля на гнева си и се приготви да нанесе последния решаващ удар, който щеше да ѝ донесе насладата на отмъщението. Все така хладнокръвно се протегна, за да сплете докрай дългата си плитка, леко извита настрана, за да открие пред него пищната си гръд. Усети как зърната ѝ се втвърдяват под изгарящия му поглед и забеляза, че и той ги видя.

След което с бавни движения, сякаш го примамваше, тя посегна и започна да разкопчава ризата си Спря при последното копче. Ъгълчетата на устните ѝ се повдигнаха в знак на досадно недоволство.

– Предполагам, че свърши, господин Пейгън. – Мисля, че съм твърде уморена от... ъ-ъ-ъ... усилията да го наречем, през този ден. Има ли нещо друго да ми казваш?

Чу гърленият си глас да идва сякаш отдалече заглушен от бяското биене на сърцето си. Видя как той стисна юмруци и си каза, че изпълнението ѝ трябва наистина да е било добро. Той стоеше окаменял. Но яростта му беше толкова силна, че почти осезаемо се усещаше.

– Загаси лампата! – заповедта беше категорична Ако можеше да контролира разума си, Барет сигурно щеше да се изплаши. Но съзнанието ѝ до такава степен бе изпълнено с гняв, болка и срам, че нямаше място за друго чувство.

Може би така щеше да бъде и по-добре. Предстояха изпитания, много по-тежки от всички досега взети ведно.

Така че, когато Пейгън изръмжа заповедта си да загаси светлината, тя кисело му се усмихна. После постави ръцете си една до друга с дланите нагоре и подигравателно имитира вежливия поклон, с който Мита му се подчиняваше.

– Треперя от силата на гнева ви, господарю мой. Презряната ви робиня може само да слуша и да изпълнява.

Очите му бяха като разпалени въглени, когато я стрелна със

съкрушителен поглед. Тя намали пламъка, докато накрая палатката потъна в мрак.

Отначало ги обгърна тъмнина и пълно мълчание.

После бавно заиграха смътни сенки.

В горещия нажежен въздух се усещаше напрежение, което ги разтърсваше като волтова дъга. Почти й се стори, че видя как от пръстите му, които стискаха силно бедрото му, изскочиха искри.

И тогава, с безшумните движения на хищник, той се озова до нея. Здравите му ръце стиснаха китките й. Зъбите му ухапаха жестоко ухото й и той я притисна към гърдите си.

– Не знам каква дяволска игра разиграваш, *Angrezi*, но ще разбера. Спомни си това, когато нощта отmine и се сипне зората. Когато чуеш покривалото на палатката да се отмята, знай, че съм аз. И ще идвам за теб!

Въпреки кипналата си кръв, Барет успя жлъчно да се засмее:

– О, слушам, Тигър-сахиб!

Пейгън за момент остана неподвижен.

После изруга и впи пръсти в бедрата й, притегли я към себе си и плътно я притисна към стегнатите си бедра. Намери грубо устата й. Нямаше и следа от предишната му нежност и внимание. Жестоко ухапа долната й устна. Езикът му като острие разтвори стиснати те й зъби и властно навлезе в устата й.

Нощта избухна в пламъци. Барет почувства как от всяка пора на тялото й блика горещина и този огън се разгорява във всяка нейна клетка.

„Гняв, а не страст“, помисли си зашеметена.

Ярост и диво отмъщение. Но това беше по-добре от разтворената кървяща рана, която остана, от слабостта и сладката мъка, които я обзе-маха тогава, когато пръстите му бяха ефирно нежни. Да, дори много по-добре, защото тя вече знаеше, че и *той* кърви.

Тя дръзко повдигна бедра и се притисна към пулсиращата му мъжественост. Пръстите му се впиха опипоздравно в нея. Усети безумния му гняв и настървеното му желание. И си даде сметка, че тръпнешното й тяло му отговаря със същата необузdana пламенност.

По-добре така. Поне нямаше никаква опасност нямаше слабост, нямаше мъка.

Зърната й се втвърдиха от допира до гърдите му. Пръстите й пробягаха по гърба му, спуснаха се надолу към кръста и се вкопчиха в бедрата му.

Пейгън застина, дъхът му излизаше със свистене през стиснатите

зъби.

В следващия миг я хвърли на леглото.

– На зазоряване, магьоснице – обеща той и изчезна в тъмнината.

32.

Тя сънуваше – странни видения от непознат нощен град. Профучаваха карети, облаци снежинки се завихряха под уличните фенери, леден вятър пронизваше черната мекота на нощта.

Просветнаха искри. После – усещането за топлия дъх и силните ръце.

И двете думи „*Meri jaan*“, които постепенно отзвучаха.

Внезапно виденията се разпаднаха и се стопиха. Студеният вятър се смени с гореща лепкава тъмнина. Около нея зашепна и зашумоля джунглата.

Тогава дойде обезумелият, режещ слуха вик. Барет рязко се надигна. Широко отвори очи и напрегна слуха си. Първата ѝ мисъл бе, че може би е чула крясък на маймуна. Но после се чу още един остър, изпълнен с ужас вик, който изведнъж секна. Такъв звук можеше да издаде само човешко същество в смъртна опасност.

Напрегната тишина завладя разбудилата се джунгла. А тази тишина беше много по-страховита от неспирната врява при борбата между живота и смъртта тук.

Барет остана неподвижна, стомахът ѝ се сви. По дяволите, той *не можеше* да умре! Всъщност не още. Тя току-що се бе заела със задачата да му почерни живота!

Усети как в ъгълчетата на очите ѝ напират сълзи и грубо ги изтри с ръка. В съзнанието ѝ нахлуха смътните видения от съня.

Дали това не бяха видения от миналото?

Сняг и златиста светлина, мрачни улици, изпълнени с дебнеща опасност. Градът... Лондон? Опасност, която се промъкваше на два крака?

И една дума. Име? Примамливо екзотично име?

Разпилените нишки към спомените изтъняха и се скъсаха. Тя болезнено се смръщи.

Остана все така неподвижна и безкрайно изплашена в тъмното. Слушаше жуженето на насекомите. Чакаше.

Откъм дъното на палатката се чу леко проскърцване.

– *Memsab* – това бе гласът на Мита, сподавен и треперещ.

– Тук съм – отвърна тихо Барет.

– Чухте ли, *memsab*?

– Господи, чух! Не беше ли... – гласът и замря, не успя да изрече ужасните думи.

Последва ледено мълчание. Мита усети с женския си инстинкт страховете на Барет. Страхове, които бяха и нейни.

– Не – каза накрая. – Не беше Тигъра. Един от носачите беше. Май от предния пост.

Барет нищо не отговори. И двете разбираха какво означава този беззвучен вик – преследвачите се бяха промъкнали толкова наблизко, че някой от тях можеше да се появи на входа на палатката всеки момент.

Нощта около тях пулсираше като жива, заредена с дебнеща заплаха и ужас. Те напрягаха слух, за да различат всеки непривичен звук – сподавен вик или изпращяване на клон, който щеше да бъде знак, че започва нападението.

Той ще се върне, каза си замаяна от напрежението Барет. Нали обеща!

– О, *memsab*, боя се, че ме обхваща позорен страх – промълви Мита.

Пръстите на двете жени се намериха и се оплетоха. Устните им безмълвно се молеха за един и същи мъж.

* * *

Те изникнаха от нощта без предупреждение. Шумът от босите им крака се смеси с шума от чупене на клони и разтърсени от движение храсталаци. Чуха се пронизителни викове, които завършваха с приглушено мърморене.

В брезентовата стена на палатката се заби кама, която със съскане разпра платното. Отвън долетя гърлена ругатня. Потиснала ужаса си, Барет сграбчи револвера, който стоеше в скута ѝ. Палатката се разтресе.

Тя стреля в тъмното, там, откъдето идваше шума. Последва нечовешки рев и тъп удар от падане на тяло. Внезапно нечий невидими ръце раздраха брезентното платно до долу и цялата палатка бясно се разклати. Барет стреля отново. Движението моментално спря.

Ръцете ѝ трепереха. Мили Боже, тя току-що беше стреляла по човек, може би го беше убила! Но все още нападението продължаваше.

Чуваше сърцето си да бие като камбана. Зачака следващата атака.

Този път тя дойде откъм входа. Ловки пръсти развързваха

покривалото. Тя се напрегна да различи нападателя в тъмнината. Прецени, че ще има време само за един изстрел.

Затвори очи и отхвърли опасението, че може да не уцели. Трябваше да спечели време. За тях. За Пейгън, който беше някъде навън, в джунглата.

Покривалото рязко се отметна. В задушната палатка нахлу хладен въздух.

Пръстите ѝ се стегнаха. „*Не още*“, изкомандва си наум и по челото ѝ изби пот. Нека да се приближи достатъчно, за да бъде сигурна, че куршумът няма да отиде напразно. Наостри слуха си, защото очите ѝ нищо не виждаха в тъмнината.

Чу шум от нещо съборено и си спомни за стола точно пред входа, който тя беше поставила, ръководена от някакво шесто чувство. *Значи той беше вътре.*

Прецени разстоянието между нападателя и мястото, където те с Мита стояха свити една до друга.

Пет крачки. Четири секунди, може би по-малко, а мъжът знаеше къде точно да се насочи. А това беше повече от вероятно, защото явно ги бяха следили наблюдавали през целия ден.

Значи четири секунди. Барет чу как Мита задържа дишането си.

Три. Две.

Една. Показалецът ѝ се стегна. Помъчи се да овладее внезапното потрепване на ръката си, защото ако и пуснеше само миг, щеше да бъде късно.

„*Направи го!*“ – заповяда си тя. – „*Направи го, преди той да го е направил!*“

Пръстът ѝ потрепна. Успя да различи безмълвна, размазана сянка. Сянка, която бавно се накланя към нея.

Барет преглътна горчивината на страха и стреля. За миг тъмнината бе прорязана от синьобял пламък Острият мирис на барут напълни дробовите ѝ и част от секундата на фона на нощта се очерта висока фигура на мъж в саронг. Лицето му остана в сянка, щото се бе превил от болка.

Тя чу как той грубо изруга преди силните му пръсти да се вкопчат в китката ѝ и да изтръгнат револвера.

Не успя да си поеме дъх, когато тежкото тяло се наведе и се строполи отгоре ѝ. И двамата паднаха на мръсния под. Няколко безкрайни секунди тя остана зашеметена, изпълнена с ужас. Сякаш от много далеч летя писъкът на Мита, а после отговорът на Нихал.

– *Memsab!* Ранена ли сте?

– Само... се ударих. Можеш ли... да ми помогнеш да го отместим?

Мита се наведе и двете заедно забутаха неподвижната фигура. В тъмното беше много трудно, но накрая Барет успя да освободи едната си ръка.

Внезапно масивното тяло се стегна и я притисна цялата си тежест.

– Мита, помощ! Трябва да го обърнем по гръб.

Шумът от боя навън намаля. Покривалото се отметна. Този път беше Нихал. Светлината от бързо направена факла проряза тъмнината. Разпознаха застреляния по бронзова кожа.

– Тигър-сахиб! – извикаха едновременно Мита и Нихал преди горещата главня да угасне.

Ледена вълна на ужас заля Барет. „*Какво направих?*“

– Боже Господи, той не... не може да бъде...

Мъжът отгоре й леко помръдна и се прокашля:

– Да не би да се опитваш да довършиш делото на ведда, *Angrezi?*

– Пейгън! – извика тя, невярваща на ушите си. – Ангели небесни, какво...

Изведнъж той потръпна и застина над нея. Мита коленичи и започна бързо да опипва тялото. Опитваше се да открие раната му.

– Светлина, Нихал!

Смазана под тежестта му, Барет с мъка се опитваше да се измъкне. От хаоса, който бушуваше в главата, тя осъзнаваше само една мисъл. „*Tu go ubi! Tu go ubi!*“

– Мита?

– Не намирам рана, *memsab*.

Скована от жестоки угризения, Барет не усети веднага как тялото му отново се напрегна и потръпна. После се размърда, а от гърлото му излезе болезнено стенание. Едното му коляно се сви и се заби в корема й.

– Жив е, Мита! Помогни ми да го преместим!

Почти мигновено силните му бедра се раздвижиха и той седна върху нея.

Барет застина. Можеше да се закълне, че дочу някакво хихикане. Но това, разбира се, беше невъзможно.

– *Пейгън!* Какво ще...

– Мекота, в името на Шива! – той се закашля, преди да продължи: – Меко... точно там... където трябва.

Сега вече тя не се усъмни, че наистина го е чула да се подхилва. Ново подсмиване. Усети натиска на твърдата му мъжественост.

Ужасът ѝ бе заменен от бяс! Нахален глупак! Докато се раздираше от угризения, че го е убила, той не изпусна възможността да се отдаде на похотливите си желания.

Тя сляпо го заудря.

– Махай се от мен, мръсен кучи сине! – трепна и се зачуди откъде ѝ дойде наум този груб израз.

Той обаче не помръдна.

– Веднага! Ти си едно развратно, покварено животно!

Нищо.

Тя успя да се измъкне донякъде, но усети как огромното му тяло се сгърчи. Той се опита да се надигне и простена:

– Боже, помогни... – но не довърши, задавен от нов пристъп на кашлица. Тя веднага спря да се съпротивлява. Мълчаливо застина, дока-то и двамата не бяха разтърсени от раздиращата го кашлица.

Лампата беше запалена. Тогава лицето му изплува от тъмнината. Тя видя, че устните му бяха здраво стиснати, а очите потъмнели от болка.

Отново се сгърчи. Барет се уплаши да не би да е изгубил съзнание. Тогава пръстите му се разпериха и се заровиха в косата ѝ над слепоочието.

– Боже, помогни... на бедния човек, който се опитва... да се пребори с теб, *Angrezi*...

След малка пауза той довърши:

– Ти наистина си кръвожадна...

Пръстите му се отпуснаха безжизнени на врата ѝ и този път той повече не помръдна.

* * *

– Внимателно, Нихал!

Барет разтревожено следеше как Нихал и двама от носачите се мъчат да вдигнат Пейгън и да го сложа върху леглото му. Пламъкът на лампата играеше на вятъра и хвърляше разлюлени сенки по стените на палатката. На входа се бяха струпали уплашени лица и на надзъртаха вътре. Напразно Мита отиваше при тях и им правеше знаци да се отдръпнат.

Добре поне, че Барет не изпитваше повече чувство за вина. Когато запалиха още лампи, те откриха малка посребрена кама, дълбоко забита в рамото му. Тя беше причината за падането му, а не изстрелът на Барет. Явно куршумът беше профучал покрай него и бе пробил дупка в платнището. Очевидно Пейгън бе пропуснал да я предупреди, че револверът

бие малко вмясно.

Измъкването на острието от раната бе мъчително. Барет пребледня и усети как в нея всичко се преобръща. Остави Мита да почисти и превърже раната, защото тя щеше да го направи по-добре и по-умело от нея. Добре, че Пейгън все още беше в безсъзнание, каза си Барет, защото болките сигурно са адски. Дори и в момента той се мятеше и стенеше така, че те двете едва успяваха да го удържат.

– Готово – Мита бавно се изправи. – Това е всичко, което мога да направя. Сега трябва да се помолим на Шива, острието да не е било намазано с отрова.

Барет се смрази. Очите ѝ се разшириха от ужас.

– Те сигурно не биха...

– Те сигурно са го направили, *memsab* стига да са намерили онова растение с червени цветове и пурпурни семенца или пък нощна лилия. И двете са еднакво отровни. Можем само да се надяваме, че не са имали време и търпение да ги търсят.

Барет бавно се извърна и се вгледа в останалото без кръв лице на мъжа върху леглото. Чертите му бяха опънати, покрай устните и през челото минаваха дълбоки бръчки. Дори в безсъзнание той се бореше с болката. Тя внезапно се разтрепери, усетила сякаш полъха на демонски крила зад гърба си.

– Какво ще правим сега, Мита? – тихо запита Барет.

– Ще чакаме, *memsab* – отвърна жената. – И ще се молим на всички богове да опазят Тигър-сахиб тази нощ.

Нещо подсказа на Барет, че не се е молила много дълго. Мита започна тихо да припява думите на молитва. Барет сама не разбра как наведе глава, а пръстите ѝ се събраха, за да се прекръсти.

* * *

В последвалите дълги часове те дежуреха на смени до него, даваха му бульон и избърсваха избилата пот при пристъпите на треската.

За щастие нападателите бяха отблъснати и не се върнаха. Нихал и останалите мъже се сменяха на постовете и нетърпеливо чакаха момента, когато ще бъде възможно Пейгън да бъде преместен.

Треската му обаче само се засили. Въпреки че камата не го бе ранила смъртоносно, раната беше много дълбока.

– Той ще има нужда поне от два дни почивка – глухо каза Мита.

Нихал, който беше вътре, се намръщи и рязко възрази на тамилски. Внезапно осъзнала присъствието на Барет, Мита ѝ направи знак да

излезе:

– Върнете, *memsab*, хапнете нещо. Нихал е приготвил ориз и плодове. После и аз ще хапна. – Видя нежеланието ѝ и добави: – Ако не се храните, от вас няма да има полза нито за мен, нито за него! Сега излезте.

Без да дочака отговора ѝ Мита се обърна към Нихал и двамата продължиха разпалено спора си.

Те почти викаха, когато Барет уморено излезе навън.

* * *

– Мита? – Барет тихо отметна платнището и се промъкна вътре.

– Тук съм, *memsab*.

– Има ли... промяна? – попита тя и чу въздишката на Мита.

– Не, все така е. Треската го държи и той не може да се успокои.

При всяко движение раната се отваря. Много се тревожа.

В полумрака лицето на Пейгън изглеждаше изпито и съвсем тъмно от наболата брада. Когато Барет смени Мита и седна до леглото, той изстена и се замая, разперил ръце.

Тя внимателно улови едната му ръка и я сложи на гърдите му. Дори когато стиснатите му пръсти се бяха пуснаха, тя не махна ръката си.

– Страхувам се, че това са кошмарите от миналото му – тихо промълви Мита. – Спомените му за старото имение на север, преди Бунта. Той никога и на никого не говори за онези дни. Най-вече не споменава Канпур.

При последните ѝ думи ръцете му се сгърчиха под пръстите на Барет. Тя бавно започна да ги гали, докато отново не се успокоиха.

– Това... това място, което спомена, Мита. Кан... – Барет се прекъсна по средата на думата и тревожно стрелна поглед към Пейгън. – Разкажи ми за него.

Лицето на Мита помръкна.

– Дяволско място. Изпълнено с ужас и предателство – започна тя. – Когато започна въстанието, управляваше Нана-сахиб, един човек със сърце на чакал. Той обеща на англичаните да отпътуват в безопасност по реката. Но вместо това... – гласът ѝ рязко прекъсна.

– Разказвай, Мита. Аз трябва да знам, да разбера, когато... дойдат кошмарите, и да му помогна.

Прислужничката трепереше от напрежение, но успя с усилие да се овладее.

– Добре. Въпреки обещанието лодките бяха обстрелвани, когато се

отделиха от брега. Всичко стана само за няколко минути. Само една остана от всичките четиридесет лодки. Реката почервения от кръвта на мъже, жени и деца.

Дъхът на Барет секна. Значи Пейгън беше принуден да живее с тази картина в съзнанието си! Дали беше обичал някого, който бе загинал там? Може би е имал съпруга?

– Всички ли бяха избити?

– Не, оцеляха около стотина. Тях Нана-сахиб ги закара в града – погледът на Мита се зарея към джунглата. – Там мъжете бяха разстреляни или посечени. Жените и децата бяха затворени в една барака на края на града. Но когато след две седмици спасителните отряди на англичаните приближиха града, Нана-сахиб се уплаши, че затворниците могат да разкажат за извършените зверства – нежните й ръце започнаха силно да треперят, – и той... заповяда да ги разстрелят както са скупчени вътре в бараката. Когато дори собствените му войници откачаха да изпълнят такава нечовешка заповед, Нана-сахиб извика касапите от пазара да изпълнят волята му. През онази сутрин загинаха повече от сто жени и деца, моята господарка също. Тогава бях прислужница на съпругата на един от офицерите. Говори се, че душите на умрелите все още обитават Канпур, въпреки всички молитви и на брамините, и на свещениците да им се даде покой. А след пристигането на английските войски настанаха още по-големи ужаси.

Тя прокара разтрепераната си ръка по челото и продължи:

– Бунтовниците бяха оградени. Някои бяха разкъсани от топовни изстрели. Повечето от жените насила ни качиха на един кораб и ни закараха в Калкута. На борда бяхме принудени... да се подчиним на похитителите си. В Калкута бяхме натоварени на кораб за Лондон, където ни продадоха в един публичен дом. Там ме намери Тигър-сахиб... откупи ме... върна ми живота и надеждата. Вече бях чула историята за мъжа – *Angrezi* с безумен поглед, който се появил след погрома от джунглата като предводител и спасител на група изнемощели жени и деца. После бил на косъм от смъртта, дни наред се мятал в делириум в Лакхнау. Никога след това той не проговори за тези ужасни седмици, нито пък затова, какво е видял и преживял, докато са се криели в джунглата.

Барет безмълвно хвана ледените пръсти на Мита и усети как болката ѝ от тези спомени започва бавно да стихва. Не каза нищо, за да я успокои, нито пък стори знак на съчувствие. Нима имаше място за съчувствие пред този преживян ужас? Тя можеше само да ѝ даде живителната топлина на човешкото си присъствие.

Мита премигна и се отърси от виденията, нахлули от мрака на миналото.

– Вашата *Angrezi* Свещена книга съдържа думите „*Отмъщението е мое, каза Бог.*“ Аз се научих да отпращам кошмарите от Канпур, но Тигъра не успя. Страхувам се, че някой ден те просто ще го разкъсат и ще го погълнат.

Всичко това беше произнесено с толкова равен и безразличен тон, сякаш тя говореше за чаената реколта или за промяната на времето.

Барет гледаше как Пейгън непрестанно се мята в леглото, разтърсван от мрачните си видения. Внезапно се почувства безпомощна, неспособна да направи нещо.

– Но какво можем да направим за него, Мита? Все нещо трябва да му помогне!

– Боя се, че едва ли ще можем. Това, което трябва да се направи, само той самият може да го стори. В безпросветната тъмнина, където сега се намира сахиб демоните или ще победят, или ще бъдат победени. Не знам кое от двете. – С тиха въздишка Мита се изправи. Умората беше сложила своя отпечатък върху обичайно ведрото ѝ спокойно лице. – Но аз знам друго Той бълнува през нощта *твое* име, копнее за *твое* докосване. Не за мен. – Гласът ѝ стана суров. – Ако беше така, аз нямаше да допусна присъствието ти тук и сякаш сама да се грижа за него. В името на Шива, колко често съм се молила да бъде така! – след последните ѝ думи слабото ѝ тяло сякаш клюмна. – Но моите богове не ме чуват, така че сега той е твой, *Angrezi* – Тя погледна с обожание лицето на Пейгън и продължи – *Jo hoga, so hoga*, както често обича Да казва Тигър-сахиб. Може би такава е прокълнатата ми съдба – да желая и винаги да бъда пренебрегвана! – После изгледа проницателно Барет: – Можем да останем тук само още няколко часа. Нихал каза, че вероятността за ново нападение е много голяма. Сахиб трябва да се успокои. И да събере сили за пътуването. Ти трябва да му помогнеш, защото мен не ме чува. Но знай, че ако не успееш ще загубиш двама приятели този ден, защото аз ще го последвам. И на съвестта ти ще тежат двама мъртъвци вместо един.

След още един продължителен поглед към Пейгън тя бавно приближи към входа и изчезна.

* * *

Мита не се върна. Вместо нея дойдоха Нихал и един от тамилските носачи. Донесоха чисти превръзки и топъл бульон за Пейгън.

Мрачното им мълчание потисна Барет. Сякаш те вече го бяха отпи-сали от живота.

Но той нямаше да умре! Тя нямаше да му позволи. Трябваше да й плаща за твърде много неща, по дяволите!

Все така енергично продължи да попива потта от широките му ра-мене и гърди. Молеше се да спре да се мята, да не губи малкото си сили.

Не след дълго чу някакво шумолене до краката си, но не му обърна внимание, докато не усети дърпане на ръкава си. Меджик я гледаше с черните си очички. Умното личице на животинчето бе обърнато към нея и сякаш я питаше нещо. Барет мълчаливо взе маймунката в скута си и почувства странно успокоение. Малкото създание издаде тих гърлен звук. Не откъсваше поглед от господаря си.

– Не се тревожи, Меджик. Той *ще* живее – решително каза Барет като галеше маймунката по сивата козина – Нямам намерение да оставя това нахално същество да умре. Изобщо не съм приключила с него.

33.

Той отново се бе върнал там, в онова злокобно място, където възду-хът бе пропит с омраза, а реката течеше кървава.

В гърлото му се надигна горчилка, сякаш всичко бе станало едва вчера, а не преди осем години.

В началото бе чакането. Тишината беше напрегната до скъсване, а юлското слънце безжалостно сипеше знойните си лъчи. После ужасът бавно се надигна, до като войниците на Нана-сахиб преграждаха в кор-дон пътя към кея. Пушките, пистолетите и сабите им проблясваха на слънчевата светлина.

Не! поиска да извика, докато англичаните се трупаха на кея. – Не отивайте по-нататък!

Вместо това стисна до болка зъби и преглътна отчаяния си вик. Знаеше, че зад него в хрусталака се крият шест жени и едно дете. Пре-дупредителният му вик щеше да бъде смъртна присъда за всички тях.

Така че остана в мъчителното очакване да се разрази ужасяващата сцена, безпомощен да я предотврати по какъвто и да било начин.

Първи се качиха жените и децата, бледи и изтощени от болестите и триседмичните непрестанни бомбардировки на бунтовниците.

После бавно дойде ужасът – въстаниците започнаха да стрелят, а англичаните се свличаха един по един. Пейгън бе запушил с ръка устата

си, докато гледаше как те нагазиха във водата и посичаха всеки, който издаваше признаци на живот.

Кантур. Кошмарът беше жив. Осем години той непрекъснато оживяваше и го смразяваше с картината на чудовищните зверства.

Когато клането свърши, Пейгън се обърна и започна мъчително да повръща. Той и хората му бяха прекарвали две седмици, скрити в джунглата.

А после и той беше почти мъртъв. От онова, което бе извършил, а още повече от онова, което не бе успял да извърши.

* * *

– Не! Връщайте се!

Силният вик накара Барет да отвори очи. Тя се изправи стреснато, осъзнала, че е задрямала. Огледа се и видя, че Пейгън седи в леглото и тежко и накъсано диша.

Изгаряше в треска, цялото му тяло трепереше.

– Б-бягайте, по дяволите! Не, не към лодките! Не Натам! Скрити са, не виждате ли? *Не, не към лодките!*... – последва мъчителен стон.

– Пейгън! – Барет сграбчи главата му и я притисна до гърдите си, решена да го свести. – Всичко... вече свърши! Тук си на сигурно място, *в безопасност!* Кошмарите свършиха!

С болезнено сгърчено лице той гледаше натам, към миналото. Пръстите му се впиваха в мускулите на бедрата.

– Спрете! Мили Боже, накарай ги да разберат...

– Свърши, Пейгън! Сега си в безопасност! – Барет отчаяно се чудеше как да го събуди. – Ти... ти си в Уиндхевън – каза задъхано тя.

Той стисна зъби.

– Уиндхевън?

– Уиндхевън. Зелените полета с чай. Синя мъгла над планината. Не виждаш ли, Пейгън?

– Уиндхевън – повтори той. Като въпрос и като молба. И като благословена молитва. Ръцете му леко се отпуснаха. – Нихал?

– Чака наблизно.

Той бавно въздъхна. Отпусна се със затворени очи назад.

– *Angrezi?*

Гърлото ѝ внезапно се стегна. Едва успя да издаде няколко дрезгави звуци в отговор.

Загрубелите му пръсти започнаха опипом да търсят. Когато намери ръката ѝ, те толкова силно се стегнаха, че тя едва не извика от

болка.

После, без да изпуска ръката ѝ, Пейгън пропадна в дълбоките безд-ни на съня, където нямаше нито минало, нито бъдеще.

* * *

– Току-що наех два слона от едно планинско село, *memsab*. Сега ги товарят. Съжалявам, но можем да си позволим само още два часа. – Дребният жилив надзирател сви рамене в знак на безпокойство: – Всъщност, ако най-напред трябва да мислим за безопасността ни, и два часа са много... – прочете му станаха сурови. – Трябва да знаете, че Тигъра ми даде строга заповед в случай, че... се разболее. Заповедта е да стигнем до Уиндхевън – с него или без него.

Тя едва не се нахвърли върху него с гневни думи. Но Барет знаеше, че Нихал казва истината. Как е могъл Пейгън така да се разпореди, без изобщо да помисли за себе си?! Влудяващ, невероятен, забележителен мъж!

И вместо да протестира, тя отново се загледа в него. Той продължаваше да се върти и да се мята. Барет не искаше да помисли какво им предстои.

Но минутите течаха, а Пейгън все така се мяташе и се бореше с треската. Тя започна да се страхува. Образът му се размаза пред пълни-те ѝ със сълзи очи.

– Ела на себе си, по дяволите! Чуваш ли ме, Деверил Пейгън?

Отговор не последва. Нито пък знак, че думите ѝ изобщо са стигнали до съзнанието му.

Тя отчаяно се изправи. Повече нямаше сили да продължи да се ви-ра с надежда в безумното му лице. Без да гледа къде стъпва, тя бавно се отправи към изхода. Започна да разтвива врата си, схванат от дългото бдение.

Отвън група носачи товареха последните сандъци на два огромни слона. Тя се загледа как един слаб *mahout*¹⁷ накара единия от слоновете да клекне, а после насочи хобота му надолу, за да вдигне върху гърба си някакво обемисто скеле от дървени трупи. Барет разбра, че това е нещо като носилка, с прикрепено скъсано чергило, което да пази сянка.

Наоколо цареше шумна неразбория, пълна с живот и движение. Тя обаче изобщо не достигна до съзнанието и. Единственото нещо, което виждаше, беше изпитото лице с дълбоки бръчки, прорязано от двата

17. Mahout – водач на слон

белега.

Сега тя беше готова на всичко, само да зърне това лице будно и разгневено, решително устремено към нея.

* * *

В жаркото тропическо пладне, под широко разклонено салово дърво, на много мили далеч от тях, стоеше слаб жилив старец. Той коленичи и се загледа към линията на хоризонта. Лицето му беше спокойно и непроницаемо, докато следеше събиращите се бели облаци и внимателно се вслушваше в повеите на вятъра. Остана доволен от това, което видя и чу. Устните му се отпуснаха в лека усмивка.

Да, всичко ставаше така, както бе предсказал пламъкът.

Внезапно се появи сянка, която започна да кръжи над земята, а после се чу как профуча сокол и кацна на един извит клон в близкото дърво. Сега той внимателно прибра и оправя крилата си.

Блестящите и неподвижни златисти очи срещнаха разтревожените и учудени очи на стареца.

Каква ли поличба бе това, запита се той. Нима беше възможно да е допуснал някаква грешка?

Погледна намръщен надолу към подредената върху земята фигура от шлифовани камъни. Слънчевите лъчи потъваха в тях, за да избликуват в многоцветен поток от искри – кървавочервени, зелени, сапфиреносни. Да, всичко бе както бе предсказал свещеният огън. И все пак...

Проследи с поглед една особено ярка искра.

Челото му се набръчка.

Това беше нов и съвсем неочакван знак. Тъмен, неясен и злокобен.

Старецът бавно издиша поетия въздух. Да, този нов знак трябваше внимателно да се разгадае.

Притвори очи и започна дълбоко да диша – бавно и равномерно. Съсредоточи енергията и я насочи на втръре в себе си.

Когато соколът нададе грак и отлетя със силен плясък на крилата си, старецът беше много, много далеч, стигнал до пределите си в един възел на минало, настояще и бъдеще, които се вляха в едно неделимо цяло.

* * *

Време беше.

Тя разбра това по внезапно станалите напрегнати лица на носачите

и решителния израз на Нихал. Той мълчаливо погледна Барет в очите и тъжно поклати глава.

Двата часа бяха дошли и отминали.

Изпълни я отчаяние, докато чуваше заповедите за тръгване, които Нихал започна да дава. Първият ѝ порив бе да му препречи пътя, да се опита да защити Пейгън от онова, което знаеше, че ще стане. Но почти веднага се овладя, защото си даде сметка, че ще бъде безсмислено.

Разбира се, че Нихал беше прав в настояването си да тръгнат. Ако останеха тук, сигурно всички щяха да загинат, защото връщането на враговете им беше само въпрос на часове.

Отчаянието ѝ стана непоносимо. Избърса горещите сълзи, които потекоха по бузите ѝ. Само да можеха...

Зад нея се чу слабо поскърцване.

– Тихо, Меджик – каза тя разсеяно, без да се обръща. – Нека той си почива колкото е възможно по-дълго.

– Ами ако този „той“, за когото говориш, *не иска* да си почива?

– П-пейгън! – тя рязко се обърна и го видя да се изправя с мъка в леглото.

– Дяволите да те вземат, Пейгън! Стой мирен, не разбираш ли? За Бога, сигурно си изгубил всичката си кръв! Ти... беше на косъм от смъртта! – нахвърли се тя.

– Възможно ли е да долавям някакво съчувствие в думите ти?

– Ха! Сигурно и ушите ти са трескави! – отвърна тя, приближи до леглото му и го загледа лукаво. – Лягай обратно!

– Това покана ли е, *Angrezi*?

– Не, безумецо, това е *обещание*! Обещавам ти, че ще те съборя на леглото и ще те вържа, ако не ми се подчиняваш.

Въпреки че беше бял като платно, Пейгън успя да изкриви устните си в подобие на усмивка.

– Вече си се отегчила от задачата си, нали? – попита той и зацъка с език преди да продължи: – Дай на една жена да гледа болен няколко минути и тя веднага превръща в командващ парада!

– *Няколко минути?! Лежиш тук цяла нощ и по-голямата част от деня!*

Усмивката му се стопи. Бавно прокара треперещата си ръка по мокрото си от пот чело.

– Толкова дълго? – лицето му внезапно стана сурово и безизразно. – Трябва веднага да тръгваме! Не можем да останем тук още една нощ! – После се опита да изкрещи името на Нихал и се олюля, стиснал зъби,

за да се задържи изправен.

– По дяволите, Пейгън, ти си още много слаб! Не можеш да станеш и надуто да започнеш да заповядваш, когато...

Той просто не й обърна внимание. Устните му бяха побелели от напрежение и болка.

– Ще ни... трябват слонове. Два... най-малко два. Това е единственият добър начин да преминем през планината. Кажете на Нихал...

– Нищо няма да му кажа! – вбесено го прекъсна Барет. Наведе се и се опита да го бутне насила обратно в леглото. Но дори сега, в това състояние, той беше не поклатим.

– Милостиви Боже, ще ме изслушаш ли?

В този миг Нихал подаде глава от входа и веднага разбра какво става. Лицето му светна в широка усмивка.

– Вие сте вече на себе си! Благодаря на боговете! Осигурил съм два слона, господарю. Единият е за вас и за *memsab*. Щеше да бъде много по-добре вече да бяхме далече от това място. Имаме на разположение няколко часа дневна светлина.

Пейгън бавно въздъхна. Погледът му срещна този на Барет, едната му вежда се повдигна. Усмихна се едва забележимо и промълви:

– Страшно добър човек... Нихал. Напомни ми да го повиша. Сега, докъде бях стигнал? О, да... два слона – очите му се замъглиха. – С тях трябва... трябва да стигнем до Уиндхевън, до...

Не довърши. Очите му се затвориха и той падна назад в безсъзнание преди още главата му да е докоснала възглавницата.

– Ужасен, невъзможен човек! – промърмори Барет. Но дори докато произнасяше тези думи, по устните й играеше лека усмивка. А когато отметна един кичур коса от челото му, очите й съвсем ясно искряха от щастие.

* * *

Той се събуди от адската горещина, от разкъсващата го жажда и от свирепата болка в гърба и рамото му.

Усети че виси във въздуха и се люлее, а до бедрото му се притискаше меко женско тяло. С въздишка се отпусна назад. Веднага разпозна този странен бавен ритъм – намираше се върху слонски гръб.

А до него беше *тя*, жената от сънищата му. Жената, която беше целувал под уличния фенер в Лондон и която не можа да забрави.

– *Meri jaan*. Душа на моята душа.

Почувства как тя леко се раздвижи и гърдите й се допряха до

ръката му. Моментално го заля огън, но този огън нямаше нищо общо с треската от раната. Разбра, че тя спеше. Беше отпуснала глава на ръката си, а косата ѝ беше разпиляна и над двамата.

Устните му се изкривиха в горчиво-сладка усмивка.

Ето че съдбата го бе спасила от враговете и му бе отредила живот. За да се бори поне още един ден. И да обича поне още една нощ, добави след малко в ума си.

Може би щеше да е нужно да направи и *двете* – с жена като неговата Барет.

Устните му леко трепнаха и той отново потъна в сънищата си – ярки, пищни и изпълнени със сладострастни видения.

Тя беше във всеки сън.

* * *

Тя се поклащаше в сянката на чергилото, усещайки под себе си бавно движещата се грамада от стоманени мускули.

Реши, че пътуването може да се приеме за приятно, стига човек да свикне с полюшването.

Погледна надолу и видя, че лицето на Пейгън е огряно от слънце. Надигна се и намести чергилото така, че да му прави сянка. При това движение той се размърда, обви кръста ѝ с ръка и намести глава в свивката на коляното ѝ.

Дъхът ѝ секна. Опита се да се освободи, но носилката беше толкова тясна, че едва имаше място за двамата. Още повече, че Пейгън лежеше напреки и тя трябваше да свие краката си.

Барет стисна зъби и се опита да не обръща внимание на тежко отпуснатата му ръка. Слонът се наведе, за да избегне един издаден камък, и телата им се притиснаха плътно едно до друго.

– М-м-м – пръстите му се плъзнаха нагоре, после надолу. – Меджик?

Тя се намръщи. Значи той си мислеше, че тя е маймуна? Тихо измърмори нещо и избута ръката му.

След няколко секунди той въздъхна и отново премести ръката си по-нагоре.

Този път пръстите му се разтвориха и обгърнаха заоблените ѝ гърди.

– М-м-м – той леко потърка с палеца си едното зърно, което мигновено настръхна, и смутолеви нещо на хинди. Пръстът му продължи да си играе, от което в стомаха ѝ и по-надолу избухна горещ пламък. Мили

Боже, как можеше този мъж да предизвиква у нея такива усещания?

– А-а-а... Съвършенство, в името на всички богове! Мита?

Това вече преля чашата! Синьо-зелените ѝ очи за мятаха мълнии, тя се дръпна назад, като рязко бутна ръката му върху неговото бедро.

Само след миг нейната ръка бе притисна до него, след което започна бавно да се придвижва нагоре, към бързо издуващите се между бедрата шоколадовокафяви бричове.

Тя забрави да диша, освирепяла от гняв. Дори и насън този мъж не преставаше с дяволските си номера! Тя се опита да се освободи, но пръстите му стискаха ръката ѝ като стоманени клещи. В следващия момент той постави ръката ѝ върху слабините си, където желанието вече пулсираше в изгарящи пръстите ѝ тласъци.

Тя изпусна дъха си с шумна въздишка.

Мили Боже, този мъж беше огромен! И с всяка секунда нарастваше *все повече!*

Как можеше да се справи с положението, без да събуди? Още повече, когато и нейната кръв запрепуска по вените! Пръстите ѝ поеа изгарящата горещина, а съзнанието се изпълни с сладостни видения. Как ли щеше да се почувства, какво ли щеше да бъде, ако той...

Отново се опита да освободи ръката си и да се отдръпне в единия ъгъл на поклащащата се *howdah*¹⁸.

Без успех.

Пейгън сънено измърмори нещо. Възбуденият му член потреперваше под пръстите ѝ.

Единият му клепач се повдигна и Барет бе пронизана от тъмния му блестящ поглед.

– Да, да-а... тихо каза той, гласът му бе плътен и опияняващ като силен ром. – Аз заспивам и първото нещо, което правиш, е да използваш съня ми. Каква авантюристка си ти, *Angrezi*.

Барет ядосано изсумтя, отдръпна се назад и се сви в ъгъла колкото бе възможно по-далече от Пейгън. Но за съжаление не беше достатъчно далече.

– Аз... нищо такова не съм направила, грубиян такъв! *Tu* беше този, който... – млъкна цялата изчервена и неспособна да продължи.

Пейгън се усмихна дяволито.

– Предлагам ти да престанеш да се дърпаш назад, защото всеки момент тази *howdah* ще се обърне. – Гласът му беше възвърнал силата си и

18. Howdah – седло на слон

той отново говореше с обичайния си властен тон. Въпреки това тя не се ядоса от това, както преди. Само леко се подсмихна.

– Виждам, че вече се възстановяваш и си все така непоносим.

– Не съвсем – отговори той, – но работя по въпроса. – Размърда се и внезапно застина, изведнъж усетил какво стиска ръката ѝ толкова здраво. – Имам чувството, че в главата ми скача стадо маймуни. А... рамото ми... Какво стана?

– В рамото ти беше забита кама от веддите и ти загуби много кръв. Но раната е спокойна и спря да кърви.

– Без отрова?

– Изглежда.

Мита беше казала, че ако острието е било потопено в отровния сок на някое растение, досега Пейгън трябваше да е мъртъв.

Той бавно прокара ръка по очите си.

– Спомням си... почти нищо. *Tu* ли се грижи за мен? Защо не Мита?

Барет усети, че отново се изчервява и с рязко движение на лицето си надолу разпиля върху него косата си, за да прикрие издайническата руменина.

– Ами... някак си така се получи, че да бъда аз. Ти беше трескав дълго време, и...

– И какво, *Angrezi*?

– Стана ясно, че... никакви други гласове не чуваш.

Пейгън се намръщи.

– Звучи доста неприятно. И за *двама* ни.

– Ти си един проклет пациент – сухо каза тя. Нима този отвратителен човек даже не искаше да прикрие, че би предпочел Мита да се грижи за него?

– Аз казах ли... говорих ли... – той замълча и прочисти гърлото си. Явно отново силите го напусаха.

Барет веднага разбра. Канпур. Моментално взе решение да отрече.

– Да говориш ли? Та ти не млъкна през цялото време! Първо за Уиндхевън и за скъпоценните си чаени насаждения. После наприказва куп глупости за това, колко много мразиш слонове. А, спомням си, че вмъкна нещо и за порочните съдебни процедури в Канди. Освен това направи доста обширни коментари за Нейно Величество, които обаче не мога да повтора. Съвсем неуважително от твоя страна, но напълно в стила ти, разбира се.

Челюстта му се стегна.

– Ти си удивителна жена!

Безкрайно развълнувана от тази реплика, Барет леко повдигна рамене.

– Заради това, че се лиших от съня си, за да бдя до тебе ли? Нищо чак толкова удивително! Нали почти не те застрелях!

– Значи куршумът беше *твой*!

– Извади голям късмет. Проклетият револвер биеше доста вдясно.

– Какво друго съм говорил?

– Посвети ме във всичките си похотливи приключения с безчет страстно желаещи те дами. Какво палаво момче си бил ти, Деверил Пейгън!

Очите му се премрежиха и той я придърпа към себе си.

– Не ти вярвам, *Angrezi*. Даже за секунда. Но сега няма да те разоблича. Що се отнася до констатацията ти, аз не съм момче. Само ме докосни и ще се увериш. Както преди малко.

Топла вълна заля Барет, когато си спомни какво усети, когато се допря до твърдия му член.

– Аз? Да съм те докосвала? Бълнуваш!

– Не се опитвай да лъжеш, Синамон. Прозрачна си като пълните с пъстърва потоци на север през пролетта! – отпрати й снизходителна усмивка. – А кой кого изкушаваше – нека си поделим вината по равно. Не си ли спомняш, че вече познавам силата на страстта ти? О, между нас ще се получи страхотно, *Angrezi*. Ще бъде пламенно, диво, през цялата нощ, когато ще те имам отново. Обещавам ти, че ще бъдеш ненаситна, ще искаш още и още.

Барет ядосано издърпа крака си изпод бедрото му и се прилепи в тъгла. При това движение тя удари превързаното му рамо.

Устните му се сгърчиха от болката, а лицето му побеля.

– Мили Боже, съжалявам! Аз исках да...

Той бавно изпусна поетия въздух и каза с мъка:

– Ти никога не искаш...

– Ето, хвани се за мен... – тя се приближи разтревожена към него. Ръцете й трепереха.

За известно време той остана неподвижен. В очите му пробягваха неясни сенки. Побиха го тръпки. Ръката му болезнено стисна нейната.

Дори когато вече заспиваше, пръстите му продължаваха да държат ръката й.

Лицето му се отпусна и стана по момчешки спокойно. Белегът на скулата му правеше изражението по-скоро безпомощно, отколкото

страшно. Барет се замисли как ли е изглеждал, как ли се е държал преди Канпур. Внезапно пожела да направи нещо, за да бъде отново безгрижен и млад.

34.

Разположиха се да лагеруват през нощта, след като прекосиха буйна река в една малка, обрасла със сандалови дървета и евкалипти долина. Нихал й каза, че тук ще са в безопасност, след като беше разубедил наоколо и не бе открил следи от преследващи ги ведди.

Докато се изкачваха, въздухът значително захладна. Сега, с настъпването на нощта, студени ветрове довя синкава просмукваща се мъгла. Барет прекара един час, седнала на стол до леглото на Пейгън. Смъряше го, когато той започваше да буйства, убеждаваше го да пие отварата от билки на Мита и попиваше потта му, когато отново го втресе.

Високо над тях като разпилени диаманти проблясваха звездите. Димът от горящите евкалиптови цепеници на лагерния огън се издигаше нагоре в хладния свеж въздух. След потискащата жегла в джунглата сякаш бяха попаднали в друг, различен свят и приятните усещания, които той предизвикваше, бяха отморяващи и освежаващи.

Барет смътно осъзна, че тук, в планината, тя също се променя. С всяка крачка тя се чувстваше съпричастна с тази красива, чужда страна. Приближаваше се към мъжа с желязна воля, който спеше до нея.

Разбра, че дълбоко в себе си тя копнее вечно да продължат пътя си, уловени между два свята, неспиращи скитници в страната на мечтите, освободени от предрасъдъците и на Изтока, и на Запада.

Защото тук, в зелените подножия на високите планини, те не бяха врагове, а само две отчаяни човешки същества, които си помагаша да оцелеят.

Тук те бяха просто мъж и жена.

Барет знаеше обаче, че тази мечта ще си остане само мечта. Въпреки че не си спомняше миналото, някакъв инстинкт й подсказваше, че между тях никога нищо няма да бъде просто и естествено.

И стана така, че усещането й се потвърди много по-скоро, отколкото можеше да предположи.

* * *

Два дни по-късно, когато зората се сипваше сред пурпурни

отблясъци, Нихал и Мита спореха на висок глас:

– Хм! От една жена мога да чуя само глупости! Ама разбира се, че Тигъра ще ходи след седмица!

Мита го изгледа продължително.

– Най-малко две! Вероятно три. Скоро ще се убедиш сам. Ти си човек със сърце на чакал!

И двамата грешаха.

Само след няколко минути Барет се събуди и остана изумена от това, което видя. Пейгън, обут в бричове и ботуши, стоеше изправен до леглото си. Отново бе свалил превръзката от окото. Тя го гледаше смаяна как се опитва да напъха ръката си в ръкава на ризата. Разтърка очи, мислейки дали не сънува.

– Какво, за Бога, искаш да направиш?

Той се намръщи и се обърна с гръб. Ръкава на ризата му се усука в превръзката на рамото му и той изруга.

Барет гледаше и не вярваше на очите си.

– Ти *полудя* ли? Аз и Мита направихме каквото можахме, но раната ти никога няма да зарасне, ако не я оставиш спокойна.

Той само сви рамене и продължи непохватно опитите си да нахлузи ръкава. Счу й се, че измърмори нещо за проклетите, отвратителни дрехи на Запада.

– Дяволите да те вземат! Ти чуваш ли какво ти говоря?

Ръкавът изобщо не искаше да се предаде. Пейгън рязко измъкна ръката си и захвърли ризата на земята.

– О, чувам прекрасно, *Angrezi* И поне веднъж май си права! Проклет да съм обаче, ако и занаят пред продължа да се подрусвам върху гърба на този слон! Когато има хиляди неща, които трябва да се свършат...

– Посочи поне едно!

– Добре! Трябва да се ходи на лов, трябва да се разузнава... Пушките трябва да се чистят й проверяват...

– Нихал и останалите успяваха да се погрижат за всичко досега и без твоята помощ.

Пейгън й хвърли убийствен поглед. Без да каже дума повече, той отиде до сандъка си и измъкна друга риза. Напъха ръката си в ръкава, стиснал зъби. Дебелата превръзка пак не искаше да влезе вътре. Той сподавено изруга на хинди. И втората риза бе запратена на земята.

Барет стана съвсем разсънена. Наведе се да вземе провинилата се риза.

– Невероятно впечатляваща демонстрация на характер, господин

Пейгън! Точно както би постъпило едно капризно дете!

– Престани, *Angrezi!* – Не беше успял да заспи през нощта от болезненото пулсиране на раната.

Още по-болезнено обаче беше пулсирането в слабините му, където го разкъсваше болката на съдържаната възбуда. Пейгън знаеше, че всяка минута, прекарана близо до Барет, всяка секунда дори в онази проклетата носилка, когато нямаше как да не се допират един до друг, щеше да увеличи безкрайно мъчението му.

Не, за Бога! Няма да пътува така, да се докосва до нея, да се замайва от излъчването на тялото ѝ.

През цялото време да знае, че не може да я има.

Ще върви като мъж или ще загине, ако ги нападнат. И по двата начина щеше да загине със смъртта на храбрите, а не сред адските мъки, на които бе подложки сега.

– Не... недей, Пейгън! – внезапно в гневния ѝ глас се промъкнаха нотки на уплаха.

Все така, в ледено мълчание, плантаторът продължи битката си с нова риза.

– Тогава поне ми обясни. Защо трябва така да се измъчваш?

Тези думи го накараха да пусне ръкава. Когато най-сетне се обърна към нея, лицето му приличаше на бронзова маска, само в ониксовите му очи горяха буйни пламъци.

– Защо ли? Наистина ли искаш да разбереш?

Барет кимна мълчаливо.

– Ще ти кажа защо, *Angrezi*. Погледни натам. Виждаш ли онези сребристи отблясъци под евкалиптовите дървета? – загорялата му мускулиста ръка се повдигна и посочи към реката. – Виждаш ли?

– Да... виждам.

– Ако отидеш там сега, ще завариш стадо маймуни да си играят в плитчините. Малко по-надолу по течението ще видиш елени, които бдително се оглеждат преди да се втурнат към водата. А зад тях храсталациите ще се разклащат и тресат от хиляди движения на живи същества. Някъде там ще дебнат свити на кълбо отровни бенгалски змии, някоя индийска мечка, вероятно ще има и леопарди. Всички те идват и си отиват, никога не свършват. И са постоянни в едно – в своята безпощадност. А над тях кръжат лешоядите – тихи и търпеливи зрители, черни сенки, които се хранят с всички други. Защото в джунглата е така, *Angrezi* – плътта се храни с плът, а животът изчезва за секунди. Един-единствен миг небрежност – само толкова е необходимо. Запомни го!

Запомни също, че тук място за грешки и съчувствие няма. В този гъмжащ от живот свят оцеляват само най-силните или най-хитрите. Постигат го, като използват тези, които са сгрешили само за миг в тази борба за оцеляване. Джунглата е безпристрастна, но тя няма милост, Синамон, ето защо всеки, който иска да оцелее, става като нея – безпристрастен и безмилостен.

Погледна я отново. Лицето му бе напрегнато, но твърдо и сякаш издялано от гранитните канари, които извисяха над тях.

– Повече от просто е. Денят, в който аз престана бѣда силен, е денят, в който загивам, заедно с всички, които разчитат на мен.

Барет остана безмълвна доста дълго. Очите ѝ бяха като огледало на вътрешната борба на чувствата ѝ, но тя се помъчи да скрие това. Пейгън трепна. По дяволите той не искаше състраданието ѝ. Нищо не искаше от тази жена! Поне се опитваше да повярва сам в това.

Но основната причина да копнее за бързото си възстановяване, беше друга. След всеки изминал час разбираше все по-ясно, че не иска нищо друго, освен да бѣде близо до нея, да се допира до бедрата ѝ, до ръцете ѝ до нежното ѝ тяло.

Искаше го, въпреки че това желание го разкъсва.

Все така мълчаливо той продължи да се бори с от казващата да му се подчини риза.

В следващия момент изящни прѣсти хванаха ръкава нахлузиха го на ръката му и внимателно оправих, превръзката. Безмълвните секунди се превърнаха в блажена вечност. Пейгън се опита да не обръща внимание на пламъците, където лумваха по местата, докоснати от прѣстите ѝ.

Най-накрая тя свърши. Той сведе глава и се захвана с копчетата с лявата си ръка.

Едно след друго те му се изплъзваха.

Барет отстрани прѣстите му, без да каже дума. Бузите ѝ пламтяха, докато закопча първото, без да отмества погледа си от гърдите му.

– Мога и сам, моето момиче! – процеди грубо Пейгън, който се мъчеше да не обръща внимание на докосването ѝ което беше и мъчително, и благодатно.

– Знам че можеш. Но поне един път не трябва да го правиш сам – след което и второто копче отиде на мястото си, а после и третото.

Ръцете ѝ, леки като крила на птица, пърхаха по гърдите му и всяко тяхно докосване го разпалваше по-силно. Стигнаха до долу, за да придърпат и съберат пешовете на ризата и това вече беше повече, отколкото можеше да понесе. Изящните ѝ прѣсти хванаха отнетите

предници. Дъхът му спря, той затвори очи и просто зачака мъчителната агония да достигне връхната си точка.

Само след няколко бесни удара на сърцето му това стана.

Ръцете ѝ закопчаха и най-долните копчета, като неволно докосваха пулсиращите му слабини. Пейгън яростно стисна зъби, сякаш това можеше да удържи напиралите една след друга вълни на желанието.

– *Достатъчно, малката!*

Зад произнесените на глас думи се криеше истината – той я искаше. Веднага. Утре. На следващия ден. И в дните по-нататък.

Искаше я под себе си – гола, влажна, дръзка, смееща се, замаяна от любов. Искаше нейната страст, искаше да го докосва с цялото многообразие на непозволения допир, докато той прави същото с нея.

Мили Боже, просто умираше от това желание!

Деверил Пейгън обаче беше човек, който бе научил що е сила още от юноша. Уроците, които бе възприел, праметнат през коляното на баща си, бяха доста болезнени. Оказаха се обаче много ценни, защото в течение на изпълнения му с изненади живот, често подложен на жестокост и мъки, единствен спътник му бе останала силата.

Сега отново се облегна на нея, сякаш постави върху себе си невидима броня.

Принуди се да направи крачка встрани от Барет, въпреки че това беше най-трудното нещо, което бе правил някога. Знаеше обаче, че ако я докосне, болката и мъчението само ще се увеличат. Ако не веднага, то със сигурност по-късно.

Не, мечтата си оставаше точката, до която Пейгън можеше да достигне по пътя към притежаването на жена като тази.

– Пропуснах да посоча още една причина – каза той с безизразно лице. – Седни и ще ти разкажа.

Тя го изгледа втренчено, цялата ѝ фигура излъчваше предизвикателство.

– Поне веднъж направи онова, което ти казвам!

Тъмните сенки, които играеха по лицето му, я накараха да се подчини. Тя седна вдървено на ръба на леглото си.

– Погледни си краката.

Барет сведе поглед и се ужаси. Дъхът ѝ секна. Видя, че стъпалата ѝ са покрити с полепнала пръст, стръкчета суха трева и листа.

Очите му гледаха сурово, в погледа му имаше още нещо, което много приличаше на съжаление.

– Ти отново ходи на сън, Синамон. Чух те след като излезе и

отпусна покривалото. Беше се запътила надолу по стръмното, когато те настигнах. Само още няколко минути и...

Нямаше смисъл да довършва.

Барет се разтрепери. Как беше възможно изобщо да не контролира действията си? Да не помни нищо от тези нощни пътешествия? И какво ли щеше да стане, ако Пейгън не я беше последвал?

Почувства се болезнено уязвима, като чужденка, хваната в капана на един непознат и жесток свят. Очи те й станаха с цвета на развълнуваното море, когато вдигна поглед към здраво стиснатите му челюсти, към непоклатимата стена на раменете му. Изведнъж изпита лудото желание да се отпусне, да забрави всичко с изключение на този момент и мъжа пред себе си, и да по търси опора в това бронзово, мускулесто тяло.

Да се скрие в уютното убежище, което знаеше, че ще намери в него.

Почти веднага обаче, другата половина от съществото ѝ се разбунтува – някакво неподозирано, стаило се дълбоко в съзнанието ѝ дяволче. Въпреки желанието тя рязко отхвърли тези съблазнителни мисли.

– О, нямало е нужда да се притесняваш заради мен. Аз ще се оправя, Деверил Пейгън, уверявам те! По скоро сняг ще завали в ада, отколкото да поискам помощта ти за каквото ѝ да било.

Той не искаше да допусне да го нарани с думите си, но не успя. Разгневен напъха ризата в бричовите си, а болката при това движение лице-то му се изкриви в гримаса.

Тръгна към изхода и спря точно преди да излезе, загледан в планинските склонове отсреща, загледан в планинските склонове отсреща.

– Смели думи, *Angrezi*. За твоє нещастие първите снежинки са започнали да падат в деня, в който си се обвързала с Джеймс Ръксли!

* * *

Вече три часа се изкачваха. Въздухът ставаше все по-хладен. Барет с мъка се съдржаше да не гледа към предния слон, където Пейгън и Нихал обсъждаха нещо и жестикулираха над една карта от доста време.

Сега тя делеше носилката с Мита, чиито тъмни очи бяха необичайно тревожни. Тя насила говореше за местността, през която минаваха и за различните растения. И Барет разбра, че прислужничката се насилва да говори за всичко друго, само не за това, което наистина я вълнува.

Мъжът, който беше с Нихал. Мъжът, когото тя обичаше.

След няколко минути Пейгън слезе на земята и закрачи редом, въпреки възраженията на Нихал и Мита. Походката му беше несигурна, но

той все пак се справяше.

Барет пак се опита да не гледа към измъченото му лице, към твърдо изправените рамене, които не позволяваха на болката да ги победи. Напразно. Усети как гърлото ѝ се стяга и рязко извърна гледището. Дяволите да го вземат! Какво я засягаше как се чувства той?

Знаеше обаче много добре. С всяка отброена секунда сърцето ѝ нашепваше защо я засяга. А на следващата кипналата ѝ кръв и копнеещата кожа повтаряха като ехо отговора.

Деверил Пейгън вече беше станал част от нея, преживените опасности и болки, които бяха споделяли, ги бяха свързали неразривно. Тя го носеше в себе си, независимо дали той бе до нея или не. Това усещане беше по-остро и пронизващо, отколкото ухапването на змия.

Може би обяснението се коренеше в това, че той е мъж с богато на приключения минало, а тя е жена почти без минало. И събрани заедно, сметката се изравняваше и превръщаше слабостта на всеки поотделно в една обща сила.

Но за тях никога не можеше да има „заедно“. Със или без спомени – Барет го знаеше със сигурност.

– Какъв човек е той? – тя ненадейно попита Мита. – Виконтът, искам да кажа.

– Виконтът?

– Виконт Сент Сир – собственикът на Уиндхевън. Наистина ли е толкова безсърдечен и надменен, както ми бяха казали? – Барет не можеше да си представи, че човек може да вложи толкова пари в това имение и да не се интересува лично какви са резултатите, нито пък на какви опасности са изложени хората, които му служат. Най-важното – дали той изобщо навещава Уиндхевън?

– Тигъра... ли ви каза това?

– Да, както и някои други неща. Едно от друго по неприятни – Барет се изчерви при спомена за този разговор.

В очите на Мита се мярна някакво напрегнато изражение.

– Аз... не знам какво да кажа. Тигър-сахиб много ще се разгневи, ако клюкарствам, нали разбирате.

Барет не пропусна да забележи, че челото на Мим се смръщи и че в гласа ѝ имаше колебание. Какво ли се опитваше да скрие?

Да не би виконтът да не бе такъв тиранин, какъвто го бе описал Пейгън? Или може би беше много по-близо, отколкото Пейгън искаше тя да знае? Даже в Уиндхевън в момента?

Тази мисъл породила буря от чувства в душата ѝ вълнение, надежда

за спасение и... нещо друго.

Съжаление?

Решително отхвърли тази мисъл.

Единствено съжеляваше, че изобщо е срещнала Деверил Пейгън!

„О, абсолютно си права, моето момиче! – зашепна дразнещо вътрешният ѝ глас. – Ако си го повтаряш достатъчно често, може би дори ще си повярваш!“

– Виконтът трябва все пак да се грижи как върви работите в плантацията му, нали?

– По свой начин, да – отвърна Мита многозначително.

Барет усети неприязън към този човек, който бе оставил цялата, и то толкова трудна, работа на един наемен управител, дори когато този управител беше надменен и непоносим като Деверил Пейгън.

– Тогава... той изобщо ли не посещава Уиндхевън? Или острова?

– Не мога да кажа – Мита разтревожена погледна към Пейгън, който залитна. Водачът изкрещя някаква заповед и слонът вдигна хобота си, за да го подкрепи. Пейгън стъпи здраво на крака и отново пое нагоре по гъсто обраслия с дървета склон.

Въпреки цялото си нежелание, Барет не можеше да не се възхищава от този мъж. Това предателско чувство я подтикна да бъде още по-настойчива:

– Мита, помогни ми! Ако най-силното ти желание е да имаш този мъж, тогава *трябва* да ми помогнеш! Кажи ми как да намеря виконта. Аз... сега не разполагам с пари, но се заклевам, че ще направя всичко възможно, за да се отплатя за помощта ти.

Жената се намръщи. Притеснението ѝ се увеличаваше с всяка следваща дума на Барет.

– Не, не, *memsab*. Искате нещо ужасно от мен, нещо, което не мога да направя. Не бива... Причинявате ми такава болка с молбата си!

– Той сигурно идва понякога на посещения – продължи да упорства Барет с нисък умоляващ глас. – Как е възможно да бъде толкова безразличен към състоянието на собствеността си. В края на краищата нали тя му носи пари, и то много! – разбираше, че се е уловила за тази надежда като удавник за сламка, но просто не и оставаше нищо друго.

– Не, не е така, както казва *memsab*. Господарят на Уиндхевън е много добър и грижлив стопанин!

– Значи сигурно има някаква връзка с имението и чрез Пейгън, или чрез Нихал. Или може би чрез някой друг – Барет отривисто грабна ръката на Мита. – Моля те! Аз трябва да говоря с него!

В кафявите очи на индийката пробягваха противоречиви чувства.

– Но няма такъв... по-точно, вие не можете... – в този момент *mahout* извика някаква креслива команда и слоновете спряха.

Веднага щом двете жени слязоха на земята, Барет се наведе към Мита:

– Аз *трябва* да го открия! Моето присъствие тук само увеличава опасността за Пейгън, не разбираш ли? Ако съм в някакви отношения с този Ръксли, в което Пейгън ме обвинява, тогава... – тя хвана слабата ръка на прислужничката. – Не разбираш ли? Трябва да ми кажеш как да стигна до виконта! Това ще бъде не само за мое добро, но и за доброто на Пейгън.

– Но... това е, той... вие не разбирате. Ние не бива да говорим за това. Той ни заповяда... – Мита не съзнателно отмести погледа си, привлечен от нещо.

Барет също погледна нататък. Намръщи се, защото то не видя нищо друго, освен двама от носачите, които спореха с господаря си.

С Деверил Пейгън.

С виконт Сент Сур! Тя прозря истината.

Откритието се стовари отгоре ѝ като сляпата стихийна вълна на тропическа буря. Сърцето ѝ спря да бие, пред очите ѝ причерня.

– Н-не! – простена тя със сетни сили. – Не може да бъде!

Но беше. И с това откритие последната ѝ надежда бе пометена. Всички в лагера знаеха за тази лъжа. Всички бяха въввлечени в измамата. Без съмнение те са се забавлявали през цялото време с този противен маскарад.

Как е могъл?

В следващия миг тя вече тичаше нагоре по осеянния с камъни склон. Спря на крачка от Пейгън.

– Ти и всичките ти медени приказки за съдбата! Ти си един проклет лъжец! – помъчи се да спре напирашите сълзи. Чувстваше се смазана под тежестта на предателството и разочарованието. Боже Господи, тя беше започнала да *вярва* на този човек, да се надява, че те...

Вбесена избърса сълзите.

– Трябваше да се досетя, че това е поредната ти лъжа, още един начин да ме подиграеш и измамиш. Колко ли си се смял на малката доверчива глупачка! – тя млъкна, защото усети, че гневът я задушавя и я превръща в обезумяло, хванато в капан животно. Очите ѝ се замъглиха от болката и от неизплаканите сълзи. Обърна се и го зашлеви през лицето.

Той даже не трепна. Лицето му си остана все така сурово и затворено.

– Как можа да ме *излъжеш* по този начин? – извика тя и започна да го удря с юмруци. Дори в този момент усети бясно желание да се притисне до него. Да потърси топлината на силната му прегръдка и да се успокои в притискащите я ръце.

– За Бога! Как съм могла да си мисля изобщо... как съм могла да се надявам...

С болезнен вик тя се отдръпна от него, бузите ѝ бяха мокри от сълзи.

– Проклет да си! Проклет да си, Деверил Пейгън, сега и завинаги!

Той не помръдна. Просто стоеше и я гледаше и това беше най-голямата обида. Остана все така неподвижен, когато тя хукна нагоре по хълма към тъмната стена на джунглата.

Този път господарят на Уиндхевън не се опита да я спре.

* * *

Гледаше я ядосан как се катери нагоре. Бузата му гореше, а по кожата му се стичаше топла кръв.

Ето че тя вече знаеше. Може би така беше по-добре – да го намрази. Не бе пропуснал да забележи как го гледа, когато си мисли, че той не я вижда.

Разбира се, той имаше намерение да ѝ разкрие кой е, но все не успяваше да определи подходящия момент.

Но и с нейния избухлив характер! Стигаше до бясна ярост почти за миг, като стършел! Добре щеше да ѝ се отрази да остане малко сама!

Продължи да я наблюдава как се катери към малката бамбукова горичка. Да, дяволски добре щеше да ѝ дойде!

Сви юмруци, като видя как се скри в пищната растителност. По бузата му засъхваше ивица съсирена кръв, а раната сякаш забиваше метални нокти в плътта му.

Но най-вече го спря гордостта.

Очите му потъмняла като градоносни облаци. Този път ще, я остави да се оправя сама! Стига я е спасявал от собствената ѝ твърдоглавост!

Докато стоеше все така неподвижен и загледан и линията на джунглата, над главите им закръжи лешояд с широко разперени криле, носен от въздушното течение. Плантасторът дълго премисля вероятността цялата тази сцена предварително да е била уговорена и този скандал да ѝ даде възможност да предаде някакво съобщение на скритите наемници

на Ръксли.

Наложи си да отхвърли тази идея. Барет наистина бе загубила паметта си и той се бе убедил вече в това. Дори и да не беше така, той не можеше да си представи, че жена, горда и независима като нея, е способна подло да го предаде.

„Глупак! – надсмя се вътрешният му глас. – *Проклет глупак! Ами ако грешиш!*

Нищо не знаеш за нея в крайна сметка. Тя може да е способна на жестокост, която дори не можеш да си представиш. Може би именно тези потиснати смътни спомени за жестокост и коварство я движат, когато става от леглото нощем, цялата треперееща, жертва на собствения си сън.“

Някъде сред зеленината се мярна русата ѝ плитка, докато тя се провираше между дърветата.

Той не повярва и на тези мисли. Огненият ѝ нрав и вродената ѝ твърдоглавост бяха просто несъвместими с жестокост и коварство.

„*Внимавай, старче!*“ – Пейгън се усмихна кисело, когато си спомни как баща му често повтаряше, че няма никаква полза от това умът ти да е между краката. – „*Разбира се, ти я желаеш, но това не бива да ти затваря очите пред възможността тя да бъде опасна за теб!*“

Несъзнателно вдигна ръка и попипа засъхналата кръв по бузата си. Очите му отново станаха сурови.

Сега ще я остави сама да се оправя, щом е толкова безразсъдна. Един час в джунглата сигурно ще поохлади буйния ѝ темперамент!

След като взе това решение, Пейгън се обърна и zakрачи към мястото, където щяха да лагеруват.

* * *

Барет вървеше, без да вижда нищо пред себе си, отмяташе клони и лиани, които я шибаха по лицето. Сигурна беше, че Пейгън ще я догони. Сълзи на гняв и обида капеха по лицето ѝ, докато се препъваше в коренища и камънаци. Въпреки това успяваше да се задържи и продължаваше напред все така настървено.

Зад нея съборените при движението ѝ камъни се търкаляха шумно надолу по склона и накрая спираха с глух тътен, сякаш бяха надеждите ѝ, разбити на парчета. Сякаш ѝ казваха: „*Забрави го! Забрави надеждата! Единственото, на което можеш да разчиташ, си ти самата!*“

От очите ѝ бликаха сълзи и замрежваха погледа ѝ. Тя отново се спъна и удари коляното си в острия ръб на една скала. Прониза я

изгаряща болка, която от крака плъзна по цялото ѝ тяло, но Барет само стисна зъби и продължи.

Нямаше да спре. Нямаше дори да се обърне и да погледне назад. В момента предпочиташе да се изправи пред преследващ я леопард, отколкото пред подигравателната физиономия на Сент Сир.

Вече бе достигнала бамбуковата горичка на върха на възвишение-то. Дишането ѝ стана по-равномерно. Беше изненадана, че се е изкачила чак дотук, без да усети как я сграбчват железните му пръсти. Може би се бе отказал все пак от нея. Или замисляше някакво жестоко отмъщение. Тя ядосано отметна плитката на гърба си и изпъди ужасния англичанин от мислите си. Ако искаше, щеше да я догони. Нямаше смисъл да се тревожи за това.

Достигнала до върха, Барет огледа тясната гориста долина, която се простираше пред нея. От трите ѝ страни се извисяваха стръмни склонове. Дъното на долината бе покрито с гъсто оплетени евкалиптови и сандалови дървета. По-нататък се виждаше поток, който лъкатушеше като голяма сребърна змия. Вдигна очи и видя бляскава завеса, която се разстилаше по отвесната гранитна скала.

Продължи да съзерцава удивена прелестта на гледката, която се откивяше пред нея. Дори оттук се чуваше приглушения шум на водопада.

Този звук я привлече неудържимо.

Без да се замисли, Барет хукна нататък към това прекрасно малко езерце под водопада, оградено от буйна растителност. Прозрачната лазурна вода проблясваше в розово и златисто под лъчите на залязващото слънце. От играта на светлината и цветовете се раждаха искри, сякаш във водата бяха потопени скъпоценни камъни. По повърхността се полюшваха водни лилии, а снежнобелите им цветове грееха в средата на тъмнозелените, овални като огромни тепсии, листа.

Водопадът изсипваше пенливия си поток в отсрещния край на езерцето. Брегът бе обрасъл с буйни тропически храсти, чиито пурпурни листа падаха от вятъра във водата като червен дъжд. В изобилието от багри се преплитаха рози-обички, наситеночервени делфиниуми, орхидеи с блед прасковен цвят и назъбени като корали рододендрони, които се виеха нагоре по гранитния отвес.

Богатството от цветове и звуци замая Барет, потопаи я в огнената си красота, завладя я с неудържимата си екзотична магия. Докато гледаше в захлас, едно синьо рибарче с пурпурночервена качулка се стрелна надолу и се плъзна с бърз полет ниско над водата.

Рай, каза си тя.

Езически рай. Рай на Пейгън¹⁹. Тя се почувства странно успокоена. Водата блестеше с отраженията на багрите. Сякаш наистина в дълбините ѝ имаше скъпоценни камъни. Тя знаеше, че това е игри на светлината, но все пак беше безкрайно красиво.

Като измърмори под нос няколко ругатни по адрес на Сент Сир и следващите му шест поколения, Барет седна на един гладък камък, събу ботушите си и ги пусна по течението. След няколко секунди по водата се понесе и ризата ѝ. Преди да потъне, тя задълго остана издута като платно над лазурната повърхност.

Неочаквано мястото я накара да се почувства напрегната, но тя потисна безпокойството си и се захвана с панделките на долната си риза. Но след миг благоразумието ѝ надделя, за да охлади горещите изблици на гнева ѝ. Бавно завърза отново сатенените панделки. Не можа обаче да устои на изкушението на сребрилата прохлада. Може би щяха да минат дни, преди да се изкъпе отново. Нагази до шия във водата, както беше с бричовите и долната риза.

Първо усети как водата я обгръща в меката си като коприна прегръдка, как гали почти зарасналите рани по гърба ѝ. По повърхността се носеха разпилени пурпурни листа и нежни цветове на орхидеи. Те се събраха около врата и гърдите ѝ, докато сякаш я хванаха в мрежата си.

Красотата сякаш я изпълни и я завладя. Барет почувства, че гневът и раздразнението я напускат и на тяхно място остава едва доловимото усещане за пустота. Тя въздъхна и притвори очи, като се отпусна напълно във водата и се остави в плен на хармонията, която я заобикаляше.

Някъде от долината долетя остър еленски рев. Почти веднага след него – друг непознат звук.

Сякаш в огромно гърло изсипваха вода. Приличаше на ръмжене.

По гърба ѝ полазиха трънки на страх. Косъмчетата на врата ѝ настърхнаха. Звукът се повтори, този път по-дълбок и по-отчетлив.

Човек не можеше да издаде такъв звук. Беше ръмжене на животно, свирепо и великолепно.

Барет се потопи по-дълбоко, така че над водата останаха само очите ѝ. Точно в този момент тя зърна за първи път натрапника, който наруши спокойствието на блажения ѝ рай.

Движеше се безшумно покрай зелената стена на дърветата. С походка, която изразяваше цялото му величие и блясък. Лъскавата козина

19. Pagan – скитник, игра на думи. – Б.пр.

беше нашарена с черни ивици. Очите зорко оглеждаха малкото езеро.

Ужас стегна гърлото ѝ.

Тигър. Бял тигър.

В момента, в който го осъзна, сякаш я прониза мълния. Милостиви Боже, значи Пейгън не беше лъгал тогава на брега!

Коленете ѝ се подкосиха и тя едва не изкрещя. Безпомощно се заоглежда на всички страни, търсейки път за спасение.

Нямаше. Голямата котка беше до самия водопад. Вдигна едната си лапа и започна да си играе със сребрилата водна струя с грация, която на пръв поглед изглеждаше несъвместима с това огромно тяло. Тихо заръмжа, когато пръските се посипаха по муцуната ѝ.

Сърцето на Барет щеше да се пръсне. Някъде високо прелетя орел, който нададе пронизителен крясък. Ушите на тигъра моментално се наостриха. Той се прилепи към земята, готов за скок, докато оглеждаше царството си.

Барет застина напълно неподвижна. Не дишаше, дори и *не помисляше* да диша.

Светлите леденостудени очи огледаха всичко наоколо.

След това звярът се изправи. Опашката му се размаха. Беше се наситил на забавлението с водните струи. Тръгна по брега.

Направо към нея.

* * *

Решението на Пейгън беше окончателно. Окончателно и безвъзвратно.

И продължи цели три минути.

Както бе застанал до Нихал, той се обърна, за да огледа гъстата зеленина по склона.

По дяволите, тази жена не си ли даваше сметка за риска, който поема? Това тук не беше Оксфорд стрийт. Не че Лондон не криеше опасност, но все пак...

Пейгън стисна здраво челюстите си, докато зорко се взираше нагоре. Нахлупи шапката си, изръмжа пи каква заповед на Нихал, който му подхвърли една от пушките. Пейгън я преметна през рамо и тръгна по следите на Барет. Крачеше бързо. Все по-бързо.

Няколко минути по-късно чу първото ниско изръмжаване. Той вече тичаше и се прокланаше заради глупостта си.

35.

Ревът раздра долината, спадна до ръмжене и отново се извиси в мощен тътен.

Пейгън се провираше и се блъскаше в хрусталаците по посока на смразяващите кръвта звуци. Спомни си, че там някъде има езеро. Точно на такива места ходеха тигрите да си играят във водата и да се къпят. Бяха капризни и вискателни зверове, които се миеха по няколко пъти след като убият жертвата си.

Лицето му пребледня при тази мисъл. Вече го измъчваха черни угризения. Шумно чупеше клоните и ги отмяташе встрани, докато се провираше през гъсталака. Ако голямата котка чакаше, Пейгън вече я бе уведолил, че идва. Това поне можеше да отвлече за малко вниманието на звяра от жертвата, която явно преследваше.

Пейгън горещо се замоли това да не е Барет.

Изкачи върха на възвишението и се втурна през гъстата бамбукова горичка. Очите му пробягаха по долината, разкрила се пред очите му. Езерото беше точно там, където си спомняше. Водата проблясваше зад плътната стена от растителност. Той затича с насочена пушка, готов да стреля.

Но езерото беше пусто. Отчайващо пусто.

Обърна се и огледа близката редица евкалиптови дървета за някакво движение.

Нищо.

Тя може би бе избягала. Може би бе стигнала до другия край на долината и сега се катери по отсрещния хълм.

Няколко напрегнати секунди Пейгън остана неподвижен, изучавайки обстановката. След като не забеляза голямата котка ниско приведена някъде наоколо, той наближи езерото. Тогава видя следите, които идваха откъм отсрещните дървета към брега. Страхът обърна вътрешностите му. Изтича към следите и се наведе да разгледа влажната пясъчлива почва.

Значи това *наистина* е бил тигър! Не е бил само плод на трескавите му кошмари от маларията. Звярът сигурно е избягал от преминаващ кораб, който е идвал от Мадрас или Керала, защото в Цейлон тигри нямаше. Пресните следи бяха категорично от тигър. Ако се съдеше по големината им, това беше огромен мъжкар.

Пейгън бе ходил на лов за тигри само един-единствен път. В

Северна Индия, където имаше малки каменни басейни. Те привличаха тигрите да се къпят, за да се спасяват от изгарящата жегата.

Цели три дни беше преследвал през сухата кафява слонска трева голям мъжки екземпляр, който тежеше шестотин фунта. Накрая го бе приклешил в едно скалисто място, откъдето не можеше да избяга, и го бе прострелял право между очите. После се бе заклел прел себе си никога повече да не убива такова великолепно творение на природата, освен при самоотбрана.

Сега, докато гледаше втренчено големите отпечатъци, Пейгън усети как страхът го сковава. Той не се страхуваше за себе си, а за неопитната жена, която бе оставил да избяга сама. Не биваше обаче да губи нито секунда. Тигърът явно се спотайваше някъде наблизо.

Ругайки под носа си, той се насочи към водата. Не беше направил и десет крачки, когато видя върху земята смачканата бяла риза. Само че сега тя вече не беше бяла, нито дори изцапана с кал. Яката и предниците бяха напоени с кръв.

Гледката го блъсна като куршум. Той залитна, без да откъсва очи от разкъсаната окървавена дреха.

Дрехата на Барет.

Мигновено си я представи, както я бе видял преди час. Раменете й изправени от гордост и гняв, бягаща от него, от подлата му измама. А след това сякаш видя двете грамадни лапи да раздират гърдите й, а кръвта да блика на горещи тъмночервени тласъци.

– Барет! – викът му беше дрезгав и сподавен, пронизан от безкрайна болка и отчаяние. Но някакво предчувствие му нашепваше, че е закъснял.

Той продължаваше да се взира с невиждащи очи в следата, която тръгваше от брега. Широка просека, оставена при влаченето на жертвата. Тигърът явно я бе замъкнал на по-закрито място, за да я погълне на спокойствие.

Ръцете му започнаха да треперят и за малко той не изпусна пушката. С усилие стисна пръсти. Вдигна ризата на Барет и отчаяно я притисна към гърдите си.

Платът беше мокър и студен. Не беше запазил никаква топлина от тялото й.

– Не-е-е! – това беше див рев на разярен хищник към друг. Изконното предизвикателство по законите на джунглата – един мъжкар призоваваше на двубой противника си. Звукът раздра тишината над езерото като пушечен изстрел. Елените и маймуните отдавна се бяха скрили и

сигурно чакаха тръпнейки от ужас. Само водата се плискаше някак жестоко безгрижно.

Сърцето му биеше до полуда.

– Мили Боже, не може да бъде! – зарови крака в мекия пясък, мъчейки се да остане прав под смазващата тежест на адската болка. Все така притиснал окървавената риза към гърдите си, той вдигна очи към безоблачното небе, сякаш търсеше отговор от природата.

Но тя остана мълчалива, както винаги. И както винаги, пазеше своите тайни.

Тогава го обзе сяпа ярост, която избухна от дъното на душата му и го заля като неудържим порой. И се надигаше все по-високо, докато почти го задуши, защото силата на тази ярост бе насочена към него самия.

С безумни и мътни очи Пейгън се обърна, за да види накъде водят следите. Само на няколко ярда от брега те отново се появяваха. Там голямата котка беше спирала до един камък, а после се бе отправила нагоре по хълма. Зад нея бе останала широка бразда. Земята беше напоена с кръв.

Разтърсван от мъка, Пейгън разбра, че наистина бе закъснял.

Догади му се. След жестоко усилие се съдържа да не се свлече на колене и да изхвърли съдържанието от стомаха си. Заотстъпва назад, докато не се блъсна в една скала. Посегна и заби безчувствените си пръсти в камъка, докато те се разкървавиха.

Водата до него бълбукаше и проблясваше, но той не забелязваше нищо, погълнат от болката си.

Вятърът надипли малки вълни по сребристата повърхност на езерото. Една от тях стигна и се разби в краката му.

– П-пейгън... – беше едва доловимо стенание. Той се обърна обезумял. Дали не сънуваше...

– Аз съм... аз съм тук... – този път гласът беше по-ясен. Изпод един лист на водна лилия се показва златиста коса.

– Милостиви и всемогъщи Боже! – сякаш канара се свлече от плещите му и изтерзаното му лице леко се отпусна.

Барет бавно се изправи между тръстиките и водните лилии в средата на езерото. Лицето ѝ беше бяло като цветовете, които бяха окичени по главата и рамене те ѝ.

– *Meri jaan!* – прошепна Пейгън.

– Той дали... той... – с мъка проговори тя. Очите ѝ бяха обезумели от ужас.

– Заминал е! А аз... помислих, че те е разкъсал!

Тя стрелна с поглед окървавената риза, която той все още стискаше до гърдите си. Видя изтерзаното му лице, стиснатите челюсти, празните му очи.

На пресекулки си пое дъх и едва запазвайки равновесие, стъпи на крака. Коленете ѝ все още се огъваха.

– Син... – след първата сричка гърлото му се стегна и той опита отново: – Синамон! – това беше дрезгаво ръмжене, грубо като заповедите, които Тигъра произнасяше.

Като насън Барет закричи през водата, без да обръща внимание на това, че тънката ѝ долна риза е прилепнала до тялото ѝ. Единственото, за което мечтаеше сега, беше той – лицето му, ръцете му, горещото му мускулесто тяло. Все още замаяна, тя гледеше дългите пръсти, които стискаха накъсаната риза. Поиска за миг те да се зароят в косата ѝ, да погаят голата ѝ плът.

Изведнъж реши, че поне още веднъж ще го изпита.

Спря до брега.

– Аз... откъснах едно тръстиково стъбло и дишах през него. Наблизо бяха лилиите и аз се скрих между тях, когато тигърът се върна, за да се изкъпе под водопада.

Внезапно слабите ѝ рамене се разтресоха и от пресиленото ѝ спокойствие не остана следа.

– О, Боже! Пейгън... – от побелелите ѝ устни се откъсна ридание. – Аз почти... той за съвсем малко...

Тя започна да трепери от студ. Толкова ѝ бе студено! Обгърна с ръце гърдите си, за да се стопли поне малко. Разтърсваха я ледени тръпки.

Олюля се и след секунда беше подхваната през кръста от здравите му ръце. Лицето му беше станало мрачно и сурово, когато я притегли към себе си.

– Нима изгаряш от нетърпение да избягаш от мен, *Angrezi*? Или пък искаш да умреш млада?

– Аз... *не искам* да умра! – тя сковано се отдръпна от него, изтегли ризата си от ръцете му и се наметна с нея.

Изведнъж осъзна колко тихо е край езерото и че те са сами сред дивото великолепие на това място. Че тя е примамващо разголена. Освободено от ужаса, тялото ѝ запулсира от живот. Внезапно топлина заля крайниците ѝ и порумени страните ѝ. Усети гърдите си да наежват и зърната им се втвърдиха под ризата. Опита да се закопчае с треперещи пръсти, но ръцете не я слушаха. Не успяваше да контролира движенията

си. Погледна надолу и като в мъгла видя, че ризата ѝ е цялата в кръв и раздрана от острите като бръснач нокти на голямата котка.

– Тигърът сигурно е оставил за малко плячката си, за да провери ризата ти. Това може да обясни... – Пейгън спря и се прокашля, преди да продължи: – Ако се съди по оставената дияря, жертвата му е била елен. Имала си дяволски късмет, че не е бил гладен!

Думите му не я успокоиха. Напротив, изведнъж пред очите ѝ остана само кръвта. Където и да погледнеш, имаше само кръв. Почувства се мръсна и лепкава. Изстена и обърна глава, за да скрие сълзите си.

Пейгън мълчаливо започна да разкопчава ризата си.

– Дай ми това!

Барет се извърна и го погледна, без да разбира.

– Ризата ти, свали я! Цялата е в кръв. И е толкова разкъсана, че с нея си по-скоро гола, отколкото облечена. Ще ти дам моята.

При тези бързи и сухи заповеди тя само премигна и поклати глава. Мъчеше се да сложи ред в хаоса, кон то бушуваше в главата ѝ.

– Не искам ризата ти! Не искам нищо от тебе! – тя не можеше да си обясни защо се нахвърли върху него. Ясно ѝ беше, че това, което казва, е смислено. Но точно този смисъл не виждаше сега, когато се беше разминала на косъм от смъртта.

– *Веднага, Angrezi!*

– Махай се!

– Проклетата твърдоглава жена! – Пейгън я сграбчи за раменете. – Няма да те убеждавам, Синамон Свали я или ще я сваля аз!

Все още бледа, тя го гледаше безмълвна и яростна. Мразеше този мъж, мразеше това красиво, но смъртоносно място. Най-много мразеше себе си, защо беше неспособна да си спомни дори един-единствен факт от миналото си, който да ѝ помогне да избяга и да намери пътя към дома.

Към дома? Тя може би никога няма да се върне там, където до оградите от жив плет като войници бяха строени липи.

Този образ блесна като светкавица в съзнанието ѝ и я ослепи. Но не успя да ги види по-ясно, защото картината почти мигновено изчезна.

Пръстите ѝ отново затрепериха. „*Милостиви Боже, ще стана ли отново нормално човешко същество? Още колко време ще мине?*“

Треперенето се засили. Барет стисна юмруци в желанието си да го скрие.

– Добре тогава! Щом така искаш... – в следващия момент Пейгън здраво хвана яката и раздра на две и без това разкъсаната риза. Синьо-

зелените ѝ очи святкаха, когато викна извън себе си:

– Проклет да си, Пейгън!

Тъмните му вежди се склочиха.

– Малко е късничко за благоприличие, нали, Синамон?

Лицето ѝ се изчерви от гняв:

– Варварин! Можеш да се правиш на тираничен съблазнител пред любовниците си в Уиндхевън колкото си искаш, но пред мен това няма да мине, разбра ли?

Той дълбоко въздъхна. Против волята си сведе поглед към гладката ѝ като коприна кожа, по която все още сребрееха капчици вода. На едното ѝ зърно, изпъкнало под бельото, се бе събрала едра капка, която всеки момент щеше да се отрони. Желанието го завладя за секунди и бясно забумтя във вените му. По лицето му като сянка премина някакво чувство – грубо и жестоко.

– Варварин? Може би съм такъв, *Angrezi* – в гласа му прозвуча насмешка към самия него. Бавно вдигна погледа си нагоре към пламналите ѝ страни и блестящите ѝ очи. – Боже, колко си красива!

Думите сами се отрониха от езика му, каза ги някак настойчиво, като оскърбление. След това почти изръмжа:

– В името на небето, кога най-после ще ме оставиш на мира?

Бузите, ѝ станаха алени. Неочаквано я заля слабост.

– Когато... когато пожелаеш, Пейгън. Или трябва да кажа виконт Сент Сир? – след което гърлено се засмя. – Остави ме да си тръгна и повече няма да ти преча, обещавам!

Пръстите му стиснаха раменете ѝ.

– Вярваш ли си? Да не мислиш, че всичко е въпрос на разстояние или възможност? – един мускул заигра върху скулата му. – Боже, колко бих *искал* да беше! Но от момента, в който те видях на брега, знаех, че ще стане точно така! Че ти ще си тази, която... – ругатня замени онова, което за малко не се изпусна да каже.

Лицето му стана твърдо и непроницаемо като маска.

Барет се намръщи.

– Тази, която какво?

Очите му се насочиха към ръцете, обгърнали гърдите, после надолу към стройните ѝ крака, плътно очертани от прилепналите мокри бричове. Погледът му беше горещ като вятъра *kachchan*, но тя потрепери под него и още по-силно притисна ръце към гърдите си.

Смътно осъзна, че ръцете му я държаха, но вече не се впиваха като железни клещи в раменете ѝ. Можеше да се дръпне, но не го направи.

Изгаряше от желание да чуе отговора ѝ.

Когато най-сетне Пейгън проговори, гласът му беше толкова дрезгав, сякаш в гърлото му стържеше пи

– Човекът, когато Ръксли очакваше и търсеше през всичките тези години. Този, който... да пробие през всичките ми защитни стени, да превземе разума ми – тук той спря. В очите му проблясваха сребърни искри като звезди върху непрогледно нощно небе. – Ти си този човек, Синамон, жената, която най-сетне постигна онова, което Ръксли и всички други не успяха. Можеш да се гордееш! *Ти си победителката!*

36.

Дрезгавият му глас сякаш напълно отрезви Барет и най-сетне я накара да побегне. Самият той говореше с огромно непреодолимо желание, което всеки момент щяло да избухне, за мъка и блаженство, за един свят от усещания, които надхвърляли и най-смелите ѝ представи.

Този глас беше опасен като смъртта – съблазнителен и разпалващ мечти, каквито не бе имала досега.

Тя се обърна, устремно нагази в езерото и тръгна към другия край, откъдето нагоре към скалите се виеше пътека.

Страхуваше се от Пейгън, страхуваше се от тигъра. Най-много се страхуваше от себе си. От слабостта, която я обземаше при най-лекото му докосване.

В погледа му бе прочела, че е избягала от един хищник, за да падне на друг, който беше много по-безпощаден.

С разтуптяно сърце се запрепва в стъблата на лотосите и тръстиките. Не мислеше къде отива или какво ще прави, ако тигърът се върне. Единствената ѝ грижа беше да увеличи колкото се може разстоянието между нея и англичанина с очи като ониси.

Почти по средата на езерото, където водата достигаше до кръста ѝ, Барет загуби равновесие и падна. Спънала се бе от един подводен корен, който се уви около глезена ѝ. Успя да се освободи с бясно ритане и се подаде на повърхността. Само след миг, отмерен от удар на сърцето ѝ, тя усети, че силни ръце я сграбчват и изкрещя.

– Не бягай от мен, *Angrezi!* Още ли не си разбрала, че не можеш да избягаш?

– *Мога* да избягам! – Тя започна да рита, за да се отскубне, но пръстите му бяха като от стомана. В борбата тя отново изгуби равновесие и

отново бухна във Юдата. Когато той я измъкна, от нея започнаха да хвърчат пръски.

– Дявол да те вземе, Пейгън! П-пусни ме!

– Обещай, че няма пак да хукнеш нанякъде, и ще те пусна!

– Никога! – изстреля тя и продължи напразните си усилия.

– Преди малко не трябваше да бягаш. Много глупаво постъпи. – Преди да продължи, леко я придърпа към себе си. – Но и аз бях голям глупак, че те оставих.

– Ти ме *излъга!* Накара ме да повярвам... – без предупреждение тя го изрита с всичка сила в лакътя. Пръстите му обаче стискаха все така здраво.

– Това не беше лъжа, *Angrezi*. Аз просто те оставих да вярваш в онова, което ти се искаше.

– Това *беше* лъжа, независимо как го обясняваш! Ти знаеше много добре!

Очите му станаха ледено студени, докато ръцете му се плъзнаха надолу, за да я приближат до него.

– Аз възнамерявах да ти кажа. Някак си обаче... все не намирах подходящ момент.

Барет яростно се замята и заудря, докато водните растения наоколо се превърнаха в зелена каша. Някъде високо от скалите се чу писък на паун, който бе подет от шумно стадо маймуни по върховете на дърветата.

– Така ли? Не, аз прекрасно знам, че причината не е била тази! На теб ти доставя такова удоволствие да ме мамииш и да ми се подиграваш! – след което тя заби нокти в ръцете му и започна бясно да се извива.

Без никакъв резултат. Той вече беше много по-близо, здраво стиснал коляното и бедротата ѝ. Погледът му я накара да потрепери.

От страх, си каза наум.

Знаеше, че това е лъжа.

– Откакто се сблъсках с теб на брега, Синамон, изпитах много неща, но никога и удоволствието да те мамя – докато говореше, той все повече я притискаше към себе си.

– Копеле! – тя избра обидата, която щеше да го разгневи най-много, думата, която веднъж го бе докарала до сляпа ярост. Знаеше, че ако го вбеси по същия начин, той може би щеше да отпусне за малко железни те клещи на пръстите си и да има шанса да избяга. Тя отново запрати в лицето му мръсната дума: – Копеле! Проклето лъжливо копеле! Това си ти! Нищо друго не правиш освен да ме лъжеш от първия миг, в който се

срещнахме. Да не мислиш, че изобщо ще повярвам на каквото и да било, което сега ми казваш?

Лицето му бе застинала маска, зад която очите му прозираха като две цепки.

– Не ме предизвиквай, *Angrezi!* Ако наистина съм варварин, това никак няма да ти хареса.

– Нищо в теб не може да ми хареса! Нищо от тази забравена от Бога страна! Пусни ме, кучи сине! Чакал!

Тя почувства как едната му ръка беше стигнала до хълбока ѝ, а другата се бе вкопчила в бедрото. Всеки момент щеше да бъде хваната толкова здраво, че да не можеше и да помисли да бяга. Обезумяла се замята. Едно от копчетата на бричовите ѝ се откъсна, всеки момент щеше да го последва и второто. Осъзна, че няма време за губене. Успя да се извърти и внезапно го ритна. Ритникът ѝ попадна върху раненото му рамо. Дъхът му рязко спря.

Тя беше свободна!

Зацапа странично и се устреми към отсрещния бряг. Зад нея се чува ругатните на Пейгън, който се бе превил от силната болка. Тя беше забравила за раната му в цялата тази бъркотия. Видя го, че притиска ръка върху превръзката, която бързо почервяваше.

Лицето ѝ побеля. Беше отвратена от себе си. В какво свирепо същество се бе превърнала тук! Но беше твърде късно за разкаяние, за връщане назад. Продължи слепешката напред. По лицето ѝ полепнаха паднали цветове и пясък.

Тогава усети, че излиза на плитко. *Почти стигна!* Пръстите ѝ докоснаха студената скала. Зад нея Пейгън вбесен ругаше.

– Ти ме риташ твърде често, *Angrezi!* За Бога, аз... – разтърси го мълчалива кашлица. – Аз... о-о-о... ще ми платиш за това!

Барет отметна полепналата по лицето ѝ коса и със залитане се закатери по естествените стъпала в скалата които водеха нагоре към водопада. Сърцето ѝ биеше толкова лудо, че не чу пляска на водата зад себе си, а после шума от свличащи се камъчета.

Този път Пейгън не рискува. Той ѝ сграбчи здраво я повлече към една ниша в скалата, затулена с висящите клони на пълзящите растения.

– Дивак! Пусни ме! – Барет се замята и започна да ритна, но ударите ѝ попадаха в празно пространство.

– Ти... ще съжаляваш за това, Деверил Пейгън! О, как ще съжаляваш!

– Аз вече съжалявам, Синамон! – изръмжа той. – Но миналото е

минало. Сега възнамерявам да направя онова, което не направих тогава на брега.

Тя пребледня.

– Не можеш! Няма... да го направиш!

Беше мечтала обаче за него, да гледа тялото му, да изпита най-голямата му близост. Но в мечтите ѝ желанието беше пълно, дълбоко, неназовимо, съкровено, истинско. Сега, осъзнала яростта, която бушуваше гърдите му и ужасната перспектива да бъде грубо обладана, Барет наистина се изплаши.

– Ти... няма да посмееш! – думите и прозвучаха като ридание.

– О, и още как! – мрачно отговори той. – Трябваше да го направя много по-рано. Тогава може би... – но не довърши думите си.

Бяха на няколко фута от водопада. Телата им – покрити със сребрист воден прах. Минаха под един увиснал грозд пурпурни цветове, които се орониха и посипаха косата ѝ.

Сърцето ѝ тръпнеше от страх и от нещо странно и парещо студено. Нещо безразсъдно и лудо, което черпеше сила от неговата жестокост.

– Недей... недей да правиш това, Пейгън! – Тя опита да скрие издайническата нотка на страх в гласа си, но не успя.

Той само промърмори нещо на хинди. По отвесната скала зад висящите растения се стичаха водни струи, а пред тях – каменна плоча, обрасла с мъх и папрат, която сякаш създадено от природата леже.

– Не, Пейгън! – викна задъхана тя, когато вече нямаше никакви съмнения за намеренията му.

Той не ѝ отговори, само я побутна по-навътре като се озоваха в сянката на този полутъмен будоар, нето му бе станало затворено и съвсем безизразно. Принуди я да седне върху гранитната плоча и прикова китките ѝ назад до скалата.

Очите му бяха зорки и безмилостни – очи на хищник, надвесен над жертвата си.

Барет се въртеше и се бореше, но той я притисна към скалата зад нея, като вклини бедрото си между краката ѝ.

Под тях водата се изливаше като хладно кадифе. Тя нямаше да се моли, по дяволите! И да губи, и да печели, тя никога не се молеше! Още повече пък сега!

Внезапно я прониза спомен. Глас, който ѝ заповядва да се помоли, който я заплашва с болка, с още болка, ако не го направи.

Започна да диша бързо и задъхано. Чу приглушена псувня и после шум от изплющяване по гола плът.

Нейната плът, която сякаш се раздра от силата на бесния удар. Камшикът падаше отново и отново, докато накрая тя чу собствения си висок, нечовешки вик. Болката избухна.

После, толкова мигновено, както се бе появило, видението изчезна.

Пейгън забеляза, че тя преглъща с мъка и се бори със страха. У него нахлу болезнено усещане, което го разтърси целия.

Но не можеше да се върне назад. Твърде много безсънни нощи бе изгарял от огъня в кръвта си и твърде много утрини бе посрещал на ръба на обезумяването. Трябваше да сложи край. *Сега*. Той чувстваше, че има нещо повече, много повече, което тя не му беше казала. Неща, които не можеше може би да си спомни, които дори може би не знаеше. Ако беше прав...

Той плътно притисна нарасналата си мъжественост към нейната мека женствена вдлъбнатина. Прекрасно си пасваха, о, дори повече от прекрасно! Преглътна, като че ли така можеше да задържи надигналата се вълна на желанието, което крещеше да я повали и да проникне в нея веднага, без предварително да я приласкае и подготви.

Деверил Пейгън, преминал през четири йогийски коли и обучен в индийското изкуство на любовта, осъзна, че е забравил всичките си умения и стои на ръба да я обладае свирепо и първично, без да се съобразява с нея, да получи само своето като разгонен самец.

Ето още едно доказателство за това, колко добре върши тя работата на Ръксли, каза си мрачно Пейгън.

Продължи да се бори със себе си, за да изплува над мрачния порой на желанието. Помисли за жената, която бягаше по лондонските улици, безпомощна и изплашена от дебнешката я по петите смърт. Спомни си нейната пламенност и упорития ѝ отказ да приеме помощта му.

Тя беше смела, *онази* жена. Беше страстна, прие го и го приласка без преструвка, което го влуди. През онази нощ той бе усетил, че тя му отговаря искрено, че нейният глад за любов е не по-малък от неговия. Къде беше изчезнало всичко това сега?

Пътуването от Англия сигурно е продължило около три месеца, ако е плавала с товарен кораб. Три месеца в ръцете на хората на Ръксли? Почти цяла вечност. „*Какво са ти направили, Синамон? Какви тайни се крият зад смръщеното ти чело? Може би са неща, за които е по-добре изобщо да не си спомниш?*“

Пейгън застина неподвижно. Тялото му се напрегна. Нямахше да му е лесно. Дори за мъж с неговия опит. Отклони мислите си от желанието, превърнало се вече в болка. Загледа втръчено лицето ѝ, бясно

пулсиращата веничка на шията ѝ, трескавата руменина, избила по страните ѝ, синьо-зелените ѝ очи, изпълнени със страх.

– Нараниха ли те, *Angrezi* – попита той с нисък, нежен като милувка глас. – От това ли се боиш, да не те заболи?

Барет премигна, объркана от тази нова нотка в гласа му. Прехапа пресъхналите си устни. Това пък какво беше? Защо той... стана внезапно толкова загрижен?

Някой нов номер?

– Да ме заболи? Не... не разбирам какво искаш да кажеш.

Пейгън не можа да прецени дали това е лъжа. Може би тя самата не знаеше.

– Мисля, че разбираш. Освен това мисля, че се *страхувах*, страхувах се да искаш каквото и да било.

Тя усети нова вълна на страх. Неясни и жестоки видения от миналото внезапно изскочиха в съзнанието ѝ. Силни, впиващи се пръсти. Дъх, горещ и неприятен. Усещането, че е наблюдавана непрекъснато през всички тези безкрайни дни сред океана...

В гърлото ѝ се надигна стон. Не! Не бива да мисли за тези смътни видения! По-добре да ги остави за през нощта. За сънищата, които я вдигаха от леглото. Ако продължаваше да мисли за спомените, в главата ѝ щеше да нахлуе онази ужасна пулсираща болка.

– Спри! Не... мога да си спомня!

Погледът му я пронизваше като острие на кама.

– Мисля, че можеш, соколице. Само трябва да *поискаш* да си спомниш. – Тялото му се притисна по-силно до нейното. Тя ясно почувства всеки стегнат мускул, всяка гладка кост.

Поиска ѝ се да изкрещи, защото вихърът от противоречиви чувства я разкъсваше. Искаше да го отблъсне от себе си, искаше да го притисне още по-плътнo. Искаше да го удари през лицето, искаше да опита с език водата, която се стичаше на вадички по скулите и устните му.

Мили Боже, така ли се полудява!

Тежестта на тялото му я прилепи плътнo до каменната стена. Бедротото му се промъкна още по-дълбоко между свитите ѝ крака. Пръстите му започнаха да описват бавни кръгове по пламналите ѝ длани.

– Искам те, Синамон! – Слабините му горещо пулсираха. Барет се оказа уловена между гранитната скала и гранитните му слабини. Всеки кръг по дланите ѝ засилваше усещането за суровата сила, която той излъчваше, сила, която изцяло я подчиняваше.

Устните му се долепиха до ухото ѝ. Езикът и зъбите му заиграха с

изтънчено умение с меката му част, а после, лек като перце, езикът му погали вътрешната извивка на ухото.

Барет потрепери и затвори очи пред тази чувствена атака.

– Пейгън, спри...

– Не го ли искаш наистина, Синамон, защото пулсът ти е буен като океански прибой, а дишането ти е тежко и накъсано.

– Не... – тихо изстена тя, когато зъбите му леко захапаха ухото ѝ. – Аз... искам да спреш. – Последните ѝ думи прозвучаха несигурно. Тя се помоли той да не е доловил това.

Пейгън обаче никога нищо не пропускаше.

– Хубаво е, *Angrezi!* Харесва ми да чувам задъханите ти думи. Стени за мен, още! Това ме кара да те искам с цялото разнообразие от желания на един мъж към една жена. Голата ѝ гладна плът. Безумния ѝ смях. Драскаща и хапеща. Но само когато отново събереш парчетата от себе си, Синамон, защото искам да виждам огън, а не страх в очите ти. Точно така, когато... – Това беше един дяволски голям залог в играта, но Пейгън реши да рискува: – Когато се срещнахме за първи път. В една тъмна, снежна нощ в Лондон.

Дъхът ѝ спря. Не можеше да бъде истина!

– Лъжа! Аз нищо не помня! Ако сме се срещали някога преди, щях да го разбера. Щях да го *почувствам!*

– О, ти го чувстваш! Тялото ти ме позна от първия миг. Разбира се, през първите седмици не бях съвсем сигурен, все пак трябваше ми време да се уверя. В Лондон лицето ти беше закрито с воал, а косите ти бяха черни.

– Не!... – с обезумели очи тя се загледа в лицето му, но не различи нищо друго освен искреност и непоколебимост. – Невъзможно е – този път тя не беше толкова категорична.

А след това изведнъж черната завеса в съзнанието ѝ се вдигна и споменът я заслепи. Картината оживя свиренето на ледения вятър, белите снежинки, които танцуваха на фона на нощното небе. Усещането за смътната, неопределена опасност, която я дебне някъде наоколо.

И още нещо. Един камък със сърце от лумна ни пламъци.

Рубинът? Нима беше видяла „Окото на Шива“ онази нощ?

Опита се да спре накъсаните образи, които се редуваха и се трупаха в главата ѝ. Но те не искаха да спрат. Долитаха и се скупчваха в съзнанието ѝ като ято подплашени птици.

Остър вик. Цвилене на препускащи коне, които изникнаха от тъмнината.

И един мъж с неясни черти на лицето. Мъж с махагонова кожа и очи като оникси. Господи, този мъж е бил Деверил Пейгън?!

– Връщат се, нали? – гласът му потрепна от радост. – За Бога, колко те търсих след тази нощ! Изпратих хора да питат от Уайтчапъл до Кенсингтън, но винаги се връщаха с един и същ отговор. Нищо. Нямаше жена с коса като абанос и черен воал. Никакви следи.

Барет не дишаше. Страхуваше се да му повярва, да се предаде, макар че кипналата й кръв й нашепваше, че той казва истината.

Тя отново се размърда, но каменната тераска беше тясна и сега единствената й опора беше твърдата стена от мускули и плът.

Смътно осъзна, че сърцето и е помнило през всичкото това време. Също и тялото й. Не всичко в подробности, но достатъчно.

Пейгън я привлече към гърдите си.

– Търсех те като луд. Сигурно ходих повече от сто пъти на този площад през следващите три седмици. – Гласът му стана суров. – Къде отиде?

Барет се опита да се отдръпне. Зави й се свят. Това беше само още един от неговите номера! Но внезапно *поиска* да попита. Трябваше да разбере.

– Ти... си ме търсил?

– Три седмици денонощно. Проверих на пристанището, в болниците, във всички странноприемници и пансиони в околността. – Нахлулите спомени помрачиха лицето му. – А после... после трябваше да тръгна. Рубинът беше продаден и нямах друга работа в Лондон. Нямаше защо да удължавам престоя си, когато в Уиндхевън имаха такава голяма нужда от мен. Можеш ли да ми простиш за това, *Angrezi*?

Сърцето й се сви при тази отчаяна молба. Възможно ли беше всичко това? Нима той я искаше толкова много?

– За Бога, какво искаш от мен, Пейгън?

– Каж ми само, че си спомняш. Нещо. Каквото и да е.

Барет изучаваше лицето му. Търсеше някаква нишка, някакъв отглас от миналото си. Всичко, което видя обаче, беше дълбокото му безпокойство, скрито зад ужасните белези не само по кожата, а и в душата му.

Всичко, което видя, бе един човек, живял твърде дълго в сенчестата страна на живота и твърде малко сред светлината.

Всичко, което видя, беше Деверил Пейгън.

И нека Господ да й е на помощ, защото тя обичаше всичко, което видя.

Безумен копнеж изолира останалите ѝ сетива. Беше се приближила опасно до мига, в който щеше да се предаде и да си признае. Тя прекрасно си даде сметка, че на това място и в този момент ще ѝ бъде много трудно да противоречи на Пейгън и да отреча.

Но също така добре знаеше, че е длъжна поне да опита. Какво бъдеще можеше да има за тях двамата, когато тя беше все още половин човек и безлична пионка в смъртоносната игра на Ръксли?

Пръстите ѝ се разтвориха. Чак тогава Барет разбра, че те вече не го отблъскваха, а лежаха върху голите му гърди. При техния допир мускулите му заиграха пол бронзовата кожа.

Тя го искаше! Господи, ако той продължава да и държи така в прегръдките си, тя нямаше да успее да го скрие! Помъчи се да овладее треперенето на ръцете си.

– Аз... аз нищо не помня. Сигурно греша. Освен това, косата ми едва ли може да се определи като черна, което и твоите очи няма как да отрекат.

– Но тя беше черна тогава, Синамон. Ти бягаше Явно се бе дегизирала.

От кого, обаче? Пейгън си зададе този въпрос може би за хиляден път. И защо? Сега той щеше да получи отговора, както и отговорите на всички останали въпроси, за които чакаше достатъчно дълго. *Сега*. Щеше да ги изтръгне от голото ѝ, тръпнещо тяло.

– Не! Това... сигурно е била някоя друга. Друга! – в гласа ѝ прозвуча отчаяние.

Пейгън остана неподвижен. Бедрото му беше все така силно притиснато между краката ѝ, а ръцете му я държаха здраво за китките. Гърдите ѝ развълнувано се надигаха и при всяко дразнещо допиране с гърдите му го разпалваха още по-силно.

– Не ме лъжи, *Angrezi* – каза дрезгаво той. – Не се надявай, че ще успееш.

– Не лъжа! – Искаше ѝ се погледът, с който го изгледа, да бъде предизвикателен, но някак си не се получи. – Не помня, нито теб, нито нещо друго!

Куп лъжи, каза си наум. Не биваше да го окуражава и да му дава надежда, защото този хищник със суров поглед нямаше да пропусне възможността да използва нейната слабост в своя полза.

Пейгън изруга и я извъртя така, че сега тя лежеше върху гранитната плоча под него. Над тях водопадът се стелеше като сребристая завеса, обгръщаше ги с облак воден прах и ги откъсваше от външния свят.

– Лъжеш, *Angrezi*, и аз ще го докажа.

Когато мощното му тяло я прикова към скалата тя конвулсивно се заизвива. Очите му я изгаряха, лицето му бе изопнато от обзелата го решителност този път да не спира. Тя знаеше, че силата ѝ не е равна на неговата, но с какво друго можеше да му се противопостави.

Пейгън продължи с ласките си, нежни като кадифе. Допря устата си до ключицата ѝ и загали с език чувствителната вдлъбнатинка. Започна да поема с отворените си търсеци устни топлината, която пулсираше и струеше от кожата ѝ.

– Аз ще те *накарам* да си спомниш, Синамон. Преди да съм свършил, ти вече ще си спомняш всичко от онази нощ.

За момент я обзе познатият страх. Нощ, в която бродеха сенки и безплътни призраци. Глухи отекващи стъпки. Ръце, протегнати от тъмнината, които я сграбчват...

Разтрепери се и затвори очи, за да спре нашествието от образи.

Последваха още. Болка. Гадене. Ужасно, непреодолимо безсилие.

„*Не, не мисли! За Бога, погребви всичко дълбоко в себе си, там, където не можеш да го намериш повече!*“

Устните му се плъзнаха по шията ѝ. Бяха горещи, нетърпеливи.

– Недей да се бориш с тях, *Angrezi!* Спомени и миналото – това е част от тебе. Както и това сега е част от тебе!

– Не... не мога. Пейгън. Не ме карай! Ти... не разбираш!

– Не разбирам? Не, за Бога, не разбирам! Но ще разбере, Синамон! Можеш да бъдеш сигурна в това!

Тя чу как той простена и разбра, че съзерцава набъбналите връхчета, релефно очертани под мокра долна риза.

О, Боже, не! Не можеше да издържа повече! С всяка изминала секунда тъмните спомени я завладяваха все по-неудържимо, а тялото ѝ предателски отстъпваше към признанието и поражението.

Тя стисна очи в яростната си съпротива срещу топлината му, срещу огъня, който той разпалваше у нея. Но дори и със затворени очи тя усещаше поглъщания му поглед, който я държеше като в любовна прегръдка. Обаче тъмният мрак между тях не можеше да се нарече *любов*, замаяно си каза тя.

Нямаше смисъл. Той победи. Тя усети как бавно и дебнещо от самата ѝ същност се надигна безразсъдният глад. Още веднъж бе успял да я накара да почувства неща, които не трябваше да чувства, да иска онава, което не трябваше да иска. От устните ѝ се отрони сподавено ридание. Обезумяла, тя го заудря по гърдите.

– Недей, не прави това с мен, Пейгън! Не *искам* да си спомня!

Най-после го каза! Изведнъж се зарадва, че той разбра и че тя застава с лице към истината.

Гласът му беше странно нежен.

– Знам, *meri jaan*. Знам го отдавна – макар и толкова близко, очите му бяха непроницаеми. – Но тези отговори са ти толкова необходими, колкото и на мен. Днес ние двамата ще ги получим.

Барет отчаяно се замая, въпреки че той я побеждаваше със силата на тялото си, с изгарящата си топлина, която проникваше в нея от допира на пулсиращата му мъжественост. Тя разбра, че всеки миг победата му ще бъде окончателна.

– С-спри, Пейгън!

Но мъжът над нея не я чуваше.

– Опитай се да ми кажеш, че не изпитваш същото. Кажи ми, че не ти харесва докосването ми.

Страните ѝ поруменяха. Понечи да произнесе тези думи, но погледът му я прикова неподвижна и безволева.

Жасминовите храсти наоколо се полюшваха под полъха на вятъра и от тях се сипеха червени и бели цветове върху кожата ѝ с цвят на слонова кост. Уханието им я упои. Тази неземна красота се изсипа върху нея като благодатен дъжд, проникна дълбоко и изцяло я завладя. Тя започна, опита се с думи да изрече всичко онова, което *почувства* в този момент.

Но не успя.

Защото Пейгън склони главата си и започна да поема и отмахва с уста нежните цветчета. Горещите му устни след всеки цвят се допираха до пламналата ѝ плът.

Барет се напрегна и го побутна назад, но протестът, който напираше върху устните ѝ, се превърна във въздишка на наслада.

Очите му се замъглиха при този тих стон.

– Следващия път ще те имам върху легло от розови цветове, *Angrezi*. – Той повдигна ръцете ѝ, склучи ги зад главата ѝ и намести бедрата си между неусетно разтворените ѝ крака. – После постелята ни ще бъде от жасминови цветове и лилии. Мили Боже, никое цвете не може да се сравни с копринената ти кожа!

Мъхът под тях беше мек и прохладен, а водата гальовно се плискаше в камъка. Но ръцете му бяха горещи, изгарящо горещи.

– Представи си го, Синамон! Представи си как лежиш сред копринените завивки, обточени с малки златни звънчета, а по голото ти тяло

са пръснати скъпоценни камъни. Представи си уханието на нощта и сливането на телата ни, как кадифето приема стоманата, как топлината поглъща топлината. А сега ме погледни и ми кажи, че не искаш всичко това. Ако ми го кажеш, ще те оставя на секундата.

Барет стисна очи и се опита да отблъсне тези видения, да не предусеща насладата. Но те завладяваха съзнанието ѝ с всеки удар на сърцето ѝ и ставаха все по осезаеми и желани.

За Бога, тя знаеше, че ще стане точно така, както той казваше, и дори повече. Как да се бори с това?

– Мълчиш? Все още отблъскваш спомените и задържах чувствата си?

Пръстите му се плъзнаха надолу без предупреждение и разкопчаха брича ѝ, за да се заровят навътре и да замилват нежно корема ѝ. Бедрата му се задвижиха и бавен, мъчителен ритъм. Видя как тя потръпна от нарастващата възбуда. После бавно я погали с задебелия си палец.

Очите ѝ мигновено се отвориха. Когато пръстът му доближи върха на нейната женственост, мълния разтърси всеки нерв, всеки мускул от тялото ѝ. От устната ѝ се надигна стенание, защото там, където я бе докоснал този силен и галещо нежен пръст, изригна огън.

След това продължи да прониква в нея.

Господи, той не можеше... тя не *трябваше!*

Започна да се бори почти несъзнателно. Да хапе, да дере и отчаяно да се мъчи да го спре по пътя към нея. Знаеше, че страстното му желание ще бъде много по-бушуващо и опустошително, отколкото изобщо може да си представи.

Въздухът около тях сякаш затрептя от борбата им. Борба, стара като света.

– Отдай ми страстта си, *Angrezi!* Покажи ми, че си тази жена, която беше там, под снежинките. Жената, която не успях да забравя...

По гранитната плоча се плъзна вълна и заля краката им.

Близо, толкова близо.

Сърцето ѝ подскочи. В съзнанието ѝ запрепусаха спомени. Все още смътни и студени, толкова студени...

Тогавя тя разбра, че ако се огъне пред него, тези спомени ще се върнат изцяло и ще донесат онази, старата болка.

„*Действай! Бори се!*“ – заповяда си тя отчаяно.

Тя се заизвива и замята, но така само притисна още по-плътнo твърдите зърна на гърдите си до неговите. Притисна се още повече към нежните му силни пръсти, заровени дълбоко в нея.

Погледът му отново обхвана изпъкналите под тънката ѝ риза гърди. Желанието раздвижи диво и неудържимо чертите на лицето му. Нещо ѝ подсказа, че това желание е коренно различно от глада на тялото му.

Дишането ѝ отново стана пресежливо. Прикована под него, отворена за проникването му, тя усети как връхчетата на пръстите ѝ пламват, как започват верижно да предават огъня по всеки нерв и всяка клетка на тялото ѝ. Разгоря се цялата.

Изгаряше за него, само за него.

И той го знаеше, дяволите да го вземат!

Единственият звук около тях беше шума на падащата вода. Пейгън я гледаше мълчалив, мускулите по стиснатите му челюсти играеха.

Внезапно ръката му, проникнала дълбоко в пламналата ѝ мекота, спря. Накара я да го чака, гледаше я как чака, как трепери, защото тялото ѝ предателски го молеше да не спира.

В този момент той я предизвика да тръпне от желание, точно както ѝ бе обещал.

Пресъхналите ѝ устни тръпнеха. Сега вече гладът бе нахлул и в нея, беше станал част от нея, както кръвта и плътта. Тя надигна бедрата си и обезумяла се и се заизвива.

– Пейгън... – освободените ѝ ръце се заблъскаха хаотично в гърдите му с безсилна ярост.

С безумно желание.

– Кажи ми го, *Angrezi!* Кажи го. Аз те искам *цялата*, заедно със спомените ти.

– Аз... о-о-о, Господи, не...

– Кажи, че ме искаш. Кажи, че искаш това – пръстите му леко се раздвижиха.

– Аз... върви в ада, Пейгън!

Сенки и мъгла. Огън и разкъсващ страх. О, Боже, защо те винаги са заедно?

– П-пусни ме!

– Добре. Щом така искаш – той бавно се изтръгна от кадифената ѝ мекота. Лицето му бе сякаш издялано от гранита, върху който лежах.

Но Барет откри, че сега пустошта е по-страшна от страха. Тя затвори очи и заби нокти в мускулестите му рамене.

В този безумен миг очите му потъмняха.

– Отвори очите си, соколице моя. Отвори *съзнанието* си. Гледай ме, когато правя любов с теб. Гледай ме, когато тялото ти изгаря.

Бузите ѝ пламнаха, но тя се подчини на повелята му. Мислеше само

за властното му докосване.

– Боже, колко истинска е твоята страст! Никога... никога... Това ме кара да искам... – но той рязко стисна зъби и не довърши.

Пръстът му отново се насочи към нея. Бавно и внимателно си проби път, докато не намери малката, гладка като кадифе пъпчица, която запулсира под лекото му докосване.

Издиша силно през стиснатите устни. Гърбът ѝ се изви като на котка. Закопня за невъзможни неща – доверие, надежда – за цял живот. Неща, които никога не можеха да се сбъднат.

Между врагове, каквито те бяха.

Пейгън мълчаливо наблюдаваше как насладата я превзема. Бързите му движения бяха безкрайно приятни и възбуждащи. Не му убягнаха тихите ѝ стенания и жадуващото трептене на тялото ѝ в отговор.

– Аз те... мразя, Пейгън! Да не си мислиш... о-о-о... че това е нещо друго, освен сладострастие. Нещо, на което ме научи *ти*!

Устните му се отпуснаха в лека усмивка. Кръвта ѝ сякаш се бе сгъстила от тежкото сладко опиянение на неудържимото желание. В този миг езикът му проникна между устните ѝ. Започна да се плъзга в забавен ритъм, сякаш цялото време на света му принадлежеше. В гърлото ѝ се надигна стенание. Горещият влажен език навлезе по-дълбоко. Имаше тръпчивия вкус на чай и на билковата отвара на Мита. Всяко негово движение се предаваше на пръстите му, заровени дълбоко в нея.

Барет отчаяно се помъчи да освободи устата си. С тихо ръмжене той я замилва по-настойчиво с езика си, а пръстите му продължиха влудяващото си докосване. Те се движеха, долепили устни, слели езици. Бяха в центъра на една гореща вселена. Ръцете му сътворяваха магията на блаженството.

– Добре, Синамон. О, Господи, дяволски хубаво е! Движи се – да, точно така! – той проникна още по-дълбоко и я завладя докрай.

Пръстите на краката ѝ изтръпнаха. Тогава тя осъзна, че отговаря на всяко негово движение. Този мъж владееше до съвършенство изкуството на любовната възбуда.

Той беше магьосник, жрец. Тялото ѝ бе отворена книга за него.

И въпреки цялата ѝ решимост да го спре, тя просто бе подчинена от умението му. Призна си го твърде късно, защото той вече я бе завладял, бе я дамгосал със своя знак, точно както златната верига, която тихичко прозвъняваше по напрегнатия ѝ корем. Неговата верига. *Неговата жена*. При тази мисъл се задъха. Изведнъж го пожела – да бъде негова собственост, негова любовница, негова само негова. Пулсиращите му

слабини бяха доказателство, че и той го иска. Тържествуваща, тя бе сякаш пометена от избухналото желание да го накара да бъде понастоятелен.

Да го притежава така, както той нея, да го погълне без остатък, да полетят в пламъците към безкрая от огнени искри.

Тя усети, че в този момент е *жива*, изпълнена с безумен живот. От много дълго не се бе усещала така.

Пейгън погали с ръка едното съвършено розово зърно, докато то болезнено се втвърди, после бавно го успокои, преди да започне отново. Дълбоко потъващите му пръсти повториха същото движение, в начало то бавно и дразнещо, а после в див вихър.

– Кожата ти нашепва приказки за невиджани места. Когато тръпнеш така, виждам необятни пролетно-зелени поля. Усещам наслада, която ще ни възвиси до райските небеса. – Сега устните му се долепиха до влажната ѝ кожа, езикът му докосна тъмнорозовото зърно, което жадно пое допира му. Той го захвапа и леко го стисна, а единствената преграда между тях беше фината материя на долната ѝ риза. С всяко движение сладкото ѝ мъчение нарастваше.

Внезапно тя страстно закопня да се освободи, между тях да остане само голата ѝ кожа и единствено да усеща устните и пръстите му. От устата ѝ се изтръгна ха слаби задъхани викове и тя се заизвива под него.

Той сякаш предусети копнежа ѝ и за миг дрехата му бе разкопчана до долу. Розовите ѝ гърди изскочиха освободени, молещи докосването на зъбите и езика му. Но Пейгън все още не бързаше. Той само я съзерцаваше. Лицето му поруменя.

Тя го желаше, тя не се противеше на желанието си.

– Пейгън... – тихо и безпомощно изстена тя.

– О, соколице моя, колко си съвършена! – дрезгаво каза той. Чак тогава се наведе към нея и смъкна ризата от раменете ѝ. Отново отмахна нападалите жасминови цветове от кожата ѝ, а после пое между зъбите си набъбналото розово зърно.

Барет разтреперана заби пети в камъка. Отдавна и съзнанието ѝ не остана място за разум и благоприличие, тя бе прескочила всички забрани. Устните му бяха меки и изгарящи. На гласъци от тях навътре към нея струеше насладата. В началото бе нежен, после груб, защото мъчителният му глад ставаше неударим. Този глад поглъщаше жизнената му енергия още от мига, в който се видяха в Лондон.

– Искаш ли го, *Angrezi*? Искаш ли ме сега?

Барет се изпъна като струна. По вените ѝ течеше разтопена лава.

Отговорът ѝ прозвуча слаб, изпълнен със сласт.

– О-още!...

До съзнанието ѝ достигна смисъла на изречената дума и тя сякаш се стресна от собственото си безумие. Но и това последно чувство на свян изчезна при одобрителния смях на Пейгън. Пръстите и устните му продължиха да тъкат гъстата паяжина на насладата върху тялото ѝ.

Светкавица... Тя хвърли светлина върху онази нощ в Лондон.

Заедно със светкавицата я прониза страхът.

– Пейгън! О, Господи, не!... Не мога...

– Да, Синамон. Още повече! Сега, докато изгаряш за мен. Докато виждам как насладата нежно те разкъсва. – Пръстите му потънаха дълбоко, все така пъргави и устремени, а зъбите му си играеха с набъбналото възбудено зърно на гърдата ѝ.

Когато тя се извиваше нагоре, Пейгън я посрещаше с нисък гърлен шепот, който дразнеше пламналата ѝ кожа. Когато простенваше, той изпиваше звука с жадни устни.

– Харесва ли ти, Синамон?

Отговорът беше неударимото трептене на тялото.

И тихите викове, които издаваше, останала почти без дъх.

Когато ръцете му смъкнаха бричовите ѝ, тя се надигна към него, тръпнеща, обезумяла, копнееща за нещо, което не можеше да назове, не можеше да си спомни. Нещо, което може би никога не бе познавала.

Очите му сякаш я поглъщаха бавно и постепенно цялата. Задържаха се на златната верига, която обхващаше тънкия ѝ кръст. Неговият знак. На *неговата* жена.

Но смътните видения прииждаха и сякаш я повлякоха със себе си. Внезапно Барет видя студентите отблясъци от газов фенер. Просветнаха очите на скъпоценни камъни върху сребърен дракон, който злобно се хилеше от катарамата на тежък кожен колан. Той се вдигна нагоре, после отново и отново, докато болката я прониза.

Мили Боле, не! Стига! Защо не я оставят на мира!

Тя се сгърчи и изкрещя, искаше да се измъкне, но ръцете му бяха заровени в косата ѝ, а тялото му сякаш я приковаваше към мъхестия камък.

– Не се бори с мен, соколице. Не се бори с огъня, който гори помежду ни. Наслади му се. Изпитай тържеството, че го има, защото той движи земята, осветява луната, подпалва слънцето и звездите по техния свещен път. В този първичен огън няма смърт и страх, няма забрава и спомени.

И след това Пейгън започна да се движи в бавен, сладостен ритъм, който миг след миг изтриваше и пое ледените остатъци от мисъл в съзнанието ѝ. С всяко движение той проникваше все по-дълбоко в нея, поглъщаше постепенно душата ѝ, докато тя тръпнеше, забравила всичко, освен тялото му. Кожата ѝ бе осеяна с дребни капчици пот, които се смесваха с водните пръски си водопада.

Той бавно разстиляше в нея засилващото се усещане, увеличаваше пулсациите във всяка клетка на кръвта и потръпващите мускули. Тя се мятеше в пламъци и поемаше освободена тази сладост. Той беше умел до съвършенство и Барет почувства блаженството за първи път в живота си, усети как тялото ѝ сякаш поема от него звуците и започва да пее.

Откъде бе научил всички тези непозволени неща? Каква тайна сила притежаваше той, която я лиши от разум и превърна цялото ѝ същество в едно неудържими желание?

Твърде късно беше за въпроси. Тя усети първа а заслепяваща вълна на насладата.

– Мили Боже, Пейгън, аз... – изстена тя, защото тялото ѝ се разтърси от първите нежни като кадифе конвулсии. – Не, не така!

– Да, соколице. Сега. Докато те чувам да стенеш. Докато ти дарявам твоето собствено кътче от рая.

Сведе глава и продължи да омагьосва тялото ѝ с ръка, с език, с ловките си пръсти. Удоволствието се разгоря и забумтя като вулканичен огън. Пейгън повтаряше отново и отново името ѝ – като нежна молба, като непреклонна заповед.

Отново тъмни и смътни образи нахлуха в нея. Всичко онова беше тук, много близо. Но нещо я задържаше, нещо, изтъкано от спомени и сенки, което сякаш забиваше в нея ледени, невидими остриета.

Защо не можеше да достигне до него? Защо то винаги изчезваше като танцуващ в нажежения пустинен въздух мираж?

– Почувствай го, *Angrezi*. Поискай го. Приеми това, че го искаш. Когато го направиш, спомни си за зимната нощ. За снега, който се сипеше под фенерите, а в това време преминаваха в тръс коне. Помисли си за един мъж... който е бил самотен твърде дълго и който бягаше от миналото си.

То беше близо, толкова близо. Всяка негова дума извикваше нови, все по-ясни образи в съзнанието ѝ.

– Помисли си за мъжа, който откри *своето* кътче от рая, за да го загуби още същата нощ.

Дъхът ѝ секна, когато чу в гласа му страстното желание и мъката,

които той повече не можеше да скрива. За една нощ, за която тя отчаяно пожела да си спомни. Внезапно насладата я заля с ослепителен сребрист порой, които помете съпротивата ѝ.

Каза си, че това е, защото той бе спасил живота ѝ, каза си, че това е, защото тя има нужда от него, от силата му в този свят, изпълнен с коварни опасности. Каза си, че това е, защото той е нежен и я покровителства.

Каза си всичко, освен истината. А истината беше тя тръпнеше, защото обичаше този мъж и го искаше повече от всичко на света.

Тялото ѝ сякаш се взриви под него. Отново и отново насладата избухваше, обгръщаше я в мъгла, разкъсваше я на хиляди парченца и я разпръсваше като малките цветчета, които се посипваха отгоре ѝ и се понасяха в буйните води на водопада.

В своя екстаз тя завика неудържимо, и онова, кое то викаше, беше неговото име. То извираше от сърцето ѝ, което тя му отдаваше изцяло, без остатък.

Отдаваше му го в любов, макар че Барет не мислеше за тази дума. Тя изобщо не мислеше.

Пейгън се отпусна върху нея и улови виковете ѝ с устни. Очите му пламтяха и ликуваха.

Докато я гледаше с обожание, той усети – и можеше да се закълне в това – че въздухът се изпълни с аромата на зюмбюли, които пръскаха сладкото си благоухание в последните мигове на дневната горещина.

37.

Той бавно обви лицето ѝ с ръце и повдигна главата ѝ, а заплетената ѝ коса падна назад. Това движение беше безкрайно нежно, като че ли искаше да я защити.

Очите ѝ широко се отвориха. Бяха изпълнени със страстно желание, което за момента беше задоволено. Страст, която той бе разпалил с изкуството на опитен любовник.

– Пейгън, помогни ми, Пейгън. Не... искам повече да ходя насън цялата треперееща, да бъда отвлечана в бездънната тъмнина на миналото.

Ръцете ѝ неволно потърсиха раменете му и тя се хвана за тях като за спасителна сламка.

– Милостиви Боже, уморих се... толкова се уморих да ги усещам

някъде много близо до себе си. Но и никога не се разкриват и винаги бягат. – Очите ѝ се замъглиха. – Колкото и да се мъча, никога не мога да ги задържа докрай. Ако успея, ще...

Гласът ѝ секна.

Ръцете му я повдигнаха. Той зачака тя сама да продължи, защото усещаше вълнението ѝ.

Тя повдигна глава, докато челото ѝ се допря до гърдите му. Следните ѝ думи прозвучаха глухо:

– Понякога си мисля, че направо ще полудея. Че всичко това е само сън и всеки момент ще се събудя. Само че *никога* не се събуждам. Болката никога не отслабва.

Признанието ѝ го накара да вземе решение.

Той не искаше да го прави, не така, както тя очакваше – дълбокото пронизващо завладяване, което и той жадуваше.

Не, той искаше само да я накара да се обърне с лице към миналото си и да го приеме, докато в същото време освободи съзнанието си и даде воля на страстта.

Защото между тях стоеше една клетва, дадена много отдавна, дадена пред бушуващите кланета и кръвопролитията от Канпур.

Пейгън си бе повтарял тази клетва секунди преди ревят на тигъра да разтърси възвишението. Защото тя беше нещо *различно*. Защото тя не беше една от многото случайни жени в живота му, които бяха споделяли леглото с него. Защото тя имаше право да получи повече, отколкото той можеше да ѝ даде.

Тук, до това спокойно езерце Пейгън забрави за клетвата си, докато кръвта му биеше във вените до пръсване. Забрави за всичко останало. Пред него беше само неизказаната болка в очите ѝ, в които той ясно виждаше желанието и мъката ѝ.

Въздъхна рязко. Утре щеше да се ненавижда. Може би дори и по-скоро. Но въпреки това той щеше да надхитри съдбата и да изтръгне от неумолимите ѝ ръце насладата, която щеше да отнесе завинаги със себе си.

– Тогава да започнем с горещината, соколице. Горещината и меката плът.

Барет смътно усети как той отмества ръцете ѝ настрани. В следващия миг голите ѝ гърди изгориха загрубелите му длани.

Този път изстена той.

„Хубаво. Не! Повече!“

Тя сигурно го бе изрекла гласно, защото Пейгън сподавено се засмя

и наведе глава, за да подразни изящната извивка на ухото ѝ.

С разума си тя искаше да го отблъсне, да избяга, докато това все още беше възможно. Но тя твърде дълго беше сама, твърде дълго ѝ бе студено. Щеше да загине скоро, много скоро, ако...

– Моля те. – това беше жената в нея, прозвуча дълбоко и страстно и в отговор в очите му се разгоря същото желание.

– О аз *ще го направя*, мила моя. Преди да е залязло слънцето ти ще изпиташ такива наслади, за които никога не си подозирала, никога не си сънувала.

Барет потръпна, защото разумът ѝ отново се обаждаше, убеждаваше я, че за такива неща не бива даже да се говори, а какво остава... Но как да го отблъсне, когато всяко докосване до нея бе толкова естествено и първично. Когато чрез него тя искаше да прикрие страха си, който все още я разяждаше?

Внезапно тя осъзна какво е да бъде жена. Жена на Пейгън.

И реши че ще намери начин да го накара да простене така още веднъж. С това щеше да започне.

Тя прокара ръцете си под него и здраво ги притисна до бедрата му. Отметна назад глава и втренчено го погледна. Пулсът ѝ биеше в ушите като бурни вълни на океанския бряг. Тя се надигна и погали с устни тила му. Той рязко затаи дъх. Барет почувства как по бедрата ѝ се разлива топлината му.

Това я накара да се усмихне – с усмивката на жените, които побеждават откакто светът съществува. *той я искаше*.

Боже Господи, колко хубаво е да я желае, колко опияняващо беше да управлява тази сила. Това ѝ вдъхна желание да продължи.

Тя хвана със зъби едно тъмно косъмче върху гърдите му и го подръпна. Той застина преди дълбоко да въздъхне.

– Докосвай ме, съблазнителке. За още една такава целувка ще имаш душата ми.

Сведе глава и леко задържа ухото ѝ със зъби, а после го захапа.

Тя тихо извика – уплашена и възторжена, ликуваща и отчаяна. Товагава същият женски инстинкт я накара да извие гърба си като котка, да притисне тялото си още по-силно към горещите му пръсти.

Усети как тялото му се разтърси, чу как сърцето му заудря неудържимо, а от тялото му върху нея сякаш се посипа жарава.

Очите ѝ святакаха като синьо-зелени сапфири. Галеше стегнатите му рамене и го гледаше, без да отмества очите си. Изведнъж *тя* стана ловецът, хищникът, който се възбужда от миризмата на жертвата си.

Гърдите ѝ се притиснаха към полуразкопчаната му риза, жадуващи тялото му силно да се притисне върху нейното.

Жадуващи да получат доказателството, че тя е пълна с живот, с божествения живец на живота.

Пейгън се вкопчи в стройните ѝ бедра. Лицето му бе напрегнато от едва сдържаното желание, докато тя разкопчаваше останалите копчета на ризата му и ги откъсваше, когато те не се подчиняваха на треперещите ѝ пръсти. Отривисто я издърпа от бричовете и я смъкна от раменете му.

Тогавя застина. Бялата превръзка на едното му рамо ѝ напомни за раната.

– Но, Пейгън, ти не можеш... трябва... раната ти... трябва...

Той я прекъсна с ръмжене, докато пръстите му си траеха със зърната ѝ.

– Забрави за това, *Angrezi* Мили Боже, имам друга рана, която ме боли невъобразимо по-силно и само ти можеш да я излекуваш! – и продължи с думи, в които зазвуча открито преклонение, докато очите му я поглъщаха: – Какво си ти, сладка изкусително? Нимфата, на която принадлежи това езеро? – погледът му стана тъмен и властен: – Но това няма значение. Каквато и да си, аз ще те имам, Синамон. И този път, в името на Шива, аз ще поема огъня ти, когато си притисната до мен и настъпи върховният миг.

От устните ѝ започнаха да се отронват тихи, накъсани въздишки, докато плъзгаше езика си по гъстите косми на гърдите му.

Той промърмори нещо на хинди, а ръцете му се докоснаха до кратката ѝ. Пръстите му се разтвориха и силно я притиснаха към гранитните му бедра. В отговор езикът ѝ се насочи и потърси едно от плоските зърна на гърдите му.

Намери го.

Пейгън за миг остана неподвижен.

– Езикът ѝ бавно започна да се движи около зърното, с влудяващи движения. Тя не мислеше, не осъзнаваше какво прави, движена от дълбокия инстинкт на жената. Внезапно почувства, че всичко това ѝ е познато, част от първичния буен танц на живота. И тя се превърна във всички жени, живели до момента, и пое огромния натрупан опит.

Пейгън с ръмжене сграбчи бедрата ѝ и ги вдигна нагоре към твърдия си като камък член.

Тя се изви, обезумяла в стремежа да научи повече, да усети всяка частица от него. Допря се и се задвижи, а после обви дългите си крака

около кръсти му.

В същия миг зъбите ѝ ухапаха чувствителното му зърно и той дрезгаво извика, като отметна глава назад, заслепен от болка и удоволствие.

– А-а-а, ти ще ме убиеш, Синамон! – внезапно копринената дреха, която беше единствената преграда между тях, се превърна в светотатство. – Съблечи ме! Боже, искам да те усещам с цялото си тяло, притиснатата и гладна за любов. Искам да те разгорещя и да те влудя, да забравиш за разум и благоприличие, да станеш толкова необузdana, колкото може да бъде жената. Но първо...

С едно мощно движение той я повдигна по-нагоре и пое едното ѝ розово зърно с жадните си устни. Започна да го милва между устните си, после го ухапа.

Замаяна от желание и удоволствие, Барет отпусна глава назад, а кехлибарената ѝ коса се разпиля върху раменете ѝ. Огнените му ласки я разтреперваха, изпълваха я с неземна наслада.

Всичко, за което бе мечтала. Всичко, на което се бе надявала...

Тялото ѝ отново запя.

Пейгън победоносно гърлено се засмя, когато тя се притисна до него и заби нокти в раменете му.

– Н-не... не сега, не по този начин... – но съпротивата ѝ се стопи, защото той започна игриво да покрива цялото ѝ тяло с хапещи целувки.

Нежно. Сладостна агония. Незабравимо.

И Барет разбра, че тук, в този езически рай, който той сътворяваше за нея, нито протестът, нито разумът имаха някакво значение. Тя забравяше всичко друго, освен терзаещия копнеж на гладната ѝ плът, когато той я докосваше. Когато я целуваше, тя разбираше единствено, че той я желае безкрайно силно.

И отново *цялостна*.

Тайнството между тях се зараждаше някъде дълбоко. Разгаряше кръвта им, размекваше костите им в една война на телата им.

Откри също, че разумът и спомените ѝ нямат абсолютно *нищо* общо с това.

– Пейгън, аз... о-о-о!

Още веднъж от нея се изтръгна викът, още веднъж я ослепи сребрилата вълна, която я възвиси на гребена си.

А след нея нахлу насладата. Силните му ръце я поеха и сред звездна и пурпурна светлина я понесоха към небесата.

Погледът му беше станал див и мистичен като на големите котки в

джунглата, когато изпи с устни задъханите ѝ викове и я притисна до гърдите си, наблюдавайки как върховното удоволствие отново я опустошава.

В ониковите дълбини на очите му проблясваше изненада и възторг, а заедно с тях и гладът на плътта му, който той едва задържаше.

Глад, който трябваше да бъде доволен.

Защото сега у него крещеше единствено мъжкият му инстинкт. Превърнал се беше в тетива, изпъната до скъсване от триумфа на притежанието. Движенията му бяха командвани от първичната чувственост и тя единствена ги направляваше в момента. Остави ръцете си да говорят, когато зарови пръстите си в косата ѝ и отметна главата ѝ назад, за да кръстосат обезумелите си погледи.

– Сега, Синамон! За Бога, не мога да чакам повече!

– Д-да! А-а... сега...

Пяскът до тях блещукаше и отразяваше светлината, сякаш бяха пръснати хиляди кристали.

Но нито един от тях не притежаваше блясъка на очите ѝ. Нито режештата острота на копнежа им един по друг, която сякаш ги пронизваше отвътре.

Пейгън рязко свали ботушите си и ги хвърли настрани. Последваха ги бричовите му. Мускулестите му хълбоци сякаш излъчваха блясъка на разтопен бронз на светлината на умиращото слънце.

Тогаваше се обърна към Барет. Гледката на пулсиращия му член просто секна дъха ѝ. Боже Господи, та той е огромен! Тя можеше ли изобщо...

Нямаше време за страх или колебание. Само миг трепетно очакване и той обхвана бедрата ѝ. По вените ѝ пробягваха пламъци, сякаш беше останала без кости и усети допира на силните му бедра, ефирната ласка която предвещава неговото проникване.

Ръцете му мачкаха бедрата ѝ, когато я повдигна на към себе си. Тя изстена под напора на безразсъдния глад, под напора на някаква сила, извираща на гласъци от нея, която тя не разбираше, нито подозираше, че е съществувала.

– Това ли искаш, Синамон? Да потъна в тебе толкова дълбоко, че никога да не мога да изплувам? Толкова дълбоко, че ти никога да не *поискаш* да ме освободиш? – Гласът му беше дрезгав, сякаш трябваше да се бори с нощните си кошмари и дълго потисканото желание, за да излезе от гърлото му. – Ако е така, кажи ми, по дяволите!

Барет потрепери и се вкопчи в мускулестите му рамене. Главата ѝ

се отметна назад. Къдриците ѝ с цвят на старо злато се разпиляха над тях и сякаш самите те светеха, поемайки последните слънчеви лъчи.

– Дълбоко! О, Господи, *дълбоко*, Пейгън. М-оля те!

С дрезгаво ръмжене той я приплъзна под себе си, докато бедрата ѝ не обхванаха изгарящите му слабини. Инстинктът заповяда на Барет да се огъне и да обвие дългите си крака около кръста му, докато пръстите ѝ се впиваха в раменете му.

Той гърлено нашепваше някакви неясни думи, докато търсеше кадифеното мекия прием на твърдото си острие.

И тогава, когато тя беше напълно готова, когато по кожата ѝ танцуваха огньовете, а очите ѝ бяха заслепени от красотата на голото му тяло, Пейгън я повдигна и проникна в меката ѝ гореща плът.

– Боже Господи, Барет, ти си... толкова тясна. Толкова си стегната! О, Боже, гори за мен, *Angrezi!* Изгори ме!

Властните му думи я разтърсиха. Усети странен огнен вихър, а после прохладата на проникването му. И той бавно си проправи път и потъна дълбоко в нея, *до дъно*.

Не, *още по-дълбоко*. Чак до сърцето ѝ.

Огромен, напрегнато пулсиращ и изгарящ, той беше в нея, срещу нея, около нея – навсякъде, стигаше почти до самата ѝ душа. Той стенеше, бавно се оттегляше от нея и се задъхваше, когато ръцете му я насочваха за ново проникване. Всяко движение беше едновременно начало и край на едно единение, което се раждаше във огнения вихър на наладата.

– *Още, Angrezi* Дай ми *всичко!* Аз искам всяка твоя тръпка, всеки твой стон. Искам пърхашото ти сърце в ръцете си. Искам тялото ти, сладостно и изгарящо, когато влизам в тебе!

Барет стенеше и се повдигаше срещу него, зашеметена от желанието. Той беше нажежена стомана и нежно кадифе, безогледен завоевател и самоотвержен защитник.

Той беше *Пейгън* – мъжът, който отново я върна към нейната същина.

Тогава тя усети, че отново се появява сребрилата вълна на удоволствието, този път по-дълбоко, и цялостно, защото *той* беше проникнал дълбоко в нея, защото я бе зародил и подпалил с огъня на собственото си желание. Заби ноктите си в раменете му, изви се като лък и застана, ослепена от нажежените до бяло експлозии на екстаза.

– О, Господи...

– Ти дали си... аз може би... – прошепна Пейгън с тревожен глас.

– Да, Пейгън, *да!*

Тя извика зашеметена, защото го усети да прониква още по-дълбоко и смъртно осъзна, че досега той се е въздържал, само я е подготвял за пълното ѝ обладаване. Тя се изпъна, за да поеме топлината му, почувства, че нейният огън го залива на вълни.

Замята се неудържимо, защото го пожела с неударим копнеж, желаше да се слоят и да замрат така, окъпани от последните кървавочервени отблясъци на залеза. И здраво притисна твърдия му мускул, дълбоко потънал в нея, сякаш се разтвори и го пое като във влажна и гореща длан.

Движенията ѝ бяха инстинктивни, първични и естествени.

И Пейгън не издържа:

– Всемогъщи Боже, *Angrezi* – той отметна глава И с мощен тласък потъна в нея докрай, стенички от насладата на последното ѝ конвулсивно разтърсване.

Тя го искаше, искаше всяка частица от него и го получи. Удовлетворена се подчини на властното му завладяване. Всяко плъзгане навътре беше докосване до самия рай, *целият живот, събран в един миг* – от първата глътка въздух, през събуждането на узрялата плът, до самата смърт. Бавното оттегляне раждаше мига на преситения покой, извън времето и пространството.

През тези неземни мигове Пейгън даде на Барет повече познания за живота, отколкото тя изобщо беше предполагала, че съществуват. Научи я на неща за *самата нея* повече, отколкото се бе надявала някога да разбере.

– Господи, *Angrezi*... Не мога... а-а-а...

И по устните ѝ засия усмивка на удовлетворение, Когато почувства, че най-накрая той бе изгубил контрола над себе си. Пое го в себе си, сякаш му даваше спасение и дом, далеч от сенките на Канпур, далеч от зловещите пламъци на омразния рубин. Даде му всичко, което бе копняла да му даде още през онази нощ, когато той бе спасил живота ѝ на два пъти. Даде му *себе си*.

Защото сега вече си спомни, не всичко, само някои разпокъсани образи, но достатъчно, за да разбере, че *той* е бил там.

И когато Пейгън с мъка си пое дъх и рязко потъна до дъно в нея, тя се отвори пред безумното му желание, усети мъжката сила и яростта му, а после съкровените вълни на влажната течност, които се изляха дълбоко в нея. Искаше и това.

В този миг Барет разбра, че Пейгън е намерил своя рай, както и тя

самата, независимо колко дълги години, изпълнени с терзания и предателство, оставаха зад него.

Те заедно стигнаха до този рай – заслепени и тръпнещи, слели телата и стоновеите си.

Последната ѝ съзнателна мисъл, преди да потъне стремглаво в бездната на блаженството, беше, че този момент е бил съдбовно предопределен. Късмет, както го наричаше Пейгън. И независимо дали имаше памет или не, тя се закле да отдаде всичките си сили, за да запази този непоколебим и покоряващ мъж само за себе си.

* * *

След тези райски секунди в тях бавно започна да се връща усещането за място и време. Дори в този момент Пейгън здраво я държеше в прегръдките си и потръпваше. Не след дълго страстта отново избухна. Очите ѝ все още бяха замъглени и неவிждащи, когато той проникна в нея, дишайки с усилие. Зарови ръце в косата ѝ, притисна се до болка в тялото ѝ. *Нейното* име беше на устните му, когато се извиси до върха на своето блаженство. Шепнеше нейното име, когато почувства в отговор конвулсиите ѝ, които го разтърсиха.

Продължаваше да го повтаря, докато със сплетените им тела се претърколиха на топлия пясък.

Облаците над главите им се обагриха в наситено пурпурно и темно-червено. Пейгън все още беше в нея, не искаше да се откъсне от галованата ѝ мекота. Когато накрая се унесоха в сън, преситени и задоволени, пръстите му останаха заровени в копринения водопад на косата ѝ.

Раят и адът, миналото и бъдещето нямаха никакво значение.

Всичко, което имаше значение за него сега, беше сладостното усещане за тежестта на тялото ѝ върху него, за допира на тъничките пръсти, плътно притиснат до гърдите му.

След час или два той сигурно щеше да се ожесточи. Знаеше го. Но сега... „сега“ беше предназначено за мечти, за забрава. „Сега“ беше за доверие.

Въздъхна.

Тя промърмори, изтощена и доволна.

Те заспаха, приютени в гостоприемната постеля от пясък, без да се разделят.

Зад тях в безкрайно редуване се простираха долини и хребети, които изпълваха хоризонта с неясните от вечерния сумрак очертания в смагдавозелено и охра. Небето беше наситено тюркоазено. Минаващите

облаци променяха окраската си от лилаво до тъмнорозово под последните лъчи на залязващото слънце. А то, в кървавочервено и златисто великолепие, потъна зад далечните върхове – там, където ги чакаха просторните зали и сенчестите веранди на Уиндхевън.

* * *

Пейгън се раздвижи в съня. Пръстите му се разтвориха, забиха се в топлия влажен пясък и го набраздиха.

Усмихна се и се събуди.

Първото, което видя, беше лицето ѝ – спокойно отпуснато в съня. Косата ѝ се разстилаше и върху двамата като плътен златист облак. Ухаеше леко на жасмин.

Усети как слабините му се напрягат, как мъжествеността му запулира от избухващите огънове сред влажната мекота, където бе потънал.

Едно движение, едно меко приплъзване по-навътре, и тя щеше да се заизвива под него, готова отново да го приеме.

Тялото му изкрещя от ненаситен глад, но мускулите му се стегнаха като стомана в усилието да се овладее.

Погледна надолу към слетите им тела, към тънката златна верига около стройния ѝ кръст. Гледката го кара да я пожелае толкова стихийно, както не бе пожелавал от години, а може би и никога досега. Един лек натиск – само толкова стигаше. И тогава Пейгън застина.

Страните и гърдите ѝ бяха зачервени и ожулени от несъзнателната му грубост, от безумната му страст. Почувства се виновен.

„*Не така, Angrezi. Не съм искал да те нараня, да те предам*“ Той бавно повдигна от лицето ѝ кичур коса и го остави да се изплъзне като коприна между пръстите му.

Огънят в слабините му отново избухна – отначало с изгаряща болка, а после се превърна в адско мъчение.

Сега. Знаеше, че трябва да го направи сега. Иначе нямаше да го направи изобщо.

Лицето му се вкамени от нечовешките усилия да се контролира. Той се отдръпна от нея и се изправи на крака.

„*По-добре така, соколице. По-добре един-единствен удар светкавичен и смъртоносен, който да убие всички надежди изведнъж и завинаги.*“ Да, поне толкова той можеше да направи за нея.

Знаеше, че един ден тя ще му бъде благодарна за това.

* * *

Пронизителният вик на Нихал събуди Барет сякаш след цяла вечност.

Тя измърмори нещо и протегна ръка, все още в плен на съня.

Шепата ѝ се изпълни с влажен хладен пясък, чиито кристалчета блещукаха на сребърната светлина.

Бавно отвори очи. Все още сънена, тя видя около себе си един свят във виолетови сенки. Въздухът бе изпълнен с аромата на околната растителност и вече бе попил хладината на настъпващата нощ. Слънцето бе потънало далеч на запад и върху хоризонта бе остана ла само една пурпурна ивица.

Барет се изтегна, все още отпусната и сънена. Усети странна, но приятна болка в мускулите си, която беше нова за нея.

Тогава си пое дъх и се изправи, а очите и мигновено се отвориха при нахлулия порой от спомени за тома което се бе случило.

Горещата кожа и търсеците пръсти.

Страстният копнеж и вълните на насладата.

– Пейгън!

Тя скочи на крака и се взря безпомощно в мрачните сенки наоколо. Вътрърът изсипа бял дъжд от жасминови цветчета по главата ѝ. Точно в този момент откъм другия край на езерото се появи тъмна фигура, която си проправяше път през храсталака.

Той беше с гръб към гаснещата светлина и Барет успя да различи само очертанията на лицето му и стегнатата линия на раменете му.

Сърцето ѝ бясно заби.

– Пейгън, аз... аз...

– Виждам, че си се събудила. Добре. Оставих те да поспиш – гласът му беше рязък.

Защо беше облечен, с праметната през рамо пушка? Защо ѝ говореше с този студен, безличен глас, от който дъхът ѝ секна? Който уби радостта в сърцето ѝ и сякаш я заля с ледена вода?

Към нея полетяха дрехи.

– Облечи се! Нихал всяка секунда ще бъде тук.

Тя несъзнателно хвана дрехите и се втрени в него, неспособна да каже дума.

Англичанинът се извърна и закричи напред-назад по пясъчния бряг.

– Хайде, по дяволите! Не се притеснявай, че те гледам! Не че вече ще има кой знае какво значение – последните му думи прозвучаха някак язвително.

Тънките ѝ пръсти се вкопчиха в памучната материя. Смъртно

осъзна, че копчетата на бричовете ѝ бяха на мястото си, защити сигурно от него, а освен това имаше чиста риза, без съмнение от неговите.

Сърцето ѝ лудо заудря.

– Какво... какво правиш?

– Мисля, че бях пределно ясен, *Angrezi*. Връщаме се обратно в лагера. Веднага.

– Но...

– Но какво? – челюстите му се стегнаха. – Това, което се случи, беше грешка, непостижима грешка. Но никога няма да се повтори, уверявам те! В момента, в който пристигнем в Уиндхевън, предполагам някъде утре сутринта, ще те изпратят обратно в Англия. Все са ми останали някакви връзки там. Ще ти осигуря някакво безопасно място, където дори дългите ръце на Ръксли няма да могат да те достигнат.

– Но... – Барет го гледаше потресена. – Ти каза... помислих си...

Един мускул заигра по челюстта му. Отривисто ѝ подхвърли сплесканата шапка, която несъзнателно бе мачкал между ръцете си.

– Не прави нещата по-сложни, отколкото са, *Angrezi*. Запази онова, което току-що се случи, заедно с другите си спомени. Може би в подплатена с коприна кутия, с дъх на лавандула и изсушен жасминов цвят. Или пък в изисканите редове на дневника си, ако така предпочиташ. Само не си въобразявай, че може да се случи отново, защото, проклет да съм, няма!

– Но... но аз не искам да си *спомням* за теб! Аз искам да *съм* с теб, да бъда част от живота ти. Тук, а не някъде другаде, независимо дали е опасно или не!

Той стисна юмруци. Гласът му дрезгавееше, когато отговори:

– И всичко това, за да се прави любов за час или два? Не, *Angrezi*, много повече е необходимо на една жена, за да си проправи път и да обсеби живота ми – очи те му проблеснаха преди да продължи: – Дори за жена, красива като теб!

– Ти... не си го мислиш наистина. *Не можеш!*

– Така ли? – той ехидно се изсмя. – О, сексът беше достатъчно добър, макар че не ми допада особено да се занимавам с девственици. Все пак, с теб, Синамон, проблемът не беше само технически.

Барет се олюля от тези думи, които яростно я шибаха. Каза си, че това е само още един от неговите номера, че той сам *не вярва* на думите си.

Тя здраво притисна дрехите до гърдите си, борейки се с нечовешката мъка, която я заля и сякаш изцеди всичката и кръв.

След това слабичките и рамене се стегнаха. Тя никога нямаше да му се моли! Мили Боже, никога!

Дори и сега, когато сърцето ѝ сякаш бе изтръгнато от гърдите и разкъсано на хиляди малки парчета.

– Много добре! – успя да отговори, учудена че гласът ѝ може да звучи толкова хладно и безразлично. – Но ти ме направи жена, за което съм ти благодарна защото бъдещите ми връзки с мъжете ще бъдат къде-къде по-приятни!

Някакъв демоничен бяс я накара да отметне назад косата си и цялото ѝ тяло се откри пред него и заблестя в белота като слонова кост. Стрелна го с презрителен преценяващ поглед.

– Надявам се само, че не очакваш да *заплатя* за услугата.

Видя го как потръпва, как разярен стегна челюстите си. Това трябваше да я удовлетвори, но само буцата, която запречваше гърлото ѝ, стана по-голяма.

Ръцете му се вкопчиха в пушката.

– Не, не искам нари за това, че съм разкрил пред теб малко от мистерията на секса, *Angrezi*. В тази област аз съм всепризнат майстор. В твоя случай, малката, усещането за горещото ти тяло и стегнатата ти влажна утроба ми е достатъчно. Да, мисля, че ти просто си надарена. Ако паметта ти не се върне можеш да си помислиш, дали да не си изкарваш прехраната по гръб. Може би един ден ще станеш наистина добра.

Той говореше отчетливо и студено, с ясното намерение всяка негова дума да достигне до нея.

„*Защо правиш това, Пейгън?*“ – искаше да изкрещи тя. Не го направи, защото гордостта затвори устата ѝ с каменния си печат. Само ноктите ѝ се забиха още по-дълбоко в дланите.

– Може би – отговори хладно. – Все пак има толкова начини да се обработват мъжете. Да използвам тялото си е само един от тях. За съжаление, не мога да кажа, че намирам *твоите* умения за чак толкова забележителни, скъпи мой.

Ярост помрачи лицето му.

– Така ли? Дивите ти викове от удоволствието, което изпита, съвсем не доказват твърдението ти. Да не говорим за белезите от ноктите и зъбите ти, които останаха по раменете и гърба ми.

Тя подигравателно се усмихна.

– Е, не е толкова трудно да ги имитираш, все пак. Сигурно един мъж с *твоя* опит трябва да го знае, Тигър-сахиб.

Той се вкамени. Яростта на свой ред го заля с мощ на вълна. Когато

успя да проговори, гласът му беше нисък и суров:

– О, ти се наслаждаваше, Синамон! Тези сладостни гърчове не могат да се имитират. Въщност аз те дарих за един час с по-голяма наслада, отколкото повечето английски съпруги получават през целия си живот. В Лондон твоите приятелки клюкарки ще бъдат страшно развълнувани от разказа ти и ще изтискат и най-малките подробности от теб. В случай, че не се впечатлят достатъчно, скъпа, защо да не ги очароваш с нещо още по-вълнуващо? Да... кажи им, че си имала честта да преспаш с англо-индийско копеле, с мелез, заченат от нефелен английски пер и обслужващата го проститутка. Сигурен съм, че ще бъдат страшно любопитни да сравнят *нашата* анатомия с тази на високомерните ни английски братовчеди.

Тя несъзнателно вдигна ръце пред себе си, сякаш да се запази от тези ужасни разкрития.

– Пейгън, недей...

– Не ти ли стигна? Ненаситна малка фурия! Добре тогава! Ако тази клюка се окаже недостатъчно впечатляваща или пък се изтърка, можеш да им кажеш още нещо: партньорът ти е бил убиец. Първата му жертва била собствената му майка, която той е гледал как умира, без да каже нито дума. Да, това ще ви осигури дълги часове забавление, сигурен съм!

Барет го гледаше онемяла, парализирана. Пейгън се извърна и закрачи към склона, по който се катереше Нихал.

Сега даже не й мина мисълта да се опита да го спре.

38.

Барет изтри с ръка сълзите си, преди да обе бричовете, а после навлече ризата, която Пейгън й бе оставил.

Чу как Нихал развълнувано подвикна на Пейгън, който му отговори остро и насечено. Не усещаше ръцете си, докато закопчаваше копчетата и пъхаше дългите пешове на ризата, а после – докато събираше и заплиташе косата си на дебела златиста плитка.

През цялото време не съзнаваше какво прави. В главата й хаотично се блъскаха само последните му груби думи:

Копеле... мелез... убиец.

Те отекваха в съзнанието й като канонада. Болката от предателството му, от мисълта, че го губи, изbledня пред тези разкрития.

Истина ли беше? *Можеше ли да бъде истина?*

Тя преглътна горчивите сълзи и се наведе да обуе ботушите си. Опитва се да забрави за разтърсващото блаженство, когато той проникна накрая дълбоко в нея, а от устните му като топъл дъжд се ронеха съкровени думи на любовта и попиваха в душата ѝ.

Какво бе той – победител или предател, герой или чудовище?

Можеше ли да бъде едновременно всичко това?

Барет механично тръгна към бамбуковата горичка, където Пейгън и Нихал я чакаха в безразлично мълчание.

Дори и не погледна към Пейгън, когато мина покрай него. Зад нея слабите отблясъци на светлината постепенно изчезнаха и нощта покри с мрак джунглата.

* * *

Над малкото езерце се възцари тишина. Тогава някъде над водопада прошумоля гъсталакът на папратите и оттам се показва излъскан черен ботуш.

Едно студено око се втренчи към езерото. Другото око липсваше и на мястото му зееше отвратителна грозна дупка, с червен наъбен белег по краищата, който след това разсичаше лицето чак до челюстта.

„Е, скъпи мой Пейгън, най-накрая стигнах и до теб. Разплатата за старите рани ще ми достави огромно удоволствие, особено сега, при новите елементи в играта. Най-хубаво ще бъде, когато бавно и жестоко обладая жената, а ти в това време ще гледаш!“

Заповедите на Ръксли за рубина бяха повече от ясни. Намери го и нека той определи цената – каквато и да е тя. За жената не даде никакви конкретни нареждания, всичко остави на хрумването на наемника му.

Стига само да бъде върната жива на Ръксли.

Или поне в състояние *близо* до живота.

Мъжът в храстите се засмя, но окоето и лицето му останаха неподвижни. Умът му бе зает единствено да крои плановете си и да ги преценява.

Проклетият камък му се беше изплъзнал на два пъти – при търга в Лондон и при Хелена. Това няма да се случи за трети път.

Ето че сега жената се превърна в допълнителна награда. Тялото ѝ беше съвършено, наистина! Още повече, че местните жени бяха започнали да му омръзват. О, да, малката курва беше изключително страстна! И много скоро щеше да стене под него така, както преди малко под Пейгън.

Само дете той щеше да я научи на много по-палави игрички.

* * *

Скрит и забравен, древният камък проблясваше и искреше от пламъците в голямото му пурпурно сърце. На фона на непрогледната тъмнина, сред която лежеше, играеха своя вечен танц бликащите от него лъчи.

Той улавяше хармонията и трептенията около себе си като съвършено настроен инструмент и преобразуваше тази енергия в кървавочервените си дълбини.

Сега, далеч от света, многогълните му страни бяха по-тъмни от обикновено, а пречупващите се отънъци бяха леко помътнели. Въпреки това, благодарение на огромната си сила, той регистрираше звуците и движенията и ги запечатваше в кристалната си памет, където съхраняваше информацията от всички досегашни векове.

Едната страна беше като екран, върху който две фигури се напрягаха и се олюляваха, изпълнявайки древния танц на любовта.

Върху съседната се появи друга картина – дълги тънки пръсти барабания по подплатена със сатен кутия, която беше празна. Блесна светкавица и от тъмното сърце на камъка сякаш се изтръгна остър вик.

Скоро и този образ изчезна. На повърхността остана да танцува само една фигура. Слаб мъж само с памучна превръзка около бедрата гледаше втрънено в разпаления огън. Очите му бяха очите на джунглата. Лицето му – лицето на нощта.

Каза една-единствена дума. Пламъците мигновено лумнаха с пукот и се извисиха. Рубинът на свой ред отговори на зова му с ека на дълбок, недоловим за сетивата тътен.

Дори когато пламъците се свиха и огънят започна да тлее, той остана в мълчаливото си бдение, търпелив като паяк, който плете невидима смъртоносна мрежа.

Той беше мъдрец и знаеше, че времето няма значение. Ето защо лицето му беше спокойно и търпеливо, докато обмисляше последните решителни действия, които трябваше да предприеме, за да освободи родния си остров.

Трета част УИНДХЕВЪН

Има хора, които ще ви кажат, че не се страхуват от джунглата, че я познават така добре, както улиците на Маха Нувара или на собствените си квартали например. Тези хора или лъжат, или се хвалят напразно. Ако нито едно от двете не е вярно, то истината е, че те са просто глупаци.

Леонид Улф
„Селото в джунглата“

Гневът няма очи.
Индийска поговорка

39.

Уиндхевън.

Величествена като името си²⁰, огромната къща се извисяваше на върха на един от хълмовете, обгърнати, в мъгла, подобно на бляскав скъпоценен камък сред тюркоазеносиньо море. Стотиците прозорци улавяха светлината на изгрвящото слънце и разпръскваха отражения с цвят на лавандула и корал към долината в подножието на хълма.

Великолепието на имението ослепяваше, беше дори невероятно. Къщата бе заобиколена от гъсто обрасли възвишения и огромни яркозелени чаени плантации.

Барет се взираше безмълвна и удивена в гледката пред себе си. Тя бе забравила всичко останало – схванатите крака, сърбежа в ръцете, болките в главата.

Къщата бе облицована с розови гранитни плочи и ламперии от рядко дърво. Ясно личеше влиянието на Изтока – изящно заострени сводове, сложни плетеници от каменни решетки пред огромните веранди с южно изложение.

Макар че сградата беше масивна, тя не изглеждаше тежка и скована. Множеството прозорци създаваха усещане за лекота и елегантност. *Какво съчетание на Изтока и Запада*, помисли си Барет.

20. Английското значение на думата е „пристанище на ветровете“. – Б.пр.

И точно затова къщата е огледално отражение на Деверил Пейгън, осъзна тя.

Бе изминала една адска, кошмарна нощ. Барет през цялото време не бе помръднала в леглото си твърдо решена да не обръща внимание на мъжа с каменното лице в другия край на палатката, който може би се преструваше, че спи. Тя се страхуваше да затвори очите си, защото отново би могла да стане и да ходи в съня си.

Усилията ѝ се бяха оказали напразни. По някое време, в най-мрачните часове на нощта, когато луната се скри, а слънцето все още не се бе показало, Барет се бе измъкнала от леглото и бавно бе излязла в гъмжащата с насекоми тъмнина.

Осъзна това едва когато Пейгън я сграбчи, взе я на ръце и я върна обратно в леглото ѝ. Тогава тя се събуди. Чувстваше се различена от рояка образи – реални и въображаеми, крило бе видяла в съня си. Това бе мрачен, еротичен хаос от спомени, въображение и копнеж.

В центъра на всяко видение стоеше винаги Пейгън.

Но дори когато я събуди, за да я спаси от кошмара, двамата не си казаха нито дума. Не си бяха проговорили от последното озлобено спрекване при водопада.

Така е по-добре, хладно помисли Барет. Тя бе сигурна, че ако той пръв я заговори, тя няма да издържи и ще се разплаче. „*Няма да позволя нито той, нито които и да било друг мъж някога да видят сълзите ми*“, закле се англичанката.

Това беше причината сега да изправи гордо рамене и да вирне деликатната си, меко оформена брадичка, скрила зад тази маска на безразличие болката и копнежа си.

Та нали имаше несравним учител...

* * *

– О, Хедли, никога досега не съм подозирал колко дяволски приятно е да се завърнеш у дома – Пейгън взе на един дъх стъпалата и сграбчи ръката на побелелия мъж с кокалесто лице и орлов нос, който го очакваше пред полирания до блясък портал на Уиндхевън.

Мъжът – управител, ординарец и приятел едновременно – отговори на Пейгън с една от редките си усмивки и енергично разтърси ръката му.

– Дяволски приятно ми е да те видя, Тигър, ако мога да си позволя смелостта...

Пейгън повдигна вежди.

– Че тя някога липсвала ли ти е, нещо не си спомням, суров шотландецо.

– Е, все пак в късата ми памет не се навъртат чак толкова истории за въоръжени туземци, леопарди и куршуми на наемни убийци, капитане.

– Дяволите да ме вземат, ако и този път не ме хвана на тясно. – Главят на Пейгън изведнъж стана сериозен. Той се канеше да продължи, но забеляза как кокалестото лице на Хедли се свъсва от недоумение.

– Как се казва... – възрастният мъж премигна и потърка очи. – Жена, за Бога! Кълна се в дъха си! Божичко, Пейгън, нима това наистина е жена!

Пейгън се скова, усещайки присъствието на Барет зад себе си така осезаемо, сякаш го докосва. Стори му се, че въздухът около него затрептя, наситен с топлината и мириса на тялото ѝ. Сякаш току-що близо до него бе разцъфнал жасминов храст.

Лицето на англичанина се скова в мрачна, сурова гримаса.

– Хедли, запознай се с... ъ-ъ-ъ... мис Браун. Можеш да я наричаш Барет. Тя ще остане с нас няколко дни, докато организирам охраната ѝ до Коломбо.

– Мили Боже, Тигър, къде... та това е... ти не ми каза нищо за... – Шотландецът промърмори още нещо под носа си и разтърси глава, за да подреди разбърканите си мисли. – Но... разбира се, Тигър.

Той протегна жилавата си, кокалеста като лицето му, ръка към жената.

Барет сковано се здрависа.

– Мис Браун, имам честта да ви представя полковник Адриан Хедли. Той ще ви покаже стаята ви и ще бъде на ваше разположение за всичко необходимо.

Хедли премигна още един път.

– Елате, мила. Ще ви заведе хубавичко да си отпочинете. Старият полковник ще се погрижи да бъдете добре настанена в единствената *цивилизована* стая на този огромен езически храм, който Тигъра толкова настояваше да построи. Забелязахте ли мавританските арки? „Паметник на грандиозната му самовлюбеност“ – така ги наричам аз. Да, мила моя, познавам Деверил от времето, когато изправен не беше по-висок от териер. Та оттогава самолюбието му може да се сравнява единствено с твърдоглавието му.

Полковникът потупа ледените пръсти на Барет и пхна ръката ѝ под мишницата си докато влизаха в къщата.

– Студено ли ви е, мила? Но защо се учудвам? Она юначага с гореща кръв ви е влачил по хълмовете още преди слънцето да е изгряло. Чудесен начин да пипнеш малария!

Барет едва смогваше да възприема приказките му. Имаше чувство, че е попаднала в калейдоскоп, в който образите лудо се въртят. Тук всички бяха дружелюбни с нея, нормални. Сега обаче, бяха някак чужди.

В момента полковникът я водеше по един коридор с облицовка от тиково и палисандрово дърво. Барет усети как красотата на къщата я завладява като наркотик, впръскан във вените ѝ. Дори въздухът беше сладостно тежък, наситен с аромат на лимон, камфор и сандалово дърво.

„Толкова е красиво“, мислеше си тя.

„... и безкрайно чуждо.“

Англичанката се опита да вникне в смисъла на думите, които полковникът редеше.

– ...само си почивайте, мила. Без съмнение ви трябва време, за да се възстановите. – Хедли дрезгаво се изкашля. – Да се освежите и всичко останало. Мита ще се погрижи за вас. Не правете нищо друго! Само си почивайте!

Устните ѝ потрепериха. Сега тя наистина с мъка успяваше да запази самообладание. Несвързаното бърборене на шотландеца донякъде я успокояваше, но в същото време ужасно я объркваше след умората и напрежението от последните дни.

– Звучи... звучи прекрасно. Много сте... мил.

Отговорът ѝ бе съвсем сдържан. Барет дори не намери сили в себе си да се усмихне. Промяната бе толкова рязка, толкова голяма... Предната нощ тя бе спала в задушна палатка сред безпощадната, знойна джунгла. Дори тази защита тогава ѝ носеше облекчение. Защото бе заобиколена от непознати туземни жители, от крещяща с контрастите си и опасностите природа...

А сега... Сега Барет се разхождаше сред разкоша на дворец, в който дори и най-смелият лукс бе реалност. Нищо не ѝ пречеше да се почувства като принцеса тук. Въпреки всичко обаче, очите ѝ оставаха мрачни. Пред нея постоянно заставаше студеното лице на Пейгън, здраво стиснатите му устни.

Барет яростно се опитваше да забрави твърдата решителност в гласа му, когато бе обявил намерението си да я отпрати далеч от Уиндхевън колкото е възможно по-скоро.

бурята, която бушуваше в душата на плантатора. Пейгън остави бутилката обратно в бюфета и отвори капациите на прозорците. В стаята нахлу светлината на зората.

През прозорците се разкриваше прекрасна гледка. Чаените полета, на няколкостотин метра разстояние от къщата, тревата на моравата пред нея – всичко зелено искреше с хилядите малки диамантени капчици на утринната роса. Облаците все още не се бяха разпръснали ли и въздухът сякаш тежеше от аромати – жасмин, червен ясмин, лимони и рози.

Пейгън се навъси и втренчи поглед в празната чаша, която бе забравил в ръцете си.

За Бога, защо всяко стръкче трева, всеки проклет ароматен цвят му напомняха за *нея*?

– Ти си я довел тук въпреки волята ѝ. Прав ли съм?

Гласът на Хедли дойде до него откъм полирания китайски параван. Полковникът беше неподвижен. Изражението на лицето му също бе застинало.

– Били мой Адриан, нима не познаваш характера ми, че ми задаваш подобни въпроси? – Спокойният глас на Пейгън без съмнение предвещаваше буря.

Малцина бяха мъжете, които биха си позволили да говорят с Деверил Пейгън по този начин и полковник Адриан Хедли бе един от тях. Дългото им приятелство, преминало през най-тежките и най-хубавите години от живота ми, даваше на всеки един правото да бъде до болка откровен. И Пейгън преглътна гнева си, отпусна се спокойно в креслото и се взря в сивите очи на шотландеца.

Хедли от своя страна не се поколеба да използва разположението на събеседника си.

– Точно защото *много добре* те познавам, Деверил, затова те питам. Жената е красива и от добро семейство, ако не ме лъже интуицията. Тя обаче едва прикриваше враждебността си в мига, когато за първи път я зърнах на пътеката заедно с Нихал. Ти също. И все пак, ако не се лъжа, още не си отговорил на въпроса ми.

Първото желание на Пейгън бе да излъже. После бързо промени намерението си. Той несъзнателно повдигна единия си крак, загледа се в прашния си ботуш и въздъхна.

– Е, добре, Адриан. Ще чуеш цялата проклета история. Първо обаче, бъди така добър, и подкрепи разказа ми с чаша чай от новата реколта. И се опитай, ако можеш, да прибереш малко бодлите си.

Побелелият полковник отстъпи. Той мълчаливо се зае да приготви

чая – първо, затопли кремавобелия порцеланов чайник, сложи внимателно чая, а след това го заля с вряла вода, която все още не беше кипнала.

Тук, в Уиндхевън, приготвянето на чая беше ритуал, към който се отнасяха с уважение. И двамата мъже пристъпваха с тържествена сериозност към него, за щото най-добре от всички знаеха колко продължителен и труден е процесът, превръщащ зеленото злато от семе в ароматно питие. Чаят се възприемаше като оценка на трудната и амбициозна задача, с която се бе заел Пейгън.

Плантаторът седя дълго време мълчаливо с порцелановата чаша чай в ръце. Вдишваше пикантния му аромат. Внимателно разклати кехлибарената течност, после отново вдъхна вдигащата се пара и чак тогава отпи малка глътка. Задържа я в устата си, прекара я бавно по езика си и чак тогава преглътна.

След това, за разлика от оценителите, които отпиват от питието само веднъж, за да определят качествата му, Пейгън изпи наведнъж гъстата кехлибарена отвара и въздъхна със задоволство.

– Дяволски добър чай, приятелю. Пенлив, но не прекалено силен. Листата са млади и са от първата ръка. Мисля, че ще вземе добра цена в Лондон. Между другото, приятно съм изненадан, че през последната седмица тук е било хладно. – Очите му се съсредоточиха. – Този вероятно е от долните насаждения. По южния склон, ако не се лъжа.

Хедли не успя да прикрие усмивката си при тона ново доказателство за изключителните способности им Пейгън като дегустатор. Само най-опитните биха усетили подобни фини разлики. За Пейгън обаче чаят се бе превърнал в смисъл на живота му и той жадно бе попил всичко, на което стотиците му учители от Англия. Индия и Китай го бяха учили.

Останалото англичанинът постигаше сам. И след пет години напрегнати и много прецизни експеримент бе постигнал много.

Въпреки че бе възхитен от оценката на приятеля си, Хедли не се остави да се отклонят от темата на разговора.

– Браво! Отново си прав, разбира се. Познанията ти, честно казано, понякога дори ме плашат. Преди няколко века сигурно щяха да те изгорят на кладата заради тях. Сега обаче, повече ме интересува дамата. Мис Браун, така ли я нарече?

Пейгън отново отиде до прозореца, взря се в зелените редове на чаната си плантация. Дълго стоя така, стискайки в ръце полупразната чаша и чак след това започна разказа си за жената с коса от старо злато,

която бе нарушила границите на собствения му плаж. Плантадорът пропусна само едно от цялата история – случилото се при водопада.

С всяка следваща дума веждите на Хедли се вдигаха все по-високо и в един момент Пейгън си помисли, че те завинаги ще останат така, извити нагоре в пълно недоумение.

– Боже Господи! Та ние живеем в деветнадесети век! Кой би направил подобно нещо?! Нима това нещастно и беззащитно същество не знае наистина кое е всъщност и не може да обясни как се е озовала на плажа ти?

Пейгън му отговори с лека, иронична усмивка.

– Това „нещастно, беззащитно същество“, както я нарече ти, стари приятелю, може да си служи с пушка толкова добре, колкото и аз, а защо не и *по-добре*. Освен това, тя разигра такава сцена на плажа, че накара трима силни мъже да се побъркат от страх. Спаси живота ми, два пъти. Така че, драги мой Адриан, тя е *най-малко* беззащитната жена от всички, които съм имал нещастieto да срещна досега в живота си.

– Но ти сякаш ѝ се възхищаваш.

– Да, прав си, приятелю. Мис... ъ-ъ-ъ... Браун е една доста необикновена жена.

– Но... – обади се шотландецът.

Пейгън преглътна ругатнята си, скочи на крака и стремително започна да кръстосва стаята.

– Но тя е и най-опасният агент, който ми е изпращал досега Джеймс Ръксли. Има задачата да ме шпионира, докато намеря рубина. – Пейгън прокара пръсти в гъстата си коса и се опита да я приглади. – А аз, о дяволите, нямам никаква представа къде е скрит този проклет камък. Единственото, което знам, е, че не е у Ръксли. В противен случай той не би се забъркал в такава каша.

– Това са много сериозни обвинения, Деверил. Надявам се, че имаш доказателства.

– Разбира се, че *имам*, по дяволите! Ръксли никога не е оставял каквито и да било следи за участието си в играта. Инстинктът ми обаче подсказва, че тя е пионка на врага ми и че появяването ѝ на моя плаж съвсем не е случайност.

Хедли се почеса замислено по брадата.

– Може и да си прав.

– Естествено, че съм прав. Не позволявай на ангелската ѝ външност да те заблуди и за секунда. Барет, ъ-ъ-ъ... Браун е хладнокръвен играч, който чудесно може да се грижи за себе си. Нищо че не може да си

спомни точно за какво е изпратена. Още повече, че аз съм сигурен, че съвсем скоро паметта ѝ ще се върне.

Слисан от чутото, Хедли промърмори нещо под носа си и се наведе, за да си налее още една чаша чай.

– Не мога да повярвам. Тя изглежда толкова покорна, толкова добре възпитана – полковникът поклати глава.

– Да, но външността в повечето случаи лъже. И двамата го знаем.

Старият мъж въздъхна.

– Май имаш предвид младия инженер, който миналия месец се появи на прага на имението с твърдението, че е болен от малария. Да, да – твърде примамливо беше предложението му да разчисти онази част на джунглата с някакъв нов експлозив, за да повярваме и добрите му намерения.

– Напълно си прав, приятелю. Твърде хубаво беше, за да му повярваме. За щастие, успях да го разкрия, преди да е подпалил сушилните и помещенията на прислугата. Не се съмнявам, ще след тях беше ред и на нас. След като му кажем къде е рубинът, разбира се.

– Не ми харесва тази проклетата история, Тигър. Съвсем не ми харесва. И какво да правим, за да не си възвърне паметта тази... ъ-ъ-ъ... Барет. Току-виж и тя се опитала да направи подобно нещо.

Лицето на Пейгън се вкамени.

– Това остави на мен.

– Много добре – Хедли присви очи, изпи до дъно чашата си и я остави на масичката. – Това обаче не означава, че одобрявам цялата тази работа.

Пейгън не му отговори. Какво би могъл да отговори, когато полковникът бе изразил с думи собствените му мисли.

* * *

– Нося ви вода за банята, *memsab*. Съжалявам, че ви стреснах, но съм сигурна, че след една баня ще спите по-добре.

Барет подскочи изненадана и осъзна, че е задрямала още в мига, в който се е отпуснала в удобното, тапицирано с крепон кресло до вратата. Умората я бе повалила толкова бързо, че тя дори не беше свалила бошушите си.

На вратата стоеше Мита. Зад нея надничаха две любопитни слугини, облечени в красиви набрани поли и къси блузи, които бяха завързани на кръста и оставаха коремите им оголени. Мита набързо им заповяда нещо на местен диалект и те се втурнаха да отворят капациите на

прозорците и да забърсват праха от мебелите. Метличките от пера почистваха и най-незначителните петънца върху полираните гардероби и маси. За минути стаята блесна, а жените изтичаха навън за хавлиени кърпи.

Барет все още не можеше да се отърси от сънливостта си, когато двама щейлонци, облечени в саронги донесоха излъскана до блясък медна вана. Те я поставиха в средата на стаята, поклониха се според обичая с прилепнали длани в знак на уважение и изчезнаха така бързо, както се бяха появили.

– Мита, не е нужно да се притесняваш толкова, повярвай ми. Една кана с вода ми е достатъчно. Толкова ми се спи, че нямам сили дори да се изкъпя.

Индийката не обърна внимание на протеста ѝ.

– Но, *memsab*, Хедли-*sahib* ми нареди съвсем точно: първо баня, после лека закуска и след това почивка. Точно това и права.

Барет наблюдаваше парата, която се издигаше на облаци над ваната, докато двете жени изсипваха горещата вода.

– Но...

Мита нареди на щейлонките да излязат и извади нещо от саронга си. Това бе малка резбована кутийка. Тя я отвори и помириса съдържанието ѝ.

– Чудесно. Приготвен е по много стара рецепта. Жените от моето семейство предават тайната на приготвянето от майка на дъщеря. Не ме питайте каква е, *memsab*, защото няма как да ви отговоря. Това ще ви ободри, *memsab*. Ще ви помогне да заспите, а после... после ще се събудите като нов човек.

Стаята се изпълни с омаен аромат. Ефирно ухание на жасмин, портокалови цветове и дамска роза и някаква, непозната за Барет, малко по-гръпчива миризма.

Англичанката се отпусна и потъна в магията на благоуханието.

– Сигурна съм, че ще ми бъде много приятно да го използвам, Мита. Много мило от твоя страна, че ми предлагаш да ползвам нещо толкова ценно. – Тя пое дълбоко дъх и затвори очи, за да усети по-пълно насладата. – В Лондон би могла да натрупаш цяло състояние с този парфюм.

– Може би сте права, но едва ли някога ще се реша да го продам. За таква нещо и дума не може да става. А сега, нека *memsab* да се съблече и да влезе във ваната.

Въпреки че Барет се притесняваше да ползва помощта на Мита, тя

установи, че прислужничката беше по своему непреклонна, въпреки привидното си покорство.

Не след дълго англичанката отстъпи и позволи Мита да срещне косата ѝ и да я вдигне, а после влезе ваната. През цялото време Мита не спираше оживено да разказва за промените, настъпили в Уиндхевън, последната реколта, за притесненията си, че мусоните закъсняват...

Барет бе затворила очи, отпусната във ваната Удоволствието от горещата, силно ухаеща вода, плъзна по цялото ѝ тяло.

Двете жени сякаш бяха постигнали помежду си тайно споразумение – нито една от тях не отваряше дума за мъжа, който неотстъпно беше в мислите и на двете.

А този мъж бе суровият и мастен господар на Уиндхевън.

* * *

Няколко часа по-късно Барет се стресна в съня си. Тя скочи, сърцето ѝ щеше да изхвъркне от уплаха. Тишина.

Стаята бе огряна от бледата кехлибарена светлина на единствения маслен фенер. Прозрачната противокомарна мрежа около леглото ѝ леко се олюляваше докато вятърът навън яростно блъскаше дървените капаци на прозорците.

ТуП-туп. ТуП-туп-туп.

Барет въздъхна с облекчение и отново си легна разпознала шума. Само след секунда обаче, тя долови друг звук – едва доловимо свистене.

„За Бога, само не още една змия!“ – помисли си Барет и боязливо заопипва с поглед сенките в стаята които оскъдната светлина на фенера не можеше да разпръсне. Отново чу същия ритмичен звук.

Жената замря. Да, наистина приличаше на тихо равномерно дишане на дълбоко заспал човек. Първата ѝ мисъл бе, че това сигурно е Пейгън, излегнал се в креслото до вратата, скрит от светлината на фенера. Креслото обаче беше празно.

В следващия миг Барет различи сянката на човек свит на кълбо върху постеля, поставена срещу вратата. Пейгън бе изпратил някой от слугите си да я пази. „Сигурно си е помислил, че по този начин би попочил и на нощните ѝ разходки“, досети се жената.

Изведнъж я заля тъгата за нещо загубено. Вълната бе толкова силна, че почти я задушаваше, заслепяваше я дори.

Все пак, Пейгън беше прав. Това, което се случи между тях при водопода, бе огромна грешка и колкото по-скоро забравеше за нея, толкова по-добре. Пейгън явно вече бе забравил.

Барет едва успя да сподави горчивия си смях, предизвикан от иронията на несъответствието. Сега тя с усилие на волята се опитваше да *забрави*, докато до този момент непрекъснато се беше мъчила да си спомни.

За останалото, което Пейгън ѝ бе наговорил, жената се постара да не мисли. Тя не можеше да повярва, че той наистина е този безмилостен убиец, за какъвто се представи. Въпреки суровия му характер, в който нямаше място за милост. *„Ако Пейгън наистина е убивал – помисли си тя, – сигурно го е правил, за да не бъде убит той.“*

Англичанката дълбоко въздъхна и зарови глава и меката възглавница. Споменът за мъжа с очи като оникс не излизаше от главата ѝ. Барет яростно удари възглавницата с юмрук.

„А нима вече забрави последното, което той разкри пред теб? – човъркаше я предизвикателно вътрешният ѝ глас. – Той е незаконороден, със смесена кръв. Нима е възможно такъв човек да те вълнува? Не ти ли призна какъв злодей е бил, дори към собствената си майка?“

Барет заблъска възглавницата. В един момент даже си представи, че това са гърдите му.

Безсънието я измъчваше още дълго време. В продължение на няколко часа мисълта за това какво блаженство бе изпитала, докато се любеха на полянката; водопада, не излизаше от главата ѝ.

И все пак, въпреки че греховете на Деверил Пейгън със сигурност бяха стотици, Барет не успяваше да повярва, че това, което той така изчерпателно ѝ бе признал, е истина.

40.

Пейгън отвори вратата на кабинета си и излезе на верандата.

Луната разстилаше сребристото си великолепие над тъмните, строени като войници гъсто един до друг хълмове. Имението бе притихнало и прозорците на голямата къща отдавна не светеха.

Сградата още се строеше. Дългото южно крило бе покрито с дървени скелета. Един ден цялата къща щеше да бъде облицована с камък, но сега изглеждаше някак разнородна. *„Като стопанина си“*, помисли си Пейгън.

Лицето му бе мъртвешки бледо от умора. След разговора с полковника, той остана, потънал в размисъл и все още не беше лягал. За последните единадесет часа Пейгън бе обходил три от чаените полета в

низината, внимателно бе проверил двата нови опитни сорта, бе поправил една от пещите за сушене, дори се бе нагърбил с разрешаването на дребен спор между тамилските берачки.

Но през цялото време бе мислил само за едно.

За жената, която беше като тропическата зора. За, жената, която спеше през три стаи от неговата.

През целия ден пръстите му искаха да се вмъкнат през затворената врата от тиково дърво и да я грабнат. И да навлезе дълбоко в нея, преди тя още да съзнава какво се е случило.

Той, разбира се, не го бе направил. И за да забрави, се постара да изчерпи докрай силите си, да направи всичко, останало несвършено до момента в имението, без значение дали работата е досадна или незначителна.

Сега обаче полята вече спяха под зоркото хладно око на сребрилата луна, а Пейгън бе свършил всичките си задачи за деня.

Вече нямаше с какво да отвлече мислите си от нея.

„Опомни се, човече! С жена като тази можеш да затънеш дълбоко и никога да не изплуваш, тя ще те оплете в мрежите си още преди да се усетиш.

А може би вече го е направила!“

Плантаторът промърмори някаква ругатня и се загледа замислен в евкалиптовите дървета до сушилнята. Те се огъваха и стеноха под напора на нощния вятър.

„И все пак, един поглед не би навредил на никого“, каза си най-накрая Пейгън. Толкова бе просто. Освен това изкушението да я погледа заспала не бе толкова силно, че да го възбуди.

Като се прибавеше и нечовешката умора, мъжът се усъмни, че е способен на нещо повече от невинен поглед.

Увлечен да се залъгва и самоубеждава, Пейгън внезапно осъзна, че е спрял пред вратата на Барет. Той сам бе проектирал верандата така, че през горещите месени в стаите на южното крило вятърът свободно да прониква и да ги проветрява.

Тогава не се бе досетил, че такова разположение би могло да има и други, не така явни предимства.

Дългите му пръсти се прокраднаха по рамката на вратата и освободиха спуснатото резе. Стаята се разкри пред очите му като в сън. Точно в средата ѝ лежеше една крехка фигура, чиято златиста коса се бе разпиляла върху белите ленени чаршафи.

Дъхът му внезапно спря. Пръстите му се впиха и дървената рамка

на вратата.

„Красива е...

Господи, нима е справедливо едно толкова красиво същество да властва над друго...“

Бавно и безшумно, мъжът премина през слабата светлина на фенера и сянката му падна като черен облак върху бялата постеля.

Барет нервно потрепери, сякаш усети присъствието му, и пръстите ѝ се вкопчиха в бродираната калъфка на възглавницата. Тя промърмори нещо несвързано. Фината ѝ ръка сграбчи кичур медноруси коси, за да закрие с тях лицето си, и може би да го предпази от светлината.

С издължено от напрежение лице, Пейгън се наведе и много нежно върна кичура на мястото му. Златистата ѝ коса сякаш погълна пръстите му в копринената си мекота, а след миг само и него самия, потапяйки го в сладостните спомени.

Този бляскав ореол се бе разпилял над лицето му, когато я любеше при водопада. Косите ѝ бяха като слънце, което го изгаряше с неотразимата си страст и великолепие...

Да, тогава наистина бе красиво. Едно необуздало, заслепяващо тържество, каквото той не бе познавал до този момент и за каквото не бе мечтал.

И в същото време беше грешка, непростима слабост, която той се закле пред себе си никога вече да не повтори.

Навън, зад черната завеса на нощта, се чу далечният рев на леопард, сякаш за да припомни за опасността, която винаги ги дебне. Лицето на плантатора стана сурово.

Господи, как искаше сега да я докосне, да извае тялото ѝ по своето, да чувства как кадифените ѝ бедра обгръщат мъжествеността му до... до мига, в който отново настъпи блаженството.

Да, но тя принадлежеше на един свят, който Пейгън бе отхвърлил отдавна, а и той самият никога не би могъл да я накара да приеме живота тук – в Уиндхевън. Пейгън изруга, отдръпна ръката си от меднорусото гнездо и я напъха дълбоко в джоба си. Кожата му, сякаш бе изтръпнала от докосването до нея.

„Зарежи я, глупако! Имаш толкова други проблеми, а мислиш само за тази прелъстителка, изпратена ти от чакала Джеймс Ръксли.“

Пейгън стисна до болка зъби, внимателно повдигна ръката на Барет и я пъкна под одеялото. После дълго стоя до леглото ѝ, вгълбен в мислите си за хиляди прекрасни неща, които биха могли и би трябвало да се случат между тях двамата, но за човек като него щяха да си останат

завинаги недостъпни. Всяка следваща мисъл бе по-горчива от предишната.

В тези часове на нощта той трябваше отдавна вече да спи или поне да се отпусне и да отмори. Тялото му пулсираше от умора, натоварването през тези дни беше направо нечовешко, но дори да легнеш, знаеше със сигурност, че няма да може да заспи.

Не и когато мекото сатенено тяло на Барет бе на няколко метра от него.

Пейгън рязко се обърна и побърза да се отдели от жената, така силно желана от него. Той излезе на верандата, запали една от силните си малайзийски пури и дълбоко пое дима. В един миг очите му станаха сурови. Той отново се запита, как ли се е чувствал Ръксли, когато е открит, че дори тя не е възбудила способностите му на мъж.

А може би, след като се пребореше с чакала...

Пейгън нервно тръсна глава. Всичко това бяха само празни фантазии. Грозяха ги толкова други опасности.

Да, той трябваше да я отпрати отгук. Всяка минута, всяка секунда, прекарани в нейно присъствие, разбиваха на пух и прах самоконтрола, който той се опитваше да си наложи. Беше само въпрос на време пожарът да избухне отново. Беше се случило вече няколко пъти. Последният път – при водопада.

Следващият път едва ли щяха да имат късмета да избягат от човека или звяра, който излезеше насреща им.

Да, той трябваше да я остави да си тръгне, трябваше да я *накара* да си тръгне. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Няколко часа по-късно, когато луната се бе изкачила високо на небето и обливаше със сребрилата си светлина чаените полета, Пейгън все още стоеше пред вратата на жената, облегнат на парапета от тиково дърво, загледан в мрачния, неспокоен свят на нощта.

Нямаше друг избор. Оставаше само да реши къде да я изпрати – дали при Маккинън, стария му приятел от Калкута, дали при възрастната вдовица в Брюксел, на която наскоро бе направил услуга, или пък в луксозния, но дискретен дом за удоволствия в Макао.

Където и да е, помисли си мрачно Пейгън, *само по-скоро!* Острата, пронизваща болка в стомаха му бе засилена и от предчувствието, че нещо се надига около Уиндхевън и може да избухне всеки миг. Ръксли имаше шпиони навсякъде. Най-прясното доказателство беше следата от ботуш на англичанин, която бе забелязал до пътеката преди три дни. Ръксли сигурно вече знае, че последният му агент – русокосата

красавица – се бе провалил и пред него оставаше само един изход. Да я унищожи.

* * *

Барет се събуди от лекото поскърцване на метал и шумолене на коприна. Смътните откъслечни образи от съня бавно се отдръпваха. Някои от тях бяха истински, други – измислени. Тя тихо изстена и подскочи в леглото. Тялото ѝ бе сковано. Беше трескава.

– Толкова съжалявам, че *memsab* се събуди.

Да, това беше Мита, а не зловещият странник от сънищата ѝ. Мъгливата вихрушка от спомени бавно утихваше. Пулсът ѝ стана по-спокоен и равномерен. Зад Мита две слугини с мъка пренесоха през прага някакъв огромен куфар и го оставиха до стената.

– Тигъра е приготвил такива красиви неща за щастливата *memsab*.

Индийката отпрати с отсечен жест жените и отвори капака. Пред очите на Барет се разкри изобилие от платове, материи и цветове.

– Куфарите току-що пристигнаха от Коломбо. *Sahib* трябва да е пратил носачи веднага, щом ви е открил.

Мита започна да изважда от куфара ефирно нежни коприни, искрящи от цветове, и дамаски с вплетени в тях златни нишки. Всяка следваща дреха бе по-красива. Всичките рокли бяха дълги, с богато надиплени поли и изящно подчертана талия.

С истинско благоговение индийката извади от куфара рокля от аленочервен брокат, бродиран с кадифени рози.

– О! Всички са съвсем по мярка, – *memsab*. Тигъра има набито око, нали?

Барет беше сигурна, че е така, дори без да премери дрехите по тялото си. Както всичко, което Пейгън ѝ бе дал да облече досега.

Мита ахна, не успя да съдържи изумлението си, когато извади следващата рокля. От ръцете ѝ като водопад се разпиля синьо-зелена батиста.

Същият цвят като очите на Барет.

Англичанката бавно прокара пръстите си по моариранията коприна. Беше плътна и едновременно някак въздушна. В този миг главата ѝ забуча от познатото до болка напрежение, пред очите ѝ отново падна пелената на смътните спомени. Стори ѝ се, че е пипала такава коприна и преди.

Да, някога тя бе имала точно същите копринени рокли, във всички цветове и модели. В мисълта ѝ внезапно изплува образа на малко, слабо

момиченце, което разсеяно поглежда отражението си в голямо овално огледало и премежда една след друга роклите.

Образът обаче бързо се изгуби и Барет разбра, че това е било много, много отдавна. На негово място бавно заплуваха размазани силуети, а заедно с тях и предчувствие за опасност.

Пръстите ѝ се отдръпнаха от коприната като опарени.

– *Memsab* трепери. Студено ли ви е? Ще наредя да затворят прозорците.

– Нищо ми няма, Мита. Просто... Мислех си за нещо.

Барет решително вирна брадичка и се изправи.

– Добре тогава. Полковникът ви чака в гостната. *Memsab* трябва да побърза.

Англичанката едва се съдържа да не зададе първия въпрос, който тежеше на устните ѝ. Не, след малко сама щеше да разбере дали Пейгън също е долу. Внезапно спря и подуши въздуха.

– Каква е тази миризма, Мита? Остра и сякаш с привкус на дърво.

Мита сведе очи и започна да усуква около пръста си подгъва на една от роклите.

– Това е миризмата на Тигър-*sahib*. Той пак пуши онези малайзийски пури. От това разбрах, че той... той е бил в стаята ви.

Двете жени си размениха погледи, пълни със скрито съперничество, но и със съзнанието за споделена тайна и недоумение.

– Мисля, че това сигурно също ще ви трябва – Мита повдигна от леглото парче бял плат.

Това бе корсетът, който Пейгън ѝ бе забранил да носи по пътя. Барет внимателно огледа дрехата. Сега ѝ се струваше твърде тясна и неудобна, дори чужда – сякаш принадлежеше на друг свят и на друго време.

Мита почтително го оглади с длан и ѝ го подаде.

– Вашият е, *memsab*. *Memsahib* сигурно иска да си го сложи.

Барет все още се колебаеше. Трябваше да се пребори със странното нежелание да облече, дори да докосне тази дреха. Мита се бе погрижила корсетът да е изпран и изгладен. Единственото, което Барет трябваше да направи, бе да го облече. Англичанката обаче знаеше, че ако го приеме, ще приеме и света, към който той принадлежи – света на Англия с нейните старомодни и тесногръди правила за благоприличие и скромност. Отново щяха да ѝ бъдат забранени лекотата и свободата, които бе открила тук.

– *Memsab*... – подкани я, обзета от любопитство, индийката.

Барет не отговори. Тя не откъсваше очи от белия копринен корсет. На какво се дължеше неприятното ѝ чувство? Дали пък той не бе част от спомените, скрити дълбоко в паметта ѝ?

– Ще закъснеете, *memsab*.

– Да, да. Разбира се – Барет пое дълбоко дъх и посегна да вземе корсета.

При първия допир с дрехата, сякаш искра прониза пръстите ѝ. Побиха я ледени тръпки. „*Какво става с мен?*“

Англичанката измърмори нещо и взе коравия, обшит с железни банели корсет. Нещо я одраска. Един от обръчите се бе изкривил.

– Беше счупен и го поправих. Надявам се, че на *memsab* ѝ е удобен така.

– Да. Да, всичко е наред, Мита. Благодаря ти.

Внезапно изпита желание да заплаче. „*Защо, по дяволите, след всичко, което се случи през тези ужасни дни, един корсет ме разстройва толкова?!*“ Може би защото той олицетворяваше всичко, което Пейгън ненавиждаше, всичко, което се бе превърнало в стена между тях...

Барет свали нощницата си и сложи корсета. Обръчите му сякаш се забиха в меката ѝ плът и ѝ причиниха болка. Колко е странно всичко това, помисли си Барет, опипвайки металните банели. „Колко е странно, че точно *това* наричаме цивилизация...“

* * *

Полковник Хедли я очакваше в гостната в западното крило на Уиндхевън. Барет се зарадва, че Мита я придружаваше. Сама тя едва ли би успяла да открие залата.

– А, мис... ъ-ъ-ъ... Браун. Изглеждате много по добре, приятно ми е да го забележа. – Едрите му длани топло поеха ръката ѝ и я стиснаха. – Защо да си кривя душата, вие сте много красива. Надявам се, че ще извините стария полковник за момчешката му възторженост.

– Вие... Вие сте толкова мил – отвърна тихо Барет, трогната от неподправената му шотландска дружелюбност.

– Глупости, мила. А сега... седнете. Седнете, ако обичате. На вашата възраст, вярно, не е проблем; да стоите права, но на моята... Ставите ми вече се обаждат и краката не ме слушат както някога. Е, все пак, моите са видели малко повече, отколкото на някои други.

Чак сега Барет забеляза, че левият крак на полковника е обездвижен. Хедли леко се намръщи, отпусна дългото си слабо тяло в креслото до прозореца и внимателно изпъна крака си.

Барет бе любопитна да научи нещо повече за преживелиците му, но не го попита, защото знаеше, че той сам ще ѝ разкаже, ако сметне за необходимо. Вместо това, тя внимателно заразглежда потъналата в цветя стая.

Покрай облицованите с тиково дърво стени бяха наредени порцеланови вази с бяло-синя украса. В тях бяха потопени всякакви цветя. Жасмин и кървавочервени орхидеи се редуваха с пишци рози, и всички заедно изпълваха стаята с упойващ аромат.

– Колко са красиви!

– Порцеланът е на Тигъра, а за цветята съм се грижил лично аз – казва полковникът, без да скрива задоволството си. – Един от малкото пороци, които може да си позволи старец като мен.

– Прекрасни са. Мисля, че никога не съм виждала такова богатство от багри. Вие трябва да сте вълшебник.

Хедли се усмихна стеснително, поласкан от похвалите.

– Не вълшебства са необходими, мила. Необходима е работа. Тук почвата е богата като в Девън. Единственият ми проблем е да държа надалеч проклетите насекоми. О, моля за извинение – поправи се бързо той. – Отвикнал съм от... ъ-ъ-ъ... женска компания, нали разбирате.

Барет беше приятно изненадана от последните думи на полковника, въпреки че не се запита защо.

– Ще пийнете нещо, нали? Шери?

Тя кимна и пое чашата, която полковникът ѝ подаде.

От този момент нататък вечерта продължи в разговор за различни неща и впечатления. След около час Хедли я въведе в осветената от множество свещи трапезария. Чашите от гравирани кристал и порцеланът, тънък като яйчена черупка, блестяха и отразяваха пламъците. Приборите бяха от ковано сребро. Барет забеля за, че на централното място е сервирано за трети човек.

– Тигъра отиде да огледа насажденията в долния край на имението. Не мисля, че ще успее да се върне до сутринта. Мита винаги сервира и за него. За всеки случай. Така че ще бъдем само двамата. – Възрастният мъж я гледаше изпитателно. – Надявам се, че нямате нищо против.

– Не. Не... разбира се, че нямам – отговори бързо Барет.

В мига, в който седнаха, срамежливо усмихнати цейлонки, закичени с орхидеи в косите и облечени с дълги до земята саронги, започнаха да внасят храната.

– Трябва да опитате от тези, мила. Наричаме ги *sambol* или оризови кюфтета. Не бива обаче да бързате – поръсени са с червен пипер, лимон

и настърган кокосов орех. После си вземете от тези *papadams* – пържени вафлички, нали се сещате? Да не пропуснете кърито с кокосово мляко. – Полковникът подаваше блюдата на Барет със същата скорост, с която говореше. – А, ето и една превъзходна лютеница. Да, а това са манго и плодове. Непременно си вземете *thalaguli*. – Забеляза как Барет повдига учудено вежди, той ѝ поднесе чиния със сусамени топчета. – Още един от специалитетите на Мита, нали виждате.

Барет покорно си взимаше по малко от всичко и чинията ѝ скоро се препълни. При вида на тази толкова разнообразна, обилно подправена храна, стомахът и възторжено се разбунтува.

Хедли се усмихна.

– Ужасно е от моя страна да ви карам да чакате заради празните ми дърдорения. Хайде... сега опитвайте! Завиждам ви, че за първи път ще вкусите тази божествена храна. Мита наистина е превъзходна готвачка!

Барет скоро се увери, че шотландецът е съвсем прав. Пикантните и екзотични ястия бяха подправени с кокосов орех, кориандър, къри и синамон, както и много други аромати, имената на които тя не знаеше.

Англичанката опитваше всяко ястие много внимателно. Искаше ѝ се да съсредоточи вниманието си върху изобилието и разкоша, които я заобикаляха. И въпреки това, всеки път, когато вдигнеше погледа си от чинията, тя забелязваше празното място и губеше апетит.

Разговорът им продължи близо час, запълнен най-вече от монолозите на развеселения полковник. В един момент Барет се облегна на стола си и се опита весело да се усмихне:

– Никога досега не съм яла толкова вкусна храна.

Лицето ѝ помръкна. Как можеше да е сигурна в думите си, щом животът ѝ преди да се озове на острова оставаше загадка и за самата нея.

Барет леко се намръщи и внимателно остави приборите си, загледа на в танца на отразените светлини на свещите.

– Предполагам... Предполагам, че си задавате въпроса какво правя аз тук, но сте достатъчно любезен да не го произнесете.

Полковникът се опита да възрази, но Барет тръсна уверено глава и стисна ръце в скута си.

– Бих... бих искала да мога да ви отговоря. Но *не мога*, разбирате ли? Може би е било нещастен случай... А може и да не е било така. – Барет вдигна поглед към стареца и притеснено се усмихна. – Сега не си спомням нищо. Само отделни, разпокъсани образи... винаги разпокъсани... Не мисля, че Тигъра, както вие го наричате, е склонен да ми вярва.

Хедли се пресегна и я потупа по рамото с искрено съчувствие.

– Да, да... Тигъра ми каза. Дяволски мръсна история, извинете гръбия ми език. А що се отнася до Дев, сигурен съм, че той *наистина* ви вярва – той се намръщи. – Рубинът... нали разбирате. Сякаш влудява мъжете. Жените също. Обсебва ги. Който го намери... – Гласът на шотландеца заглъхна и той разсеяно се загледа в танца на светлините.

В този миг една кремавобяла нощна пеперуда прелетя над главите им. Крилете ѝ хвърлиха зловеща сянка върху стената. Насекомото закръжи около пламъка на една от свещите. Кръговете ставаха все по-тесни и по-тесни, докато огънят я близна, сякаш я всмукна и я изгори. Чу се само слаб пукот, а пламъчето за секунди се разгоря по-силно.

Барет потрепери. Корсетът ѝ изведнъж стана болезнено стегнат. Пред очите си виждаше крехките крилца на пеперудата, които само за миг се стопиха в огъня.

„*Нима и моята съдба ще бъде толкова мимолетна и жестока?*“, запита се тя.

Внезапно в коридора се чу приглушен тропот на ботуши и тихият глас на Мита, която попита кой е. Отговорът бе на тамилски.

Стомахът ѝ се сви на топка, гърдите ѝ трескаво се повдигаха в дълбоко изрязаното деколте на синьо-зелената рокля, която Барет бе облякла по настояване на Мита. Стъпките се приближиха. Горещина обля лицето ѝ.

Мъжът забави хода си и спря пред затворената врата.

Барет имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи, пулсът ѝ чукаше в слепоочията. Тя се молеше Пейгън да продължи, молеше се да не ѝ се налага да застава лице срещу лице с него. Усещаше, че все още е странни беззащитна, че не може да се справи с хаоса от чувства в душата си.

В същия миг дочуха гласа на Нихал.

Пейгън бързо подмина вратата и стъпките му заглъгнаха надолу по коридора. Остра болка на съжаление прониза Барет.

Чак тогава тя си пое дъх и осъзна, че през цялото време е съдържала дишането си.

– Разбирам, мила. – Въпреки че бяха потъмнели от напрежение, очите на полковника в никакъв случай не бяха враждебни. – Доста често съм ставал свидетел на подобно вълнение и прекрасно познавам признаците му, нали разбирате? Да, да... Жените си падаха по Деверил още на времето, когато беше петнадесетгодишен хлапак. Още тогава в него имаше нещо диво, някаква циганска необузданост, която ги привличаше както пламъкът привлича красивите нощни пеперуди.

Барет потрепери. В съзнанието ѝ болезнено се върна образа на

изпепелената пеперуда. Тя се опита да каже нещо, но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук. Ръцете ѝ не можеха да си намерят място.

– Няма защо да отричате. Всъщност, не е нужно да казвате каквото и да било. Аз прекрасно разбирам всичко.

Няма защо да отричаш...

Барет се вцепени. В главата и отново закънтя познатото барабанене.

Няма защо да отричаш... защо да отричаш...

Думите монотонно се повтаряха – като заклинание.

Треперещите ѝ ръце притиснаха слепоочията ѝ. От ъгъла на стаята изплува сянка, която се усмихваше, а чертите на лицето оставаха неясни. Тя го чуваше, чувстваше го, но когато се обърна, сянката изчезна.

Барет осъзна, че спомените ѝ се връщаха. Сякаш никога не бяха я напусkali. Единственото, което трябваше да направи сега, бе да ги *сграбчи*. „Да пожелае да ги сграбчи“ – така ѝ бе казал Пейгън на поляната.

Тя стисна очи и разбра, че сега вече наистина щеше да си върне миналото, което досега ѝ бе убягвало.

Няма защо да отричаш... защо да отричаш...

Стори ѝ се, че към нея със ситни, бързи стъпки се доближава малък, сивкав плъх. Белите му зъби се оголваха заплашително и се нахвърляха върху всяка част от тялото ѝ. Това бе Страхът.

„Искам да си спомня“, повтаряше си с ожесточение Барет. „Трябва да си спомня.“

– Барет, мила... – гласът на полковника бе приглушен, толкова глух, като че ли идваше от много далече.

Тя го почувства. Страхът го скриваше зад себе си, но то я чакаше.

„Взemi го, Брет! Поискай го и ще бъде твое!“

– Няма защо да отричаш... – Барет повтори думите си на глас, в началото по-тихо, после по-силно и заедно с това силата им нарастваше.

Стори ѝ се, че вече е успяла донякъде да събере разпилените парчета... Заедно с това растеше и Страхът. Имаше чувството, че в един миг плъхът ще я разкъса и тя ще се превърне в хиляди болезнени, гърчещи се парченца.

Барет се държеше, напрегнала волята си да му устои, докато в един миг тракащите челюсти потънаха в мрака, от който бяха дошли и осъзна, че миналото ѝ вече стоеше пред нея. Трябваше само да отвори очи, за да го посрещне.

– Добре ли сте, мила? Може би малко бренди...

Гласът на полковника вече бе по-близо, но все още ѝ се струваше

чужд. Сякаш ѝ говореха на език, който тя не разбираше.

Барет не му обърна внимание. В момента бе погълната изцяло от безличните сенки, надничащи от мрака.

„Да, искам го! За Бога, трябва да го приема. Заради самата мен. Заради Пейгън!“

Най-после тя отвори очи и видя пред себе си разтревоженото лице на Адриан Хедли. Синьо-зеленият ѝ поглед премина през него и се вторачи в мрака зад гърба му. Тъмнината там ставаше все по-гъста, разстилаше се към тях със стъпки, отмервани с ударите на сърцето ѝ.

Спомените се връщаха при Барет. Те блестяха в мрака като отблясъци от разпилени стъкла. Някои бяха сладки, други горчиви, трети – непоносимо мъчителни, докато...

Докато в един миг всичко дойде на мястото си. Всяко парченце от миналото зае позицията си в кристала, наречен Памет.

Светлината беше толкова ярка, че я заслепи и в гърдите ѝ се надигна ридание.

– Мило мое момиче! Мис Браун! – силните, мускулести пръсти на шотландеца стиснаха ръката ѝ с учудваща енергичност. – Трябва да ми кажете какво ви безпокои.

Барет дори не помисли да излъже.

– Може да ме наричате Брет, полковник Хедли – каза тя. Гласът ѝ бе неестествено рязък и висок. – Просто Брет. Всички мои приятели ме наричат така. А що се отнася до... Никога не съм обичала името Браун – очите ѝ бяха огромни. – Ако държите на формалностите, наричайте ме Уинслоу. Нали разбирате... Аз си *спомних*. Господи, вече знам *всичко*!

Полковникът я изгледа с нескривано любопитство. Рунтавите му вежди се повдигнаха въпросително. Преди да успее да отговори обаче, от вратата дойде друг глас – мрачен и властен. В цялото това напрежение нито Барет, нито Хедли бяха забелязали, че вратата се е отворила.

– Да, мила. За Бога, помогнете ни да разберем за *какво* всъщност става дума!

Той бе във вечерно облекло. Под черния камгарен плат на фрака му се виждаше риза от искрящо бял лен. Косата му бе все още влажна от банята и блестеше. Барет смътно осъзна, че това е най-поразително красивият мъж, когото някога е виждала. Въпреки превръзката върху окото...

И най-разяреният.

Пейгън стисна зъби, видял как Хедли гали нежните ѝ ръце. Той прекоси стаята, спря до огромния бюфет от черно лакирано дърво и си

наля чаша уиски. Устата му се изкриви в подигравателна усмивка. Без да бърза, плантаторът отиде до мястото си и спокойно се отпусна в стола.

– Да, кажете ни, ако обичате, мис... Уинслоу ли казахте? Изгарям от нетърпение да чуя. Ако и тази ви история е толкова увлекателна, колкото другите, длъжен съм да те предупредя, Адриан, че те очаква нещо наистина интересно.

По бузите на Барет избиха две яркочервени петна. Те единствени оцветяваха бялото ѝ като платно лице.

Напоследък гордостта се бе превърнала в спасение за нея. В началото това бе само инстинкт, но сега вече бе много, много повече.

Сега гордостта ѝ се опираше върху увереност. Поредицата от бистри образи я върна десетина години назад, когато бе ударила нахалния Джеми Уерентън за това, че бе нарекъл дядо ѝ „плиткоумен стар безделник, който има повече косми на главата си, отколкото мозък“.

Барет си пое дълбоко дъх. Сега тя тържествуваше, че си е възвърнала топлите спомени от детството. Нищо, че в това детство освен радост, имаше и много горчивина...

Дългите години самота в колежа. Тя никога не успя да се пригоди към лекомислието и празнодумството на връстничките си от Брайтън.

После си спомни за дядо си, който бе дошъл да си я прибере от крепостта на благоприличието и реда, каквато бе за нея училището в Кент. Бяха я изпратили там след смъртта на родителите ѝ.

Да. Барет си спомняше всичко това. И въпреки че спомените ѝ причиняваха болка, тя ги извикваше един по един, все по-близо до себе си, вглеждаше се отдалеч във всеки и го поставяше на мястото му дълбоко в сърцето си. В мига, в който късчето се оказваше там, тя потреперваше от болка, но радостта и мъката се сливаха в едно – в самочувствието, че вече *знаеше* всичко за себе си.

Барет бе *горда*. Всички от рода Уинслоу бяха горди.

Донякъде гордостта ѝ я бе забъркала в тази каша. Но не само нея. И дядо ѝ.

Предчувствието за грозящата ги опасност отново се върна и я накара да потрепери.

Все пак, Барет знаеше, че докато тя е тук, дядо ѝ е в безопасност. Сигурна беше, че е така. Сега, когато вече бе подредила отново всичко, когато пренави обърканото кълбо на спомените си, тя разбра защо миналото ѝ бе най-добре пазената ѝ тайна.

Англичанката здраво стисна ръце в скута си. Ако в момента пред

нея стоеше само полковникът и продължаваше да я гледа с напрегната загриженост, тя би проговорила. Но не и пред мъжа с каменното лице.

На него тя не дължеше никакви обяснения.

– Чакаме ви, мис Браун... ъ-ъ-ъ... Уинслоу – гласът на Пейгън бе подчертано подигравателен.

Барет вдигна брадичка.

– Ще бъдете ли така любезен да ми налеете чаша шери, полковник.

– Разбира се, мила – Хедли се надигна объркан. Само за секунди той подаде в ледените ѝ ръце пълна чаша с кехлибарената сгряваща течност.

– Господи, та вие сте замръзнала. Да, точно шери ви трябва. Пийнете, ще ви стопли.

Барет го послуша. Алкохолът премина през тялото и като хладен пламък – едновременно я пареше и успокояваше.

Прочисти гърлото си, без да отделя поглед от чашата. Когато най-накрая заговори, гласът ѝ прозвуча малко глух, но овладян.

– Имаше дни в онази воняща стая, когато предпочитих да ме убият, разбирате ли? Знам, че самоубийството е смъртен грях, но бях готова да сторя дори това защото грехът да живея ми се струваше *по-страшен*. Непрестанен мрак. Непрестанен тътен и плискане на морски вълни. Очи, които непрекъснато надничат през шпионката – гласът на жената стана суров. – Веднъж се опитах да го ударя. Извадих един от обръчите на корсета си и се скрих зад вратата. Тогава чух, че стъпките спират пред вратата и малкото прозорче се отваря, за да ми подаде храната – ако кисналата супа и мухлясалият хляб можеха изобщо да се нарекат храна. Той отново погледна отвора и аз наврях стоманения обръч.

Барет се вгледа в нощта.

– Той изкрещя. Нарече ме с ужасни имена и предполагам, че ги заслужавах. После ме биха. Беше... много неприятно – гласът ѝ бе равен, монотонен – Разбира се, те не бяха глупаци. Никога не ме удряха на голо и гледаха да не оставят белези. Синините се разнасяха за седмица. За тях беше много важно как ще изглеждат, нали се досещате. Накрая обаче решиха, че ще е по-изгодно да ме... *бележат*. Така подозренията му сяха да намалаят.

Барет смътно дочу груба псувня от другия край на стаята, но не отдели погледа си от мрака, потънала дълбоко в спомените си.

– Нямах как да им се противопоставя. Нямах никаква надежда за бягство – бяхме в открито море. Всеки ден, всяка секунда дори, бяха истински ад. По едно време престанах да се храня – тогава разбрах, че

слагат в супата някакво упойващо вещество. – Очите й безцелно сезираха в нощното небе. – После ми обясниха с най-малки подробности какво ще се случи, ако още веднъж проявя непокорство.

Лицето й се бе превърнало в мъртвешка маска. На фона й се открояваха единствено синьо-зелените бездънни езера на очите й.

Барет прокара замислено пръст по ръба на кристалната чаша.

– Все още бях решена да не им се давам. Даже на следващия ден се опитах да избягам. Престорих се на болна и се промъкнах през отворената врата. – Пръстите й за миг замръзнаха. – После... е, нека просто кажем, че удържаха на думата си. След това... Повече не се опитах да бягам.

Лицето на Пейгън бе сковано и беше страшно за гледане. Пръстите му се вкопчиха в стола. Искаше му се да изкрещи, да я накара да млъкне, да избяга от стаята.

Искаше му се да я притисне към себе си, да я утеши, да изгони от паметта й всеки зловещ спомен. Завинаги...

Но не го направи. Пейгън бе достатъчно мъдър, за да знае, че в момента тя *трябваше* да говори – за нейното успокоение.

А *той* – той трябваше да я слуша.

– Героизмът е много изтъркана характеристика – прекъсна я рязко той. – Особено когато има подобни наказания.

Гласът му като че ли изпълзя от сенките на мрака. Той й подежда като удар. Тя видимо се стресна. Червените петна отново избиха по страните й. Тя се изсмя ниско и гърлено.

– Едно поне е сигурно. Аз не съм героиня. Защото им се подчиних. Съгласих се, нали разбирате? Съгласих се да направя всичко, което ми заповядат.

Барет се обърна. Огромните й, блестящи от неизплаканите сълзи очи, се възряха в Пейгън.

– Всичко беше замислено точно така, както ти предполагаше. Естествено! Аз бях доведена на твоя плаж, *заради теб*, Пейгън. За да те прелъстя. За да те вкарам в капан. За да открия скапания ти рубин и скривалището му. – Гласът й внезапно стана креслив нервен и накъсан. – И Господ да ми помагаше, ако не си бях ударила главата, докато се опитвах да избягам ако не бях из... изгубила паметта си. Тогава щях да направя в... всичко, което искаха!

Пейгън усети истерията в гласа й и цялото му същество искаше да я спре. Отново не го направи. Трябваше да научи всичко. Спомените й щяха да се превърнат в гнойни язви, ако не се освободеше от тях още

сега.

– Е, и? – подкани я той.

Тонът му бе хладен и леко подигравателен. Това щеше да я разяри и така да ѝ помогне да се овладее Той го знаеше. Знаеше също, че само гневът щеше да ѝ помогне да продължи да говори.

– Не ни разочаровайте! Смятате да спрете толкова трогателната си история, мис Уинслоу. Точно сега когато започна да става интересна!

Барет потрепери, сякаш я бе ударил. Червените петна се разпростряха по раменете и гърдите ѝ. Тя толкова здраво стисна чашата, че побелелите ѝ пръсти почти се сляха с кристалното стъкло.

– Сега обаче, ми се иска да си бях *спомнила*, милорд. Такъв като теб заслужава добре да му бъде смачкан фасонът и да бъде принуден да сърба попарата, която сам е надробил. – Очите ѝ блестяха като леденостудени сапфири. – Мисля, че тази задача дори би ми била приятна. Защо трябва аз да имам съвест, щом като ти изобщо нямаш такава!

Барет повдигна чашата си в подигравателна наздравица, доближи я до устните си и я изпи до дъно.

Лицето на Пейгън оставаше непроницаемо. Той невъзмутимо махна някакво мъхче от ръкава на фрака си.

– Приятно ми е да го чуя, мила. А сега, ако обичате, да оставим настрана тези досадни празнословия за съвест и морал. Продължавайте, историята ви е много увлекателна и трябва да я довършите.

Барет го стрелна с поглед?

– А нима мислите, че не съм свършила? Мисля, че се изразих пределно ясно. Така ли е, полковник Хедли? – очите ѝ не се отделяха от лицето му.

– Да, защо... Много ясно. Но...

Полковникът рязко млъкна, защото Пейгън внезапно стана, сграбчи Барет за раменете и я вдигна от стола ѝ.

– Не, не я *довърши*! Все още не си казала кой те е изпратил тук! – после се овладя. – Искам да чуя и останалата част от историята, мис Уинслоу.

Барет конвулсивно свиваше и разтваряше дланите си.

– Толкова ли си сигурен?!

– Да, сигурен съм. Кажете ми, *Angrezi*!

– Много добре. Разбира се, че Ръксли ме изпрати. Същият, когото от толкова време подозираш. И все пак, има една малка подробност, която вие сте пропуснал в проникателните си умозаклучения, милорд. Аз не се казвам Браун, а също така не съм и *мис*. Не съм вече и Уинслоу.

Имам друго име. Омразно за мен име. И то е Ръксли – *мисис Ръксли*, за да бъдем съвсем точни. Да, Пейгън, аз съм жена на най-големия ти враг!

41.

Хедли скочи на крака толкова поривисто, че столът му за малко не се разпадна.

– Боже Господи, не може да е истина! Не искам да повярвам!

Пейгън не помръдна. Ръцете му още по-здрово стиснаха раменете на Барет. Белегът до веждата му изглеждаше сребристо студен под светлината на свещите.

– Въобще не се учудвам. Продължавай, *Angrezi*. Сега наистина възбуди интереса ми.

Този път Барет не се подложи на унижението да му се съпротивлява. Тя стоеше неподвижна в ръцете му, лицето ѝ се бе превърнало в каменна маска.

– Изглежда от доста дълго време е искал да му стана жена. Дори преди търга на рубина. Той познаваше дядо ми и... Но това е друга история и тя едва ли ще ви заинтересува. – Барет се опита да успокои бесните удари на сърцето си и продължи. – Когато... когато чу, че раджата ще продава рубина, той се разбесня. Ръксли знаеше, че рубинът идва от земите на Уиндхевън и искаше да види лицето ти, когато ти го открадне. – Барет се намръщи. В следващия миг очите ѝ широко се отвориха. – Но това не би променило нищо, нали? Защото ти беше раджата. *Ти* беше дошъл в Лондон, нали?

Спомените ѝ се избистряха със светкавична бързина. Един образ следваше друга. Барет леко притвори очи, опитвайки се да се съсредоточи. В един момент лудо и се прииска да се изсмее, да отметне главата си назад и да избухне в смях... После дойдоха сълзите.

– Аз... Аз чувствах, че е така, но...

Тя успя да сподави вълнението си и запази самообладание.

– Сигурно и той то е знаел. Сигурно това е било в основата на плановете му, на ходовете, които е замислил. Когато по-късно Ръксли дойде при мен – в онази воняща каюта – лицето му сякаш светеше от вътрешен огън. Корабът бе спрял на Кучешкия остров. Този ден разбрах, че нещо му има. Преди само бях подозирала... – Барет нервно си пое дъх. – Няколко пъти, разбира се, се бях питала...

– Беше се питала *какво*!

Барет сви рамене.

– Бях се питала кой си ти всъщност. Ръксли се беше досетил, че ще дойдеш на търга, но дори и *той* не подозираше, че си способен да паднеш толкова ниско и да се маскираш като индиец пред половината лондонски елит.

– Повече от половината, бих казал – поправи и хладно Пейгън.

Очите на Барет потъмняха.

– Предполагам, че много малко са нещата, които не би се осмелил да направиш, за да постигнеш целта си. Права ли съм?

Пръстите му се впиха дълбоко в меката, млечнобяла кожа на раменете ѝ. Барет се сви от болка. Утре на това място щяха да избият сини петна. Колко ли синини бе имала но тялото си до този момент?...

Тези белези обаче бяха желани от нея. Тя ги посрещна с някаква своенравна увереност, че по този начин би възтържествувала над него. Още повече, искаше когато си тръгне, да има по тялото си негови следи.

Да, Барет трябваше да се махне от Уиндхевън. Колкото е възможно по-скоро. Тук опасността бе много по-голяма, отколкото Пейгън предполагаше. Нейното присъствие тук само би влошило нещата.

Погледът ѝ се прехвърли върху полковника. *Той* със сигурност би ѝ помогнал.

Пейгън преглътна ругатнята си и я пусна. После бесен отиде до бюфета и отново взе бутилката.

Той си наля чашата до горе и я изпи на един дъх. Чак тогава се обърна. Лицето му бе жестоко.

– Абсолютно си права, *Angrezi*. Остава ми съвсем малко, за да я постигна. Но продължавай, моля те!

Хедли се опита да изрази неодобрението си.

– Не виждам защо е необходимо да я караш да продължава, Деврил. След всичко, което е преживяла по-добре да я оставим да...

Пейгън присви очи.

– Но мисис Ръксли изглежда има настроение за разговор. Кои сме ние, че да ѝ отнемеме това удоволствие? Разкажи ни още, Синамон – разкажи ни най-вече за прекрасната си сватба. Тя не беше обявена във вестниците – за това поне съм сигурен.

Барет се втренчи в лицето му, крепеше я само някаква мъчителна сила. Очите ѝ блестяха като стъклени.

– Не е ли? Нищо чудно. Ожениха ни по средата на Ла манша. Церемонията изпълни някакъв пиян като свиня морски капитан. Очите му дори не ни виждаха. Не го интересуваха и подробностите – дали

булката има настойник, пръстен, как се казва това... Дали се е свестила от опиата, с който я е натъпкал бъдещият ѝ съпруг...

– Напълно в стила на Ръксли. – Той стисна зъби и мускулите на челостта му се очертаха. Пейгън се облегна на ламперията до прозореца. – Нима трябва да разбирам, че меденият ви месец също е започнал по средата на Ла манша?

Тонът му бе хладен, умишлено предизвикателен. Пейгън бе успял да зададе въпроса си, въпреки че никак не желаше да чуе отговора.

Барет истерично се разсмя. После се обърна и закричи из стаята като разярена пантера.

– Меден месец ли? – повтори несвързано тя. – А, да – медният ни месец. Беше твърде необикновен за да мога да го забравя.

Русокосата жена спря за секунда до масата и пръстите ѝ здраво се вкопчиха в дървото.

В следващия миг се олюля. Полковникът се втурна да и помогне, но тя го спря с рязък, решителен жест.

– Добре съм. Но не мисля, че след малко *вие* ще бъдете добре – лицето ѝ бе бяло като вар. Нямахте ги дори яростните червени петна. Пръстите ѝ трескаво барабанияха по ръба на масата. – Всъщност, ако имате капризен стомах, бих ви препоръчала да излезете. Поне за следващите няколко минути от разказа ми.

– За Бога, кълна се, че ще убия този изверг! – Хедли вдигна ръка и замахна във въздуха, сякаш да потвърди достоверността на заплахата си. – Ще прережа гърлото му със собствения си нож. Ще видите, ще го направя! Чудовище! Проклето дяволско изчадие!

Барет само се засмя – тихо и безжизнено.

– За да го убиете, първо трябва да го *откриете*, полковник. А аз се страхувам, че това е почти невъзможно. Винаги е било. Дори и за възможностите на човек с такава безгранична безскрупулност като вашия Тигър.

Очите ѝ потърсиха тези на Пейгън. Прониза я хладният им блясък. Лицето му бе маска, едрото му неподвижно тяло сякаш се сливаше със стената.

– Може би няма да е толкова трудно, колкото предполагате, мила. Моят стомах обаче, съвсем не е капризен. Моля ви, продължавайте!

Ноктите ѝ задраскаха лакираната повърхност.

– Изгаряте от любопитство за подробностите, така ли? Добре тогава. – Барет изправи рамене и се втренчи в лицето му. – Аз не бях... не бях много покорна съпруга. В интерес на истината, той срещаше големи

трудности, докато ме довлече в леглото си, въпреки помощта на двама доста нелюбезни бандита, изпратени му от капитана. – През лицето й премина сянка. – Мисля, че затова ме подозираше. После нещата ставаха доста мъгливи.

Вратата зад гърба ѝ внимателно се затвори. Барет разбра, че полковникът беше напуснал салона.

Пейгън не каза нищо, изражението му оставаше непроменено.

– Всъщност, дори беше смешно. Той толкова се стараеше. Толкова пъти – очите ѝ зееха – бездни на лудостта сред безцветната пустош на лицето ѝ. – Той не можеше да изпълнява съпругеските си задължения, нали разбираш? Независимо какво правеше, какво ме караше да му правя... нищо не му помагаше. – Тя с мъка преглътна. – Неговият... неговият... бе отпуснат, сгърчен... без капка мъжественост. – Барет за първи път отдели очите си от Пейгън и се втренчи в сянката му на стената. – Тогава ме биеше. Предполагам, че за всичко обвиняваше мен... Сигурно си е мислел, че с мен поне ще бъде различно.

Барет едва сдържаше риданията си и здраво притисна ръце към слабините си, сякаш за да не ѝ прилошее.

– Барет, *недей!* – Пейгън бе проговорил след толкова дълго мълчание.

Но тя не го чу.

– После се сетих, че всичко това всъщност дори е много смешно. Той бе толкова разярен, толкова истински усърден – всичко бе започнало да прилича на някаква зловеща комедия. Чувството ми за хумор обаче бързо изчезна, когато ме докопваше и започваше да ме бие. Той ме накара да... да... – Барет се задави, неспособна да изрече следващите думи.

– Господи! *Стига толкова!*

Пейгън диво изстена и се втурна към нея. Ръцете му прилепнаха като горещ гранит около кръста ѝ, по раменете, по лицето, по шията... Целувките му се сипеха като огнен, безумен дъжд... Барет повдигна лице, подобно на цвете, което се изправя в стихията на априлската буря. Тя знаеше, че това я наранява, но и че е живот за нея.

Какво щеше да стане после Барет не знаеше...

В този миг вратата се отвори с трясък.

– Ужасно съжалявам, Тигър, но... За Бога... ъ-ъ-ъ... ами... – Хедли спря като закован при вида на страстната им прегръдка, на разрошената ѝ коса, на алено-червените ѝ устни, сгрени от топлината на целувката.

– Един... един от местните. Хванали го в сушилните с един бидон

нефт. Изглежда е искал да прати по дяволите цялата реколта от седмичката. Мислех, че ще искаш да...

Не бе нужно да продължава. Пейгън вече я бе откъснал от себе си и прокараваше пръсти през косата си.

– Разбира се, Адриан – промърмори дрезгаво той, като безуспешно се опитваше да се овладее. – Един... един момент.

Вратата бързо се затвори. Мъжът и жената се гледаха един друг в продължение на дълги секунди напрегнато мълчание. Вълглените на страстта все още бяха нажежени до бяло и изгаряха устните им, гърдите им, слабините им...

– Трябва да отида.

– Да... да, разбира се.

– Ще се върна, Синамон.

– Да... – отговорът ѝ бе почти недоловим. – Да... да, разбира се.

– Вече всичко свърши. Той никога вече няма да те докосне! Обещавам ти и Бог ми е свидетел!

– Бла... благодаря ти – Барет впи нокти в дланите си. Сълзите сякаш да бликнат всеки миг от очите ѝ. – Сега тръгвай! Ще бъдеш лош плантатор, ако не се грижиш за реколтата си.

Мускулче заигра върху челостта на Пейгън.

– Аз съм лош плантатор, *Angrezi*. По-лош, отколкото предполагаш. Но мислиш ли, че... че ще се...

– Ще се справя. Сега тръгвай! *Веднага!*

Ноктите ѝ се впиха още по-дълбоко. Барет се опита да преглътне надигащата се буца в гърлото. Знаеше, че не ще успее да издържи още дълго. За последните няколко часа ѝ се бяха струпали толкова кошмари, толкова ужасни спомени... Барет се чувстваше като пребита, смазана от стотиците невидими удари, които сама си бе нанесла.

– Ще се върна колкото е възможно по-скоро. През останалото време ще ти пратя Мита.

Тя можа само да кимне – не се осмели да заговори. Замрежените ѝ от сълзите очи смъртно видяха, как Пейгън стисна юмруци и повдигна ръка, сякаш за да я докосне.

Това вече щеше да прелее чашата на страданието ѝ.

– Тръгвай, по дяволите! Успях да се справя през всички тези месеци, предполагам, че мога да почакам още няколко минути! – каза тя, без да си поема дъх.

Пейгън се стегна. На прага отново се подвоуми – само за секунди. После изруга жестоко и яростно тръшна вратата след себе си.

Барет не успя дори да изчака да заглъхне тропотът от ботушите му по коридора и избухна в дълбоки, разкъсващи ридания, притиснала лице в дупките на синьозелената си рокля.

Плачът сякаш ѝ помогна. Тя осъзна, че в този кошмарен, черен, задушаваш я свят, все още можеше да се открие малко чувство на хумор и светлинка.

* * *

Няколко часа по-късно Барет се съблече, изми се, разпусна косата си и си легна. Действията ѝ бяха съвсем механични.

Нощницата ѝ бе от копринен воал с девически бял цвят, съвсем несъответстващ на неприличната ѝ прозрачност.

И все пак, това бе най-скромното нощно облекло измежду многото, които Мита бе извадила от куфарите.

Сега Барет бе прекалено изтощена, за да се разгневи на тази поредна проява на нахалство от страна на Пейгън. По този начин той съвсем недвусмислено ѝ намекваше, че тази вечер тя ще се облече за *негово* удоволствие, а не по свой вкус.

Единственото, на което бе способна русата жена сега, бе да затвори очи и да потъне почти мигновено в дълбок, непробуден сън.

Барет вече нямаше какво да сънува. Страховете ѝ бяха намерили образите си, паметта ѝ се бе възстановила напълно. Сега вече нямаше защо да се вкопчва отчаяно в призрачните сенки, които ѝ носеше нощта.

* * *

– Кълна се в дявола, че този човек не знае нищо! Останалите също.

Луната се подаде от облаците и освети Пейгън и полковника, които крачеха по криволичещата пътека към къщата.

Лицето на Пейгън бе сурово.

– Не съм и очаквал нещо по-различно. Ръксли е много голям играч. Как иначе би стигнал до положението си днес – лондонски Принц на търговците, с личен капитал над петстотин хиляди лири.

Хедли ритна яростно едно клонче от пътя си.

– Как може да си така дяволски спокоен, човече! Толкова „нешастни случаи“ като този станаха досега. Ти все успяваше да ги хванеш в началото, но какво ще стане следващия път? А по-следващия? И ти, и аз прекрасно знаем, че *ще има* следващ път. Какво ще правиш, ако тогава не се окажеш толкова бърз и съобразителен?

Лицето на Пейгън оставаше в сянка.

– Предполагам, че ще се съвзема, мили мой Адриан, и ще започна отначало. Правил съм го хиляди пъти досега.

Полковникът изсумтя и промърмори нещо от рода на „хладнокръвен, самомнителен наивник“!

Истината обаче бе, че Пейгън съвсем не бе толкова спокоен. Душата му се разяждаше от ярост, мечтаейки да накъса на парчета тялото на Ръкли и всяка част да стъпче с ботушите си. И все пак, нямаше смисъл да разкрива яростта си пред Хедли. Още от малък Пейгън бе разбрал, че силата се печели с въздържаност. Тогава още той скриваше всичките си чувства и вълнения под внимателно премерената маска на безразличието.

Това, разбира се, му струваше много усилия.

Пейгън се върна назад към разпита на побелелия от страх тамилец, когото бяха открили в сушилнята. Ръцете му инстинктивно се вкопчиха в студения приклад на пушката.

Мъжът бе протестирал ожесточено. Твърдеше, че нищо не е видял, нищо не е чул. Просто пренасял някакъв пакет, за да направи услуга на приятел...

Но защо в сушилнята?

Бил се объркал, преди това пил оризова ракия.

Кой е приятелят му?

Изчезнал.

А бидонът с нефт до вратата?

Нямал нищо общо с него. Бил е там *преди* той да дойде.

Какъв пакет тогава трябвало да пренася?

Толкова се бил уплашил, че го захвърлил някъде.

Всички въпроси са били предвидени. Отново нямаше никаква улика, всичко бе идеално премислено.

Пейгън бе изпусвал и пуснал човека да си върви. Преди това естествено го бе предупредил, че ако кракът му още веднъж стъпи в плантацията, ще бъде набит на кол и хвърлен на лешоядите.

Лицето на тамила бе заприличало на смачкан развален банан.

Пейгън не отрони нито дума повече докато стигнаха до къщата. Свещите в трапезарията бяха изгасени, в стаята на Барет също не светеше. Затворените й прозорци ясно се виждаха от пътеката към сушилните.

Плантаторът почувства внезапна, остра болка от съжаление. От огромна, потискаща самота.

– Благодаря ти за помощта, Адриан.

– Глупости, приятелю. Оставам верен на принципа си да съм винаги на точното място и в точното време. Радвам се, че успях да ти помогна – полковникът сведе поглед, притеснен от похвалата на Пейгън, а също така и от неприкритата му потиснатост. – Вече трябва да си лягам. Денят беше дяволски дълъг.

Хедли си тръгна, а Пейгън съсредоточено се заслуша в стъпките му по коридора. След малко всички утихна. Къщата спеше, погълната в сънища. Той внезапно осъзна, че е тръгнал към стаята със затворените прозорци. Стаята, в която спеше *тя*, без дори да подозира за опасността, която ги дебнеше.

Едва когато стигна прага ѝ, Пейгън спря. Той се обърна, изруга и се върна към кабинета си.

Там го чакаше бутилка чудесно, отлежало уиски която пазеше за специални случаи.

Този очевидно бе най-специалният. И все пак, когато първата глътка от парещото омайващо като кадифе питие пропълзя по гърлото му, Пейгън установи, че не може да заспи. Сега той имаше нужда от нещо, далеч по-силно от уиски.

От коприненото, топло тяло на Барет, което се увива около неговото...

От думи, прошепнати с любов...

От *нея*.

* * *

Няколко часа по-късно Пейгън най-после задряма в старото удобно кресло в кабинета си. Дългото му тяло изпълваше цялата седалка, а обувките си в ботуши крака бе вдигнал върху една бамбукова табуретка.

Бутилката с уиски бе полупразна.

Дишането на плантатора бе дълбоко и спокойно. Дори в мига, когато изпод вратата пропълзяха първите сивкави облачета и злокобно започнаха да се кълбят около лицето му.

42.

Облаци... Гъсти и кълбести. Прозрачни и перести.

Облаци, разнообразни по форма и големина, плуват по лазурното небе...

Сега обаче облаците не бяха бели и небето не бе лазурно.

Сега те се спираха и се кълбяха като змии. Сега те бяха влажни, парливи, задушавачи.

Сега това беше *дим*.

Барет скочи в леглото си. Едва си поемаше дъх. Остра болка пареше гърлото ѝ.

По пода пропълзяха първите повлекла на дима. Те танцуваха дяволския си танц и се събраха. Само за секунди се образуваха сивкави, непрозрачни кълбета.

Дори и в този момент Барет не реагира, парализирана от съня и шок, мислейки си, че сигурно все още спи.

Чак след като първата вълна горещ въздух изпълни стаята, Барет се изтръгна от унеса си и скочи. Втурна се към вратата. Кашлица раздрадробовете ѝ, задушливите изпарения нахлуваха дълбоко в гърдите ѝ.

Господи, Уиндхевън гореше!

* * *

„*Чудесно!*“, мислеше си мъжът в тъмното.

Жалко че хората на Нихал бяха хванали тамила когото изпрати с нефта. Той, естествено, отново бе обърнал неприятния инцидент в своя полза – по този начин бързо успя да отвлече вниманието им.

Единственото, което сега му оставаше, бе да седи спокойно и да чака. Само след минута щеше да получи всички сведения, които му бяха нужни.

Очите му за секунда блеснаха.

Разбира се, ако Уиндхевън не се срутеше, и всички негови обитатели не загинеха.

* * *

Барет се опитваше да стигне до вратата. Съзнанието ѝ все още не се отърсило напълно от съня.

Димът бе станал още по-гъст и тя трудно откри преградата от дебело тиково дърво. Протегна ръце, за да я отвори.

В същия миг изпищя от болка и отскочи назад.

Вратата се бе нажежила от огъня. Значи всичко зад нея гореше.

Барет се обърна, сграбчи дебелото одеяло от леглото си, нахлузи ботушите си и се втурна към ъгъла. Мита бе оставали там две порцеланови кани с вода.

Жената грабна и двете и прибяга до противоположната на вратата стена. Там трябваше да открие скритото резе, което индийката ѝ бе показала предвидливо само преди няколко часа.

Това бе външната врата към верандата. Барет я отвори и хладен, чист въздух погали лицето ѝ. Тя светкавично затвори вратата след себе си. Притокът на свеж въздух отвън само би разпалил пожара още по-силно.

Разстоянието от нейната врата до вратата на коридора бе само петдесетина крачки по верандата. Барет стигна бързо до коридора и с треперещи пръсти отвори вратата му. Пред очите ѝ лумна адска стена от оранжовочервени пламъци и задушавач черен дим. Още малко и щеше да загуби съзнание от горещината и изпаренията.

Сърцето ѝ обаче издържа. Барет изля едната от каните върху одеялото, обви го около тялото си като туника, сграбчи другата кана и се втурна в пламъците.

Единственото, за което молеше Бога, бе да открие стаята на Пейгън.

Англичанката отвори една след друга три врати, но нито една от стаите не изглеждаше обитаема – мярнаха се мебели, облечени в бели калъфи. Не трябваше в никакъв случай да се отчайва. Сърцето ѝ биеше лудо, когато се насочи към една по-малка врата, която не бе забелязала в началото.

Гравираната медна брава изгори жестоко пръстите ѝ. Барет не си позволи да мисли за болката. Трябваше да я отвори.

На третия път успя.

Отново същото. Тя с мъка различи в мрачната стая огромно бюро, покрито с разпилени листа, грамадни древни карти по стените и една препарирана глиганска глава.

Барет бе готова веднага да им обърне гръб и да хукне към другите врати, когато – някак внезапно кълбата дим около бюрото се разслоиха и от тях сякаш изплуваха чифт лъснати черни ботуши.

Тя изкрещя и се втурна в стаята. В коженото кресло до бюрото бе потънало отпуснатото тяло на Пейгън.

– Събуди се, Пейгън! За Бога, *веднага* се събуди!

Плантаторът измърмори нещо под носа си и извъртя глава.

Барет долови острата миризма на уиски. „*Господи, той е пиян! Как ще успее да го измъкна оттук?*“, помисли си трескаво тя.

Жената бясно разтърси тежкото, потънало в дълбок сън тяло, но освен няколко промърморени ругатни, нямаше резултат от усилията ѝ.

Тогава, без да се замисля, Барет започна да го шамаросва през лицето. Един, два...

Пейгън сграбчи китката ѝ и болезнено я стисна.

Очите му едва-едва се отвориха.

– Надявам се, че имаш основателна причина, Нихал... – той млъкна и подуши въздуха. – Какво, по дяволите...

Само няколко секунди му бяха достатъчни, за да дойде на себе си.

Пейгън скочи и се огледа.

Барет му показа каната. Очите ѝ сълзяха от дима.

– Нямам нищо по-подходящо. Ще те обляя.

Тя дори не изкача отговора му и изля част от водата върху гърдите му. Останалата вода изля върху себе си.

Барет вече бе на прага, но спря, защото усети, че той не е зад нея. Пейгън стоеше до библиотеката в другия ъгъл на стаята и отваряше като бесен чекмедже след чекмедже.

– Няма време, Пейгън! Само след минути вече няма да можем да излезем.

Той я погледна. Върху лицето му бе изписана яростна решимост да направи това, което си бе наумил. Само след миг го откри – малка кожена кутийка. Пъхна я в пазвата си.

Трябва да е нещо много важно за него, щом като рискува живота си, за да го вземе, забеляза някак между другото Барет.

В този миг в гъстия дим изплува дългото, кокалесто лице на полковник Хедли.

– Цялото крило всеки момент ще рухне, по дяволите! Излизайте от тук! И двамата! Пратих Нихал да извика берачите. Ако не излезем веднага...

Пейгън се обърна към него и хладнокръвно закопча горното копче на ризата си.

– Напълно си нрав, Адриан. Тук наистина става неприятно.

Сега вече Барет го почувства до себе си. Той бързо я гласна към бушувания ад в коридора. Желязната му прегръдка ѝ се струваше единствената реална връзка с живота в нескончаемите секунди, докато си пробиваха Път през пламъците и дима.

Когато най-носле излязоха през портала навън и ги лъхна прохладния, чист планински въздух, и двамата паднаха на колене. Кашлицата раздираше гърдите им, очите им бяха заслепени от пламъците, телата им пареха.

Пейгън веднага се изправи и се втурна към южното крило, където

вече се чуваха първите сигнали за тревога. Няколко секунди по-късно след него се появи и полковникът.

Барет остана върху влажната от росата трева, разкъсвана от болезнените пристъпи на кашлицата. Лицето ѝ бе изцапано със сажди. Дланта на ръката ѝ, изгорена от нажежената медна брава, ужасно я болеше.

И все пак, всички тези болки не бяха нищо в сравнение с простичкото щастие, че е жива.

От мрака към нея подскочи една трепереща, космата фигурка и се гуши в прегръдките ѝ. Барет притисна маймунката близо до себе си. Така, притиснати една до друга, двете с безмълвен ужас наблюдаваха как оранжевочервените пламъци се издигат над цялото южно крило и осветяват всичко наоколо.

Внезапно, озарен от пламъците, се откри един висок силует на мъж. Барет веднага разпозна широките рамене и мускулестите бедра на Пейгън. Никога не можеше да сбърка. Плантасторът взе от ръцете на един от цейлонците зад себе си първата кофа с вода и я изля върху пламъците, после я върна празна и пое следващата.

Така измина близо половин час. Кофите се подаваха във верига, с яростна последователност и бързина, а Деверил Пейгън бясно ги изсипваше върху огнените езици.

Барет едва виждаше от дима тази надпревара е пламъците, но беше убедена, че едва ли ще успеят да се справят с огнената стихия.

* * *

След близо час бушуващата стихия на огъня бе усмирена. В сумрака на безлунната нощ остана да чернее като страшен белег само овъгленият покрив на южното крило. Нихал се бе сетил да доведат слоновете и да изливат с хоботите си вода върху огъня.

„Едва ли ще успеем“, бе си помислил по едно време Пейгън, докато прокарваше уморено почернялата си от сажди ръка по челото.

Но покривът беше спасен и само две от стаите в южното крило бяха пострадали.

За съжаление едната от тях беше кабинетът му.

– Нихал, погрижи се да заведат слоновете на реката и да ги оставят добре да се охладят. Утре ще празнуваме. Никаква работа в сушилните. Сигурен съм, че си отделил някъде от онази силна оризова ракия. Почерпи всички. Момчетата си го заслужиха, Бог ми е свидетел!

Изневиделица изникна и полковникът и потупа Пейгън по рамото.

– Съвсем на косъм беше, Дев. Чак ме бе страх да си го помисля, по

дяволите.

Пейгън кимна. Плантаторът уморено се вираше в пострадалата от пламъците сграда.

– Сега, след като всички сме живи и здрави, може би ще ни кажеш кое бе това толкова важно нещо, заради което се задържа в кабинета? – смърри го Хедли доста строго. – Можеше да загинеш, а заедно с теб и младата жена, чиято смелост всъщност ни спаси. Честно да си призная, досега не съм срещал такава жена. Но нека... нека се върнем към въпроса ми. Искам да знам какво има в тази кутийка.

Пейгън едва забележимо се усмихна и извади от пазвата си малката триъгълна кутийка, изработена от кожа и инкрустирана със злато. Той я задържа малко в ръка, отвори капачето и я подаде на шотландеца.

Хедли сбърчи вежди. Няколко секунди той се вира с явно недоумение в кутийката. Очакваше, че в нея може да са скрити хиляди други неща, но не и *това*, което виждаха очите му в момента.

Полковникът внимателно извади овална миниатюра с позлатени ръбове.

– Портрет?! – той вдигна изумения си поглед към Пейгън. – И ти рискува живота си заради *това*?

Пейгън само сви рамене и не отдели очи от миниатюрата.

Висок мъж с тънки, стиснати устни и горда осанка.

Слаба, деликатна жена с рокля от моарирана коприна с цвят на слонова кост. Крехките ѝ бели ръце – здраво стиснати в скута ѝ.

А пред тях – около седемгодишно момче, с решителен и упорит израз на лицето, което вече се чувства мъж.

Семейството бе застанало на просторна веранда, някъде в подножието на Симла. Планината бе смарагдовозелена, терасовидно нагъната.

Четвъртата фигура от групата беше черноока индийка, най-вероятно дойката. Очите ѝ изглеждаха загрижени и сякаш криеха някаква тайна.

– О, но това наистина е много *важно*, Адриан. От тази миниатюра присмехулно ме гледа моето минало, малкото минало, което ми остана. Не мога да си позволя да загубя и него.

Полковникът се намръщи и понечи да каже нещо. После обаче промени намерението си, въздъхна и сви рамене.

– Все пак, в момента мен повече ме интересува *настоящото*. А то е, че ти, стари приятелю, си изморен до смърт и е най-добре да си починеш, докато още имаш време за това. Сезонът на мусоните настъпва и трябва да побързаме, ако искаме дотогава южното крило да е

възстановено.

Шотландецът потупа Пейгън по рамото и тръгна тромаво към стаята си.

„Толкова съм мръсен – помисли си плантаторът, оглеждайки мрачно почернелия си от сажди ръкав. – *Мириша на дим. Дяволски съм уморен.*“

Пейгън тръгна към стаята си, решен да направи отчаян опит да се поизмие, а след това да потъне в дълбок сън.

Краката му обаче отново го поведоха в посока, обратна на тази, която водеше към стаята му. Като насън Пейгън извървя петдесетината крачки по тъмната веранда, дръпна резето и безшумно отвори вратата пред себе си.

Тя бе седнала в креслото до прозореца, осветена от златистата светлина на единствения маслен фенер. Разпуснатата ѝ коса падаше върху раменете ѝ като водопад от течен кехлибар.

Беше по-красива от всякога. По-красива от образите, които той извикваше от миналото. По-красива от образа, който бе рисувал в копнежите си. Сякаш всички се сливаха в едно – сега, когато му предстоеше може би последната схватка със смъртта.

Ръцете му се вкопчиха в хладната, полирана рамка на вратата, но тялото му не помръдна. Пейгън съзерцаваше жената, която въпреки желанието си, не успя да намрази.

Лицето ѝ бе овал от алабастр, очите ѝ – езера от малахит.

Барет го забеляза, но с нищо не показа, че е изненадана. Тя остана неподвижна в креслото си.

– Спри ме, соколице! – гласът му бе дрезгав и мрачен.

Само устните ѝ потрепнаха. Лицето ѝ оставаше все така безизразно.

– Утре тръгваш за Коломбо – промърмори Пейгън, сякаш говореше сам на себе си. – Ще пратя с теб Нихал и още двадесетина мъже, ако се наложи. Но едно е сигурно – няма да останеш тук нито ден повече.

Жената в креслото едва забележимо трепна.

Защо думите му отново я нараняваха толкова жестоко? Нали именно това бе очаквала, това бе искала през цялото време...

Нима не беше така?

– Там ще си в безопасност – продължи Пейгън, стигнал до средата на стаята. – Ще уредя да напуснеш Индия най-много до седмица. Да заминеш например за Макао. Или предпочиташ Америка?

„Нито едно от двете“ – мислеше си жената с коса като слънце. В очите ѝ блестяха сълзи. – „Искам да съм тук. Или където ѝ да е, но да

съм с теб.“

Пръстите ѝ нервно си играеха с белите воали на нощницата. Върху раменете ѝ беше заметнат аленозлатист кашмиртен шал, но по тялото ѝ преминаха тръпки, сякаш от студ. Или може би от нещо друго?...

– Не протестираш, така ли? Приятно съм изненадан, *Angrezi*. Нищо не е в състояние да ме убеди, че би могла да останеш, по дяволите. Сега опасността е толкова близо дори тук – в Уиндхевън, където се надявах, че ще бъдеш на сигурно място. А и ти с всяка следваща секунда ме обсебваш все повече и повече.

Пейгън вече бе съвсем до нея. Лицето му беше черно-бяла маска от светлина и сенки.

Барет вдигна очи и се загледа във вената, която пулсираше на слепоочието му, малко над зигзаговидната плетеница от сребристи белези между веждата и скулата му.

– Нищо не може да ме разколебае, чуваш ли? Утре тръгваш. На разсъмване.

Бавно, с изящна грация, жената се изправи от креслото си и отметна кашмирения шал от раменете си. Сега светлината на фенера не срещаше никаква преграда и проникна през бялата прозрачна нощница, за да залее със златисти отблясъци прекрасното ѝ тяло.

Дъхът на Пейгън спря.

– Не се опитвай да ме разубеждаваш, соколице! Предупреждавам те, няма да успееш.

Тънките ѝ пръсти с нежно докосване проследиха сребристия белег около окото му. Тя вече бе станала от креслото, изправи се на пръсти и устните ѝ повториха движението на пръстите. В следващия миг Барет махна превръзката и зацелува наранената кожа под нея.

Пейгън изстена.

– О, небеса, но...

Слабичките ѝ ръце се отпуснаха върху раменете му Барет почувства как мускулите му, твърди като гранит, се стягат под изцапаната със сажди риза. Очите му бяха притворени. От усилието да обуздае чувствата си, лицето му бе толкова напрегнато и сковано, че излъчваше само едно – болка.

Значи утре. Оставаше им само тази вечер.

Думите не бяха изречени, но те сякаш пулсираха, сякаш можеха да се пипнат в нажежения въздух между лицата им. Изрече ги тя. А може би, той...

Най-вероятно и двамата.

Пръстите ѝ леко се отместиха и пропъльзяха по волевата, мъжествена извивка на долната му устна.

Пейгън потрепери.

– Спри, *Angrezi!*

Барет не спря. Тя направи още една крачка към него. Бедрата ѝ погалиха неговите с леки, почти въздушни докосвания, а връхчетата на гърдите ѝ опариха кожата му като нажежени игли.

Долната му челюст се стегна и той отметна глава назад, сякаш го бе пронизала непоносима болка.

Или безпределна наслада...

– Не! – изръмжа Пейгън.

Барет не отговори. Мъдростта на женската ѝ природа не позволи да повярва на думите му именно сега, когато владееше много по-красноречив, много по-убедителен език. Тя се приближи още по-плътено към него, завладяна от горещината на тялото му, от слабия солен привкус на кожата му.

Отгърка гърдите си в неговите. От устните ѝ се отрони лек стон. Всяко допиране зараждаше нова, още по-силна вълна на наслада. Телата им трепереха от възбуда.

Да, сега времето ѝ принадлежеше. Сега то бе реално и осезаемо. Дори споменът за похотливостта на Джеймс Ръксли не можеше да го омърси. Сега светът не съществуваше извън пространството на тази стая, извън стихията на сърцата им, извън бясното препускане на кръвта им.

Барет не можеше да си тръгне преди да е вкусила за последен път върховната наслада на една нощ, прекарана с него.

Ръцете ѝ го притиснаха още по-силно, ноктите ѝ се впиха в стоманените му рамене. Слабините му, мъжествено твърди, пареха корема ѝ. Жената тържествуваше. Сега тя безпогрешно разбираше как той се предава в ръцете ѝ, предава се бързо.

Отхвърлила задръжките на свенливостта, обладана единствено от напирания стремеж да го опознае изцяло, Барет прилепи своята мекота към неговата твърдост. Той бе възбуден до краен предел.

Тя леко се олюля и тялото ѝ го притисна още по-силно. Мъжът, който досега ѝ бе причинил толкова страдания, в момента трепереше в кадифения плен на надмощието ѝ. Сърцето му биеше като лудо, през тънката ѝ нощница грубата му, необузdana сила нахлуваше в нея като огън.

Сега настъпи мигът, когато горещият влажен връх на езика ѝ

пролази в трапчинката на шията му и устните ѝ леко щипнаха настръхналата кожа. После я засмукаха.

От гърлото му се откъсна дрезгав стон. Пейгън светкавично сграбчи ръцете ѝ. Пръстите му се впиха толкова дълбоко, че той усети твърдостта на костите ѝ под мускулите.

Не виждаше, обезумял от страст.

– Върви по дяволите, магьоснице! – изрева той и с едната си ръка обхвана двете ѝ китки, а с другата плътно я привлече към себе си. – Така е още от първия миг, в който те видях. Не си се съмнявала дори за секунда в това, нали?

Барет дотолкова бе увлечена в страстта си, че не можа дори да се усмихне, да възтържествува от признанието му. Тя само се притисна още по-плътно, подчинена на копнежа да попие горещината му, да поеме твърдостта на тялото му дълбоко в себе си.

– Моля те, Пейгън! – това бе нежна като кадифе въздишка.

– Ти прехвърли границата на насладата! Вече не мога да спра!

Бърз и горещ, езикът му яростно галеше ухото ѝ, а тя се извиваше като котка в прегръдките му.

– Тялото ти сякаш шепне, *Angezi*. Нашепва за дивни, необятни простори. В името на Шива, кълна се, че всеки миг ще ме отведеш зад пределите на блаженството!

Той я наведе назад. Пръстите му болезнено стиска за ханша ѝ. Само след миг тя почувства под себе си някаква хладна, гладка повърхност. Пейгън я бе повдигнал върху бюрото.

Мисълта, че няма да се любят в леглото нажежи желанието ѝ до краен предел.

Пейгън разкъса ефирната нощница и въздушният плат се смъкна до кръста ѝ. Подивял от страст, Тигъра поглъщаше с поглед пищната красота на голото ѝ тяло.

– Погубваш ме, *Angezi*!

Пейгън обхвана гърдите ѝ в загрубелите си мазолести длани и започна да мачка и разтрива зърната. Тя стенеше.

– Никога не съм имал тази възможност, нали? Никой от двамата ни не я е имал!

Главата му се сведе и езикът му леко засмука малките розови връхчета. Пейгън усещаше жаравата на кръвта ѝ, пламъка на страстното ѝ отдаване. Всяка клетка от тялото ѝ сякаш отново се раждаше под допира на устните му, съживена от пламъка на любовта.

Той я галеше с език, с ръце, с цялото си тяло. Устата му мълвеше

странни, нечувани досега думи. Сякаш самият допир с кожата ѝ раждаше тайнствено заклинание.

Барет нито за миг не помисли да го спре, забрави всичко, освен дивния възторг, че кръвта ѝ кипи, че мускулите ѝ горят...

Тя се вкопчи в рамото му и трескаво започна да разкопчава ризата му. Остана без дъх, докато успее да смъкне просмуканата от дим и пот риза от масивните му рамене.

Пейгън сподави стона си.

– Слабост е, непроснима слабост е желанието ми, *Angrezi*, но сега вече ще те имам. Ще имам душата ти.

Барет притисна устни към гърдите му и езикът ѝ пропълзя между гъстите косъмчета. Мъжът до нея миришеше на чай, на дим, на смола, на сол – на мъж. Кожата му бе като топло кадифе, обвило нажежената, разтопена стомана на мускулите му.

Тя знаеше, че това е лудост, но не се поколеба и заровила глава в гърдите му, стисна между зъбите си къдраво кичурче и рязко го дръпна.

Пейгън се вцепени, измърмори нещо на хинди и вкопчи пръсти в ханша ѝ. После изрева, разтвори бедрата ѝ и я привлече плътно към слабините си.

Той бе огромен, горещ, пулсиращ.

Барет почувства внезапен страх, който обаче отмина също така внезапно. Прогони го стихията на страстта ѝ.

Затаила дъх, тя потърси с устни едното му зърно, намери го и необузвано го засмука. Чуваше бесните удари на сърцето му. Той трепереше. Досега бе победител, сега бе победен.

Барет дразнеше кожата му с бавни, премерени движения, които му причиняваха сладостна болка. Някакво тайнствено, далечно познание движеше ръцете ѝ. То не идваше от паметта ѝ, а от слепия ѝ женски инстинкт. Барет се почувства така, както би се чувствала всяка жена на земята, която обича до полуда и която е обичана.

Усети го като гореща стомана между бедрата си.

Тя се отдаваше изцяло, отчаяно решена да вкуси от всичко, да почувства всичко, което той може да ѝ даде. Очите ѝ се затвориха, косата ѝ се разпиля върху лицето и раменете като златист ореол, а дългите ѝ бедра обви ха кръста му.

– Господи, какво щастие е да те почувствам цяла та, *Angrezi*! Да чувам задъхания ти, сладостен стон, да усещам бясното потрепване на плътта ти. Когато свърша, *ти* ще ме имаш във всяка частица от тялото си. Толкова дълбоко, толкова навсякъде, че никога няма да ме

забравиш!...

Пейгън съвсем разкъса нощницата ѝ и я захвърли зад себе си. Сега между телата им нямаше никаква друга преграда освен горещия, наситен с миризмата им въздух. Тя се гърчеше, дращеше го като тигрица, а той се опиваше от необузданата ѝ свирепост. Пейгън знаеше, че по-късно ще съжалява за слабостта си, но точно в този момент нямаше сила на света, която да го спре, да остави красотата ѝ да се изплъзне от ръцете му неукусена и недокосната.

Толкова бързаше, че дори не свали бричовете си. Необходимостта да се слее с нея бе толкова жестока, че го заслепяваше, не му позволяваше да мисли, спираше дъха му...

За малко да умре. За малко да я загуби завинаги...

Пейгън събори с един замах кристалните чаши върху бюрото и я придърпа към себе си. Дъхът му спря. Усети и нейната възбуда, страстното ѝ желание да го приеме.

Тя беше въздушно лека, сякаш изтъкана от копринени нишки. И цялата бе топлина.

Цялата бе жена.

Той беше толкова близо до рая, както едва ли някога грешник като него бе стигал.

– Сега ли, Синамон? Каж ми...

– Сега, любов моя. За Бога, не ме... не ме карай да чакам!

Пейгън потрепери от задъханата ѝ молба, много по-властна и от най-страстните ласки. А може би това бе *любовта*, любов, родена сред овъглените останки на опропастения му живот.

– Нека Бог ми прости тогава, но вече не мога да се спра. Трябва да те имам, *Angrezi!* Да те имам поне сега, щом не мога да те имам завинаги!

И той влезе в нея. Твърдата му, пулсираща мъжка сила нахлу във влажната мека коприна. Тя го поглъщаше изцяло.

Барет не беше на себе си от възбуда. Тя отчетна глава назад и затрепери под огромната, опияняваща сладост да я притежава.

Пейгън ѝ отвърна с ярост, със свирепа наслада, която граничеше с нечовешка болка. Той се отдаваше на тази жена, без да остави нищо за себе си. Душата му преливаше и се сля с нейната.

Или може би нейната преливаше и се сля с неговата...

Той повтаряше името ѝ като заклинание, като молба. Той я възхваляваше, ласкаеше я с любовни думи от древни времена. Мъжът тържествуваше и я изпълваше цялата. Ноктите ѝ вече деряха раменете му.

– Пейгън! Аз... О, боже...

Тя се разтърсваше цялата от сладострастие. Още секунда и телата им щяха да се слоят в едно – женствената мекота да се разтвори в мъжката стомана...

В душите им струеше светлина. Двата не само я усещаха, тя струеше през очите им. Някакъв парещ, силен вихър, стар като света, се надигна от дълбините на тялото ѝ и се втурна да си проправя път през вените и кръвта ѝ, за да я отнесе със себе си в рая.

Пейгън поглъщаше всяко нейно движение, всеки тих, накъсан стон. Той я имаше, имаше я изцяло, но все още оставаше в нея – твърд като камък.

В един миг треперенето ѝ постепенно утихна, синьо-зелените ѝ очи се отвориха и Пейгън се осмели да види в тях не само страстта, а и нещо друго, нещо, което си позволи да нарече *любов*.

Тогава отново започна да се движи, навън и навътре, дълбоко и още по-дълбоко, да дразни кадифените листенца на женствеността ѝ.

Тя се вкопчи в тялото му като ослепяла и пак затрепери. Дивната наслада отново нахлуваше във всяка нейна клетка.

Този път той я задържаше на предела.

– П-пейгън!

– Да, любов моя, почувствай го, как навлиза в теб. В него е живецът на битието, единствената радост, която боговете са позволили на смъртните, след като са затворили за тях вратите на рая.

– Стига... Стига толкова... Не мога...

– Можеш, цвете мое. Този път ще бъде още по-хубаво. Както никога досега.

И в същия миг навлезе дълбоко. Пулсиращото острие на страстта докосна меката ѝ топла утроба.

Сега тя наистина обезумя. От устата ѝ се отрони див, сладостен вик на възторг и изумление.

Едва тогава Пейгън отметна назад глава и освободи природата си.

Той смътно се запита дали тази вечер няма да зароди нов живот в утробата ѝ, но насладата в момента беше толкова пълна, мисълта му толкова неясна че нямаше място за страх и съжаление.

Сега Пейгън бе познал успокоението на завръщането у дома, бе се преродил от чудото на нейната любов. Любов, каквато никога не се бе надявал, че ще срещне.

В мига, когато се отпусна върху гърдите ѝ и се отдаде изцяло на блаженството, въздухът ухаеше на рози и жасмин. Беше готов да се

закълне в това.

* * *

– Мръсен си.

Упрекът ѝ бе мек, леко закачлив. Най-после бяха стигнали до леглото и сега лежаха заметнати с лека завивка, блажено отпуснати.

Барет сгуши глава в широкото му рамо и лениво прокара пръсти по остриите косъмчета върху гърдите му, съвсем под брадичката ѝ.

– Х-м-м.

Под спуснатите му клепащи очите му проблясваха.

– Целият си в сажди и миришеш.

– Не се и съмнявам.

– За малко да загинеш в пожара – добави тя. В тона и вече се долавяше обвинение.

– Щеше ли да ти е мъчно за мен, малка палавнице? – Пейгън неочаквано пхна ръката си в извивката между бедрата.

Барет не побърза да отговори. Беше заситена и отпусната и нямаше настроение да се дразни.

Пейгън я стисна още по-силно и се наведе над нея.

– Е, добре, грубиян такъв. Щом като само незабавният ми отговор може да те накара да ме пуснеш и да станеш...

– О, аз бих станал и от много по-малко – промърмори Пейгън. – Малка, хищна палавница като теб може да ме накара да се изправя само като... ооо... само като ме погледне.

Барет си спомни за страстното им сливане, за задъханото им, несвързано дишане само преди броени минути и лицето ѝ се обля с червенина. Очите ѝ заблестяха и тя леко въздъхна.

– Да, нахалнико, щеше да ми е жал. – Пръстите ѝ прошариха като перца през гъстите косми на гърдите му, докато открият зърната. Той потрепери от ласката ѝ и тя се усмихна. – Много повече, отколкото предполагаш. Много повече, отколкото е разумно. Сигурно вече съм загубила ума си, щом си го признавам.

Пръстите ѝ се плъзнаха надолу и вече галеха бедрата му.

Той моментално се напрегна, мъжествеността му се надигна и изпълни дланта ѝ.

– За Бога, *Angrezi!* Какво правиш с мен?

Тя отново се усмихна – с тайнствената, грешна усмивка на жена, която познава силата си, жена, която се е освободила чрез любовта си.

– Така значи – дрезгаво каза Пейгън и се надигна на лакът, за да

види отблизо лицето ѝ. – Наслаждаваш се на магията, с която ме владееш, така ли, соколице?

След секунди той бе хвърлил бричовете си и я бе преметнал върху себе си.

– Пейгън! Аз...

– Късно е да се жалваш, *Angrezi*. Пришпори звяра и сега трябва да го яздиш.

Той я сграбчи през кръста и я плъзна по тялото си Пулсиращото острие на възбудата му леко погали гънките на нейната женственост. В същия миг я отдели от себе си, дръпна я високо нагоре и отново я плъзна надолу по тялото си. Пейгън сякаш се забавляваше с нея, напълно контролирайки възбудата си.

Тя се вкопчи в гърдите му и започна бясно да се извива.

– Пейгън!

– Искаш ли ме, *Angrezi*? Толкова силно, както аз теб?

Отговорът ѝ бе само един дрезгав вик и трескаво притискане на бедрата ѝ, които го търсеха. Сега ритъмът ѝ бе изцяло завладян от глада ѝ за тялото на му под нея. Изцяло завладян да запълни онази пустота, която го бе накарала да се съмнява в ослепителното си щастие в момента.

Барет вече бе готова да му отвърне. Тя обви тялото си около неговото и започна сякаш да танцува с бавни, плавни движения. Той потрепери. Сега вече бяха равни – всеки се отдаваше изцяло и получаваше до дъно другия. Кръгът се затвори, напрежението искреше между телата им подобно на сребристите светкавици над далечните, нагорещени от жегата хълмове.

– Сега, Пейгън! О, Господи...

И той навлезе дълбоко в нея, изпълни я, отдаде ѝ тялото и душата си. Отдаде ѝ цялото си същество копнеещо за любов. Тя му отговори със същото.

Дъхът им спря, ръцете им се вплетоха едни в други, телата им се слиха и двамата потънаха в неизразимо блаженство.

– *Сега, meri jaan!* – изстена Пейгън. – *Сега и винаги!*

* * *

Стопанинът на Уиндхевън нареди на слугите си да донесат медна вана и гореща вода.

Вниманието, което посветиха на къпането си беше толкова голямо, че скоро всичко около тях се покри с пяна. Старанието им бързо

премина във весела игра, а тя – на свой ред, отстъпи място на бясно боричкане.

И въглените на страстта отново се разгоряха в буен огън...

Далеч навън, зад потъналите в сън чаени полета зад забулените в мъгла сини хълмове, се чу рев на тигър. Дълбок, протяжен, яростен рев.

Влюбените обаче останаха глухи дори и за *това* предупреждение.

43.

Звън на метал събуди Барет от сладкия ѝ сън.

Тя смръщи нос и придърпа възглавницата по-плътнo до главата си. Нещо меко... Сатенени хладни чаршафи и силни мъжки ръце...

Отново метален звън, този път по-близо.

Барет подскочи, покрила гърдите си с чаршафа. Очите ѝ все още бяха замъглени от съня.

– А, *memsab* най-после се събуди. *Memsab* сигурно ще иска вана.

Проницателните шоколадовокафяви очи на индийката внимателно оглеждаха разрошените ѝ коси, смачканите чаршафи, недвусмислената вдлъбнатина на съседната възглавница.

Барет огледа бързо стаята и не откри друга следа от мъжа, който само преди малко бе споделял леглото ѝ.

Мита измърмори нещо под нос – в знак на неодобрение, а може би и нещо повече. Чак сега Барет разгада причината за хладния поглед на слугинята.

– Да, благодаря ти, Мита. Много си... много си досетлива.

Индийката само сви рамене и любопитно огледа стаята. После с гъвкави котешки движения отиде до прозореца и измъкна с два пръста затиснатите с едното крило парчета бял воал.

Това бе ношницата на Барет. Разкъсана на две.

– Сънят на *memsab* през нощта сигурно е бил много неспокоен.

Мита не каза нищо повече, само остави чисти чаршафи върху леглото на Барет, обърна ѝ гръб и излезе от стаята. Барет остана сама, потънала в размисъл дали нещо от снощните събития е останало в тайна за някого от пълното с прислуга голямо имение.

Барет току-що се бе изкъпала и попиваше водата от тялото си, когато на прозореца се появи Меджик. Маймунката седна на перваза и черните ѝ мъдри очички се втренчиха в жената, напрегнато следейки всяко нейно движение.

Широките ѝ ноздри бяха издути от напрежение. Животинчето сякаш усещаше настроението на Барет дори само от миризмата ѝ.

Англичанката си спомни за последната борба между тях за корсета и реши, че Меджик заслужава сега да постои малко по-дълго в очакване. Тя обу долно бельо а отгоре сложи прозрачна като паяжина фуста от батиста. Чак тогава Барет отвори куфара от сандалово дърво, в които бяха подредени останалите ѝ дрехи.

В мига, в който видя жадувания корсет, маймунката започна нервно да се върти и да подскача, а нослето ѝ се набръчка.

Барет обаче се правеше, че не я забелязва. Тя старателно, с бавни движения приглади корсета и започна да закопчава една по една предните кукички. Въпреки че дрехата все още я стягаше, този път Барет не почувства болките в гърба. Раните ѝ явно бяха заздравели Най-после корсетът бе закопчан и жената се обърна.

Меджик изсумтя с демонстративно съжаление, обърна се и изчезна в своя свят, потънал в зеленина.

„По-добре там – помисли си Барет, – отколкото тук, стегнати в желяза, които сме принудени да носим“

Тя тъкмо бе започнала да разресва буйната си коса, когато в коридора се чу вик, последван от приглушен тропот на ботуши.

– *Memsab!* Бързо елате, моля ви, *memsab!*

Вратата се отвори с трясък и на прага се появи лицето на Нихал, свито от притеснение. Зад него се показваше Хедли.

– Този път е много лошо, мис Барет! О, Господ е толкова жесток! Господарят, Тигъра... той... те го отвлякоха!

Барет пребледня, олюля се и сграбчи облегалката на стола, за да не падне.

– *Отвлякоха ли го?! За Бога, невъзможно е...*

Индиецът направо се тресеше.

– Те... Те го хванаха в сушилнията. Бяха много... Всички имаха пушки!

Хедли промърмори нещо и се обърна мрачно към Барет.

– Аз тръгвам!

Сърцето ѝ биеше лудо.

„О, Пейгън, внимавай, любов моя! Много, много внимавай!“

В същия миг умът ѝ започна да пресмята, да преценява каква да бъде дозата и как ще подейства. Щеше да бъде много опасно, разбира се... Дори невъзможно, ако Мита не успееше да намери точните съставки...

Тя обаче трябваше да опита.

* * *

Хедли се върна, но само бегло погледна към Барет и побърза да си налее нещо за пиене. После нервно избърса потта от челото си и се обърна с лице към жената.

– Мисля, че ще е по-добре да седнете, мила!

Барет се вкопчи в масата.

– Какво има? Господи, няма е... Не сте открили тялото му, нали?

– Не, но открих ето това. Беше на пътеката, по която са го влачили.

– Той й подаде лист хартия.

Барет я грабна и трескаво зачете.

Ужасът й растеше с всяка прочетена дума.

Тук, пред мен, мила моя Барет, е малкият пръст на любимия ти. Всеки час към него ще прибавям по още един, ако не ми донесеш незабавно рубина. Ще те чакам до големия водопад в горната част на плантацията. Не се бави! След като пръстите му свършат, ще му отрежа...

Барет щеше да припадне. От последната заплаха и притъмня пред очите. Тя хвърли бележката и пребледняла от ужас се обърна към полковника.

– За Бога, какво ще правим сега?!

Той силно разтърси раменете й.

– Какво ще правим ли? Ще го спасяваме, разбира се! Но това ще стане само след като открием онзи проклет камък.

– Значи вие *знаете* къде е той.

Очите на шотландеца станаха сурови.

– За съжаление, не знам. Ръксли обаче е сигурен, че е тук и мисля, че е прав. Това означава, че е най-добре да започнем да го търсим.

– Добре, почвайте. Аз и Мита също ще търсим. Господи, имаме толкова малко време!

И двамата не си казаха нищо повече, спомнили си последната закана.

Хедли се подвоуми, но после мрачно й кимна.

– Добре, аз ще взема с мен десетина мъже и ще чакам до водопада. Ако Ръксли прати още някой насам, ще спипам този кучи син. Ще го накарам да изпее всичко, дори ако се наложи бавно да го режа на парчета. – Проницателните му сиви очи се втренчиха в лицето на Барет. – Вие ще се справите, нали?

– Да, само... само тръгвайте!

Хедли грабна една пушка от сандъка с оръжието и изчезна.

Барет и Мита започнаха претърсването на помещенията на Пейгън. Разрязваха дюшеци, изсипваха съдържанието на чекмеджета, раздраха дори красивите стари кресла, тапицирани с дамаска.

Нищо не откриха. Нямаше и следа от рубина.

Барет знаеше, че с всяка измината секунда изтича времето на Пейгън. Като обезумяла тя събаряше почернелите от пламъците книги от рафтовете на библиотеката с тайната надежда, че ще открие зад тях скрит сейф.

Книгите се превръщаха на пепел в ръцете ѝ.

Англичанката съвсем не забелязваше Меджик, която любопитно подкачаше около нея.

Стенният часовник в дъното на коридора започна да бие.

Бе изтекъл и вторият час.

Кожената кутийка пристигна само след петнадесетина минути. Нихал я бе открил на верандата и веднага я донесе на Барет. Когато я погледна, тя една не изгуби съзнание. Кутийката приличаше на ковчеже за скъпоценности, изработено от фина кожа, гравирана със златни букви и някаква символика във форма на кръст. Ръксли сам си го бе измислил.

Барет бавно отвори капачето. В следващата секунда тя дълбоко си пое дъх и изпусна кутийката на пода. От очите ѝ рунуха сълзи. Тя нямаше сили да погледна кървавото парче, старателно обвито в бяла коприна.

Ръксли бе започнал да изпълнява заплахата си.

Мита се втурна в стаята, видя кутийката на пода и изпищя пронизително.

– Това е... Те...

Барет само кимна. Лицето ѝ бе обляно в сълзи.

– Да си виждала полковник Хедли?

– Не. Скоро Тигъра ще...

– Не, Мита! Няма да позволим да се случи това! – Барет яростно избърса сълзите си. – Имате ли склад? Къде държи Пейгън химикалите и инструментите си?

Мита кимна.

– Но защо *memsab*?

– Не се тревожи. Само ме заведи там. – Барет вече дърпаше Мита към вратата. – Бързо, Мита! Няма ме никакво време!

Нито една от двете жени не обърна внимание на малката, космата

фигурка, която ги последва по коридора.

„Живакът три части ли беше или четири?“ Докато си мърмореше под нос, Барет оглеждаше огромния, от зидани камъни склад, пълен с инструменти, делви, ножове, мехове и всякакви други материали, необходими за стопанисването на такава голяма плантация, каквато бе Уиндхевън. По рафтовете бяха прилежно подредени и надписани стъкленици с всякакви химикали.

За щастие складът на Пейгън бе прекрасно зареден И все пак, дори при условие, че всичко се окажеше налице, реакцията между химикалите беше много опасна Само една грешка...

Побиха я тръпки.

„Няма да мисля за това – каза си тя. – Трябва да успя!“

Дълги минути Барет напрегнато и съсредоточено смесваше различните химикали. Най-после се облегна на стола, щастлива от успеха. Експлозивът бе готов, в това тя бе напълно сигурна. Пейгън имаше прекрасна лаборатория, в която можеха да се провеждат и най-смелите експерименти. Тук Барет бе открила всичко необходимо – бертолетова сол, барут, глицерин.

Оставаше й само да начертае точния план за действие.

– Какво прави *memsab*? Господарят скоро ще загине, ако не побърза.

– Не се страхувай, Мита! Почти свърших. – Барет старателно запуши с тапа бутилката и бавно тръгна към вратата. – Внимавай само да не се спъна и да я разклатя.

Чак сега англичанката забеляза, че Меджик подскача около нея и за първи път от няколко часа насам се усмихна. Сега поне имаха някакви основания за надежда.

– Това се отнася и за теб, Меджик!

Чувството й за хумор обаче бързо се изпари. Двете жени замръзнаха, чули резкия вик на Нихал.

Бе изминал още един час.

Следващата кутийка пристигна отново в точния час. В нея, слава Богу, имаше само изцапан с кръв къс хартия.

Много съм разочарован от теб, мила моя Барет. Мислех си, че **го обичаш**. В момента той губи доста кръв, както сигурно си забелязала. Колко жалко.

Добре тогава, следващият път ще ми се наложи да ти изпратя два пръста наведнъж.

Барет затисна устата си с ръка, но не успя да сподави риданието си. Умът ѝ хаотично скачаше от една възможност на друга, като хванато в капан животно, което трескаво търси изход.

Да се използва експлозивът беше много рисковано. Съществуваха много променливи величини, чието влияние дядо ѝ все още не бе успял напълно да избегне. И въпреки всичко, сега нямаше време за проверки.

Тя стоеше като закована, очите ѝ бяха съсредоточени в една точка. Първо, трябваше някак си да убеди Ръксли, че рубинът е в нея. Само това би ѝ дало време да измъкне Пейгън преди...

Някой силно дръпна полата ѝ. Барет се обърна и видя пред себе си Меджик. Очите на маймунката блестяха от възбуда, опашката ѝ нервно потрепваше.

– Да, малка моя. Зная, че си разтревожена. *Всички* се тревожим за него. Но ако искаш да го спасим, трябва да побързаме.

Маймунката започна като подивяла да скача около полите ѝ и да ги дърпа с яростна сила.

– Добре, ще дойдеш с нас. Може да ни помогнеш по някакъв начин, да стигнеш там, където ние няма да успеем. – Барет се опита да се откопчи. – А сега, пусни ме!

От гърлото на Меджик излезе креслив звук – звучеше като протест. Тя се втурна към вратата, обърна се и изгледа изпитателно Барет. В очите ѝ се четеше страстна молба.

– Какво пак си намислила? Няма *време*, Меджик! Сега не можем да си играем.

Животинчето обаче застана пред вратата и я задърпа към къщата. Барет реши да не се съпротивлява повече, защото и без това трябваше да се приготви преди тръгване.

Когато стигнаха до верандата, Барет вече решително се опита да издърпа полата си, но Меджик кресна и оголи белите си зъби.

– Меджик! Какво...

– Опитва се да ни каже нещо – обади се Мита зад гърба ѝ. – Никога не се е държала така досега, *memsab*. Нека я последваме!

– Добре, но само за няколко секунди. Не съм сигурна колко време сместа ще остане стабилна.

Меджик радостно забърбори нещо и я задърпа по коридора към нейната стая. Чак там маймунката пусна ръката на Барет и се втурна към отворения куфар. Тя пхна главата си вътре и започна да изхвърля наляво и надясно фустите и роклите ѝ.

– Страхувам се, че цялото това напрежение съвсем я е объркало –

каза снизходително Барет на Мита.

– Сигурно, но...

В същия момент животното извади от куфара нещо бяло. Тя гордо го стисна в косматите си пръсти, подскочи високо и нададе оглушителен писък.

– О, пак този проклет корсет. За Бога, Меджик, няма време за...

Маймунката обаче не ѝ обърна никакво внимание. Тя хвърли корсета на земята, скочи върху него и погледна умолително Барет.

– Какво има, мъничка?

Скимтейки, Меджик ѝ подаде корсета. В мига, в който Барет го взе, животното се хвърли върху нея, събори я на леглото и започна да поднася към лицето ѝ един от металните обръчи на корсета.

– Проклета, малка... – Барет се намръщи. – Какво искаш...

Тя млъкна. Единият от обръчите бе различен от останалите. Беше намачкай и някак усукан. Нямахше съмнение, че именно той ѝ бе създавал всички проблеми.

Двете жени наблюдаваха с изумление как Меджик бърка в дупката за обръча и се опитва да измъкне шината.

Барет веднага застана зад нея. Шевовете бяха много стегнати, но с усилие те успяха да измъкнат обръча до половина.

Бучката отвътре обаче не намаляваше.

Сърцето на Барет заби лудо.

– Мита, ножици! Бързо!

Индийката веднага изчезна и само след секунда донесе ножица.

Сега платът лесно се разтвори и металният обръч падна на пода.

И след него още нещо. Нещо топчесто.

Пред очите им загоряха ослепителни кървавочервени огънове.

„Окото на Шива“.

44.

Вперила поглед в искрящите пламъци, Барет конвулсивно стисна ръцете си в юмруци.

– Господи, та той е бил тук през цялото време! Меджик е знаела! Може би *тя* го е напъхала тук! – тя внимателно вдигна камъка от земята. „Окото на Шива“ сякаш изгаряше ръцете ѝ с пулсираща алена светлина.

– Но как...

Мита избухна в странен, несвързан смях.

– Аз го взех. Нека боговете ми простят, но това бях аз. Аз бях на търга, когато сър Хъмфри, когато... той...

– Ти, Мита?! Но не е възможно ти...

– Не, не съм го убила аз. Въпреки че, ако Тигър-*sahib* не ме беше спасил, никой не можеше да го докаже. Тъкмо минавах покрай стаята, когато дочух тих вик, а после нечие тежко тяло падна на земята. Когато погледнах през отворената врата, сър Хъмфри лежеше на пода. Очите му бяха вторачени в тавана, изцъклени, ужасни. А под него намерих...
това...

– И го върна обратно тук?!

Дребната изящна индийка кимна с глава. От лицето ѝ се стичаха сълзи.

– Знаех, че Тигъра няма да е доволен, защото той мрази този камък. Но той е *негов*, нали разбирате? Толкова много неща трябваше да се купят, когато се върнем в Уиндхевън, а и с тези постоянни атаки от Ръкс-ли щяха да му трябват пари дори да плати на работниците си. – Мита кършеше нервно пръсти. – Вината е моя, разбира се. Огромна, непрос-тима вина... Но аз исках той да бъде щастлив. А после... – Гласът ѝ пре-сипна. – После, след като се върнахме, рубинът изчезна. Страхувах се, че съм го загубила или го е откраднал някой от работниците. А то била Меджик!

Барет дълбоко си пое дъх и се опита трезво да разсъждава.

– Разбирам, че си имала добри намерения, Мита. Но... но, сега ру-бинът е вече в *нас*! Ние можем да спасим Пейгън! Иди извикай мъжете! И ми донеси здраво конопено въже! Много дълго въже. Бързай!

Мита веднага изчезна от стаята. Барет продължи да разглежда ог-ромния камък. През пръстите ѝ сякаш преминаваха горещи пламъци.

– Господи, който и да си ти, помогни ни да стигнем навреме!

Меджик тихо си бърбореше нещо. Барет я погали по главата с тре-перещи пръсти.

„*Дръж се, сърце мое!*“ – прошепна тя и почувства как огън изгаря дланта, в която стискаше тайнствения рубин.

* * *

Пейгън бавно идваше на себе си и усещаше само вледеняващ студ и влага. Главата го болеше непоносимо, от бузата му се стичаше кръв.

– А, виж ти! Страшният Тигър се събужда! Крайно време беше, по дяволите!

Пред очите на Пейгън смъртно изплуваха лачени черни ботуши.

Нещо в тези ботуши...

В следващия миг силен ритник се заби в лицето му и едва не го размаза.

Пейгън се опита да се изправи, да протегне ръка, за да се защити, но бе толкова стегнато овързан, че не можа дори да помръдне. Когато черните вълни на болката малко утихнаха, той успя да различи лицето на мъжа, който го беше ударил. Лице, освирепяло и страшно, белязано с едно избодено око.

Пейгън присви подигравателно очи.

– А, пак ли ти, Ранд! А къде е Ръксли? Или, както винаги, се страхува да дойде?

Мъчителят му само се изсмя.

– Е, Пейгън, виждам, че не си ме забравил. Колко време мина? Три месеца? Четири? Не вярвам да не помниш онази нощ в Коломбо. Тогава ти ми взе окото.

Черните ботуши се приближиха само на сантиметри от лицето на плантатора.

– В Библията е казано „око за око“. Просто спазвах правилата на играта. Ти едва не извади моето, нали така? – докато Пейгън говореше, умът му трескаво работеше.

Ами да! Отпечатащите от ботушите! Защо не се бе сетил по-рано! Лявата стъпка бе по-неясна – сигурен белег, че този крак е по-слаб и леко се влачи.

Това бяха отпечатащи от стъпките на мъжа, когото Пейгън бе ранил преди три месеца в Коломбо.

– Съвсем не е същото, стари приятелю. На теб поне ти остана око – ботушите спряха. – Но няма да е за дълго. Ще ми бъде дяволски приятно да те накълцам на парчета; сигурен съм. Чудно дали и на нея ще й е приятно. Най-вероятно ще бъде много изобретателна в усилията си да ме накара да спра.

Ранд отметна назад глава и избухна в див смях. Лицето му се гърчеше, а празната орбита бе отблъскващо сбръчкана.

– Да, от онази весела история в Пенджаб през пет десет и трета досега не съм се забавлявал толкова много.

След миг ботушът му стъпи върху ръката на Пейгън и той избухна в противен смях.

* * *

– Това ли е мястото?

Барет клекна до камъните и свали тежката кожен торба от раменете си. Мита ѝ кимна.

– Да, със сигурност е това. Точно зад хълма е водопадът, за който пише в бележката. Но къде е онзи чакал и кучетата му?

– Там някъде, не се съмнявам – отговори ѝ мрачно Барет.

Над главите им изплува в безмълвно великолепие луната, окръжена в сребрист венец от прозрачни облаци. Светлината ѝ се изсипа върху тясната камениста долина.

Барет се намръщи. Това не ѝ хареса. Щяха да ги забележат докато изкачват хълма. А може би пък това щеше да им бъде от полза?

Англичанката нервно се обърна към Мита.

– Спомняш ли си всичко, за което говорихме? В теб ли са бутилки-те и въжето?

– Всичко си спомням, *memsab*. С най-малките подробности. О, спомням си чудесно.

Барет пое дълбоко дъх, опитвайки се да преодолее страха, който присви стомаха ѝ.

– Тогава... Аз тръгвам. Стой тук, докато се изгубя от погледа ти.

Тя бавно се изправи на крака, обви раменете си с тъмното наметало и оправи оранжевата си рокля.

Веднъж Пейгън ѝ бе казал, че има много различни начини да се де-гизиращ и човек никога не знае кой от тях е най-добрият. Дано се окажеше отново прав.

Барет още веднъж дръпна надолу дълбокото си деколте и тръгна към водопада.

Едва бе преполовила пътя, когато чу след себе си стъпки. Преди да успее да се озърне, нечии кокалести пръсти запушиха устата ѝ.

– Жалко, че се наложи да убия приятелчето ти Крейтън – изръмжа зад гърба ѝ дрезгав глас. – Сигурно щеше да ти се порадва, като те види в тази разкошна рокля, мис Уинслоу.

– Кой си...

Барет не успя да се доизкаже. Мъжът изви ръцете ѝ назад и пхна някакъв мръсен парцал между устните ѝ. После я блъсна напред.

Тя се препъна и той рязко я изправи на крака. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя се опита да се съсредоточи и да запомни пътя, по който вървят.

Барет още веднъж се престори, че пада, за да може по-подробно да огледа местността и тогава металното дуло на пушка се опря в гърба ѝ.

– Размърдай се, кучко! Край на номерата или няма да видиш любимия си жив. Е, ако съдя по начина, по който пъшкаше, докато той хубавичко те оправяше до водопада, бих казал, че това, от което имаш най-голяма нужда в момента, е от мъж между краката. – Пръстите му дивашки се вкопчиха в раменете ѝ. – Само че този път мъжът ще бъде аз, чуваш ли? Проклетият ти виконт ще има да гледа. За него също съм приготвил специална изненада.

Той се изсмя и силно я блъсна във водопада. Барет едва си пое дъх, обляна от ледената вода. Когато се отдръпна от пороя на падащата вода, лъхна я студен, пронизващ вятър и дрехите ѝ прилепнаха към тялото.

Барет ахна от изумление. Пред очите ѝ се простираше дълъг, тесен тунел, осветен с факли.

Подземна пещера?! Точно под водопада?

– Хайде, мърдай!

Мъжът зад нея я ритна с ботуша си в гърба и едва не я събори.

Барет се олюля, но тръгна. Сега поне знаеше, че Пейгън е жив.

Навсякъде около тях кънтеше ехото на падащата вода. Под светлината на факлите блестяха с многоцветието си скъпоценни камъни, които бяха в голямо количество в скалната маса.

Кристалите обаче бяха прекалено малки, за да имат някаква стойност.

За разлика от огромния рубин, който Барет криеше под роклята си. Все още не бе дошло времето да го покаже.

Главорезът отново я блъсна напред. Силен вятър забрули лицето ѝ. Само след миг тя се озова в огромна каменна пещера.

В дъното на пещерата, прикован към земята, лежеше Пейгън. Челото му бе обляно с кръв.

Барет се втурна напред и едва не припадна, когато видя окървавената му ръка. Около нея се бе образувала цяла локва. Тя понечи да се наведе към него, но грубо я дръпнаха назад.

– Не, сладурано. Не и докато не ми дадеш онази малка дреболийка.

Пейгън напразно се опита да се размърда. Кожените ремъци бяха силно пристегнати.

– Не го нрави, *Angrezi*. Не казвай нищо на този копелдак!

Ранд го изрита жестоко в слабините.

– Млъквай! – изрева той. – Сега е ред на дамата да говори.

Барет потрепери от ужас и отвращение, тя виждаше за първи път сбръчканата куха орбита. И усещаше, че ако му даде рубина, всичко ще бъде загубено.

– Да... Да, в мен е, разбира се, но не съм такава глупачка, че да го нося сега със себе си. Аз трябва да получа своя дял, нали се досещаш? Не съм я докарала дотук, за да остана с празни ръце.

Ранд сви свирепо устни.

– Да, но все пак носиш нещо, с което да правиш пазарлъка. А доколкото разбирам положението, всички козове са в мен.

– Не съвсем. „Окото на Шива“ например. Но може и да го намериш – отвърна му с привидно спокойствие Барет. – Ела да разкопчаеш роклята ми и току-виж си намерил това, което търсиш.

Ранд се намръщи. Лицето му се изкриви от похотливост, подозрение и алчност. Той се приближи и развърза ръцете ѝ. Револверът му остана опрян в гърдите ѝ.

– Няма да минеш така лесно, кучко! Ти *сама* ще се разкопчаеш. И искам да го направиш бавно и внимателно. Помни, че ако направиш някоя глупост, за секунда ще напълня любовника ти с олово.

Барет преглътна страха си и пръстите ѝ бавно започнаха да откопчават първото копче на роклята. Ранд я гледаше зяпнал, а тя посегна бавно и към второто. Деколтетото ѝ се разтвори.

Под роклята си нямаше нищо. Само топла, розова плът.

Ранд запристъпва нетърпеливо. Панталонът му се изду между краката. Той не можеше да чака повече, изпусва и я сграбчи. Езикът му грубо навлезе между устните ѝ, пръстите му се впиваха в бедрата ѝ.

Барет чувстваше как мъжът зад нея все повече се настървява. Твърдият му член притисна бедрата ѝ, но тя не се дърпаше. Това бе единственият начин да помогне на Пейгън.

Когато грубите пръсти на Ранд се опитаха да разтворят бедрата ѝ, тя едва не изстена.

– Така значи. Пейгън още в Канпур се славеше с набито око за курвите. Е, нали и майка му бе такава. – Дрезгавият му смях прокънтя в пещерата и заглуши яростните ругатни на плантатора.

В същия момент откъм входа някой извика Ранд. Той отблъсна Барет, върза отново ръцете ѝ и не пропусна болезнено да ошчипе гърдите ѝ, показали се от разтвореното деколте.

– Забавлявайте се, докато се върна – излая той. – Това ще са последните ви минути заедно. – После се обърна и хвърли пушката си към мургавия индиец до стената. – Пази ги! – заповяда му той и изчезна в тунела.

Барет се спусна към Пейгън и притисна буза до лицето му, опитвайки се да скрие сълзите си. Индиецът ги наблюдаваше мълчаливо и

стискаше здраво пушката в слабите си, жилави пръсти.

– Ти си жив! Благодаря ти, Господи! Но пръстът ти, любов моя!

– Отрязаха го, но не е страшно. Тия копелета се страхуват да не загубя много кръв и да не умра преди да са пипнали оня проклет рубин.

Той се опита да се надигне.

– Наведи се, Синамон. Трябва да взема онази верига.

Тя се приведе над него.

– Целуни ме, соколице! Целуни ме дяволски убедително, да не би онзи мръсник с пушката да се усъмни и да дойде да ни проверява.

За нея никак не бе трудно да го направи, да долепи горещите си устни до неговите и жадно да го целуне. Да остави любовта да се излее от очите ѝ. Да това беше най-лесното нещо на света.

Индиецът ги гледаше безучастно, без да каже нито дума.

– За Бога, *Angrezi!* Не чак толкова убедително. Вече съвсем не мога да се съсредоточа.

На Барет ѝ се прииска да се засмее. Очите ѝ грееха. Той бе жив. И това бе единственото, което имаше някакво значение.

– Ще се измъкнем оттук. Обещавам ти! – прошепна и Пейгън. – Полата ти... Повдигни я! Трябва да взема веригата. – Лицето му за миг стана тревожно – Не си я махнала, нали?

– Исках, но не успях да намеря закопчалката.

– Слава Богу!

Коприната на роклята ѝ леко зашумоля и Барет почувства как загрубелите му пръсти докосват пъпа ѝ. Очите и се премрежиха от докосването му. В мисълта ѝ нахлу спомена за полянката – как я бе галил, как бе разпалил стихийния, буен глад за взаимност.

Пейгън бързо я целуна по врата.

– Добре. Мисли си за това, *Angrezi.* Мисли си за насладите, които ще изживеем щом се измъкнем оттук. Обещавам ти, че няма да умрем в тази проклетата пещера.

Само след секунда веригата се изхлузи от кръста ѝ.

– Свалих я. Сега трябва само да...

От тунела се чу тропот на ботуши.

– По дяволите! Ранд се връща. – Пейгън я погледна изпитателно. – Имам нужда от помощта ти Синамон. От пълната ти подкрепа.

Тя му кимна, без въобще да се двоуми.

– Ела! – пръстите му сграбчиха роклята ѝ и трескаво откопчаха останалите копчета. При вида на белоснежната и гола плът дъхът му спря. – Бих искал да има и друг начин, Синамон, но трябва с нещо да отвлека

вниманието им. А, кълна се в дъха си, никой не може да отвлече вниманието на мъж както ти, *Angrezi*.

И все пак, когато смъкна роклята от раменете ѝ Пейгън се поколеба. Очите му сякаш поглъщаха копринената ѝ кожа.

Барет бе преодолява страха си.

– Хайде, любов моя. Просто... Просто я свали.

Пейгън промърмори нещо и посегна към дрехата, но отново отдръпна пръстите си.

– Господи, не... Не мога да го направя.

– Добре тогава. Аз мога.

Барет си пое дъх и размърда раменете си, докато роклята ѝ с леко шумолене се свлече надолу. Гърдите ѝ блеснаха под светлината на факлите. Розовите им връхчета бяха настръхнали от студ и напрежение.

Очите на Пейгън светеха като въглени.

– Господи! Ти наистина си прекрасна, *Angrezi*. Ела при мен!

Той отново я целуна. Топлината бързо се разстла по тялото ѝ. И сякаш всичко останало изчезна – и пещерата, и нощта, и опасността... И стъпките зад гърба ѝ.

– Каква трогателна сцена! Много съжалявам, че я прекъсвам. Няма как, в момента ме интересуват съвсем други неща, като например рубинът. – Гласът на Ранд изведнъж стана креслив. – *Къде е той?*

Барет замръзна. Тя бавно се отдръпна от Пейгън. Умът ѝ напрегна то работеше.

– Май ще се наложи да сменя работодателя си, господин Ранд. Изведнъж установих, че не ми се умира. Особено сега, когато ме чакат толкова години удоволствие. Пуснете ме и ще ви покажа къде е камъкът. Само си представете – ние двамата сред хилядите неща, които можем да си купим с този огромен рубин.

Лицето на Ранд се изкриви от напрежение.

– А защо си мислиш, че ще го направя?

Барет внимателно се изправи. Гърдите ѝ се разкриха в цялото си великолепие на светлината на факлата.

– Господи!

Ранд звучно преглътна и изкрещя нещо на изправения в сянката индиец. Той само сви рамене и се скри в тунела. След миг едноокият грабчи Барет и вий силните си пръсти в гърдите ѝ.

Тя затвори очи. Разумът ѝ заповядваше на тялото да се подчини. Ранд жестоко стискаше нежната ѝ плът.

В този миг кожените ремъци бяха прерязани и Пейгън се нахвърли

върху еднооклия с цялата си ярост. Лицето му гореше от омраза.

Ударите, които двамата си нанасяха, отекваха в пещерата с грохота на далечна буря. Заедно с тях се сипеха ужасни псувни и ругатни.

Само с няколко юмука в лицето на Ранд, Пейгън го повали върху каменния йод. Той бързо взе оръжието му и развърза Барет.

Плантаторът завърза противника си със същите ремъци, с които бе вързан самият той само преди няколко минути. Барет чу звън на метал и видя как Пейгън внимателно усуква златната верига около китките на Ранд, а после я прекарва през спусъка на револвера, подпрян между два камъка зад гърба на жертвата си.

Ранд вече бе започнал да идва на себе си. Лицето му беше окървавено и беше страшно за гледане.

Пейгън го погледна мрачно и се усмихна.

– Препоръчвам ти да не се помръдваш, кучи сине.

В гърба ти е опрян револвер, който, както сигурно вече си се досетил, е зареден. И най-малкото движение, даже ако се закашляш... и сам ще си теглиш куршума. Ще бъде наистина жалко мозъкът ти да изцапа този великолепен стълб от скъпоценни камъни, за който съм те вързал.

Пейгън дръпна Барет към изхода на пещерата. След секунди зад гърба им пещерата се изпълни с жестоки, мръсни псувни.

Пейгън се обърна и вдигна предупредително пръст.

– Шшшт! После да не се оплакваш, че не съм те предупредил.

Те навлязоха в тесен тунел. Навсякъде около тях се чуваше ехото на падащата вода. Въздухът бе влажен и студен и Барет силно притискаше роклята към гърдите си.

– Би могъл да пропуснеш поне едно-две копчета – промърмори тя.

Пейгън я изгледа и повдигна насмешливо едната си вежда.

– И да изпусна такава божествена гледка!

Бузите ѝ пламнаха веднага, но след миг тя забеляза, че независимо от закачката в гласа, чертите на лицето му са сгърчени от съжаление и опасения.

– Прости ми, *Angrezi*. Нямахте друга възможност.

Той потвърди думите си със страстна целувка. Барет се олюля като замаяна и се опита да си поеме въздух. Рамото ѝ леко бутна ръката му и лицето му се изкриви от болка.

– О, Пейгън! Съжалявам!

– Няма нищо, *Angrezi*. Няма време. – Пейгън не каза нищо повече, а само бързо я придърпа след себе си по тъмния тунел.

Пътят им постоянно променяше посоката си. Барет вече бе

загубила всякакво чувство за ориентация, но Пейгън явно се справяше.

След броени минути те навлязоха в един по-широк подземен коридор.

Наближаваха.

В следващата секунда нечии силни пръсти се впиха в ръката на Барет.

– Не мърдай или ще стрелям.

Това бе индиецът, отпратен от Ранд. Той я блъсна напред. Дулото на пушката му не се отделяше от гърбовете им.

Пейгън изруга, стисна здраво ръката на жената и двамата навлязоха в широкия тунел, който скоро ги отведе до друга зала, по-малка от първата.

Още на входа те спряха, заслепени от красотата на гледката, която се откри пред очите им. Скалните стени на залата бяха покрити с кристали в разнообразни форми, цвят и размери. И всички блестяха като слънца.

Барет си пое дълбоко дъх. Очите ѝ бяха приковани във великолеπιето на пещерата. В този миг тя чу тих, ехиден смях. Зад една от каменните колони се раздвижи сянката на човек. Лъч светлина попадна върху лицето му.

И при вида на това лице, Барет почувства, че ѝ става лошо. Тя пребледня.

– Какво удоволствие да се срещнем отново, моя прекрасна съпруго. Сигурен съм, че ми носиш рубина.

45.

Това бе той. Нейният съпруг. Такъв, какъвто го бе запомнила. Изисканите дрехи не скриваха, а по-скоро подчертаваха липсата на всякаква душевност. Ръксли бавно се приближи към нея. В едната си бледа, слаба ръка той държеше малък револвер.

– Е, Ранд все пак го бива за нещо. Той откри тези пещери преди година и оттогава пазя откритието за специални изненади. Не се учудвам. Старият ми приятел Пейгън винаги е бил много находчив. – В очите му заблестяха жестоки пламъчета. – Сега обаче повече ме интересува рубинът.

Барет почувства, че трепери, но вдигна предизвикателно брадичката си.

– Няма да научиш нищо, докато не освободиш Пейгън.

– Да си призная, сладка моя, много съм разочарован от теб. И от теб, Пейгън. След малко ще бъда принуден да развържа езиците ви, няма как.

Той даде знак на индиеца, който стовари приклада на пушката си върху ранената и окървавена глава на Пейгън, който едва успя да изругае и се строполи върху каменния под на пещерата.

Преди още да отвори очи, плантаторът бе здраво завързан, а пушката на индиеца стоеше почти опряна до него.

Ръксли се облегна спокойно на стената. Револверът му не изпускаше Барет.

– Знаете ли, аз няхах намерение да идвам. Но когато Ранд отново оплете конците, разбрах, че нямам друг избор.

– Пусни я, Ръксли! Тя няма нищо общо с тази работа – гласът на Пейгън бе гневен. – На теб ти трябва рубина, нали?

Прекъсна го кресливият смях на Ръксли.

– Така ли мислиш? Ти си един заблуден, нещастен наивник! Все още не си разбрал, така ли? – той погледна към Барет с искрящи от омраза очи. – За мен тя е по-ценна от десет твои рубина, нещастен глупако. – Той бавно вдигна ръка и започна да мачка дантелата около гърдите на жената. – Трябваше ми малко време, за да го разбере, естествено. Много жалко за дядо ти. Всичко можеше да стане толкова лесно, само ако старият глупак не пазеше така упорито тайните си. Да, наистина жалко.

– Дядо ми! Какво... какво си направил с него, ти отвратително, долно...

Ръксли хладно се усмихна.

– Съжалявам, но се оказа, че старият бил със слабо сърце. Изглежда не е могъл да издържи въпросите на Крейтън.

Тя се нахвърли върху него като обезумяла. Очите ѝ бяха подивели от мъка и ярост. Само за секунди Барет успя да изпита задоволство, защото го бе ритнала в глезените. Но в следващия миг той я сграбчи за врата и я блъсна към студената, каменна стена.

– Ще си платиш за това, кучко! Преди още да свършим, ще... – Ръксли рязко се прекъсна и изруга. – Все още не му е дошло времето. – Змийските му очи пропълзяха по бледото като платно лице на жената и се спуснаха надолу, към бурно издигащата ѝ се гърд. – В интерес на истината, старият глупак не е открил нищо съществено на Крейтън. Докато оня разбере, че са го прекарвали, дядо ти вече бил духнал. Значи,

оставаш само *ти*, моята мила женичка. А аз не се съмнявам, че ще ми довериш всичко, което си насъбрала в малката си главица. Разбира се, ако не предпочиташ да видиш Пейгън само с едно око.

На Барет ѝ призля, но тя с мъка запази самообладание. Сега беше жизнено важно да бъде хладнокръвна, за да се изправи срещу Ръксли. Вече знаеше, че дядо и е в безопасност.

– Нищо няма да ти кажа, докато не пуснеш Пейгън.

Ръксли бавно разтвори деколтето ѝ и втренчи студените си очи в млечнобялата ѝ кожа.

– Да, ти наистина си прекрасна, мила моя женичке. А като си помисля какви тайни се крият в прекрасната ти главица... – пръстите му се придвижиха още по-надолу и подразниха гънката между гърдите ѝ. – И аз искам да ги науча. Всичките. А освен това, искам и рубина.

Без тя дори да заподозре намерението му, пръстите му внезапно стиснаха едното ѝ зърно и жестоко го извиха. Барет стисна очи, за да сдържи бликналите от непоносимата болка сълзи.

Пейгън зверски изруга, но индиецът бързо заглуши гласа му, ката напъха в устата му някакъв парцал.

В същия миг тунелът прокънтя от далечен изстрел.

Ръксли замръзна.

Барет пребледня. Ранд отново, но вече за последен път, бе объркал конците. Тя затвори очи и се опита да не мисли за окървавеното тяло в леденостудената зала.

– Отново има земетресение, доколкото чувам. Теренът тук е доста нестабилен. – Ръксли сви рамене. – Е, какво е впечатлението ти за кристалното ми царство? Прекрасно е, нали? За съжаление, камъните са много малки, за да имат някаква стойност.

Той се обърна и прониза Барет с безумния си поглед. Пръстите му се впиха в раменете ѝ.

– А сега, най-последно, очаквам да ми дадеш рубина, ненагледна моя. Ние с теб имаме още някои сметки за уреждане, а и Пейгън сигурно вече е в настроение да ми каже това, което ме интересува.

Ръксли кимна с глава към индица и той освободи устата на плантатора.

– Пусни я, по дяволите! Рубинът е в мен, не е в нея. В мината си имам стотици такива.

Ръксли поклати глава.

– Напразно се изхвърляш, приятелю. Ако рубинът беше в теб, щях да го знам още когато хората ми под палиха южното крило. Но той не е

в теб, нали? Вместо него се хвърли да спасяваш някаква евтина миниатюра с надутия ти баща и глупавата му жена. Тя, разбира се, *не е* майка ти. Твоята майка е онази, в дъното. Забеляза ли, колко здраво стиска ръката ти. – Ръксли зацъка с език. – Досадна работа, нали? Не върви!

Пейгън бясно започна да се мятта, за да се освободи от ремъците. Индиецът се наведе и ги стегна още по-здраво.

По тънките устни на Ръксли заигра ехидна усмивка.

– Щом като не е в теб, къде е тогава? През цялото време си задавам този въпрос – той се обърна. – Може би никога няма да разберем. И все пак, искам да си тръгна от това проклето място с една тайна по-малко. Например – той се обърна към Барет, – формулата на дядо ти. Формулата за експлозива с мощност на десет парни локомотива. Доколкото си спомням, наричаше го нитроглицерин, нали така, красавице? Доста дълго вече ме разиграваш! Най-после трябва да ми кажеш.

Дългите му тънки пръсти първо потупаха бузата на Барет, а после се спуснаха към врата ѝ и заиграха с една къдрица. Тя потрепери от омраза.

– Аз... Аз не я знам. И преди съм ти го казвала Той никога не ме осведомяваше за резултатите си.

– Глупости. Ти си му помагала във всичко, поръчвала си химикалите, апаратите, водила си дневника ма експериментите му.

– Всичко това е вярно, с изключение на последното. Дядо никога не ми позволяваше да видя количествата и методите му. Сигурно е усещал, че е прекалено опасно да довери такива знания на една жена.

И това не е лъжа, помисли си нервно Барет. Дядо ѝ винаги е мислил, че жените не притежават кой знае какъв интелект. Тя обаче винаги се бе страхувала, че какъвто е разсеян, ще обърка нещо и затова много внимателно нанасяше резултатите от експериментите в дневника.

Гласът ѝ изведнъж стана много по-сериозен.

– Нямам понятие от формулата на дядо ми. В замяна на това имам нещо почти толкова ценно.

Ръксли се вкопчи в нея.

– Знаех си, че ще го намериш! Къде е?!

Барет студено се усмихна.

– За толкова глупава ли ме мислиш, че да го донеса *тук*. Все пак, съпруге, научила съм нещо от теб. Вече не съм толкова наивна. Не, рубинът е скрит на сигурно място и ти ще го откриеш само ако аз *пожелая*.

Ръксли внимателно я погледна. Този път в погледа му личеше

прикрито възхищение.

– Е, добре. С този рубин бихме могли да направим нещо голямо. Ще завладеем Лондон.

Той прекоси залата и бавно доближи револвера си със златна дръжка, изпъстрена с орнаменти, до главата на Пейгън.

– Красив е, нали? Трантър го изработи. Дяволски удобен е. Още повече, че е и зареден. Не се съмнявай в това, женичке. А сега ми кажи – къде е „Око на Шива“?

Барет пребледня. Олюля се, когато видя, че Ръксли поставя пръста си на спусъка. Той пискливо се изсмя.

– Ама вие наистина сте много забавни. И двамата. Още от онази нощ, в Лондон, когато заблуди Крейтън по толкова изпипан начин, сладка ми женичке. Жалко, че Крейтън трябваше да умре. Не можех да го оставя да разправя наляво и надясно всичко, което знаеше. Освен това, оплеска нещата и изпусна рубина, когато уби сър Хъмфри. – Ръксли въздъхна дълбоко. – Е, кажете ми, какво друго можеше да направи един съвместен работодател с немарливите си подчинени?

Очите му жестоко блеснаха.

– Разговорът, без съмнение, е безкрайно интересен, но се налага да го прекъсна, защото времето ти изтече, стари приятелю.

Ръксли опря револвера си в челото на Пейгън.

– *Не!* Спри, за Бога! – изкрещя като обезумяла Барет и вдигна полите на роклята си. Треперещите ѝ пръсти едва се подчиняваха, докато навиваше един от копринените си чорапи.

Само след миг в ръцете ѝ заблестя рубинът. Шлифованите му страни хвърляха кървавочервени отблясъци на светлината на факлите, горещи като кръвта, която течеше във вените на неговите жертви.

46.

Ръксли изсъска:

– *Ти си го намерила!* – Очите му заблестяха от несдържана алчност. Барет бавно започна да отстъпва към входа на пещерата.

– Барет, недей! – изкрещя ѝ дрезгаво Пейгън. – Не му го давай! Тогава никога няма...

Вече бе твърде късно. Ръксли се втурна към нея и сграбчи рубина от треперещите ѝ пръсти. Очите му горяха. Лицето му сияеше от тържество.

– „Окото на Шива!“ – изхриптя той. – Най-после *мой!*

Ръксли затъркала като обезумял рубина в дланите си. Искрящите кървавочервени отблясъци на кристала заиграха дяволски танц върху лицето му.

В същия миг някакъв далечен тътен отекна в пещерата и земята леко се разтресе. Сякаш далеч гърмеше буря. Това обаче бе Мита, която стриктно изпълняваше указанията на Барет и сега бе взривила първия от експлозивите.

Барет трескаво прехвърли погледа си върху Пейгън. Той леко повдигна вежди и сякаш започна да се досеща.

Тя му кимна. Никой друг не забеляза движението ѝ. Ръксли съзерцаваше рубина, а индиецът стоеше зад гърба му, любопитен да зърне камъка, за който се носеха толкова легенди.

Барет започна бавно да се изплъзва към тунела. Пейгън бе оставил в другата зала пистолет и сега тя трябваше да го вземе. Тя се опита да превъзмогне гаденето при мисълта какво ще види там.

Жената вече почти навлизаше в тунела, когато някой я дръпна откъм гърба. Тя уплашено се извъртя. В същия миг я заля облекчение. Зад нея стоеше полковник Хедли. Барет се опита да му каже нещо, но той сложи пръст на устните си и я повика да го последва в тунела.

В същия миг от другия край на тунела прокънтя смеха на Ръксли.

Хедли замръзна. Сякаш насън, той сграбчи ръката на Барет и я блъсна напред.

– Адриан! Ти дойде! Вземи му оръжието! – изкрещя Пейгън.

Полковникът не помръдна. Очите на Пейгън потъмняха.

– Не мога да повярвам! Не е възможно и ти...

– Ще те разочаровам, Деверил! – Ръксли лениво се разхождаше из залата, стиснал рубина в бледите си пръсти. Той рязко направи знак на шотландеца. – Ела тук, Хедли! Помогни ми да се справя с нея.

Кокалестите ръце на полковника стегнаха здраво китките на Барет. Тя стисна зъби от болката.

– Проклето копеле! – изрева Пейгън. – Откога работиш за *него!*

– Съжалявам, че се стигна дотук, Дев. Винаги съм се надявал...

Хедли сви рамене и започна да завързва Барет към една от каменните колони срещу входа на пещерата. Тя се дърпаше и той се намръщи.

– Ако се съпротивяваш, ще стане по-лошо. Не искам да ти причинявам болка, нали знаеш?

Барет почувства как паниката впива ноктите си в разума ѝ. Да ѝ причини болка?! Ако тя не направеше нещо в близките няколко минути,

всички щяха да бъдат разкъсани от такава болка, каквато никога от тях не подозираше. Ужасната смърт бе въпрос само на време. Всеки миг Мита щеше да възпламени последния си експлозив, който да разцепи планината на две.

А какво щеше да стане, ако бе допуснала и най-малката грешка в изчисленията си или пък теренът беше наистина нестабилен, както каза Ръксли? Барет дори не смееше да си помисли...

Жената потръпна и се опита да прецени колко минути са изтекли от последния взрив досега. Да, вече бе дошло времето за...

В същия миг тътен разтърси пещерата, този път много по-близо от предишния. Ръксли изкрещя на индиеца да провери какво става.

Всички проследиха в напрегнато мълчание как стъпките му заглъх-ват в тунела. После се чу слаб вик и грохот от падащи камъни.

Минутите течаха мъчително бавно, а индиецът не се връщаше.

Ръксли нервно сновеше напред-назад, дори бе започнал да се поти. Той притискаше рубина здраво до гърдите си и най-накрая не издържа и нареди на Хедли да потърси индиеца. Побелелият полковник за момент се поколеба, после изчезна в тунела.

Пейгън се опита да разхлаби стегнатите ремъци.

– Рубинът няма да ти донесе никаква радост, Ръксли! Прокълнат е, не разбираш ли? Още от първия човек, който го е докоснал, досега „Око на Шива“ носи само страдание, предателство и жестока смърт. Нима наистина искаш това?

Ръксли се ухили. Очите му блеснаха със странна, леденостудена светлина.

– Прокълнат е, така ли? А какво ще кажеш за *силата* му, приятелю? За дяволските огньовете, които разпалва... – Той рязко се изсмя, погледът му сякаш поглъщаше Барет. – Женичката ми. Добрата ми, мила женичка. Тя можеше да промени всичко, да ме направи...

Ръксли рязко млъкна. Ръцете му яростно стискаха рубина.

– Да ти помогне да бъдеш мъж, така ли? Жена, която да събуди в теб огъня, защото ти си неспособен да го разпалиш сам... – Пейгън дрезгаво се изсмя – Май не само рубин ти трябва за тази работа...

Ръксли изпусва, извъртя се и заби ботуша си в лицето на Пейгън.

– Спри, моля те! За Бога, стига толкова! – изстена Барет със замъглени от сълзи очи. Пейгън изпадна в безсъзнание. – Аз... аз ще направя всичко, което пожелаеш. Ще... ще ти се подчиня. Каквото пожелаеш. Само го... Пусни го! Моля те!

Ръксли я изгледа презрително.

– Я виж ти, каква предана любовница си била. Колко жалко, че не дари с тази привързаност и съпруга си, курво! – той бавно се приближаваше към нея. В очите му светеше безумен блясък.

Ръксли я притисна и много внимателно постави рубина върху голата ѝ гръд. После бавно и мъчително започна да го плъзга по кожата ѝ, без да отделя поглед от лицето ѝ.

– Чувстваш ли го, красавице? Чувстваш ли дяволските му огънове? Бавното, дълбоко потрепване. Казват, че правел от мъжа легенда, а от жената звяр. – Той притисна камъка към едното ѝ зърно. – Скоро ще разберем какво е действието му, сладка моя женичке! – Той се наведе още по-близо. – А колкото до онези измислици, че не знаеш формулата на дядо си, спокойно можеш да престанеш да лъжеш. Един от слугите в Синамон Хил те е видял старателно да преписваш бележките на дядо си. Разказа ми всичко, с подробности. За съжаление, след това ял нещо, което стомахът му не понесъл. Толкова жалко.

– Чудовище! Звяр! – изкрещя Барет, докато с безумни усилия се мъчеше да се отскубне от ледената стена зад гърба си.

Ръксли само се усмихваше и продължаваше да плъзга рубина по тялото ѝ, мърморейки странни, несвързани думи.

С всяка измината секунда страхът на Барет растеше. Заедно с него растеше и до болка познатото отвращение, което обръщаше стомаха ѝ. Тя чудесно знаеше какво ще последва сега, как той ще се напругне, за да докаже мъжествеността си, как ще я мачка под себе си.

– Няма да имаш нито едното, нито другото! Всеки момент планината ще се взриви и заедно с нея – проклетият ти рубин! – Барет успя да освободи крака си и да изрита рубина от ръцете на Ръксли.

Той зверски я сграбчи и зашлеви жестока плесница през лицето ѝ.

– Достатъчно номера, кучко! Изчерпих търпението си с теб! С *два* ви! – Очите му бяха безулни. Той вдигна рубина от земята и внимателно го почисти от праха. – Представлението ви е към края си. Отпусни се, мила моя! Защо не покажеш и малко страст, а? На поляната при водопада съвсем не си била толкова студена. – Очите му заблестяха като видя как дъхът ѝ секва. – Да-а, Ранд ми разказа всичко за разходките ви с Пейгън. Винаги съм подозирал, че под всичките пластове дрехи и благоприличие се крие една малка мръсница. Сега май вече не носиш толкова дрехи. Я да проверим. – Ръксли бавно прокара рубина дълбоко в деколтето ѝ – чак до кръста. – Съветвам те да не се безпокоиш толкова за твоя Пейгън. Досега не е обръщал кой знае какво внимание на жените, а не се надявай, че ще го направи за теб, още повече след като знае,

че *ти* си *моя* законна съпруга.

Буцата в гърлото на Барет ставаше все по-голяма. Господи, времето изтичаше. Оставаха може би три-четири минути преди Мита да взриви последния експлозив. Какво можеше да направи?!

С ъгълчето на окоото си тя забеляза, че индиецът мълчаливо излиза от тунела.

– Крайно време беше да се върнеш, по дяволите! – излая Ръксли. – Защо се забави?

Мъжът се наведе, за да провери дали достатъчно здраво са стегнати ремъците на Пейгън.

– Земетресение, господарю. В голямата зала са паднали много скални отломъци. Един ме удари.

Ръксли измърмори нещо и посочи Пейгън.

– Вземи малко вода и го свести!

Индиецът се наведе почтително, отиде до една локва в дъното на пещерата. Там той свали ризата си, потопа я във водата и я изцеди върху лицето на Пейгън.

При първите ледени капки плантаторът изруга и изви глава.

Следващите го накараха гневно да изпсува.

Само след секунди Пейгън дойде в съзнание. От челото му се стичаше кръв.

Сърцето на Барет биеше лудо. Нима никога нямаше да се освободят от този безумец?

– Пусни я, мръсно куче! Нали преследваше мен? Нали аз съм твоя враг? Безсилен си да се изправиш лице в лице срещу *мъж*, така ли? Винаги съм си мислел, че си точно от онези гадове, на които им доставя удоволствие да насилват жени, без да могат да ги имат.

Ръксли позеленя.

– Така значи си мислил, мили мой Деверил? Ти – моят единствен противник?! Не, не е съвсем така. – Той посочи към Барет. – Как беше, когато я облада за първи път, а? Аз самият съм го правил толкова пъти, че ми е трудно да ги преброя, нали разбираш? Тя обаче беше винаги леденостудена и всеки път ме отблъскваше.

– Проблемът ти не е в *нея*, гнусна гадино! Тя е стотици пъти повече жена, отколкото предполагаш, и хиляди пъти повече, отколкото заслужаваш!

– О, това сега едва ли има значение! Сега рубинът е в мен и неговите сили са и мои. Мисля, че ще ти бъде приятно да гледаш как ще я завладея, стари приятелю. Още повече, че сега тя сама ще се отдаде,

повярвай ми.

Пейгън се изсмя подигравателно.

– Няма жена на тоя свят, която би пожелала такова гнусно, сбръчкано и нещастно подобие на мъж, какъвто си ти, Джеймс Ръксли!

Ръксли успя само да изсъска от ярост.

– Ще съжаляваш За тези думи, Сент Сир! Дяволски ще съжаляваш!

Барет видя ужасена как съпругът ѝ стъпва с ботуша си върху окървавената ръка на Пейгън. Той дори не изстена. Само лицето му сякаш замръзна и челото му се ороси от пот.

„Няма време...“, мислеше си тя, парализирана от страх.

В същия миг почувства как някой съвсем леко докосва ръцете ѝ. Барет се обърна назад и изумена видя клекулания до нея индиец, който внимателно разхлабва ремъците.

Дрехите му бяха същите, но лицето... Този беше по-възрастен, кожата на лицето му бе сбръчкана, а пръстите му бяха силни, но изящни. Той ѝ направи знак да мълчи и изчезна в полумрака на пещерата.

Кой бе той? Защо я освободи?

В другия край на залата Ръксли се изсмя кресливо.

– Няма да говориш, така ли? Няма да се молиш за живота си? Е, след малко може би ще промениш решението си, като видиш какви изненади съм приготвил за сладката си малка женичка.

Барет смътно забеляза как индиецът се придвижва към Пейгън, защитен от тъмнината. В сърцето ѝ загоря искрица надежда.

Тя разбра, че трябва да отклони вниманието на съпруга си.

– Ти винаги си бил едно фукливо нищожество, Джеймс Ръксли. Винаги си се хвалил с нещата, които *смяташ* да направиш и никога не си успявал. Само ако знаеш, колко си жалък! – тя се изсмя подигравателно. – Защо не опиташ възможностите на камъка, а? Или се страхуваш, любими съпруге? Страхуваш се, че даже *магията* няма да помогне на изродено и безсилно същество като теб!

Барет подбираше внимателно думите, които най-бързо биха разпалили яростта му.

В продължение на няколко мъчителни месеци тя бе наблюдавала всичките степени на гнева му и знаеше какво най-силно го разпалва. Синините вече бяха изчезнали от тялото ѝ, но спомените оставаха болезнено впити в съзнанието ѝ, сякаш всичко се бе случило вчера.

С ъгълчето на окото си тя продължаваше да наблюдава мургавия мъж, който бавно приближаваше Пейгън. Барет отметна назад косата си и прониза Ръксли с подигравателния си поглед.

– Нима наистина повярва, че съм загубила паметта си? – изсмя се презрително тя. – Поредното доказателство, че си глупак, Джеймс. Да, това беше преструвка, разбира се. Роля, с която да си спечеля място в сърцето на красивия виконт. И успех, както виждаш. – Тя направи кратка пауза, за да навлажни пресъхналите си от напрежение устни. – Мога да те уверя, че си струваше усилията. Деверил е десет пъти повече мъж от теб – от това, което си сега или пък което си мислиш, че някога ще бъдеш!

Хапливият присмех попадна право в целта.

Ръксли изрева и се втурна към нея. Впи нокти в косата ѝ. Главата ѝ се замая от болка.

Очите му горяха обезумели. Той се наведе още по-близо.

– Искаш ли да проверим, скъпа? Още сега, а? – Ръксли се изсмя, разголи гърдите ѝ и жестоко притисна рубина в кожата ѝ. Другата му ръка вече разкопчаваше копчетата на бричовите му.

Барет едва си поемаше дъх. Спомените връхлетяха отгоре ѝ с цялата си жестокост. Сега обаче тя имаше сили да ги понесе. Това бе единствената ѝ възможност да спаси любимия си. Тя се усмихна злорадо на Ръксли.

– Нима наистина вярваш, че камъкът ще ти помогне, Джеймс? Нищо друго не може, така ли? Господи, та ти си оставаш същия наивен глупак. С тази разлика, че сега ти е хрумнало сам да убиваш, за да осъществиш безумните си фантазии.

Лицето на Ръксли бе мъртвешки бледо, той дишаше учестено и мъчително.

– Разбира се, „Окото на Шива“ ще ми помогне. Той е моят пазител, моят сигурен помощник. Той ще изпълни молбата ми, кучко!

Барет усещаше, че той вече се опитва да свали панталоните си и едва сподави стона си. Сега той наистина бе обезумял. Пръстите му се впиваха жестоко, притискаха камъка към гърдите ѝ, към корема ѝ... Барет почувства стария сковаващ страх, почувства ужасът да я задушават.

Не, Господи! Тя не можеше да понесе всичко това! Не и сега, когато вече знаеше колко чиста и прекрасна е любовта между мъжа и жената!...

Тя чу как Ръксли тихо изсъска, после усети шумолене на плат около бедрата си и разбра, че той се е разголил. Барет стисна очи, опитвайки се да не мисли за това, което ще последва...

Господи! Извитите като нокти на граблива птица пръсти! Жестокото напругане, неизбежната ярост!... И после болката! Унижението!...

Тялото ѝ се затресе от отвращение и ненавист.

– Н-неее! Не... Не мога...

Изведнъж омразното тяло се свлече пред нея.

В просъница Барет видя как пред очите ѝ се изправя окървавената фигура на Пейгън. Той вдигна Ръксли и го запрати към дъното на пещерата.

– Повече няма да я докоснеш, гадно копеле! Сега тя е моя, чуваш ли? Спасих я от теб! Само да си посям дори да я погледнеш, в същата минута ще я направя вдовица!

Ръксли се свлече на пода. Ръката му трескаво се опитваше да извади нещо от джоба на самото му.

Само след миг Пейгън я сграбчи и извади скрития револвер.

– Трябваше да се досетя. Змията си остава змия.

Пребледняла от страх, Барет наблюдаваше как двамата мъже се борят за оръжието. Очите ѝ разтревожено различаха признаците на изтощение у Пейгън. Сигурно е от загубата на кръв. А и Бог знае на какви мъчения го е подлагал Ръксли, помисли си тя.

Внезапно Барет почувства нечия ръка върху рамото си. Зад нея стоеше слабият индиец и ѝ правеше знаци да го последва. Тя поклати отрицателно глава. Не можеше да тръгне преди Пейгън да е в безопасност.

– Тигъра ще бъде защитен, не се страхувай, жена с очи като зората. Ти обаче трябва веднага да тръгваш. Чувам, че земята бучи. Приятелката ти вече приготвя дяволския огън.

– Но как...

– Няма време. Тръгвай или ще стане твърде късно за всички.

Барет се двоумеше, разкъсвана между сигурността, която ѝ внушаваха спокойните, тъмни като шоколад очи на индицеца и желанието да остане с Пейгън. И все пак, този странен човек я бе спасил вече веднъж. Сега тя му вярваше.

– Добре, но ако той не излезе до пет минути, ще се върна при него.

– Ако Тигъра не излезе до пет минути, никога няма да излезе. Нито пък *ние* – белите зъби блеснаха в тъмнината. – Не се бави.

Барет отново почувства, че я обзема истерия. Нима целият свят бе обезумял?!

Слабите пръсти на индицеца хванаха ръката ѝ и я повлякоха към тунела. Студен въздух лъхна лицето ѝ и тя потрепери. Факлите бяха изгаснали от предишните взривове и те не виждаха нищо пред краката си. Барет се запрепъва.

– Сега накъде?

Никакъв отговор.

Тя се озърна, но напразно. Около нея имаше единствено мрак и леденостуден, влажен въздух.

Внезапно нечии космати, топли пръсти се вкопчиха в полата ѝ и се опитаха да хванат китката ѝ.

– Меджик! Господи, как си дошла дотук?!

Маймунката избърбори нещо и започна да я дърпа напред.

– Мога само да се надявам, че *знаеш* къде ме водиш – промърмори Барет.

Последните звуци, които чу откъм пещерата, докато Меджик я дърпаше напред в мрака, бяха зверският рев на Ръксли и шум от падащо на земята тяло. Барет мрачно се усмихна и стисна още по-здраво ръката на Меджик.

Макар и трудно, те продължиха напред в тъмния тунел.

Само след секунди каменният под под краката им потрепери. Последва го тътенът на поредния експлозив. От стените на тунела се откър-тиха късове скали.

Вълната на взрива ги залепи за стената. Меджик се сви в прегръдките ѝ. Малкото животинче трепереше от страх.

– Не се страхувай, малка моя! Този взрив само трябваше да го уплаши. Но следващият... Господи, следващият...

В същия миг Барет чу трополене на ботуши, което бързо ги приближаваше.

– Ръксли?!

Не, тя не искаше да повярва!

Барет чакаше. Дъхът ѝ бе спрял, тялото ѝ се вцепени. Тропотът приближаваше. Звукът се блъскаше в каменните сводове на пещерата и ехото му отговаряше.

След миг дочу тих и нежен глас:

– *Angrezi!*

Дъхът излетя през устните ѝ.

– Пейгън! Благодаря ти, Господи!

Отново силната прегръдка на топлите, любещи ръце, отново горещите жадни устни...

Но само за секунди. Все още ги грозеше опасност.

– Той... ти...

– Дали го убих? Не, за съжаление. Оказа се, че не мога да убия дори такава презряна твар като Джеймс Ръксли. Падна и удари главата си. Няма да ти причини повече болка, Синамон! Заклевам се! Но къде е

шаманът? Той ли те освободи? Никога не съм предполагал...

Барет го прекъсна.

– Няма време, любов моя. Трябва да се махаме отук.

Пребледняла от страх, тя сграбчи ръката му и го повлече след Меджик.

– Предишните експлозии бяха само предупреждение. Следващият ще взриви планината.

Пейгън ахна.

– Нима съединението на дядо ти наистина има такава разрушителна сила? Сега разбирам защо Ръксли толкова искаше формулата. И колко беше права, че не му я каза.

– Да, така е, повярвай ми – мрачно отговори Барет.

Пейгън внезапно стисна ръката ѝ.

– Ще се върна да го измъкна.

– Нямаме никакво време! Може би тече последната минута! Най-много две! А може би е по-малко от минута, ако не съм изчислила съвсем прецизно.

Пейгън нищо не каза, само се обърна и изчезна в пещерата. Барет почувства, че сърцето ѝ болезнено се сви. Господи, защо винаги ни поставяш пред толкова труден избор? Защо Пейгън не остави злото да загине от собствените си пъклени кроежи?

Барет знаеше защо. Защото обратното би означавало, че те самите не са по-добри от злото, срещу което се борят. Именно тази бе причината, поради която тя не го спря, въпреки че сърцето ѝ стенеше и сълзи се стичаха по бузите ѝ. *Побързай, любов моя*, викаше го сърцето ѝ. *Толкова малко време имаме.*

След секунди Пейгън бе до нея, сграбчи ръката ѝ и я повлече към изхода на тунела.

47.

Малки капчици пот оросиха челото на Барет. Тя още от дете беше свикнала с експлозивни – винаги наблюдаваше отблизо експериментите на дядо си. Няколко пъти дори сама бе поставяла и взривявала заряди под зоркото око на дядо си, разбира се.

Никога обаче не бе подозирала, че ще ѝ се наложи да изживее безмилостната им заплаха.

Сега тя с мъка вървеше напред и за да потисне страха си, се мъчеше

да съсредоточи мисълта си върху топлите пръсти, които стискаха ръката ѝ, върху тялото, толкова близо до нейното.

Каменния под стана по-равен. Те започнаха да тичат. Насреща им постоянно се препречваха нови и нови тунели, докато най-накрая пред тях проблесна светлина и Барет усети свежия дъх на цветя.

Бяха наближили входа!

На следващия завой ги заля златистата светлина на самотна факла. Съвсем близо до тях падаше бялата пелена на водопада.

– Бързо! – извика Пейгън и я дръпна напред.

В този миг от пещерата излезе висок мъж с бели коси и разкривено кокалесто лице.

– Все пак успяхте да се измъкнете... – гласът му бе неестествено монотонен.

Пейгън блъсна Барет пред себе си.

– Планината ще избухне всеки момент, Адриан.

Трябва да излезеш отгук!

Кафявите очи на Хедли блестяха със странна светлина.

– Не без „Окото на Шива“.

Той бавно свали пушката си и я насочи към гърдите на Пейгън.

– Забрави за рубина, Адриан! Всичко е свършено. Остави го на мира или той ще те унищожи.

– Съжалявам, приятелю. Ти притежаваш много други неща – неща, които никога не могат да бъдат мои. За мен съществува само рубинът и той трябва да бъде мой!

– Камъкът носи зло! Той ще те унищожи, така както е унищожил всеки, който го е притежавал досега.

– През цялото време на обсадата на Канпур си мечтаех за него – гласът на полковника бе нисък, безизразен. – Рубинът беше единственото светло нещо сред целия този ужас. Съжалявам, Дев, но трябва да ти призная, че всъщност аз не избягах тогава. Нана-*sahib* ме пусна. За сведенията, които му дадох, нали разбираш?

Пейгън преглътна.

– Не искам да повярвам!

– Нима все още не разбираш? Аз вървах след теб, когато тръгна през джунглата. Нана-*sahib* искаше да бъде сигурен, че никой няма да избяга, за да разкаже на англичаните какво е направил. За нещастие, майка ти ме забеляза. Грешката беше нейна. Тя си помисли, че съм от твоите хора. Съжалявам, но трябваше да я убия. Тя можеше да извика, да провали всичко. Сега вече разбираш, нали?!

В очите му се четеше молба. Приличаше на момче, направило пакост.

Барет почувства как тялото на Пейгън се изпълва с ярост.

– Ти, копеле!...

Хедли продължи, сякаш нищо не е чул:

– Ти, всъщност, никога не успя да я опознаеш, нали? Тя бе също англичанка, но облече сари, след като отдаде сърцето си на някакъв проклет индиец от Севера. Той е твоят баща, а не херцогът. Горкият стар глупак я изхвърли, разбира се, но чак след като те роди, защото херцогът искаше да има наследник повече от всичко друго на света. От Нана-*sahib* знам, че тя никога не е могла да те забрави. И въпреки че е обичала неверния си съпруг, тя е рискувала всичко, за да се върне при теб под прикритието на индийска дойка. Трябвало е да те види за последен път, да те предупреди, че бунтът приближава...

Пръстите на Пейгън се вкопчиха в китката на Барет.

– Не... това не може да е истина!

– Истина е. Ще научиш всички подробности, ако...

– Стига толкова, Адриан! – изрева Пейгън. – Не вярвам нито на една твоя дума!

– Раджата знае. Раджата на Ранapur. Попитай го!

Барет стисна ръката на Пейгън.

– Трябва... трябва да тръгваме, Пейгън. Експлозивът ще избухне всеки миг.

– Права е, Адриан. Трябва да се махнеш оттук. Остави проклетия рубин при Ръкли. Там, където му е мястото.

Побелелият мъж само поклати глава.

– Къде е той?

– Беше в Ръкли.

Хедли вече бе изчезнал. Стопи се в мрака на тунела.

– Сбогом, стари приятелю! – прошепна Пейгън.

Тогава те се обърнаха и се гмурнаха в сребристото сияние на падащата, осветена от звездите, вода. Зад себе си Барет отново чу трополене на ботуши по каменния под, последвано от кресливото ехо на ругатните на Ръкли.

Долу, в подножието на скалата, светна малко пламъче. Това бе сигнал от Мита.

Вече бе твърде късно!

Отчаянието заля Барет. Тя скочи към Пейгън, повали го с цялата тежест на тялото си и вкопчила се в него, се търколи към ръба на скалата.

Дългите, може би колкото целия им живот, секунди полет надолу ги обгърнаха с непроницаем мрак и пронизващ вятър. Клони и камъни разраниха лицата и ръцете им. Когато най-после се стовариха с огромна сила върху земята, телата им започнаха да се търкалят вихрено надолу.

И земята избухна, въздухът засвири. Скалата се разцепи, обвита в облак дим и фонтан от камъни.

* * *

Пейгън бавно идваше в съзнание. Рамото му бе пропаднало във влажен, студен ров, а някакъв бамбуков храст дереше лицето му.

С огромно усилие на волята той се извъртя настрани и коленичи.

– Барет?! – погледът му трескаво се опитваше да пробие през мрака, наситен с дим и лепкав прах. – Къде си, *Angrezi*?

Не последва никакъв отговор. Като слепец, Пейгън се опита да разрови храсталака, в който бе попаднал. Внезапно докосна топлата кадифена кожа, мекото потръпващо тяло...

Той се напрегна. Ръцете му докосваха коляното ѝ.

– Събуди се, Барет!

В същия миг сребрилата луна изплува от облаците и огря лицето ѝ.

Очите ѝ се отвориха замаяни, бездънни.

– Благодаря ти, Господи! – прошепна той.

Погледите им се срещнаха. Ониксът преля в смарагдовата синева. Без да успее да промълви думичка, Пейгън я сграбчи в прегръдките си и я притисна към почернялата си от пепел гръд.

– Никога повече няма да се отделяш от мен, *Angrezi*. Предупреждавам те – ще си построя харем и ще те заключа в него! Ще изкова златна верига със сребърен катинар. – Всяка заплаха, която изричаха устни те му, бе жадно потвърждавана от гореща целувка. – Ще те упоая с орхидеи и жасмин, ще те удавя в море от коприна. Никога, никога повече няма да успееш да ми избягаш!

Звънлив смях огласи нощта.

– Това заплаха ли е или някакъв намек, че искаш ръката ми, милорд Сент Сир?

Той я притисна внимателно, много внимателно, сякаш се опасяваше, че може да се счупи.

Устните му галеха шията ѝ, отприщваха след себе си поток от думи, които звучаха и като молба, и като молитва.

– Господи, как ще те любя, соколице! Ще те любя в ухаещи чаршафи и в бистри планински потоци! Ще те любя, обсипана с цветове на

рози и скъпоценни камъни. Ще те прелъстя по хиляди неведоми начини, ще ти открия стотици забранени тайни на любовта. Ще те любя, докато сама не пожелаеш да спра и чак тогава ще изпълня молбата ти. Кажи, че ми прощаваш глупостта, всичките ми груби опити да те отблъсна.

– Чакай малко да си помисля – Барет стисна зъби, за да не обръща внимание на болката в дясното си рамо и обгърна с другата си ръка врата му. – Защо не се опиташ да бъдеш по-убедителен? – подкани го тя.

Пейгън изстена. Барет почувства топлия натиск на буйната му ерекция върху бедрото си.

Усмивката ѝ озари с нежност изписаното в сребрилата светлина тържество върху лицето ѝ. Пейгън едва си пое дъх. Старите огънове отново се разгоряха в тялото му. Пръстите му се плъзнаха по бедрата ѝ, погалиха шията ѝ и после изчезнаха в топлата гънка между гърдите ѝ.

Там те се спряха и започнаха бавно и парещо да кръжат. Барет изохка и прилепи тялото си още по-плътено до неговото.

Върху лицето на Пейгън се появи загадъчна, потайна усмивка.

Тя се извиваше като дъга под него, притискаше главата му до гърдите си, но дори сега пръстите му не посягаха към мястото, което тя копнееше да докосне.

Устните му галеха бузите ѝ, дразнеха ъгълчетата на устата ѝ, прокрадваха се около извивките на ухото ѝ.

Всяко докосване бе леко като перце, но пораждаше мъчително нетърпение.

– М-моля те, Пейгън!

Той се засмя ниско и гърлено.

– Нима и сега не съм достатъчно убедителен, малка страстна красавице?

– Знаеш, че... знаеш, че вече едва издържам... А сега най-после ме целуни както подобава, дявол такъв!

Смехът му огласи малката долчинка, в която бяха попаднали. Бедрата му я обвиха, телата им страстно се притиснаха едно към друго.

– Както подобава? Та ти колко пъти се държа как то подобава, сърце мое? Още в първата секунда, когато ме целуна, забрави всякакво благоприличие и ме погълна с горещата страст на изкусна куртизанка...

Синьо-зелените очи започнаха да искрят.

– Така ли? А кой беше този, който обърна гръб на всякаква английска порядъчност и се маскира с индийски тюрбан?

Пръстите на виконта леко погалиха устните ѝ.

– Да, но аз не съм англичанин, *Angrezi*. Аз се придържам към

съвсем различни норми на поведение. Това не те ли кара да размислиш? – сега гласът му прозвуча суров и сериозен.

– Да не искаш да кажеш, че съжаляваш за предложението си, грубиян такъв? Тогава те предупреждавам, че няма да се отгървеш толкова лесно от мен. Ти ме отвлече, измъчи ме и ме обезчести по най-позорен начин. Сега вече си *длъжен* да ме вземеш!

Барет зарови глава в горещите му гърди. Дъхът на Пейгън спря.

– Наистина ли го искаш, соколице. Трябва да знаеш, преди...

– Колко пъти трябва да те *прелъстява* една жена, за да се досетиш? Разбира се, че искам! – Барет подчерта думите си със страстна въздишка. – И ако някога ти хрумне да се отгървеш от мен, заклевам се, че следващия си експлозив ще сложа в мазето на огромната ти къща и ще вдигна във въздуха всичко чак до Коломбо.

Пейгън сграбчи в желязна прегръдка коприненото ѝ тяло.

– Сигурна ли... сигурна ли си, Синамон? Не те ли смущава миналото ми, че... че съм...

– Че си нахален и направо непоправим... – очите ѝ блестяха с подозрителна влажност. – Целуни ме и ще ти покажа какво заслужаваш, дяволе!

Пейгън бавно наведе глава.

„*Нима все още се колебае?*“ – запитва се Барет.

Тя хвана лицето му и плъзна езика си между устните му, за да навлезе дълбоко в топлината на устата му. Той изстена и сякаш се отвори под ласките ѝ. Устните ѝ го дразнеха, предизвикваха, примамваха и пак светкавично се отдръпваха. Пейгън трепереше от възбуда.

В същия миг ръцете му трескаво започнаха да мачкат гърдите ѝ и те веднага се ствърдиха под загубелите му длани.

– Господи, Пейгън... какво правиш? – измърмори Барет, почувствала как желанието я залива на горещи мощни талази.

– Древна индийска тайна, *Angrezi*. Нали разбираш, магията си има своя формула, свое заклинание, свое потайно вълшебно място.

Барет повдигна вежди.

– Тук, в калта? Сега, когато дрехите ти са разкъсани, а главата ти тежи? Изглежда си намислил много странна магия?

– О, само че май съм забравил основната съставка – очите на Пейгън горяха като въглени.

– Нитроглицерин ли? – гласът ѝ бе само тихо мъркане.

– Нещо също толкова силно. Скоро ще го усетиш...

Барет потрепери от страстта, с която погледът му я изгаряше, от

бесния ритъм на сърцето му, долепено до нейното.

– Винаги има ефект. Винаги, когато две сърца се слепят в едно, както се сляха нашите, Синамон. Още от мига, в който те видях да трепериш на снега. Сега ще дойдеш ли с мен? Ще ми позволиш ли да ти покажа всичко, което исках тогава?

Барет внезапно се отдръпна.

– Какво има, любов моя?

– Аз... – тя притисна лице до гърдите му и от очите ѝ роннаха горещи сълзи.

Пейгън повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

– *Angrezi!* Не ми се дърпай точно сега! – очите ѝ почти не го виждаха.

– Ти... ти ще забравиш за... за Ръксли, нали... За тези... когато...

– По дяволите! Забрави за Джеймс Ръксли! Случилото се между вас не означава нищо за мен, Синамон. То не ме тревожи повече, отколкото мъглата, която обвиня чаените ми полета или пък светкавицата, която пронизва нощното небе преди да настъпи сезонът на мусоните.

Барет подсмъркна.

– Но той ти беше враг. Ръксли се опита да...

Пейгън я прекъсна с едно изръмжаване, което много приличаше на любовна покана. Устните му се прилепиха към нейните и той пое сладостната топлина на устата ѝ.

После бавно я повали върху обсипаните с роса папрати, за да я стопли с горещината на желанието си и с огъня на любовта си. Устните му търсеха нейните, бедрата му притискаха бедрата ѝ до мига, в който Барет осъзна, че миналото се е стопило безследно, че ѝ е останало само сърце, и то в този момент се разтваря като събудена от пролетта уханна розова пъпка.

Високо над тях утринната светлина вече си проправяше път над планинските върхове, но влюбените не я забелязваха. Потънали в блаженство, те едва забелязваха заобикалящия ги свят. Сега те бяха само мъж и жена, слети в едно. Тайните вече бяха споделени, старите страхове бяха изчезнали. Останало бе само желанието. То изпълваше разума и душата им. Всеки следващ допир ги лекуваше, всеки поглед им вливаше сили. Душите им сякаш се раждаха отново – зачатие на благословената хармония на любовта.

– Моля те, в името на Шива, Синамон, моля те – вземи ме, докосни ме! Още по-близо... О, Господи!

– Но ръката ти, Пейгън, ранените ти пръсти! – Барет потрепери от

болка, когато видя подутата разкъсана кожа, наранена от ботушите на Ранд и Ръксли.

– Забрави за ръката ми! Изтезанието, на което ти ме подлагаш сега, любов моя, е стократно по-голямо. Ако не ме съжалиш, сигурно ще се взривя като скалата и...

В следващия миг роклята на Барет се свлече от раменете ѝ и пред очите на Пейгън заблестя ослепителната гледка на бялата като слонова кост плът.

– Толкова си красива, соколице! Барет, наистина ли си сигурна? За света, в който си живяла досега, аз съм чужденец. Аз не съм възпитан и благонравен. Още отдавна съм отхвърлил морала, за който бленуват изисканите английски джентълмени. Сигурна ли си, че...

Барет сложи пръсти върху устните му. Другата ѝ ръка отметна черната превръзка. С премрежени от сълзи очи, тя започна да целува погрознялата от белези кожа около окоото му.

Сякаш дори белезите ставаха красиви, поемаха силата на нейната любов и се превръщаха в знаци за достойни сражения, в знаци, които заслужават дълбока почит и гордост.

Огньят прободеше като нож слабините на Пейгън.

– За Бога, *Angrezi*. Стига толкова или ще...

Смарагдовите ѝ очи блестяха под дъгата на меднорусите ѝ вежди.

– Докога смяташ да говорим, милорд Сент Сир? Досега съм чувала само приказки за вълшебните сили, които дарявал рубинът. Нима не мога и аз, простосмъртната жена, да опитам от тези вълшебства?

Пейгън я искаше повече от всичко. Не си бе представял, че така силно може да пожелае жена. Той я искаше повече от живота си дори. Все още обаче миналото му го тормозеше, държеше го в плен.

Този път Барет не изчака отговора му. Слабата ѝ ръка се плъзна към слабините му и бавно започна да разкопчава брича.

И след секунда дланта ѝ се изпълни с горещата твърдост на неговата мъжественост. Сега той бе безразсъден, възбуден до крайност мъж.

Тя бе безразсъдна, страстна до крайност жена.

Без всякакви задръжки. Без угризения. Тъмните сенки от миналото ѝ вече бяха изпепелени от огъня в очите на Пейгън.

Сега между тях беше само любовта.

Барет бе *негова*, сега и завинаги, и никакъв рубин не бе необходим, за да го потвърди.

Тя му се отдаваше без думи. Всяка ласка на търсещите ѝ пръсти, всяка нежна целувка върху сребрилата плетеница от белези около

окоото му за Пейгън бе като заклинание за верността ѝ.

И той повярва. Нищо в мрачния му, изпълнен с мъка и неправда живот досега не бе го подготвило да вярва в любовта. Сега обаче, през месеците, в които бяха заедно, той бе започнал да се учи да вярва – в нея, в себе си. За първи път се бе опитал да погледне в бъдещето си и да мечтае, че то може един ден да бъде *тяхно*.

Бъдеще, в което имаше сънливи детски личица и пухкави, протегнати ръчички.

Господи, той копнееше за всичко това! Пейгън вече си представяше как ще сияе лицето на Барет, когато кърми първата им рожба.

Но той щеше да я дарява непрекъснато. Щеше да я обсипе със сапфири и рубини, щеше да излее върху нея цялата си сила и любов, докато мрачните страници на миналото ѝ се заличат завинаги.

Но се оказа, че не му е необходимо толкова време, за да изпълни всичко това. Разбра го, когато грабна бедрата ѝ. Когато с любов я положи под себе си и я изпълни, а тя започна да се извива под него и от устните ѝ се ронеха сладостни стонове.

Господи, това бе съвършенството! *Тя* бе съвършенство!

Първият му тласък накара Барет да се извие като лък, да си поеме дъх, забравила опасности и болки.

При втория потрепери и промълви името му.

При третия вече бе обвила дългите си крака около кръста му и се напрягаше да го задържи дълбоко в себе си – горещ и пулсиращ.

– Пейгън, недей! Аз...

Протестът ѝ закъсня. В следващия миг я изпълни сладостна забравя. Душата ѝ се разпиля като стотици искрящи скъпоценни камъчета, много по-ярки от кристалите, огрявани от факлите в тунелите.

Пейгън продължаваше да бъде над нея, притискаше я към себе си, изпиваше въздишката преди да е напуснала устните ѝ. Очите му горяха от наслада и тържество.

Когато най-после съзнанието ѝ се върна, тя успя предизвикателно да се размее.

– Ако не се лъжа, за да се направи бебе е необходимо много повече от това, любими мой.

Барет се размърда под него и още по-дълбоко го пое в утробата си.

Пейгън притвори очи. Тя се движеше с кадифено нежни тласъци. Той изстена. Беше сигурен, че всеки миг ще избухне. А беше имал желанието малко да изчака, да изживее още веднъж насладата.

Виконтът се опита да се изплъзне от топлия, влажен рай. Лицето му

бе опънато от напрежение.

– Спи, *Angrezi!* Спи да се движиш или ще...

Но тя не спря.

Тънките ѝ пръсти се спуснаха предизвикателно надолу и го погалиха там, където Пейгън си бе позволил да остави малко разстояние между телата им.

Светът изчезна пред очите му. От гърлото му се изтръгна диво, продължително стенание.

Барет му се усмихна с цялата си любов. Зениците ѝ блестяха в море от светлина. Неизплаканите ѝ сълзи грееха като спокойни океански води при слънчев изгрев.

– *Сега*, Пейгън. Дай ми всичко! Всичко твое и всичко мое! Нали искаш тази вечер да направим бебе! Твоето бебе.

– *Нашето* бебе – поправи я яростно Пейгън. Очите му горяха с дивия глад на леопард. Желанието хапеше всеки нерв от тялото му, всяка гънка от мозъка му.

Със следващото си движение той ѝ даде това, което бе пожелала, без никакъв страх или съжаление.

– Всичко е твое, Синамон! То винаги е било твое, от онази снежна нощ пред залата за търга досега. И разбирам, че съм бил най-големият глупак, за да не ти го призная. Вече никога няма да те пусна. Искам най-малко шест рожби.

– Ненаситен мъж!

Барет не успя да продължи, защото Пейгън вече беше разтворил бедрата ѝ и навлезе дълбоко в нея. Той я бе обсебил изцяло и бе излял в нея цялата си любов.

– Шест рожби?! Но не наведнъж, надявам се. Ако е така, о-о-х...

Без повече думи Барет се долепи към него.

В продължение на секунди, които само сърцата им можеха да отмерят, той я изпълваше отново и отново, изгаряше я с огъня си, а тя стенеше от удоволствие и напрегнатост.

Последният ѝ разкъсан стон и бурното разтърсване на тялото ѝ сякаш бяха сигнал за Пейгън. Той се освободи от всички задръжки, от всякакъв контрол. И я прикова под себе си, навлезе дълбоко, много дълбоко, за да излее плода на любовта си в горещата ѝ утроба.

Да обвие този дар с безмълвната клетва на душата си.

Те бяха създали своя рай – далеч от черната скала, която все още бълваше прах и дим, далеч от омразата и алчността, които ги бяха превърнали във врагове месеци наред.

* * *

Тази нощ Уиндхевън намери своя род, а Пейгън сътвори своя наследник. Барет откри любовта, за която не бе мечтала и в сънищата си.

Високо над главите им изгряваха първите лъчи на утрото. Листата на бамбуковите дървета по хълмовете зашумяха от порива на пролетния вятър.

Двамата влюбени дори не забелязаха как мрачните облаци, събрани над планината, се разтвориха и от тях най-последно рухнаха първите едри капки дъжд, дошъл с пролетния мусон.

ЕПИЛОГ

Съсекс, Англия

юни, 1870

Над зелените английски морави се разнесе звънлив детски смях. Малки ръчички ръкопляскаха бурно в хор. Меджик, облечена в кокетна копринена рокличка, изпъстрена със звезди и луни, се завъртя около себе си и с невероятна сериозност извади от джоба си шепа изкуствени скъпоценни камъни и ги хвърли на публиката си.

Сред веселата детска групичка бе седнал белокоос старец с дълго, слабо лице. Той с мъка успяваше да скрие усмивката си, докато маймунката тичаше напред-назад, но после сам започна да вади карти за игра от широките си копринени ръкави.

Деверил Пейгън стоеше, подпрян на парапета на каменната тераса с изглед към ливадите и смаян наблюдаваше как баща му – величественият херцог на Сефтън – подрусва върху колене двете си внучета – близначета, и е щастлив сред тази гълчава от деца и прислуга в голямото имение.

„Сякаш е сън“, мислеше си виконтът. Огромният стар замък на вид беше същия, но бе изцяло променен. Призрачните сенки, които го обитаваша в детството му, вече бяха изчезнали. Дългите коридори кънтяха от детски смях. Даже баща му бе променен. Непреклонното му високомерие бе останало в миналото.

Всичко това Пейгън дължеше на *нея*.

Да, тя бе променила родния му дом, бе променила и него самия. Сега той дължеше щастието си на своята красива жена.

– Отново мечтаеш, а? Ако е вярно, че бракът наистина променя мъжете, ще го имам предвид, когато ми се наложи да взема това трудно решение.

Гласът бе плътен, със силно изразен акцент и дойде някъде отстрана на Пейгън. Той се стресна, обърна се и видя пред себе си висок мъж, облечен в копринена туника и тюрбан на главата, бродирай със скъпоценни камъни.

– Пак си се разхождал като паун, разперил за възхита опашката си, а? Предполагам, че жените в Англия припаднат при вида на украсата ти? – Пейгън с любопитство огледа индицеца и за пореден път приликата

между тях го изненада.

И двамата бяха мургави, раменете им бяха еднакво широки. И двамата имаха твърда волева брадичка, което говореше, че са готови да преследват целта си до смърт.

Пейгън едва забележимо се усмихна.

– Убеди ли се, че това облекло ми отива повече, отколкото на теб?

– На теб ли? Представянето ти на търга бе доста добро, мили мой Деверил. И все пак мисля, че цялото това перчене не ти помогна кой знае колко.

– Не ми е помогнало ли? – Пейгън изглежда раджата на Ранapur от глава до пети. – А на *тебе* помага ли ти?

Гостът му повдигна вежди.

– Разбира се! Между другото, споменах ли ти, че неотдавна преглеждах древни пергаменти, свързани с рубина. Персийски, санскритски и други. Честно казано, бяха доста интересни.

– Откак те помня, все се хвалиш, Индра.

Раджата леко се поклонил към Пейгън.

– Настроението ми в момента е достатъчно добро, за да не обърна внимание на типичната ти английска безочливост. Да, текстовете наистина бяха много интересни... Във всички описания за „Око на Шива“ се споменава за някакъв нисък мъж с тъмни очи и сбръчкано като биволска кожа лице, който се появявал винаги, когато камъкът е в опасност или е попаднал в ръцете на злото. Така е било още по времето на Александър Велики или може би на Великия Китайски хан. Любопитно, нали?

Пейгън присви очи и си спомни за тъмноокия шаман, който се бе промъкнал незабелязано в пещерата и ги бе освободил. След това не го видяха повече и Барет тогава се тревожеше, че може да е загинал по време на експлозията.

„Господи, нима е възможно да...“

Пейгън разтърси глава. Разбира се, че не бе възможно.

Весел детски смях прекъсна мрачните мисли на виконта. Баща му бе вдигнал детето на готвача и го бе качил върху раменете си на конче.

По устните му заигра тъжна усмивка.

– Херцогът е много променен, не намираш ли? Прости ли му вече неговата суровост в детството ти? Тогава той е мислел, че прави най-доброто за теб.

Пейгън дълго и замислено се вгледа в белокосия мъж преди да отговори. После само сви рамене.

– Опитвам се, Индра – погледът му се прехвърли върху русокосата жена, застанала до баща му и черните оникови очи омекнаха. – С *нейна* помощ може и да успее.

– Тя е наистина изключителна жена. Дяволски съжалявам, че пътищата ни не се кръстосаха по-рано. Щях да я направя много щастлива.

Пейгън само се усмихна и поклати глава.

– Развратен егоист.

– Да, разбира се – раджата кимна с глава, сякаш да потвърди хапливата ирония. – Доколкото ми е известно, дължи се на кралската кръв, която тече във вените ми. Тя тече и в твоите – индиецът леко се усмихна, – братко!

Пейгън здраво стисна мраморния парапет.

– Аз... твой брат... Все още не мога да повярвам! Само ако можех да разбера със сигурност...

Раджата въздъхна и се загледа в зелените ливади, в разлюлените от вятъра липи.

– Моят народ никога не трябва да го научи, разбира се. Обикновено е много проникателен. Но не и в този случай, надявам се... Майка ти – *нашата* майка – много те обичаше, братко мой. Тя често говореше с баща ни за теб. Всъщност, за споровете им се знаеше доста в *Zenana*²¹. Той искаше ти да останеш при него, но тя знаеше, че херцогът има по-голяма нужда от теб, въпреки че не желаше да го покаже. Ти си бил заченат в последните месеци, когато е била при херцога, нали разбираш? Мисля, че и тя, и махараджата – баща ни – винаги са изпитвали дълбоки угризения заради това. И все пак, колелото на живота се върти, Деверил. Така е отредила съдбата.

Той се пресегна и улови няколко листенца черешов цвят, обрулени от вятъра.

– Те често се караха. Още от момче си спомням, че ги чувах как спорят. И винаги заради теб. Тя бе убедена, че за теб най-добре е да останеш с херцога и че един ден тя самата всичко ще ти обясни. – Очите на раджата за миг станаха нежни, пълни с обич. – Да, майка ни беше изключителна жена. Тя прекрасно знаеше как до лудост да разяри баща ни и миг преди да избухне, да овладее бурята. А след това го въртеше около пръста си. Мисля, че единственият път, когато я видях да губи самообладанието си, беше, когато му каза, че отива на юг, за да те открие и да те предупреди, че назрява Големия бунт.

21. *Zenana* – харем

Пръстите на Пейгън побеляха – толкова силно бе стиснал хладния, гладък мрамор.

– В дрехите си бе почти неузнаваема. Сега зная защо. И все още не мога да я разбера, Индра.

– Никой вече не може да разбере, защото нея я няма. Господи, колко много сме изпуснали...

– Какво толкова има за разбиране? Тя те обичаше, Деверил. И любовта я изправи пред този жесток избор. Кой си ти, че да поставяш под съмнение решенията ѝ? Любовта ражда свои закони. Нима ти не би направил същото за тази, която обичаш?

Пейгън стисна устни като си спомни колко близо бяха с Барет до смъртта в тунелите на пещерата.

– Аз не отричам, че си мъдър, Индра.

– Разбира се, че съм. А сега не търси повече обяснения, братко мой. Просто приеми дара от майка ни. И помни, че притежаваш още един, много рядък дар – погледът на раджата се прехвърли върху стройната жена, която се провираше през радостната гълчава от деца, прегръщаше едно, погалваше друго. Звънливият ѝ смях се сливаше с техния.

Неочаквано едно височко петгодишно момченце се откъсна от групата и се хвърли в прегръдките ѝ.

Майка му го погледна с любов и прокара пръстите си през гъстите, гарвановочерни къдрици. Само след секунди очите ѝ потърсиха тези на съпруга ѝ.

Искрящият, пълен с любов поглед, който Пейгън срещна само за миг, накара гърлото му да пресъхне, коленете му да се подкосяват и той се почувства най-гордият мъж на земята.

А чернокосото момченце, заченато сред праха на бълващата пепел и дим скала, се усмихна и весело махна на безумно влюбения си баща.

– Много е красива, братко мой – каза меко раджата.

– Да, наистина. Красива е. – Пейгън се усмихна и махна в отговор на сина си. После изведнъж повдигна едната си вежда. – Не знам защо си спомних, че ти май прекара повече време, отколкото беше необходимо, с нея в лабораторията, докато правехте опитите си. Опитваш се да съблазниш жена ми, така ли, мошенико!

– О, бих се опитал. Със сигурност бих се опитал, само да я бях срещнал преди теб – призна си раджата.

Пейгън хвърли бърз поглед към червенокосата красавица с царствена осанка, която току-що се бе появила на терасата.

Хелън изглеждаше великолепно, както винаги. Изваяната ѝ фигура

беше облечена в кадифе с цвят на сапфир, а над челото ѝ грееше диадема със скъпоценни камъни и едно щраусово перо в средата.

– Мисля, че ръцете ти вече са пълни?

Раджата се усмихна.

– Може и да си прав, братко мой.

С царствено спокойствие индийският благородник направи няколко крачки встрани и пое ръката на Хелън, за да я целуне дълго и многозначително.

Тя му се усмихна и прошепна нещо. Раджата стисна силно ръката ѝ и кимна.

Само след секунда те се обърнаха и уж безцелно започнаха да се разхождат по терасата. Пейгън обаче забеляза, че се отправят към стаите си в южното крило.

Виконтът се усмихна и поклати глава. Колко изненадващ и непредвидим бе животът! Всъщност едва сега бе започнал да се замисля, колко малко познава хората... и самия себе си.

В този миг той чу гласа, който бе очаквал през цялото време – звънлив смях и приятно за ухото шумолене на коприна.

Той се обърна.

Дъхът му спря, а сърцето му подскочи. И така ставаше всеки път, когато я погледнеше.

Тя бе по-красива сега, отколкото бе на двадесет години. Косата ѝ свободно се спускаше върху раменете, а във великолепните ѝ очи грееха синьо-зелени огньове.

Без да пророни дума, тя обгърна с ръце врата му и наведе лицето му към себе си, за да го целуне. В следващия миг Пейгън вече бе забравил задълбочените си философски размисли, бе забравил миналото си. Единствено от миналото помнеше, че я желае.

Устните ѝ се разтвориха под неговите – топли и сочни, с вкус на горски ягоди.

Пейгън я придърпа към себе си. Толкова силно искаше в този момент всички да изчезнат и да я повали още тук, да потъне във влажната ѝ упойваща нежност.

От устните на Барет се отрони звук – сладостна въздишка и гърлен, доволен смях.

– Ти си непоправим. Какво правиш?...

Тя се отдръпна и го изгледа с грейнали от радост очи. – Бузите ѝ поруменяха. – Имаме *гости*, ако си разбрал.

– Да, разбира се. Децата на слугите. Баща ми ги подрусва на

коленете си заедно с близнаците. Изумен съм как успя да постигнеш всичко това, *Angrezi*. Всичко надминава и най-смелите ми фантазии.

– Той наистина е толкова мил. След като веднъж се пречупи – прошепна съучастнически Барет.

– Да, но никой освен *теб* не бе успял да направи това.

– Джулиан може.

И двамата обърнаха погледите си към чернокосото момченце, което бе хванало стария херцог за ръката и го влачеше към басейна със златните рибки, за да му покаже най-новото си откритие.

– Да, *той* може – съгласи се Пейгън. – По-добре, отколкото аз. – Погледът му внезапно се съсредоточи. – Дядо ти ще дойде по-късно, нали?

– Точно навреме за обед. Поне така обеща. Много мило от твоя страна да се сетиш за него, любов моя. Знам, че е труден. Понякога мисълта му е далече от нас. Но това е само защото постоянно преминава от един експеримент на друг.

– В това отношение има пълното ми разбиране. Много добре знам какво е, когато мозъкът ти е зает с размишления – каза дрезгаво Пейгън. Погледът му се насочи към кадифената кожа, която се подаваше над дантелената яка на роклята ѝ.

Червеният колан, с който бе препасала кръста си, подчертаваше фината ѝ талия. Фигурата ѝ не се бе променила дори след трите раждания и шестте години семеен живот. А гърдите ѝ! Господи, гърдите ѝ бяха прекрасни, вълнуващо подчертани. Розовочервените им връхчета едва се скриваха под бялата коприна.

Пейгън стисна още по-здраво ръката ѝ. Обля го познатата топлина. Напоследък бяха твърде заети.

„*Прекалено заети*“, отсече той.

– Ела с мен! – изръмжа той и двамата се спуснаха по стъпалата на терасата.

Без да промълви нито дума, виконтът поведе усмихнатата си съпруга към малкото водопадче, което сам бе изградил в гората зад замъка. Пищна градина от лилии, рози и тропически храсти ограждаше малка зелена полянка.

Като полянката до Уиндхевън.

Барет я огледа изпитателно.

– Да се надявам, че наоколо няма тигри.

Пейгън вече разкопчаваше жилетката си.

– Нито един. Въпреки, че ако Джулиан се бе наложил, цялото

имение вече би се превърнало в огромна менажерия.

Барет се усмихна.

– Ужасно е упорит. Няма как, нали трябва да прилича на баща си. – Синьо-зелените ѝ очи заблестяха.

– Да, в момента виждам само един хищник. – Пръстите ѝ леко развориха ризата му. – Ужасен, страшен хищник. Трябва много да се пазя от хищници. Дядо често ми го повтаряше...

Първото копче бе разкопчано. Следващото също...

Точно в този миг храстите в подножието на водопада се раздвижиха. От тях излезе побелял старец с очила. Той си мърмореше нещо под нос.

– Първият фактор трябва да е скоростта на вятъра. Винаги обаче трябва да се отчита и влиянието на теглото и плътността...

Кокалестите му пръсти се опитаха да пригледят рошавата коса, но от това безпорядъкът стана още по-голям.

Погледът на Пейгън стана болезнено напрегнат. Барет вече се галеше в разголената му гръд, без да подозира нищо.

Когато стигна до другия край на полянката, старецът спря и се почеса по главата.

– И все пак, керосинът би свършил добра работа. Ако добре изчислим количеството...

В същия миг зад гърба му се чу едва сдържан смях. Старецът се обърка и набръчканото му лице грейна в усмивка.

– А, ето ви и двамата. Извинявам се, май съм дошъл един ден порано. Или един ден по-късно... Как беше? Всъщност, няма значение. Трябва да говоря със Сефтън, нали разбирате. Имам нова идея, а той дяволски добре разбира от тези работи. За любител, разбира се.

Дядото на Барет внезапно се намръщи и присви очи, за да огледа по-внимателно двете фигури до басейна.

– Каните се да поплувате малко, така ли? Много е полезно за белите дробове и кръвообращението. Ако не се прекалява, разбира се. – Той внимателно се взря в Пейгън. – Поддържам я във форма, момчето ми. Винаги си е била малко цапната в главата, като майка си. Още едно дете – това ѝ трябва. Ще се погрижиш за това, нали, Деверил?

След това умопомрачително заключение, Едуард Уинслоу им обърна гръб и бавно закуцука към къщата.

– Как не ми дойде наум? Ами да, разбира се, закалена стомана. Тя ще е най-подходящата. А за балона може би ще използваме промазан плат...

Само след секунди старецът изчезна зад хълма. Мърморенето му обаче все още се чуваше.

Пейгън въздъхна дълбоко с облекчение, а Барет избухна в смях.

– Ще се погрижиш за това, нали, Деверил? – повтори тя с треперещ глас – прекрасна имитация на гласа на дядо й.

Съпругът ѝ тихо изръмжа, притисна я към себе си и зарови пръсти в косата ѝ. С другата си ръка доближи меките и бедра до твърдата си като гранит, пулсираща мъжественост.

– Нима се съмняваш, Синамон? Аз съм много свиреп хищник. И винаги ще бъда такъв, когато плячката си ти. – Черните му очи сякаш галеха с поглед порумениялото ѝ от щастие лице. – Наистина ли си щастлива, соколице моя? Наистина ли?

Усмивката бе единственият ѝ отговор. Пръстите ѝ леко разрошиха черните, къдрави косъмчета върху гърдите му.

Очите на Пейгън сякаш се запалиха.

– Следващата седмица заминаваме за Уиндхевън. Няма ли да съжаляваш, че напускаш Англия?

Барет внимателно обмисли отговора си.

– Предполагам, не. Но трябва да се грижиш през цялото време да не мисля за това, господарю мой. – Пръстите ѝ вече галеха връхчето на зърното му.

Пейгън с мъка си поемаше дъх.

– Значи искаш да ти отвличам вниманието, така ли, хубавице моя? О, за Бога, аз прекрасно знам как да го правя. – Виконтът тихо изсумтя, взе съпругата си на ръце и я положи върху обралия с папрати бряг. Обгърна ги сребристият облак на водните пръски. Въздухът ухаеше на цветя.

Барет се усмихна и бавно смъкна бялата коприна от раменете си.

– Господи, *Angrezi*, ти си божествена! – това бе само див, дрезгав стон.

Русокосата жена отпусна главата си леко назад и прелъстително облиза сочните си устни.

– Тук, в една кутийка под водопада, съм оставила малко ягодки. Сигурно са се охладили. Бих искала да те нахраня, съпруге мой. – Очите ѝ се премрежиха. – Със собствените си пръсти, разбира се.

Усмивката ѝ бе урок по съблазнителност.

– Без корсет. Без корсаж. Без бельо. Както виждаш – добре си спомням строгите ти заповеди от джунглата.

– Да... Да, виждам – гърлото на Пейгън бе съвсем пресъхнало.

– Изглеждаш... Изглеждаш малко разочарован. Да не би да съм забравила нещо? – запита го тя с кокетна невинност и полегна върху буйната трева.

Напрежението в слабините на Пейгън вече напъваше да избухне. Той едва преглътна стона си, когато жена му бавно и спокойно свали лекото елече, което поддържаше гърдите ѝ и златистата ѝ кожа се разкри под нажежения му от желание и страст поглед.

– Ра... разочарован ли? – Пейгън трябваше да прочисти гърлото си. – О, аз съм очарован, прелъстителко! А ти, стихийо моя, не си забравила *нищо*! И чудесно го знаеш.

След тези думи, изречени на един дъх, виконтът бръкна в джоба на захвърлената си жилетка, извади от него шепа искрящи скъпоценни камъни и посипа с тях копринената плът на жена си.

Дъхът на Барет спря.

Рубини, смарагди, сапфири заблестяха с всички цветове на дъгата. Сред тях обаче се открояваше едно изящно колие от перли, в средата на което грееше огромен, кървавочервен рубин, обкован с малки диаманти.

– Деверил, нали това не е...

– Да, любов моя, това наистина не е „Окото на Шива“. Този не е толкова голям за съжаление, но е далеч по-безопасен.

– Но ти... ти не трябваше да правиш това. Тези пари ще ти трябват за новите чаени насаждения. Много добре си спомням, че ти казах да не...

– Тихо, много говориш! Затвори си устата и ме остави да те любя!

Пейгън прекъсна думите ѝ със страстна, упойваща целувка. Така той ѝ позволи да почувства колко му е необходима, как и досега не престава да се учудва от радостта, която е внесла в живота му.

Да ѝ признае, че никога не може да ѝ се отплати.

В същия миг, без никакво предупреждение, той леко я отблъсна от себе си и здраво стисна раменете ѝ. Лицето му стана сериозно.

– И да не съм чул повече за динамит. И без това вече вдигна във въздуха два парника и един железен резервоар. Последната експлозия за малко не те засипа.

Барет го погледна изпитателно под дългите си, кестеняви мигли.

– Разбира се, че ще престана, Тигър-*sahib* – тя му се усмихна. В думите ѝ прозвуча омайно примирение.

Пейгън я изгледа подозрително.

– Наистина ли ще *престанеш*!

– Ще направя както ми заповяда господарят. Бих искала да бъда

най-покорната съпруга на земята.

Барет се усмихна загадъчно, леко погали бедрата на съпруга си и посегна към брича му.

– С какво пак сте се захванали с дядо ти, лудетино? – запита я Пейгън с дълбока, страдалческа въздишка.

– О, няма съм забравила да ти кажа? Тези дни се занимаваме с един нов проект, много по-могъщ от експлозивите. Става дума за балон, задвижван с топлина, който ще се управлява от парна турбина. Нали се досещаш? Дядо си мисли, че...

Очите на Пейгън започнаха да мятат искри.

– *Достатъчно!* Ще си счупиш врата с тези безумни проекти. Откакто сме пристигнали в Бродмур, се опитвам да...

– Да направиш какво?... – гласът на Барет бе странно напрегнат.

– Да ти дам време за себе си, *Angrezi*. Да не живея от джоба ти. Да ти дам така жадуваната от теб независимост. За Бога, трябва да сложим край на всичко това. Искам да ти докаже, че има и други неща, далеч по-силни от разни летящи балони и експлозиви.

– Така ли? – намекът ѝ трябваше да го предизвика и тя постигна точно това.

Гласът му вече бе опасно дрезгав.

– Неща много по-могъщи от...

Пейгън отмести с език един смарагд и два сапфира от златистата ѝ кожа и ухапа едното непослушно зърно, което моментално настръхна под устните му.

„Да, тя наистина е по-прекрасна и от най-красивия скъпоценен камък“, помисли си смътно той.

– Е... все пак те са и по-безопасни – едва прошепна Барет, защото дъхът ѝ спря, когато задебелените пръсти на съпруга ѝ се плъзнаха по бедрата ѝ.

– За разлика от тебе, *палавнице* – подразни другото ѝ зърно. То също така покорно се сви.

От гърлото ѝ излезе тих, задавен вик. Очите на Пейгън победоносно горяха.

– И да не съм чул повече приказки за летателни балони, чуваш ли! Поне докато и аз не се кача с теб на тези побъркани хвърчила. Дядо ти няма капка разум в главата си.

Погледът на Барет бе замъглен от страст. Тя само още по-плътено се притисна към съпруга си.

– И най-малкото ви желание е огромна радост за мен, Тигър-*sahib*.

– Тя сбра дланите си една до друга в знак на смирено уважение.

Очите ѝ обаче оставаха дяволски предизвикателни. Пейгън се намръщи и я изгледа подозрително.

– Но защо...

– Честно казано, безпокоях се, че няма да настояваш повече да ти отделям голяма част от времето си. Май започнах да ревнувам, господарю мой. Да се учудвам, дали интересът ти към Хелън не надхвърля рамките на обикновеното приятелство.

– Да ревнуваш? От Хелън?! О, Господи! Просто исках да ти дам малко повече време преди да те отведе в Цейлон, *Angrezi!* Притеснявах се, че може би не ти се иска...

Жена му мушна едното си бедро между краката и Пейгън рязко млъкна.

– „Вярвай на кобра повече, отколкото на чакал. Вярвай на чакал повече, отколкото на жена. Вярвай на жена повече, отколкото на *Angrezi!*“ Страхувам се, че съм грешна по последните два показателя, съпруге. – Коляното ѝ се намъкваше по-дълбоко между бедрата му.

Пейгън прочисти гърлото си и се опита да звучи убедително.

– Отново си разговаряла с Мита. Знаех си, че Нихал ще бъде твърде снизходителен с нея.

Барет потайно се усмихна.

– Но Мита ме научи на куп прекрасни неща, любов моя! – пръстите ѝ се бавеха около копчетата на панталона му.

Гласът на Пейгън вече бе съвсем прегракнал.

– Какви например?

– Ами например как да готвя пуйка – пръстите ѝ се спуснаха надолу. – Как да махам пиявици – тя бръкна в бричовите му. – Как да създавам у мъжа си замайваща главата му наслада...

„*Господи, колко е близо!*“ – повтаряше си Пейгън. – „*Колко мъчително близо е...*“

В този миг тя го откри. Дланите ѝ го обгърнаха. В началото нежно, после малко по-силно...

Пейгън изрева и за секунди изрита панталоните си, повдигна Барет върху твърдите си като гранит бедра и леко погали кадифените цветчета на женствеността ѝ.

Звънливият смях на Барет огласи полянката.

– Да ти кажа ли какво още научих, съпруге мой? – тя дори не изчака отговора му, а само се наведе и пошушна нещо в ухото му.

Пейгън звучно преглътна. Пръстите му се впиха в меките извивки

около бедрата му.

– Правилно ли съм го разбрала? – запита го сладостно тя.

– Искрено се надявам да е така – черните му като оникс очи искряха. – Какво да правя с жена като тебе, *Angrezi*?

– *Всичко*, господарю мой. И колкото е възможно по-бързо.

Последната молба вече преля чашата. Пейгън се изправи, разтвори влажните листенца и навлезе в нея.

– О, Господи, *Angrezi*, аз... аз исках да ти отвлека вниманието. Защо винаги става така, че ти отвлечаш *моето*!

– Ъ-ъ-м. Ти си получи... ъ-ъ-м... заслуженото. Ти си непоно... непоносим... Ооо...

Пейгън загадъчно се усмихваше, докато жена му трептеше и се извиваше като дъга. Той знаеше, че никога няма да се насити на многоликата ѝ страст.

Тогава той отново започна да се движи, повдигаше я, отпускаше я плътно към себе си, докато в един миг захвапа едното зърно, стегнато като пъпка на розов цвят.

Барет отвори очи – огромни, искрящи, заслепени от желание.

– А, не... н-недей повече, проклетнико! Стига толкова!... Дев, стига, защото...

Пръстите ѝ се впиха в раменете му. Страстта ѝ избухваше отново, с още по-голяма сила.

– Отвлякох ли те вече, любов моя? – запита я дрезгаво Пейгън секунди по-късно, когато дъхът ѝ вече бе напълно секнал.

Барет не отговори, но в очите ѝ крещеше безкрайно отдаване, стенише неизпитвана наслада. Тогава той не се поколеба да я обладае изцяло. Устата му мълвяха несвързани думи на възторг и похвала, думи от непознати за нея езици.

Тя не разбираше нито една, но в момента и на нея ѝ бе трудно да си припомни дори родния английски.

– П-Пейгън!

– Да, красавице моя, приеми ме! О, Господи, соколице, задръж ме в себе си! Задръж ме дълбоко! Задръж ме завинаги!

И Барет му се подчиняваше. Тя го даряваше с пристанището, за което бе мечтал понякога, с любовта, която не вярваше вече, че съществува, с рая, за който дори не си позволяваше да мечтае.

– Искам те, любов моя! – прошепна тя. – Искам те сега и завинаги!

Барет изпъваше тялото си, за да поеме всеки негов тласък. Лицето ѝ бе поруменияло от радост, тялото ѝ изгаряше в огъня на възторга и

насладата. Тя знаеше, че ще ги съхрани завинаги.

– Н-но... *ш-шест* деца ли?! – измърмори в един момент тя.

В следващия обаче изгуби мисълта си и потъна отново в блаженото царство на любовта, в което щеше да живее с Деверил Пейгън до последния си дъх.

В същото време, през океани и континенти, в далечна земя, в която реват леопарди, а слънцето залязва в кървавочервено великолепие над смарагдови чаени поля, малка, съсухрена фигура на мъж се катереше по един скалист хълм и след секунди изчезна в тясна пролука между почернелите от взрив скали.

Когато очите му привикнаха с тъмнината, старецът намери пътя си в пещерата, чийто стени бяха обсипани с многобройни скъпоценни камъни.

Той дълго съзерцава камъните, разпилени по пода, отвреме-навреме вдигаше някой, после пай го пускаше. И сега, както много пъти преди, шаманът се зачуди на алчността на *Angrezi*, които ценяха тези кристали, без всъщност, да имат реална представа за истинската им сила.

Много жалко наистина!

Внезапно погледът на индиеца стана сериозен. Той бе открил това, което търсеше.

Старецът тихо въздъхна, взе в дланите си огромния червен камък и го опря до челото си в знак на най-дълбоко уважение.

– А, ето те и теб, красавецо! Отново се срещнахме, стари приятелю! Колко ми е приятно да видя, че си в безопасност!

Аленочервените стени на рубина сякаш тихо забучаха в ръцете му и по тях започнаха да се появяват първите смътни образи.

Обхванат от съвсем земно любопитство, шаманът се загледа в древните огледала, които сега отразяваха бъдещето.

Първо, видя двойка влюбени в далечна, потънала в зеленина страна. Сърцата им преливаха от щастие, душите им се бяха слели в хармония. Пламъците на рубина предсказваха, че ще имат шест деца, така както бе пожелал самият Тигър. Първото от тях щеше да стане държавен глава, второто – изобретател, третото – човек на изкуството, а следващите – поет и пътешественик. Последното щеше да тръгне по пътя на баща си и да стане чаен плантатор.

Образите се появяваха един след друг и лицето на стария шаман грееше от усмивка, докато наблюдаваше преживелиците на тези твърдоглави и упорити деца, които щяха да бъдат и радост, и мъка за родителите си.

Да, наистина беше хубаво, много хубаво, че старото проклетие най-после намери покой. Чакалът и малките му вече ги нямаше на този свят. Уиндхевън повече нямаше да бъде навестяван от злото. Така както старият шаман се бе надявал, от Тигъра излезе добър стопанин и хилядите акри чаени полета щяха да процъфтяват.

В същия миг от огньовете на рубина изплува образа на висок мъж със смарагдовозелени очи. Той бе син на един от синовете им и негова жена щеше да стане усмихнатата цейлонска принцеса.

От тяхната любов щеше да се роди началото на династия, силна да посрещне предизвикателствата на буреносното бъдеще.

Щяха да минат стотици години, а зелените листа на ароматното растение щяха да стават все повече и повече на фона на потъналите в синевата планини. Чаят на Уиндхевън щеше да се прочуе в света и любимата родна земя на шамана щеше да богатее.

Видял и това, старецът въздъхна и отмести погледа си от камъка.

Сега можеше вече да си почине, сигурен, че любимият Ланка е в безопасност от надигащите се бури. Не му беше необходимо да знае повече.

От незапомнени времена старият шаман знаеше, че е по-добре да се знае възможно по-малко за бъдещето.

Да, той трябваше да признае пред себе си, че всичко беше доста вълнуващо. Сега обаче бе време отново да слезе в долината на ветровете и големите снегове.

Огрян от смътната светлина на скъпоценните кристали, стъпил здраво върху земята, чийто тътен приличаше на ръмженето на тигър, старецът доближи рубина за последен път до челото си.

Въздухът започна да свисти, бученето в земята се засили. В този миг нещо проблесна, сякаш някакво животинче с лъскава бяла козина бе пресякло мрака. Само след секунди стените затрепериха и тунелът се взриви, за да погребее пещерата и скъпоценните ѝ камъни завинаги.

Старият шаман вече беше много далеч.

КРАЙ

© 1992 Кристина Скай
© 1993 Людмила Атанасова, превод от английски
© 1993 Антоанета Попхлебарова, превод от английски

Christina Skye
The Ruby, 1992

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2008
Редакция: Xesiona, 2008

Издание: ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9739>]